YENABİ-ÜL- MEVEDDE

Yazar:

SÜLEYMAN İBRAHİM

Türkçe

2012-04-22 04:26:22

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

YENABİ-ÜL- MEVEDDE

SÜLEYMAN İBRAHİM

MEVEDDET PINARLARI

Hz.MUHAMMED ALEYHİSSELAM ve AL-İ ABA

ONİKİ İMAM

MEHDİ RESÜL HAKKINDAKİ AYET ve HADİSLER

Çeviren: ADNAN M. SELMAN

ÖNSÖZ

"Yenabi-ül-Mevedde" isimli bu kitab, 9 Ramazan 1291 Hicride Sultan Abdül-Aziz Han'ın yardım ve teşvikleri ile zaman-ı seadetlerinde mü'minlerin istifadesine arz edilmiş, eşi bulunmaz bir eser.

Şahsen ve bütün mü'min kardeşlerim namına; birçok faziletlerinin yanında, ilmi ile de şöhret bulan bu sultanın aziz ruhuna sükranlarımı arz eder, kendisine Cenab-i Hakk'dan rahmet, Resülünun ve Ehl-i Beytinin şefaatlerini niyaz ederim.

"Yenabi'-ül-Mevedde" bir dostum vasıtasıyle bana arz edildi. Arabça olan bu kitabı okumağa başladığım zaman, nasıl bir hazine ile karşi karşıya olduğumu hayretle müşahede etdim.

Ve o anda, bu kitabı mutlaka tercüme edip, mü'min kardeşlerimin bilgi ve istifadelerine arz etmemin kutsal bir vazife olduğuna inandım. Allah'ın, Resülünün ve Ali'nin rahmetine iltica ederek hemen tercüme etmeye başladım.

Kitabdaki ayetlerin tefsirinde, şemseddin Yeşil Efendi Hz.lerinin "Füyüzat" isimli tefsirinden istifade etdim. Tevfik Hakdan.

Adnan M. Selman

"Yenabi-ül-Mevedde" isimli bu eserin tertib edeni Süleyman bn. İbrahim bn. Muhammed Maruf (Baba Hoca şöhreti ile maruf) bn. Eşşeyh Esseyyid Tersün El-Baki El-Hüseyni El-Belhi El-Kunduzi isimli zat.

Ehl-i Beyt hakkındaki hadisleri şu kaynaklardan almışdır:Buhari, Müslim, Nesa'i, Tirmizi, Ebü-Davud, El-Muvatta', Darimi ve ibn-i Mace hadis kitabları.

"Binüzul-il-Kur'an Fi Menakıb Ehl-il-Beyt: Ebü Naim El-Hafız El-Esfehani."Feraid-us-Simtayn": Muhammed bn. El-Cuveyni El-Hameveyni.

"Mesned Fatıma": Ali bn. Ömer El-Darekutni."Fedail Ehl-il-Beyt": Ebul Müeyyed Muvaffak bn. Ahmed.

"El-Menakıb": Ahmed bn. Hanbel ve Nesai."El-Menakıb": Ali bn. Muhammed El-Hatib (İbnil-Mugazili)

"Cevahir-il-Akdeyn": El-Şerif El-Semhüdi El-Mısri."Zehair-il-Ukba ve Meveddet-il-Kurba": Seyyid Ali bn, Şehab El-Hemedani.

"Es-Savaık-il-Muhrıka": İbni Hacer El-Heysemi El-Şafi'i."El-İsabe": İbni Hacer El-Askalani El-Şafii."Mecma'-iz-Zevaid": Hafız Nüreddin El-Heysemi.

"Kunüz-ud-Dakaik": Şeyh Abdurrauf El-Menavi El-Mısri.Mehdinin kıyamı hakkında hadisler": Ali El-Kaari El-Horasani El-Herevi

"El-camii-us-Sagir": Şeyh Celaleddin El-Suyuti El-Mısri

"Meveddetil Kurba ve Ehl-il-Aba": Mir Seyyid Ali bn. Şehab-il-Hemedani.

PEYGAMBER EFENDİMİZİN NURUNUN İNTİKALI HAKKINDA

Menakıb"da Ishak bn. ismail Nişaburi'den, Ca'fer-i Sadık'dan babasından, dedesiAli bn. Hüseyn'den:

Amcam dedi ki: Dedem Resülullah (S.A.V.)'den duydum : "Hen Allahu Subhanehu ve tealanın nurundan halkoldum, Ehl-i Beytim de benim nurumdan halkoldu, Ehl-i Beytimi sevenler de onların nurundan halkoldu. Diğer nas nardadır."

Ibnil Muğazili El-Vasıti El-Şafi'i namı ile ma'ruf Ebul-Hasen Ali bn. Muhammed "Menakıb" adlı kitabmda Selmanı Farsi'den:

Habibim Muhammed (S.A.V.)'den Şöyle söylediğiniduydum : "Ben ve Ali Allah (c.c.)'nun elleri arasında tek bir nur'idik.

Cenab-ı Hakk Ademi halketmeden ondört bin sene önce, o nuru tesbih ve takdis ediyordu. Ademi halkedince o nuru onun sulbüne vaz'etdi. O zamandan beri ben ve Ali aynı şey olarak kaldık, ta ki Abdül-Muttalib'in sulbünde ayrıldık.

Bende nübüvvet, Ali'de imamet..."

Hamevi "Feraidussimtaym" adlı kitabında, Ziyad bn. El-Münzirden, Ebu Ca'fer, El-Bakır'dan, dedesi Hz.Hüseyn bn. Ali bn. EbiTalib'den:

Peyğamber Efendimiz buyurdular ki: "Ya Ali! Ben ve sen Adem halkolunmadan ondört bin sene once Allah'ın elleri arasında nur'idik, Ademi halkedince o nuru Adem'in koydu.

Cenab-i Hakk o nuru, tertemiz sulblerden tertemiz rahimlere nakl ede ede ta ki Abdül-Muttalib'l sulbünde karar kıldırtdi. Sonra iki kısma ayırdı, bir kısmını babam Abdullah'ın sulbünde cıkartdı, bir kısmıda amcam Ebu Talib'in sulbünde çıkartdı. Böylece Ali bendendir, ben de Ali'denim, onun eti etimdir, kanı kanımdır.

İmam Ebü Muhammed Hasen-ül-Askeri (A.S.) tefsirinde: Dedem Resülullah (S.A.V.) buyurdular:

Ey Allah'ın kulları! Cenab-ı Hakk bizim eşbahımızın nurlarını arşın zirvesindenAdemin zahrına nakletmişdi. Adem o nuru gördü fakat eşbah'ı seçemedi. "Ya Rabbi! Bu nurlar, bu eşbah nedir?" Cenab-ı Hakk: "Bunlar arşın en şerefli bölgesinden seninzahrına nakletdiğim eşbah'ın nurlarıdır.

Bu sebeble melaikeye sana secde etmelerini emretdim. Çünki sen o eşbahın nurlarına kap idin." Adem (A.S.): "Ya Rabbi! O eşbahı bana göstermez misin?" Allah (c.c):Ya Adem! Arşın zirvesine bak" buyurdu. Bizim eşbahımız arşın zirvesinde göründü. Adem: 'Ya Rab! Bu eşbah nedir?" Allah teala: 'Ya Adem! Bu eşbah bütün mahlûkatın efdalidir.

Bu; Muhammed (S.A.V.), ben Mahmud'um, onun adını hamdolunmuş ma'nasına Muhammed koydum. Bu; Ali dir, ben ise Aliyyül Azim'im, ona ismimden bu ismi verdim.

Ve bu; Fatıma'dır, ben 'Fatırussemavati velard'im, semavat ve arzı nurumun tecellisi ve kıyamete kadar devamı içün halketdim, onu ve evladını bu nura mazhar kıldım.

Din gunü düşmanlarımı rahmetimden onunla fatmederim ve evliyamı şan u şereflerine isabet edecek layık olmayan hallerden, yine onunla fatmederim.

Ona bu ismimle tecelli etdim, onunla düşmanlarımı cezalandırır, onunla dostlarımı korurum. Bunlar; Hasen ve Hüseyn, ben Muhsin ve Mücmil'im ihsanın

menba'ıben'im. Bu iki ismi, ismimden tecelli etdirdim. İşte bunlar halketdiğimin hayırlıları ve yaratdıklarımın kerimleridir. Onlarla verir onlarla alırım, onlarla cezalandırır onlarla sevablandırım.

Ya AdemSen onları bana vesile kıl. Şayet sana bir felaket isabet ederse, benim nezdimde onlari şefaatçı koy. Çünki ben onları vesile yapan hiç kimsenin ricasını, arzüsunu reddetmiueceğime dair Zat-ı Sübhanim üzerine yemin ettim. Ve evfü biahdiy üfi bi'ahdikum." (Bakara:40).Meali: "Benim ahdimi yerine getiriniz ki ben de ahdinizi yerine getirim.)"

Menakıb da mufaddal:"Veizibtela ibrahime rabbuhu bikelimatin feetemmehünne"(Bakara: 124) (Meali: "Rabbi ibrahim'i ask imtihanına tabi' tutup kelimat ile imtihan etmişdi, bu imtihanları tamamen kusursuz itmam etdi) ... Ayetini Ca'fer-i Sadık Hz.lerinden sordum, Şöyle cevab verdiler: O kelimat, Adem'in Rabbinden telakki etdiği kelimatdır ki onunla Adem'in tevbesi kabul olmuşdur.

Onun manasıda şudur : "Ya Rab! Muhammed, Ali, Fatıma, Hasen, Hüseyn hakkı içün benim tevbemi kabul eder misin?" Allah (c.c.) da tevbesini kabul etdi. Hiç Şüphe yok ki O tevvaburrahimin"dir.

mufaddal: "Ey Resülullahın oğlu! Cenab-ı Hakk "Feetemmehünne"sözü ile ne demek istiyor?" imam Ca'fer: Yani Mehdi'ye kadar on iki imami tamamladı demekdir."

Muvffak bn. Ahmed Havarezmi, Şehrdarbn. Sireveyh, El-Deylemi, İbn-i Ömer (R.A-)'den:

Peyğamber (S.A.V.)'e: Mi'rac gecesi Rabbin seninlehangi dil ile konuşdu.Suali sorulduğunda: Rabbim benimle Ali'nin dili ile konuşdu. O anda bana Şu suali sormak ilham oldu : "Ya Rabbi! Bana hitab eden siz misiniz? Yoksa Ali'imi " dedim.

Rabbim bana: "Habibim Muhammed! Ben (')im ama eşya gibi değilim, insanlarla kıyas edelim, şüphelerle de tavsif edilmem. Seni nurumdan halketdim, Ali'yi de senin nurundan halketdim.

Senin kalbini yokladım, Ali'nin sevgisinden daha kuwetli bir sevgi bulmadım, kalbin mutmain olsun diye onun dili ile konuşdum ."

Muvaffak bn. Ahmed ve ibnil-Muğazili'den, Ebü Eyyub El-Ensari'den:

Resülullah (S.A.V.)'in Alem-i Cemale teşrifleri yaklaşdığında, hastalıklarıhalinde Hz. Fatıma ağladıklarında, resülullah (S.A.V.): Kızım! Sen niçin ağliyorsun? Cenab-ı Hakk Hz. biz Ehl-i Beyt'e yedi şey vermişdir ki, bu ewelinden ve ahirinden hiç kimseye verilmedi.

Enbiyanın efdali bizden, o senin baban. Vasilerin en hayırlısı bizden, o senin zevcin. Şehidlerin hayırlısı amcan Hamza. Cennetde istediği yere iki kanadi ile uçan Ca'fer Tayyar amcan. Cennet gençlerinin efendileri Hasen ve Hüseyn oğulların.

Ve nefsim yed-i kudretinde olan Allahıma kasem ederim ki, arkasında Meryem oğlu isa'nın namaz kıldığı Mehdi senin oğullarındandır.

Cabir bn. Abdullah-il-Ensari'den:

Küfe'de mescide girdiğimde Hz. Ali oturuyor, bir şeyler yaziyor ve tebessüm ediyordu. "Ya Emirel Mü'minin! Neye gülüyorsunuz?" dediğimde, Şöyle buyurdular: "Şimdi okuduğum şu ayet-i Kerimenin ma'nasını kimse benim gibi bilmez de ona gülüyorum." "Bu hangi ayet-i kerimedir?" diye sordum. Cevaben Şöyle buyurdular:

"Allahu Nurussemavati vel'ard..."(Nür: 35]

"El-Mişkat, Muhammed (S.A.V.)'dir. Mısbah-ı evvel Hz. Fatıma'dır, mısbah-ı sani ise benim. Zücace-i evvel Hz.Hasen, zücace-i sani Hz. Hüseyn. En parlak kevkeb Ali bn.

Hasen, "yükadu min şeceretin mübareketin" Ali bn, Muhammed. "Zeytüne"den maksad Ca'fer bn. Muhammed. "La şarkiyye"den murad, Musa bn. Ca'fer, "La garbiyyen" den maksad Ali bn. Musa'dır. "Nurun ala nur yehdillahu linurihi"den kasid de Hz. Peygamber Efendimizdir.

"Men yaşau ve yadribullahul emsale linnasi vallahu bikülli şe'in aliym." (Meali: Allah insanlara hidayet yollarını bulmaları içün misaller getirir, Allah; mülkünde cereyan eden her şeye bizatihi alimdir.)

Eş-Şerif Es-Semhuri'nin "Cevahirül Akdeyn" isimli kitabından:

Bir zat dedi ki: "Ben Mekke ile Medine arasında idim, sahrada kâh görünen kâh kaybolan bir hayalet gördüm.

Yanıma yaklaşdı ve bana selam verdi, ben de selamına karşlık verdim: "Nereden geliyorsun delıkanlı?" dedim, "Allah'dan" dedi, "Nereye gidiyorsun?" dedim, "Allah'a" dedi, "Zadm nedir?" dedim, "Takva" dedi, "Kimsin?" dedim, "Arabim" dedi, "Ta'yin et" dedim, "Kureyşiyim" dedi,

"Ta'yin et" dedim, "Haşimiyim" dedi, "Ta'yin et" dedim, "Evlad-ı Ali'yim" dedi, "Ta'yin et" dedim, "Ali bn. Ebi Talib'in oğlu Hüseyn'in oğlu, Ali'nin oğlu Muhammed'im" dedi ve şu ma'nada bir şiir söyledi:

Biz, bir havzin sahipleriyiz ki

Gelenleri korur mes'üd ederiz

Felah bulanlar bizimle felah bulur

Bizi sevenler asla mahrum olmazlar

Bizi memnun edenler mesrur olur

Düşmanlarımız doğduğuna pişman olur

Kadrimizi bilmeyenlerin kiyamet günü vay haline

Dedi ve kayboldu, yere mi indi göğe mi cıkdıbilmiyorum.

"Ve hüvelleziyhaleka minel mai beşeren fecealehu neseben ve sihren" (Furkan: 54). Meali: "O öyle bir halık-ı kerimdir ki, sudan bir beşer yaratdı, ona bir neseb, bir sıhr (damad) kıldı (soy sop) verdi.)

Ebu Na'im El-Hafiz ve ibnul Muğazili, Said bn. Cü-beyr'den ve ibni Abbas (R.A.)'den:

"Bu ayet Al-i Aba hakkında nazil oldu. Sudan murad nur-i Muhammedi, Allah bu nuru, Adem'in sülbüne vaz'etdi, ta ki Abdul Muttalib Hz.'nin sulüine vasıl oldu, sonra ikiye ayrıldı...

Hz. Fatıma ve imam-i Ali'nin nikahi ile tekrar birleşdi, ondan da Hz. Hasan ve üiseyn doğdu.

"Merecel bahreyni yeltakıyan..." (Rahman: 19, 20, 22) (Meali: Rahman olan Allah, iki deryayi birbirine kavuşmak içün salmış bırakmış, aralarında birbirine karışmak içün bir berzah var, ikisinden de inci ve mercan çıkar.)

Enes bn. Malik, Süfyan bn. Uyeyne, Ca'fer-i Sadık Hz. lerinden:

Resülullah (S.A.V.) Şöyle buyurdular:

"Iki derin deniz Hz. Fatima ve Hz. Ali, aralarındaki berzah ben, mercan ve inci Hasen ve Hüseyn."Zeyd bn. Erkam'dan:

Cenab-ı Peyğamber Şöyle buyurdular:

"Allah'ın sağ eli ile Cennete dikdiği kırmızı yakut değneği tutmak isteyen, Ali'yi tutsun.

"Ve inni leğaffarun limen tabe ve amene ve amile salihan sümmehteda" (Taha: 82). (Meali: Bununla beraber ben tevbe edip rucu eden, iman edip salih işler işleyen, sonra doğru yolda yurüyen kimseler hakkında elbetde mağfiretkarım.)

Bu ayet-i kerimeye imam-i Ali kerremallahu vecheh şöyle ma'na verdiler: "Buradaki ihtida bizim velayetimize ve imametimize ihtidadir."

Bu ayet hakkında Ebu Sa'id El-Hemedani, Hz.Bakır'dan, babasından, dedesiimam-i Ali'den buyuruyorlar:

"Allah'a kasem ederim ki bir kimse tevbe edip iman etse ve amel-i salih işlese fakat bizim velayetimizi, mevveddetimizi ve fazlımızı tanımasa eline hiçbir şey geçmez."

"Ve men yüslim vechehu ilellahi ve hüve muhsinun fekadistemseke bil'urvetil vüska lenfisame leha" (Lok-man: 22). {Meali: Her kirn muhsin olarak yüzünü Allah'a çevirse, teslim etse, o, hakikaten sapasağlam bir kulp olan Kur'an'a sarılmış olur.)

Hasin bn. Muharik, Musa bn. Ca'fer'den, babalarından, Hz.Ali(K.V.)'den:

Resülullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Urve~i vüska" Al-i Muhammeddir.Hayber feth edilince, Resülullah (S.A.V.) Şöyle buyurdular:

"Ya Ali! Senin hakkında söylemediğim o kadar şey var ki onları söylemiş olsam, ümmetimden ba'zi taifeler nasaranin Hz. isa hakkında söyledikleri sözü söylemelerinden korkarım.

Eğer onları söylese idim, Müslümanlar yürüdüğün yerlerden toprak alıp şifa içün yanlarında taşırlardı."

Sahih-i Müslim ve "Şifa"da ibn-i Abbas'dan ve Hz. Ali'den:

"Ve enzir aşiyretekel akrebiyn" (§u'ara: 214). (Meali: En yakin hısımlarına anlat, inzar et.)

Bu ayet-i kerime nazil olduğu zaman, Cenab-i Peyğamber (S.A.V.) Abdül Muttalib oğullarından kırk kişiyi yemeğe davet ediyor, yemekden sonra sofradaki yemeklerin hiç eksilmediği muşahede ediliyor.

Cenab-i Peyğamber (S.A.V.) onlara hitaben:"Ben size husüsen, nasa umümen gönderildim. Şu an da mu'cizeyi gözlerinizle gördünüz. Şimdi hanginiz Cennetde kardeşim ve sahibim olmak içün bana bi'at eder?" Hz. Ali: Ben kalkdım ve ben kavmin en küçüğü idim.

Resülullah bana: "Otur" dedi. Sorularını üç sefer tekrarladılar, üç seferinde de benden başka kimse ayağa kalkmadı. Üçüncü seferde elini elime vurdu: "işte

benim Cennetdeki kardeşim ve sahibim" buyurdular.

"Nesai"nin ikinci cildinde Muhammed bn. Ka'b El-Kurtubi'den:

Bir gün Abd-üd-Dar'dan Talha bn. Şeybe, Abbas bn. Abd-ül-Muttalib Ka'beye olan hizmetlerinden bahs edip iftihar ediyorlardı. Talha, Ka'benin anahtarları bende, Abbas bn. Abd-ül-Muttalib sulama işi bana aid diyordu.

Yanlarında bulunan Hz. Ali şöyle buyurdular: "Ben bu beyte herkesden alti ay öncesinden secde edenim ve cihad eden benim." Cibril (A.S.) şu ayeti getirdi:

"Ece'altüm sıkayetelhacci ve imaretel mescidil harami kemen amene billahi velyevmil ahiri ve cahede fiy sebilillahi layestevüne indallahi" (Tevbe: 19). (Meali: Hüccaca su içirmeyi ve mescid-i harami imar etmeyi, Allah'a, ahiret gününe iman eden, Allah yolunda cihad eden kimse gibi mi tutuyorsunuz! Haşa! Ind-i ilahide sizin amellerinizle onların amelleri musavi olamaz.)

Ahmed "Mesned"inde ve Havarezmi'den, Zeyd bn. Er-kam'dan:

Cenab-i Peyğamber (S.A.V.): "Allah'ın Cennet-i Adn'de sağ eli ile dikdiği kırmızı değneğe tutunmak isteyen, Hz. Ali'nin sevgisine sarılsın."

"Menakıb"da Ebu Said bn. Akisa; Hz. Hüseyn'den, babası imam-ı Ali'den: Resülullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Ya Ali! Sen benim kardeşimsin. Ben de senin kardeşinim.

Ben nübüvvetle mustafayım, sen de imametle müctebasın. Ben ve sen, bu ümmetin babalarıyız. Sen dünyada livamın sahibi olduğun gibi, ahiretde Makam-i Mahmudda da livamın sahibisin.

Melaike senin muhabbetinle ve velayetinle Allah'a yaklaşır. Ya Ali! Semada sana olan meveddet, arzda da olsaydı ceza verecek kimse kalmaz, Cehennemin kapıları kupanırdı.

Sen benden sonra nas üzerine Hüccetüllah'sın. Kavlin kavlimdir, emrin emrimdir, nehyin nehyimdir, taatın taatımdır, hizbin hizbimdir, o da Allah'ın hizbidir." Sonra şu ayeti okudular:

"Ve men yetevellellahe ve resülehü velleziyne amenu feinne hizballahi hümül ğalibün" (Maide: 56). (Meali: Her kim ki Allah'ı, Resüüinü ve mü'minleri veli ittihaz derse, dost tutarsa galib olur, cünki hakıkatde galib olanlar, Allah tarafdarlarıdır.)

"Menakıb"da; Hz. Hasen, babası Ali'den, babası Muhammed'den, Ca'fer-i Sadık'dan, babası Muhammed Bakır'dan, dedeleri Emir-el-Mü'minin Hz. Ali'den:

Bir gün Resülullah (S.A.V.) ashabı ile oturuyorlardı, ben de kendilerine doğru yürüyordum.

Bana bakdılar ve Şöyle buyurdular: "Sende İysebni Meryem'e bir benzerlik var ki ümmetimden ba'zi taifelerin, nasaranın isa hakkında söyledikleri ba'zi sözleri, senin hakkında söyleyeceklerinden korkmasam, senin hakkında öyle şeyler söylerdim ki gecdiğin yerlerin toprağından alıp bereket ve şifa olsun diye insanlar yanlarında taşırlardı."

Bunu işiten munafık ve kâfirler dediler ki: "Muhammed'e kendi peyğamberliği yetmedi, bir de amcasının oğlunu İsa'yabenzetiyor." Derhal Cenab-i Hakk şu ayeti Celileyi indirdi:

"Ve lemma duribebnu meryeme meselen iza kavmuke minhu yasiddüne ve kalu ealihetena hayrun em huve ma darabuhu leke illa cedelen bel hüm kavmun hasimün in hüve illa abdün en'amna aleyhi ve cealnahu meselen libeniy israil" (Zuhruf: 57, 58, 59).

(Meali: Vaktaki Hz. Meryem'in oğlu Hz. iysa bir mesel olarak getirilince, kavmi derhal bundan haykırıştılar.

Acaba bizim ilahımız mı hayırlı, yoksa onun mu dediler. Onların bu misalı getirmeleri sırf Sana bir cidal olsun, bir yayğara çıkarsınlar için idi.

Hayır! Onlar gayet kavgacı, azılı, düşman bir kavimdirler. isa, ilah değil, ancak kendisine in'am etdiğimiz ve kendisini Beni israil'e ibret verecek bir misal kıldığımız halis bir kul'dur.)

Sa'lebi Hz. Bakır'dan: Cenab-ı Peyğambere (S.A.V.): "Elleziyne amenü ve amilussalihati tüba lehüm ve hüsnü meab" (Ra'd: 29) (Meali: O kimseler ki iman etdiler ve salih amel işlediler, tuba (Fevz u salah, müebbed istikbal, darüsselam, Hz. Muhammed) onlar içindir.

Onlara ne güzel dönüş vardır) ayet-i kerimesinin ma'nası sorulduğunda şöyle buyurdular: "O, kökü benim evimde, dalları ehl-i Cennete uzanan, Allah'ın öz eliyle Cennet-i Adn'e dikdiği bir ağaçdır."

"Ya Resülallah! Bu agaç hakkında, önceden buyurmuşdunuz ki, onun kökü Ali ve Fatıma'nın evinde, dallarıda ehl-i Cennetin üzerinde" diye sorulduğunda cevaben Resülullah (S.A.V.): "Benim evim ve Ali ve Fatıma'nın evi birdir. Cenab-ı Hakk, öz eli ile dikdiği bu ağaca ruhundan ruh üflemişdir.

Güzelliği ta'rif ve tavsif e gelmez, lutuf ve ni'metleri benzersizdir."

İmam-ı Şafi'i Hz.lerine " Hz. Ali'yi medh eden bir şiir yaz" dedikleri zaman Şöyle

buyurdular;

Ben o zati nasil medh edebilirim ki; Habib-i Huda: "Rabbim elini omuzuma koydu, soğukluğunu hissetdim" buyurdular. O omuza İmam-ı Ali ayağını koydu."

"Menakıb"da Usbuğ bn. Nubate Hz.lerinden, Hz. Ali (A.S.)'dan:

"Kur'an-ı Kerim dört kısım üzerine nazil olmuşdur, dört de biri bizim hakkımızda, dörtde biri düşmanlarımız [diğer bir hadisde kâfirler] hakkında, dörtde biri sünen ve emsal, diğer dörtde biri feraiz ve ahkâm."

İmam-i Hüseyn'den:

Ceddim Resülullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Her kim benim gibi yaşamak ve benim gibi olmek isterse ve Rabbimin va'd etdiği cennete girmek isterse, Ali'yi dost bilsin ve onun izinden gitsin ve karanlığın aydınlatıcı nurları ve hidayetin imamları olan tahir zürriyyetine dost ve tabi olsun."

Ahmed bn. Hanbel Hz.Ebil Hamra'dan: Resülullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Her kim Adem'in ilmini, Nuh'un azmini, ibrahim'in hilmini, Musa'nın heybetini ve isa'nın zühdünü görmek isterse Ali'ye baksın."

Bu hadis "Şerhil-Mevakif ve "El-Tarikat-il-Muhammediyye" eserlerinde de zikredilmişdir.

"Gurer-il-Hikem"de: Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) şöyle buyurmuşlardır: "La ilahe illallah'ın şartları vardır, ben ve zürriyyetim şartlarındandır."

Muvaffak, İbn-iAbbas'dan:

Resülullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Ya Ali! Senin insanlar arasındaki misalın Kur'an'daki "Kul hüvellahu ahad" suresinin misalı gibidir. Her kim onu bir sefer okusa, Kur'an'ın üçde birini okumuş gibi olur.Her kim iki defa okursa, Kur'an'ın üçde ikisini ve her kim de üç defa okursa, Kur'an'ın tamamını okumuş gibi olur.

Keza sen ya Ali! Seni kalbi ile seven, imanın üçde birini, kalbi ve lisanı ile seven, imanı üçde ikisini; kalbi, lisanı eli ile seven, imanın tamamını kazanmış olur. Beni hak Peyğamber olarak gönderene kasem ederim ki, ehl-i arz seni, ehl-i sema gibi sevse Allah onlardan hiçbirine azab etmezdi."

Muvaffakbn.

Ahmed, İbn-i Abbas'dan:Resülullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Cenab-ıHakk Kur'an-

ı Kerim'de: Ya Eyyühelleziyne amenu [Meali: Ey iman edenler!] diye hitab etdiği hiçbir ayet inzal etmemişdir ki, Ali, o taifenin emiri ve reisi olmasın."

Muvaffak bn. Ahmed, Hamaveyni ve Ebü Naim EI-Hafız, İbn-i Mes'ud Hz.lerinden:

Resülullah (S.A.V.) Hz. şöyle buyurdular:

"Ben semaya urüc etdirildiğim zaman, Cibril ile dördüncü semaya vasil olduğumuzda, orada kırmızı yakutdan bir beyt gördüm. Cibril: "Ya Resülallah! Bu Beyt-i Ma'mur, oraya teşrif ediniz" dedi, ben de gitdim. Allah orada bütün peyğamberleri cem' etmiş idi. Arkamda saf durdular, kendilerine imam olup namaz kıldırdım.

Selam verdikden sonra Rabbimden bir haberci geldi, Rabbimin selamını getirdi ve bana "Rabbiniz şöyle buyuruyor" dedi: "Habibim! O resüllere senden önce hangi vazife ile gönderildiklerini sor" Ben de onlara sordum:

"Ey Resüller! Benden önce Rabbim sizleri ne sebeble gönderdi?" Resüller cevaben dediler ki: "Senin nübüvvetini ve Ali'nin velayetini bildirmek içün gönderildik."

Rabbimin bu hitabı Kur'an-ı Kerim'de şu ayetde bildirilmişdir: Ves'el men erselna min kablike min rüsülena(Zuhruf: 45) (Meali: Ey Peyğamber-ı Hak! Senden evvel gönderdiğimiz peyğamberlerden sor, araştır ki biz Rahman'dan başka ibadet olunacak ilahlar yapmış mıyız?)

Hz. Ali (K.V.)'den:

Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.): "Benden sonra ümmetim yetmiş üç firkaya ayrılacak, yetmiş ikisi ateşlikdir, bir firka, firka-i naciyedir" hadis-i şeriflerini beyan ederken şöyle buyurmuşlardır: " 'Ve mimmen halakna ümmeten yehdüne bilhakkı ve bihi ya'dilün' (A'raf: 181).

(Meali: Yaratdığımız kimselerden bir ümmet vardır ki nası sırat-ımüstakim üzere götürürler ve halka Hakk ile icray-i adalet eylerler.)

"Bu ayet-i kerimede, firka-i naciye beyan edilmişdir ki bu ben, Ehl-i Beytim ve bize tabi' olanlardır."

Muvaffak bn. Ahmed El-Havarezmi, Ömer bn. Üzeyne'den, Ca'fer-i Sadık Hz.lerinden, babalarından, Hz. Ali (K.V.)'den:

Resülullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: 'Ya Ali! Ümmetimin üzerindeki senin misalın, Meryem oğlu İsa'nınmeseli gibidir. Kavmi onun hakkında üç fırkaya bölündü, bir fırka onun her dediğini doğru kabul eden mü'minler ki onlar Havarilerdir. Diğer fırka, onu inkâr eden Yehüdiler, diğer fırka ise onu seven fakat şanına layık

olmayan şeyleri izafe eden Hıristiyanlar.

Benim ümmetim de senin hakkında üçe ayrılacak. Bir fırka seni, benim bildirdiğim gibi tanıyıp sevenler ve tabi olanlar ki bunlar mü'minlerdir. Bir kısım da sana düşman olanlardır. Bunlar üç kısımdır: nakisun, marikun ve kasitun."

Ümmü Seleme Hz. Resülullaha: "Bunlar kimdir ya Resülallah?" diye sorduğunda, şöyle cevab verdiler: "Nakisun: Medine'de biat edip Basra'da bozanlar; Marikun: Hariciler; Kasitun: İbn-i Süfyan ve Ehl-i Şamdan ashabı.

Üçüncü fırkaya gelince; senin hakkında dalaletde olanlardır ki seni seviyorum zannı ile senin şanına layık olmayan şeyleri izafe edenlerdir."

"Ve cealeha kelimeten bakıyeten fiy akıbihi leallehüm yerci'ün" (Zuhruf: 28). (Meali: O, bu sözü evlad-ı İbrahim ve onların zürriyyeti arasında, kıyamete kadar varis olmalari içün, bir vasiyyet olmak üzere bırakdı, baki bir kelime kıldı ki Hakka dönsünler içün.)

"Menakıb"da: Sabit El-Sümaliden, Ali bn. El Hüseyn'den, babasıdan ve dedesi İmam Ali (A.S.) Şöyle buyurdu:

"Cenab-ı Hakk, bu ayet-i kerimeyi bizim hakkımızda indirmişdir. Ya'ni imameti kiyamet gününe kadar, İmam Hüseyn'in neslinde baki kıldı.

Zira "Menakıb"da Hz. Hüseyn'in oğlu Ali'den Şöyle buyuruldu: Allah imameti tamamlayacakdır. O imamet de "Fe'aminü billahi ve resülihi vennurilleziy enzelna" (Te-gabun: 8).

(Meali: Artık siz Allah'a, Resülüne ve indirdiğimiz nura iman ediniz) ayetinde beyan edilen nurdur" dedi ve şunu ilave etdi: "İşte o nur imam'dır."

"kul la es'elüküm aleyhi ecren illelmeveddete fiylkurba ve men yakterif haseneten nezid lehu fiyha husnen" [Sura: 23).

(Meali: Ey Peyğamber-i Hak! Söyle ki sizlere yapdiğim tebliğat ve tebşirat içün sizden asla hiçbir ecir istemem. İstediğim ancak Ehl-i Beytime karşı meveddet ve muhabbetdir.O da sizin onlardan istifade ve irşadınız içündür.

Her kim Resülullaha ve Ehl-i Beytine mütabaatla bir iyilik kazanırsa, ona ondan taraf-ı Sübhanimizden ihsanen daha ziyade bir güzellik, bir mükâfatveririz.)

Sa'lebi, ibn-i Malik'den, ibni Abbas (R.A.) Şöyle huyurdular:

"Haseneyi ıktıraf Peyğamber (S.A.V.)'e ve aline meveddetdir."

"Men cae bilhaseneti felehu hayrun minha vehüm min fezain yevmeizin aminün.

Vemen cae bisseyyieti fekübbet vücühühüm finnari hel tuczevne illa maküntüm ta'melün" (Neml: 89, 90).

(Meali: Her kim ind-i ilahi-ye hasene ile gelirse dar-i cezada ona ondan daha hayırlısı, kat katıvardır ve onlar o günkü feza'dan, o günün korkusundan emin olurlar. Her kim de seyyie ile gelirse, yüzüstü zelil olarak ateşe atılır ve onlara, bu sırf dünyada işlediklerinizin cezasıdır denir.)

Bu ayet hakkında Ebu Abdillah-il-Cedeli: "İmam-ı Ali bana şöyle buyurdu" diyor:

"Ya Eba Abdillah! Ben sana o hasenenin ve o seyyienin ne olduğunu söyleyeyim mi?" Ben de ona buyrun dedim. İmam Ali: "Hasene bizi sevmekdir, seyyie de bize buğzetmekdir."

"Efemen kane ala beyyinetin min rabbihi ve yetlühu şahidun minhu..." (Hud: 17)

Ma'nası: Rabbinden bir beyyine üzerine olan, ya'ni, Hz. Muhammed gibi bir delil ve burhana sahib olan ve onu ondan bir şahid takib eden,

Bundan evvel de imam ve rahmet olarak Musa'nın kitabı da kendisine şahid bulunan bir kimse, bir mü'min, yalnız maddeye tapan ve dünyaperest bir kimse ile hiçbir olur mu?

Hz. Ali bu ayeti tefsirinde: "Beyyine Hz. Muhammed (S.A.V.), şahid de benim" buyurdular.

"Ve yakululleziyne keferu levla ünzile aleyhi ayetüm min rabbihi innema ente münzirün ve likülli min hadin" (Rad: 7).

(Meali: O kâfirler o kadar gayz sahibi idiler ki senin için: "Ona Rabbinden bir mucize inzal olunmalıydı " derler. Ey Resül-i Ekrem! Onların bu sözlerine kurşı sen ancak münzirsin, her kavm için hak yolunu ta'rifeden bir hadi vardır.)

"Keşşaf'da Sa'lebi Said bn. Cübeyr'den, ibn-i Abbas'dan:

Bu ayet nazil olduğu zaman Resülullah (S.A.V.) elini göğsüne koyarak: "Münzir benim Ali de hadidir. Ya Ali! Hidayete erenler ancak seninle hidayete erer" buyurdular.

"Ya eyyühelleziyne amenü iza naceytümürresüle fekaddimü beyne yedey necvaküm sadakaten" (Miica-dele: 12). (Meali: Ey hakkıyle iman edenler! Resül-i Zişan'a gizli ma'ruzatda bulunmak istediğiniz zaman, imanınızın iktizası münacatınızdan ve hacatınızdan önce Allah'ın fakirleri için bir sadaka takdim edin.)

Bu ayet-i kerime ile yalnız Hz. Ali amel etmişdir."ve ezanun minallahi ve resülihi ilennasi" (Tevbe: 3). (Meali: Nasa Hacc-i Ekber günü Allah ve Resulü tarafından bir i'lan ve i'lamdır ki Allahu Teâla ve Resulünün muşriklerden beri olduklarını beyandır.)

"ve nada ashabülcenneti... feezzene müezzinün beynehüm en lanetullahi alezzalimin" (A'raf: 44).(Meali: Cennetlikler cehennemliklere nida eder: "Biz Rabbimizin bize va'detdiğini doğru, hakbulduk.

Nasil siz de Rabbinizin bildirdiği inzarat-i şedideyi doğru buldunuz mu?" Onlar cevaben: "Evet, aynen bildirilen ikabı bulduk" dediler.

Aralarından bir mu'ezzin nida eder, Azamet-i Sübhanının verasından bir nida tecelli eder: Allah'ın la'neti onların üzerine olsun ki nası Allah yolundan men'ederler ve Hakk yolunun iğri büğrüolmasını araştırırlar, ebediyet âleminitanımaz ve tanıtmak istemezler.)

İmam-ı Ali'ye Küfe'de; Muaviye'nin kendisine sövdüğünü ve mü'minleri katletdiklerini haber verdiklerinde Hutbede bu iki ayeti okudu ve: "Bu ayetlerde zikr olunan 'müezzin dünyada ve uhrada benim" dedi.

"Menakıb"da Zadan, Selman-ı Farisi'den şöyle buyuruyor: Resulullahdan, on defadan fazla Hz. Ali'ye hitaben şu sözü söylediğini duydum: "Ya Ali! Sen ve senin vasilerin olan çocukların Cennet ile Cehennem arasında a'rafdırlar, sizi tanımayan ve sizin tanımadığınız, Cennete giremez."

"Menakıb"da Makrun'dan, Ca'fer Sadık'dan şöyle buyuruyor:

"Ve alel a'rafi ricalün ya'rifune küllen bisiymahum..."(A'raf:46} (Meali: iki taraf arasında ya'ni mü'minlerle muşrikler arasında bir perde vardır. Tepecikler üzerinde birtakım rical, ehl-i şefaat vardır ki herkesi simaları ile bilirler.

Kiminin yüzünde seadet mührü, kiminin yüzünde şekavet mührü olduğunu okurlar, Onlar Cennetliklere "Selamün aleyküm"diye nida ederler.)

ibni'l keva Hz. Ali'ye geldi, bu ayetin ma'nasını sordu. Hz.Ali: "A'raf biziz, biz dostlarımızı simalarından tanırız. A'raf biziz ki Allah (c.c.) ancak bizimle tanınır. A'raf biziz, Cennete ancak bizi tanıyan girer.

Allah isteseydi kendini nasa tanıtırdı, fakat bizleri kendisine giden kapılar, yollar ve cihetler kıldı. Her kim velayetimizi inkâr eder gayrımızı tercih ederse şu ayete mazhar olur:

"Ve innelleziyne layü'minune bil'ahireti anıssırati lenakibün (Mii'minun: 74). (Meali: Allah'a iman etmeyenler, ahireti tasdik etmeyenler doğru yoldan elbetde

sapmakdadırlar.)"

Ve ondan sonra şöyle buyurdular: "Hiç tertemiz pınarlardan içenlerle, birbirine açılan çirkef çukurlarına dalanlar bir olur mu?"

"ve yakululleziyne keferu leste mürselen kul kefa billahi şehiyden beyni ve beyneküm vemen indehu ilmulkitab" {Ra'd: 43). (Meali: O küfr eden kimseler, sen sair resüller gibi Allah tarafından gönderilmedin, onun içün sana tabi' olmayız, derler.

Onlara söyle ki benimle sizin aranızda, benim risaletimi isbat içün Allah'ın şehadeti kâfidir. Ve keza kendilerinde Kur'an ilmi bulunanlarında şehadeti kâfidir.)

Sa'lebi ve Ebu-Na'im'den, Muhammed bn. El-Hanefiyye'den, imam Bakır Hz.lerinden:

Ca'fer-i Sadik Hz.leri bu ayet hakkında şöyle buyurmuşlardır: "vemen indehu ilmul ktab"dan maksad imam Ali'dir. Ve Adem (A.S.)'dan itibaren peyğamberlere indirilen"ilmu'l-kitab"in hepsi Hz. Muhammed (S.A.V.)'de cem' olmuş, Hz. Resulullahdan itresi Hz. Ali ve evladına kıyamet gününe kadar tevdi' olunmuşdur.

Resulullaha ve itresine tevdi' olunan "ilmul-Kitab"dan diğer peyğamberlere bir parca verilmişdir. İşte buna misal şu ayet-i kerimedir:

"Kalelleziy indehu ilmun minelkitab..." (Neml; 40) (Meali: Nezdinde kitab'dan ilmi olan biri: "Ben onu sen gözünü kırpmazdan evvel sana getiririm" dedi.) Bu ayetin tefsirinde Ca'fer Sadık Hz.leri Davud'un oğlu Süleyman'ın vezirine, ism-i A'zam'dan bir harf ve kitabin ilminden de bir parça verilmişdir. Allah hakkı içün ilm-i kitabın hepsi bizdedir.

Ca'fer Sadık (A.S.) sözune devam ile şu ayet-i kerimeyi okuyor:

"Ve ketebna lehu fiyl'elvahi min küilli Şey'in mev'ızaten" (A'raf: 145). {Meali: Biz ona din ve dünya içün ihtiyaci olan her şeyden bir mikdar o elvahda yazdık") buyuruyor.

Hz. Musa hakkında böyle olduğu gibi, Cenab-ı Hakk Kitab-i Keriminde Hz. İsa hakkında da Şöyle buyurmuşdur:

"... veliubeyyine leküm ba'dalleziy tahtelifune fiyhi..."(Meali: İsa bahir, zahir mucizelerle geldiği vakitşöyle dedi: "Ben size hikmetle geldim ve dinde, Kitabullahda ihtilaf edip durduğunuz şeylerin ba'zısını size beyan edeyim diye geldim."}

Hz. Ali hakkında ise: "vemen ındehu ılmulkitab" diye beyan edilmiş, ya'ni kitabin

hepsi..

Hz. Ali: "Ha Mim Ayn Sin Kaf' (Şura: 1) ayetleri bizim hakkımızdadır, bunu ancak bizi sevenler anlayabilir.

"kul la'es'elüküm aleyhi ecren illel meveddete fiylkurba" (Şura: 23) (Meali geçdi.)

Resulullah (S.A.V.) bu ayet hakkında Şöyle buyurdular: "Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a kasem ederim ki; hiçbir kul yokdur ki kıyamet gününde ömrünü nerede tüketdi, malını nereden kazandı, nasıl infak etdi ve beni ve Ehl-i Beytimi sevdi mi diye sorulmamış olsun."

"Ya eyyühelleziyne amenudhulu fiyssilmi kaffeten ve la tettebiu hutuvatişşeytani innehu leküm adüvvün mübiyn" (Bakara: 208). (Meali: Ey mü'minler! Bütün ecza-i zahirinizle ve batınınızla islama dâhil olun.

Şeytanın izlerine tabi' olmayın, muhakkak o sizin için apaçık bir düşmandır.)

"Menakıb"da Ca'fer-i Sadık (A.S.) bu ayet hakkında şöyle buyurdu:

Buradaki "silm" Resülullah ve Ehl-i Beyti'dir. Zira ilmin tamamı oradadır. Urve-i vüska da odur, Sırat-ı Müstakim de odur, sebil de odur. Sübül, onun gayri yollardır.

"Ehl-i beytim sizin aranızzda Nüh'un gemisi gibidir Ona binen necat bulur, binmeyen helak olur." (Hadis-i şerif)

Selim bn. Kays-ül-Hilali şöyle buyurdu:

Hz. Osman'ın hilafeti zamanında Hz. Ali'yi Medine mescidinde gördüm. Muhacirin ve Ensar'dan bir cemaat, fazşletlerini zikr ediyorlar, Hz. Ali susuyordu. "Konuş ya Ebel-Hasen" dediler. O zaman imam-i Ali sözebaşladı:

"Ey ma'şer-i Kureys vel-Ensar!

Bu zikretdiğiniz faziletleri siz kendiniz mi kazandınız, yoksa onları size birisi mi verdi?"

"Onu bize Allah, Resulüile ihsan etdi.""Peki siz Resulullahin şöyle söylediğini bilmiyor musunuz ki: Ben ve Ali Allah Adem'i yaratmadan ondört bin sene önce Rabbimin elleri arasında tek bir nur idik."

"Evet, biliyoruz" dediler.

"Ve yine bunu bilmiyor musunuz ki, Allah birçok ayetinde sabık' mesbük'a tafdil etdi. Ve yine bilmiyor musunuz ki hiç kimse beni sebketmedi."

Yine "Evet, biliyoruz" dediler.

İmam-ı Ali; "Vessabikunessabikun ulaikel mukarrebun' (Vakia: 10, 11) (Meali: O ileri gelenler de ileri gelenler, şeref-i likaya nail olanlar... Bunlar, mevt-i iradiyi ihtiyar ederler, iskaat-ı izafat ederler, ya'ni tamamıyle Hakk'da fa-ni olanlardır.

İşte onlar her cemaati geçerek ilk Cennete giren bu suada-i makbulin Hakka vasil olmuş yakinlerdir) ayet-i kerimesinin tefsiri Resulullaha sorulduğu zaman: 'Allah Celle Celaluhu bu ayeti enbiya ve vasileri hakkında indirmişdir.

Ben enbiya ve Resullerin efdaliyim, vasim Ali ise vasilerin efdalidir' dediğini biliyor musunuz?"

"Evet" dediler. Ve Hz. Ali şu üç ayeti okudu: "Atiy'ullahe ve atıy'urresüle ve ulil'emri minküm" (Nisa1: 59). [Meali: Ey iman edenler! Allah'a ve Resulune ve sizden olan ülil'emre itaat edin.

[Ulul-emr: Hukuk-u ilahiyi ve hukuk-u Muhammediyi, şeair-i Islamı muhafaza husüsunda salahiyyet sahibi olana denir.])

"Em hasibtüm en tütrekü velemma ya'lemillahulle ziyne cahedu minküm velem yettehizu min dunillahi vela resulihi velel mü'miniyne veliyceten vallahu habiyrun bima ta'melune" (Tevbe: 16).

(Meali: Yoksa öyle başıboş bırakıldınız, terk olundunuz mu zannetdiniz. Allah sizden cihad edenleri ve Allah'dan, Resulünden ve Mü'minlerden başka sırdaş edinmeyenleri bilmeyecek, ehl-i ihlas ile ehl-i nıfakı ayırd etmeyecek mi zannetdiniz. Allah bütün islediklerinizden haberdardır.)

"innema veliyyükümullahu ve resulühü velleziyne amenülleziyne yukiymünessalate ve yü'tünezzekate vehüm rakiun.

vemen yetevellellahe ve resülehu velleziyne amenu feinne hizballahi hümül ğalibun" (Maide: 55, 56).

(Meali: Sizin yarınız, veliyy-i emriniz, yardımcınız ancak Allah ve Peypamberidir ve o iman etmiş olanlardır ki namaza devam ederler ve rükû'da oldukları halde zekât verirler.

Bu ayet Hz. Ali hakkında nazil olmuşdur. Muhakkak suretde her kim ki Allah'a ve Resülune, Ehlullaha dostluk eder, mü'minleri dost tutarsa ğalib olur.

Çünki hakikatde galib olanlar Allah tarafdarlarıdır. Onlar bütün maksadlarına ve muradlarına fazl-ı ilahi ile vasıl olurlar.)

Hz. Ali: Bu ayetlerde beyan buyurulan hakikatlerin izahi icin, nasıl Cenab-ı Hakk, namazı ve zekâtı emretdi ise velayetin de izahı emredilmişdir.

Ve Peyğamber beni, Gadiyr-i Hum'a gönderdi ve ümmetine şöyle hitab etdi: "Ey nas! Cenab-ı Hakk beni size öyle bir vazife ile gönderdi ki ve sadrım o kadar daraldi ki insanlar beni tekzib edecek zannetdim.

Fakat, Rabbimin va'di yetişdi." Ondan sonra şöyle buyurdu: "Allah benim mevlam, ben de mü'minlerin mevlasıyım. Ben mü'minlere kendi nefislerinden evlayım, öyle değil mi?" "Evet, ya Resülallah" dediler.

Sonra ellmi tutup kaldırdı ve Şöyle buyurdu: "Ben kimin mevlası isem, Ali'de onun mevlasıdır. Allah'ım! Ona dost olana dost, ol, düşman olana düşman ol."

O zaman Hz. Selman kalkdı: "Ya Resulallah! Ali'yedost olmak ne demekdir?" Resulullah (S.A.V.): "Ona dost olmak, bana dost olmakdır, ben kime nefsinden evla isem, Ali de ona nefsinden evladır" buyurdular.

İşte o zaman şu Ayet nazil oldu:"Elyevme ekmeltü leküm diyneküm ve etmemtü aleyküm ni'metiy ve radiytü lekümül islame diynen" (Maide: 3).

(Meali: Ben bugün sizin içün dininizi ikmal etdim ve size ni'metimi tamamladım. Size din olmak üzere islamı beğendim, ona razı oldum.)

"Allah'ım! Dininin ikmalı, ni'metinin tamamlanması ve risaletinin rızasi ve benden sonra Ali'nin velayeti içün 'Allahu Ekber'" buyurdular.

Huzurunda bulunanlar: "Ya Resulallah! Bu ayetler Ali' ye mahsus mudur?" dediler."Evet, onun hakkındadır ve kiyamete kadar gelecek vasilerim hakkındadır."

"Ya Resulallah! Onları beyan eder misiniz?"

"Kardeşim, varisim, vasim ve benden sonra her mü'minin velisi Ali. Sonra iki torunum Hasan ve Hüiseyn, sonra Hüseyn evladından dokuz kişi. Kur'an onlarla beraber, onlar da Kur'an ile beraberdir, onlar ondan ayrılmaz, o onlardan ayrılmaz ta ki Havza vasıl oluncaya kadar."

Ba'zıları imam Ali'ye: "Biz bunları duyduk ve şahid olduk", ba'zıları da "Biz çoğunu biliyoruz ama bazılarını unutmuçuz, Maamafih hepsini hıfz edenler, bizim hayırlılarımız ve efdal olanlarımızdır."

Hz. Ali tekrar söze başladı: Hatırlıyor musunuz, Cenab-ı Hakk şu ayeti: "innema yüriydullahu liyüzhibe ankümürricse ehlelbeyti ve yütahhireküm tathiyra" (Ahzab: 33)

{Meali: ismet ü iffeti cibilli olan Ehl-i Beyt! Allah ancak şunu murad ediyor, sizden kiri uzaklaşdırsın ve sizi tertemiz, pampak etsin) inzal etiğinde Resulullah (S.A.V.) beni, Hz. Fatıma'yı ve iki oğlum Hasan ve Hüseyn'i bir araya getirip abasını üzerimize örtdü ve şöyle buyurdu:

"Allahim! İşte bunlar benim Ehl-i Beytim, onların eti benim etim, kanı benim kanım. Onlara eza bana ezadır, onları yaralayan şey beni de yaralar. Onlardan ricsi uzaklaşdır, tertemiz eyle."

Ümmu Seleme de şöyle demişdi:

"Ben de mi ya Resulallah!"

Peyğamber Efendimiz (S.A.V.):

"Sen hayırdasın, sen yerinde kal" buyurdular.

Dinleyenler cevaben: "Şahidiz ki Ümmü Seleme bize hunu söyledi."

Hz. Ali söze devamla: "Allah içün şu ayetin inzal olduğu zamanı hatırlar mısınız?"

"Ya eyyuhelleziyne amenuttakullahe ve kunu maassadıkıyn" (Tevbe: 119).

(Meali: Ey inananlar! İmanınızın iktizası Allah'ın haram kıldığı şeylerden sakınınız. Ferah zamanlarınızda da, sıkıntılı zamanlarınız da sadıkıyn ile Resulullaha hakkı ile tabi olanlarla beraber olunuz.)

Hz. Selman: "Bu umuma mıdır, hususa mıdır ya Resulallah?" dediği zaman, Resulullah (S.A.V.):

"Emir, mü'minlerin umumunadır. Sadıklar ise kardeşim Ali ve ondan sonra kıyamete kadar gelecek olan vasllerime mahsusdur" buyurmuşlardır.Cevaben: "Evet, biliyoruz" dediler.

"Yine Allah içün söyleyin, harlar mısınız ki Tebük Gazvesine giderken Peyğamber (A.S.) beni Medine'de kaymakam tayin etmişdi de ben de: 'Ya Resulallah! Beni kadınlarla ve çocuklarla bırakıyorsun" dediğimde, Resulullah (S.A.V.): 'Medine ancak ya benimle ya seninle Haluh bulur.

Sen benim yanimda Musa'nin Harun'u gibisin, ancak benden sonra peyğamber yokdur.'"Cevaben: "Evet" dediler.

İmam Ali Yine : "Allah içün söyleyin, Sure-i Hac'daki: 'YA eyytühelleziyne amenürkau vescüdü... ve cahidü fillahi....Hlac: 77, 78) (Meali: Ey inananlar! Namazınızda rükü edin ve secde edin ve sair ibadat ile Rabbinize kulluk edin, hayir işleyin.

Bunların hepsini yapın ki felaha kavuşasınız. Allah uğrunda hak cihadı ile mücahede eyleyin. Bu hususda o sizi seçdi ve size dinde hiçbir zorluk kılmadı.

İmdi babanız ibrahim'in milletine koşun. Bundan evvel ve bunda (ya'ni Kur'an'dan evvelki kitablarda ve Kur'an' da) size Müsluman ismini o Allah verdi.

Ta ki Hz. Muhammed (S.A.V.) size şahid olsun ve siz de bütün insanlara şahid olasınız...) bu ayetler hakkında Hz. Selman Resulullaha: "Ya Resulallah! Senin kendilerine şahid olduğun, onların da nasa şahid olduğu,

Allah'ın seçdikleri ve kendileri içün dinde zorluk olmayan, millet-i ibrahim'den olan o kimseler kimlerdir?" diye sorduğunda Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Onlar on üç recül'dür." Selman: "Bunları bize beyan et ya Resulallah!"

Cenab-ı Peyğamber: "Ben ve kardeşim Ali ve Ehl-i Beytimden on bir erkek."

Cevaben: "Evet" dediler.

"Ve yine Allah içün söyleyiniz! Hatırlıyor musunuz, Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) hütbelerinin birçok yerinde ve son hütbesinde: Ey nas! Ben size iki şey bırakıyorum, Kitabullah ve Ehl-i Beytim.

Her ikisine sımsıkı sarılınız, o zaman yolunuzu şaşırmazsınız. O ikisi, kıyamet giüniüne kadar birbirinden ayrılmaz."

"Evet, işitdik, hatırlıyoruz" dediler.

"Eaddallahu lehüm azaben şediyden fettakullahe ya ülilelbabi elleziyne amenu kad enzelellahu ileyküm zikren.

resulen yetlu aleyküm ayatillahi mübeyyinatin liyuhricelleziyne amenu ve amilussalihati minezzulu minezzulumati ilennür ..."(Talak: 10, 11}

(Meali: Allah mertebe-i insaniden çıkarılanlar içün şidetli bir azab hazırlamışdır. Ey ülül-elbab, ey ihlas lie iman eden akl-ı selim sahipleri! Ondan dolayı Allah'dan sakının.

İşte Allah size bir zikr indirdi, bir de irşadınız içün resül gönderdi. Allah'ın vazıh ayetlerini size karşı okuyor ki, Allah'a iman edip salih amel iŞleyenleri zulmetlerden nura çıkarsın diye...)

Bu ayetlerin tefsirinde Musa Kazım'ın oğlu Hz. Rıza şöyle buyurmuşlar: "Ümmet, din işlerini muhakkak bizlerden sorması lazım.

İnsanlar Ehl-i Zikr'e muhtaçdır. Zikr Resulullah (S.A.V.)'dir, Ehl-i Zikr ise biziz."

Ca'fer Sadık Hz.leri de şöyle buyurmuşlardır:

"Kur'an-ı Kerim'de zikrin iki ma'nası vardır, biriKur'an, biri de Kur'an-ı Natık olan Hz. Muhammed ve Ehl-i Beyti. Nas, her ikisininhukukundan sorumludur."

"Veinnehu lezikrun leke ve likavmike ve sevfe tus'elün" (Zuhruf: 44). (Meali: Ve muhakkak ki o Kur'an hem senin içün hem de kavmin içün büyük bir şerefdir ve ilerde siz imtisalinizden, müşrikler ise seninle ve kitabınla istihzalarından dolayı mes'ül olacaksınız.)

"Veati zelkurba hakkahü..." (Isra: 26) (Meali: Karabet sahiblerine, hısımlara, miskine, yolda kalmışlara hakkını ver. Malını ulu orta saçıp dağıtma.)

Ali bin Hüseyn Hz.leri: "Buradaki akrabalık hakkı beyanındaki murad-ı ilahi Ehl-i Beytdir" buyurdu.

İbni Abbas'dan:

Biz Resulullahın yanında idik, bir a'rabi geldi ve : "YA Resulallah! Duydum ki siz, Allah'ın ipine sımsıkı sarılınız, demişsiniz. Allah'ın ipi nedir?

Resulullah (S.A.V.) eli ile İmam Ali'nin elini tutup: "İşte Allah'ın ipi budur, ona sımsıkı sarılınız" buyurdular.

"Ve ati zelkurba hakkahu..." (Isra: 26) (Meali: Karabet sahibine hakkını ver.)

İmam Ali Rıza Hz.: "Bu ayet nazil olduğu zaman Peyğamber (S.A.V.) Hz. Fatıma'ya: "işte bu Fidik arazisi senindir. Sana tahsis etdim" buyurdular. Ve "zelkurba"ya Ehl-i Beyt ma'nasını verdiler.

"Linec'aleha leküm tezkireten ve taiyeha üzünün va'iyetün" (Hakka: 12) {Meali: Bu hadiseyi sizlere bir ibret olsun ve muhafaza etmek isteyen kulaklar muhafaza etsin diye yapdık.)

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

Sa'lebi'den, Salih bn. Heysem'den, Beridetü'l-Eslemiden: Hz.Ali (A.S.) şöyle buyurdular:

Beni Resulullah (S.A.V.) kendisine çekdi ve sımsıkısarıldı ve şöyle buyurdu: "Allahım bana, seni kendime yaklaşdırmamı, en iyi işiten ve anlayan kulak olarak sana her şeyi talim etmemi emir buyurdu" dedikleri vakit bu ayet nazil oldu.

Bu ayet nazil oldukdan sonra Cenab-ı Peyğamber Hz. Ali'ye: "işte ayetdeki bu kulak, senin kulağındır" dediler.

Ebu Sa'd "Şeref-ün-Nübüvve"de, Abdül Aziz Hz.lerinden:

Peyğamber (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Ben ve Ehl-i Beytim, Cennetde bir ağaç gibiyiz, dalları dünyada. Her kim Allah'a bir yol bulmak isterse bizi sevsin."

"Kul maes'eluküm aleyhi min ecrin illa men şa'e en yettahize ila rabbihi sebiyla" (Furkan: 57) (Meali: Ey Peyğamber-iHak! Onlara beyan et. Ben yapmış olduğum tebliğlere mukabil sizden bir ecir taleb etmiyorum, ancak istediğim Rabbime tevhıd ve ma'rifet yolunu tutmak isteyen kimselerdir.)

Ebu Vail ve ibni Ömer'den:

Biz ne zaman ashab-ı Resulullahı saysak, Ebü Bekir, Ömer ve Osman derdik. Birisi ibn-i Ömer'e: "Ali nerede, Ali'yi nicin zikretmiyorsunuz?" diye sordu. ibn-i Ömer:"Ali Ehl-i Beyt'dir, kimse onunla kıyas olmaz. O Resulullah ile beraberdir ve onun derecesindedir. Allah (c.c.) Kitab-ı Keriminde: "Velleziyne amenü vettebeathüm zürriyyetühüm biimanin elhakna bihim zürriyyetehüm...

vema eletnahüm min amelihim min şey'in" (Tur: 21) (Meali: O kimseler ki iman etdiler ve zürriyyetleri de iman ile arkalarından geldiler; onlar kadar amel-i salih işlemedikleri halde atalarının tam süüra sahib olmaları için zürriyyetlerini de kendilerine ilhak etdik. Bununla beraber onların amellerinden hiçbir şey, azıcık dahi olsun eksiltmemişizdir.)

Fatıma, Ali, Hasan ve Hüseyn Peyğamberle beraber ve onun derecesindedirler."

Hâkim'den: Peyğamber Efendimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuşlardır: "Sırat-ı müstakimde en önde olanınız, Ehl-i Beytimi en cok seveninizdir."

Deylemi'den ve Ebu Ya'la El-Musılliy: Aliyyun hayrulbeşer Men şekke fiyhi fekad kefer.

(Meali: Beşerin en hayırlısı Ali'dir, bundan şübhe eden kâfirdir.)"Ibnil-Mugazili'den, Zehri'den:

Enes bn. Malik'den şöyle duydum: "Allah'a yemin ederim ki Resulullah (S.A.V.)'den şöyle duydum: Mü'minin iman sahifesinin unvanı Ali sevgisidir."

Hz.Ali'den:"Tohumu yaran, rüzgârı yaradan hakkı içün, beni seven mü'min, sevmeyen münafıkdır diye Resulullah (S.A.V.) bana ahidverdi."

Ahmed ve Tirmizi Ebü Said'den:

Hz. Cabir: "Biz münafıkları, Hz. Ali'yi sevmemesi ile teşhis ediyorduk."

Ahmed "Menakıb"da: Hz. Ali şöyle buyurdular:"Bazi insanlar beni seviyorum

zannetdiklerinden, bazıları da sevmediklerinden dolayi ateşe atılacaklardır."

"Şeref-ün-Nübüvve"de Ebü Sa'd'dan:Hz. Enes buyurdular ki: Bir gün Resulullah (S.A.V.) minbere cıkdı, bir müddet konuşdukdan sonra: "Ali nerede?" dedi. Hz. Ali hemen sıçrayarak yanina geldi. Resulullah onu kucaklayıp göğsüne bastırdı ve alnından öptükden sonra şöyle buyurdular:

"Ya ma'şerel müslimin! Bu zat benim kardeşim, amcam oğlu ve damadım. Bu zat etim, kanım ve sırrım ve Cennet genclerinin efendileri olan iki torunumun babası. Ve bu zat benim sıkıntımı def edendir. Allah'ın arzında, Allah'ın düşmanlarına karşı kılıçdır ve Allah'ın aslanıdır.

Allah'ın laneti ve lanet edenlerin laneti, onu sevmeyenlerin ve ona buğz edenlerin üzerine olsun ki, Allah onlardan beri, ben de onlardan beri'yim.Bu beyanımı şahidiniz ğaibinize haber versin."

Bundan sonra Resulullah (S.A.V.): "Otur ya Ali! Allah bunu sana tebliğ etmemi emretdi. Ben de tebliğ etdim" buyurdular.

Ebü Naim'den:

Resulullah (S.A.V.): "Hz. İsa'nın, arkasında namaz, kılacağıkimse bizdendir" buyurdular.

Ahmed, Tırmizi, Nesai ve ibni Mace'den: Resulullah (S.A.V.): "Ali benim vücüdumda başım gibidir" buyurdular.

Ahmed, İbni Mace ve El-Hâkim Ebü Hüreyre'den: Resulullah (S.A.V.): "Bize kılıç çeken bizden değildir" buyurdular.

Tırmizi, İbni Abbas'dan:

Resulullah (S.A.V.) Şöyle buyurdular: "Allah'ı seviniz, beni de Allah'ın sevgisi ile seviniz, Ehl-i Beytimi de benim sevgimle seviniz."

"Her kadının doğurduğu çocuk neseb itibariyle babasına tabi'dir, fakat Fatıma'nın evladlarının nesebi banadır."

HZ.FATIMA'NIN HZ.ALİ İLE İZDİVACLARI

Hz. Faıima on beş yaşınageldiklerinde, Hz. Ebu Bekir başda olmak üzere, ashab-ı kiramın ileri gelenleri kendilerine tek tek talib oldular. Cenab-ı Peyğamber: "Rabbimden emir almadan ne evlendim ne de çocuklarımı evlendirdim" buyurdular.

Ashabın ileri gelenleri Hz. Ali'ye: "Sen talib ol" dediklerinde, Hz. Ali: "Rabbim Arş'ı

A'lada Hz. Fatıma'yı bana nikâhladı" dedi. Akabinde Cibril (A.S.) teşrif etdi: "Ya Resulallah! Rabbimin selamı var, emr-i husüsisiyle Fatıma ve Ali'nin Arş-ı A'lada kıyılan nikâhlarının, emr-i resrmsiyle arzda da kıyılmasını emir buyuruyor."

Resulullah, Hz. Ali'yi çağırdı, kendisine müjdeyi verdi. Hz. Ali şükür secdesine kapandı. Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) Hz. Ali'ye Hz. Fatıma'nın mihrini vermesini teklif etdiğinde, Hz. Ali: "Ya Resulallah! Atım ile kalkanımdan başka bir şeyim olmadığı zatınıza ma'lum" dedi.

Resulullah: "Emr-i ilahi tatile uğramaz, git kalkanını rehin et" buyurdular. Ve Hz. Bilal'i çağırıp: 'Ya Bilal! Git Ensar ve Muhacirini çağır" buyurdular.

Davet edilenler geldiği zaman kendilerine emr-i ilahiyi bildirdiler ve şu nikâh hutbesini irad buyurdular:

Ni'metinde Mahmud, kudretinde Ma'bud, hükm-ü saltanatında muta, azab ve satvetinde şedid, semasında ve arzında emrine ğalib olan, mahlükati kudretiyle halkedip ahkâmı ile temyiz eden, dini ile aziz kılan, Peyğamberi ile şereflendiren ve ikram eden Allah'a hamd ederim.

Allah-u Azimuşşan Hz., evlenmeyi beşer içün bir devamlılık sebebi ve farz olan bir emir kıldı, onunla nesli meydana getirdi.

Bundan sonra şu ayet-i kerimeyi okudular: "Ve hüvelleziy halaka minel mai beşeren fecealehu neseben ve sıhren ve kane rabbuke kadiyren" (Furkan: 54) (Ayet daha önce gecdi) ve şöyle devam etdiler:

Allahu Tealanın emri kazasını, kazası kaderini zuhura getirir. Her kaderin vakti vardır, her vakit de Ümmül kitabda yazılıdır. "Yemhullahu mayeşau ve yüsbitu ve indehü ümmülkitab"(Ra'd: 39) (Meali: Allah dilediğini mahv eder, dilediğini de isbat eder. Ümmül kitab onun indindedir.)

"Cenab-ı Hakk bana kızım Fatıma'yı amacam oğlu Ali ile evlendirmemi emretdi. Şahid olun ki ben onları nikâhladım."

Hz. Ali'ye hitaben: ' Ya Ali! Allahımın emrini yerine getirip sizi dört yüz miskal gümüş mihr ile evlendirdim. Kızım Fatıma'yı sana cariye olarak veriyorum şu şart ile ki sen de ona köle olasm" buyurdular.

Hz. Ali: "Allah'ın emrine ve Resulunün teklifine razı oldum ya Resulallah" dedi.

Resulullah (S.A.V.): "Bana su getirin" buyurdular. Getirilen su ile abdest aldılar ve o suyu Hz. Fatıma'nın başına ve göğsüne dökdükden sonra şu ayeti okudular: "inniy uizuha bike ve zurriyyeteha mineşşeytanirreciym" (Ali imran: 36). Suyun bir kısmını da Hz. Ali'nin başından ve omuzlarından aşağı dökerek ayeti şu şekilde

okudular: "inni uizuhu bike ve zürriyyetehu mineşşeytanirrecıym."

Hz. Fatıma Hz. Ali ve zürriyyetine mahsus hususi bir dua-yı peyğamberide bulundular.

Bu nikahda Peyğamber, önce dostlarına taze hurma ikram etdiler ve daha sonra yemek ikram edildi. Hz. CAbir: "Hayatimda böyle lezzetli yemek yemedim" buyurdular.

Gelelim Arş-ı A'lada kıyılan nikâha: Beyan-ı göre Hz. Resulullah önde, Hz. Fatıma ve Hz. Ali' arkasında, Cibril, solunda Mikail (A.S.) ve yetmiş bin melaike-i mukarrebin...

Cenab-ı Hakk Rıdvan'a Tüba ağacını sallamasını emretmiş?. Tüba ağacı sallandığında Cennet-i Adn'e müceherler sacılmış, onları toplamakda cennet hurileri yarışa çıkmışlar.

Ve yine Tüba ağacında bu sallamada, Ehl-i Bey-ti sevenler adedince yaprak çıkmışdır ve her yaprak kıyamet. Gününde sahibine teslim edilmek üzere bir meleğe teslim edilmişdir. Çünki o yaprak her muhibb-i Ehl-i Beytin kurtuluş vesikasıdır.

Hz. Peyğamber, Tacül-Muhadderat Cenab-ı Fatıma'ya cihaz olarak, bir yatak, bir çarşaf, iki değirmen bir de su tulumu vermişlerdi. Hz. Fatıma değirmenleri ve su tulumunu hayatlarının sonuna kadar kullandılar.

Değirmende un öğütmekden elleri yaralanır, su taşımakdan göğsü acırdı. Cenab-ı Peyğamberin kendisine karşı olan muazzam sevgisi ona dünyevi hiçbir menfaat sağlamadı.

Cenab-ı Hakkh habibi Muhammed Aleyhisselama: "Habibim Muhammedim! İstersen Uhud dağını senin için altın yapayım" buyurduklarınnda: "istemem ya Rabbi!" diyerek kendisi ve Ehl-i Beyti içün en sade hayatı seçdiler. Elbetde bunda pek çok hikmetler gizli...

Ümmetinin fukarasının gönlünü taltif etmek gibi... Bahusus Hz. Fatıma'nın cihazının sadeliği; ilerde Ümmet-i Muhammedin fukarasından bir kız evlendiği zaman, irfanı kıt kimseler tarafından: "Babanın evinden ne getirdin?" hitabi ile karşılaşdığında, göğsünü gere gere: "Benim Peyğamberimin en sevgili kızıda sadece şunu şunu götürmüşdü" diyebilsin içün....

Ebü Said'den:

Hz.Ali şöyle dedi: Bir gün Hz. Fatıma'ya "Yiyecek bir şey var mı?" diye sordum. "iki günden beri bir şey yok" diye cevab verdi.

"Sen ve çocuklar sıkıntı içinde idiniz de niçin söylemedin?" dedim. Şöyle cevab verdi: "Allah'dan utandım, senin gücünün yetmeyeceği bir şeyi sana yüklemek istemedim." Bunun üzerine yiyecek bir şey almak şçün bir dinar borç aldım.

Aniden Mikdad ile karşılaştım, muzdarib ve mahzün idi. Sebebini sordum. "Ailemi açlıkdan ağlar durumda buldum" dedi. Ben onun haline ağladım ve dinarı ona verdim. Sonra Peyğamber Efendimizle mescidde öğle, ikindi ve akşam namazlarını kıldık. Peyğamber Efendimiz bana: "Ya Ebel-Hasen! Sende benim içün yiyecek bir şey var mı?" dedi.

Durumu kendilerine anlatdığım zaman şöyle buyurdular: "Bu gece bana sizde yemek yemekliğim vahyolundu." Sonra, beraber eve gitdik, bir de bakdık ki ocakda kaynayan bir tencere...

Cenab-ı Peyğamber: "Ya AH! Bu Allah'dandır" dediler ve şöyle buyurdular: "Allah kullarıdan dilediğine hesabsız rızık ihsan eder... Allah'a şükür ki Meryem'de icra etdiğini bizde de icra ediyor." Ve sonra şu ayeti okudular:

"Küllema dahale aleyha zekeriyyelmihrabe vecede ındeha rızken kale ya meryemu enna leki haza" (Al-i imran: 37). (Meali: Her ne vakit ki Zekeriyya (A.S.) mihraba onun yanına girse, onun yanında bir rızk bulurdu. "Ya Meryem, bu rızıklar sana nereden geliyor?" diye sorardı.)

Taberani'den:

Abdullah bn. El-Hars Hz. şöyle buyurdu: Hz. Ali'ye dedim ki: "Peyğamber (S.A.V.)'in yanındaki en üstün payeni anlatır mısın?" Hz. Ali (A.S.): "Anlatayım" dedi:

Bir gün Peyğamber (S.A.V.) namaz kılarken ben onun yanında uyuyordum. Namazını bitirdikden sonra bana: "Ya Ali! Cenab-ıHakk'dan kendim içün hangi hayrı isdedim ise, senin içün de aynısını istedim ve yine kendimiçün Rabbimden hangi şerden korunmayı istemişisem, senin içünde aynısını istedim" buyurdular.

Begavi "Masabih"inde, Cezli'den:

Hz.Enes (R.A.) şöyle buyurdular: Bir gün Resulullah (S.A.V.)'ın evinde bir kadının hediye getirdiği kuş yemeği vardı. Onu yemeden önce şöyle dua etdiler: "Ya Rabbi! Yaratdıklarından en çok sevdiğim kimseyi bana gönder, bu kuşu onunla beraber yiyelim." Ali geldi ve kuşu beraber yediler.

Tirmizi'de:

Hz. Aişe'ye sordular: "Peyğamber (S.A.V.)'in en çok sevdiği kimdir?" "Fatıma" dedi. "Erkeklerden kimdir?" denildiğinde, "Fatıma'nın zevci" dedi.

Muhlıs El-Zehebi ve Ebul-Kasım El-Dımeşki'den: Hz. Aişe (R.A.) şöyle buyurdular: "Peyğambere Ali'den ve Fatıma'dan daha sevgili kimse görmedim."

Molla "Siret'inde:

Hz. Hadice Hz. Fatıma'nın doğumunu şöyle anlatıyor: Fatıma'ya hamile iken yüküm çok hafif idi. Karnımda iken benimle konuşuyordu. Doğumu yaklaşdığında, nuru ve cemalı vasf edilemez...

Dört hanım yanıma geldi ve kendilerini bana takdim etdiler. Birisi, ben annen Havva'yım, birisi ben Asiye'yim, birisi ben Musa'nın kardeşi Külsüm'üm, digeri de ben isa'nın annesi imran'nın kızı Meryem'im.

Biz size hizmet etmeğe geldik, dediler. Fatıma doğdu, şehadet parmağını kaldırarak secdeye kapandı.

Ebü Ömer ve Ebü Sa'lebe'den:

Hz.Aişe buyurdular ki:

Cenab-ı Peyğamber herhangi bir harbden veya seferden döndüklerinde, önce mescidde iki rekât namaz kılarlar, sonra Hz. Fatıma'yı ziyaret ederler ve onu öperlerdi,

Resulullah (S.A.V.)'in âlem-i cemale teşrifleri yaklaşdığında, bir gün Hz. Fatıma ile beraber otururlarken Resulullah Hz.leri Hz. Fatıma'nın kulağına eğilip bir şey söylediler, Hz. Fatıma ağlamaya başladi.

Sonra Resulallah tekrar kulağına eğilip bir şeyler daha söylediler, bu sefer Hz. Fatıma güldüler.

Cenab-ı Peyğamber âlem-i cemale teşrif etdikden sonra Hz. Fatıma'ya; niçin önce ağladınız sonra güldünüz, diye sorulduğunda: "Önce babam, âlem-i cemale gideceğini haber verdi, çok üzüldüm ve ağladım.

Sonra: "Merak etme, altı ay sonra sen de bana kavuşacaksın" dediği zaman, çok sevindim ve güldüm" buyurdular.

Hz. Fatıma (R.A.) Cenab-ı Peyğamber âlem-i cemale teşrif I etdikden altı ay sonra peder-i a'lalarına kavuşdular. Âlem-i cemale teşriflerinde süri olarak yirmi doöt yaşında idiler. Dört çocukları vardı: imam Hasen, imam Hüseyn, Hz. Zeyneb ve Hz. Ümkülsüm.

Muvaffak bn. Ahmed Havarezmi ve Hamaveyni, Ebü Osman El-Nehdi'den:

Hz. Ali şöyle buyurdular: Resulullah (S.A.V.) ile beraber yürüyorduk, bir bahçeye

geldik, bana sarıldı ve ağlamaya başladı. Ben: "Ya Resulallah! Nicin ağlıyorsunuz?" dediğim zaman: "Bir takım insanlar var ki kalpleri sana karşı kin ile dolu.

Şimdi izhar etmiyorlar, benim vefatımdan sonra ortaya koyacaklar." Ben söyle dedim: "Dinimde kusurum olduğu içünmü?" "Hayir! Senin dinin salimdir" dedikden sonra o cemaatın bana neler yapacağını tek tek haber verdiler ve dediler ki: "Sen, Kur'an'nın tenzili içün harb etdiğin gibi te'vili içün de harb edeceksin.

O zalimler, sanave senin evladına, Mehdi Resul gelinceye kadar zulm edecekler. O geldiği zaman hak yerini bulacak, ümmet-i Muhammed Ehl-i Beyt sevgisinde toplanacak, sevmeyenler azalacak sevenler çoğalacak.

Müslümanlar öyle sıkıntı icine girecek, öyle bunalacak ki, işte O zaman Mehdi Resul, hakkı izhar edecek ve batılı adalet kılıcı ile yok edecek. İnsanlar, kimisi isteyerek, kimisi korkarak tabi' olacaklar.

Allah'ın va'di hakdır, hak yerini bulacak ve nusrat onların olacak" dedikden sonra Ehl-i Beyte husüsi olarak dua buyurdular.

"Siinen-i ibni Mace"de ibn-i Mes'ud'dan:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Ahır zamanda Mehdi Resülün tecellisi esnasında şark'dan siyah bayraklı bir kavim gelecek, Mehdi'ye yardm edecek, Mehdi'nin düşmanları ile harb edip mansur olacaklar. Her kim onları görürse ne kadar zor durumda olursa olsun onlara yardım etsin."

Molla'nın "Siret'inden ve El-Hafız El-Hızır'dan: Ebü-Zer Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) buyurdularki;

Mi'rac gecesi semavatda, nurdan bir yatak uzerinde oturan, bir ayağı meşrık'da, bir ayağı mağrib'de, iki elleri arasındaki levhaya bakan bir melek gördüm.

Cibril'e: "Bu kim?" diye sordum. "Ya Resulallah! Bu Azrail" dedi. Ona selam verdik, o da: "Sana selam olsun ya Ahmed" diye cevab verdi ve: "Amcan oğlu Ali ne yapiyor?" dedi. "Onu tanırmısın?" dedim.

O cevaben: "Nasıl tanımam, Allah beni bütün yaratdıklarının ruhlarını kabz etmekle vazifelendirdi. Yanlız sen ve Ali müstesna, her ikinizin vefatı Cenab-ıhakkın meşi'et-i Sübhanisindedir."

Ahmet. "Menakıb"da:

Bedir gecesi Müslümanlara su lazım oldu, su düşşanların tarafında idi. Cenab-ı Peyğamber Müslümanlara hitaben: bize kim su getirir?" dedi. Hiç kimseden ses çıkmadı.Hz.Alihemen kırbayı kapdı, zifiri karanlıkda, çok derin olan kuyunun dibine

indi.

O anda Cenab-ı Hakk Cebrail, Mikail ve İsrafil'i Hz. Ali'ye yardım içün kuyuya gönderdi. Kuyuya indiler ve Hz. Ali'ye ikramen ve tebcilen selam verdiler.

Molla "Siret'inde Ebu'l-Hamra'dan:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "isra gecesi Arş'ın sağ ayağında şu yazıyı okudum: Resulüm Muhammedimi, Ali ile te'yidve nusrat etdim."

Muhamili: imam Aliyy-ur-Rıza'dan, dedesi Ali bin Ebi

Talib'den:

Cenab-ı Peyğamber şöyle buyurdu: "isra gecesi Rabbim bana Ali'nin üç hasletini vahyetdi: O, Müslümanlarınefendisi, muttakilerin velisi, gurrul-muhaccelinin kumandanıdır." (Gurrul-muhaccelin: Alnında ve bileğinde beyaz işaretli atlar.)

Razi ve Ahmed'den:

Hz. Aişe ve Ümmü Seleme şöyle buyurdular: Cenab-ı Peyğamber âlem-i cemale teşrif etmeden hemen önce, Hz. Ali'yi cağırmış, kendisi ile bir müddet gizli konuşdukdan sonra âlem-i cemale teşrif etmişlerdir.

İmam Ebü Ca'fer Muhammed Aliyy-ul-Bakır'dan: Bedir günü Rıdvan ismindeki melek, semada şöyle nida etdi: "La feta illa Ali ve la seyfe illa zulfikar" (Ali gibi genç yokdur, zulfikar gibi de kılıç yokdur).

Tirmizi'den:

Hz. Ali şöyle buyurdular:

Hudeybiye günü Resulullaha (S.A.V.) Kureyşmüşriklerinden bir grup geldi, aralarında Sehl bn. Amr da vardı, "Ya Muhammed! Senin yüzünden akrabalarımızdan, kölelerimizden ve mallarımızdan bir sürü zarara ugradık, bunları geri Istiyoruz" dediler.

Resulullah onlara cevaben: "Ya Ma'şer-i Kureyş! Eğer bu fitne ve fesadınızdan vazgeçmezseniz Allah, dini adına öyle bir adam gönderecek ki kılıcı lie bedenleriniz üzerinde baş bırakmayacak..."

İstihza ederek: "Kimmiş bu?" dediler.

Cenab-ı Peyğamber: "Haza hasifunna'(l) " diyerek Hz. Ali'yi gösterdi. Zira bir gün Cenab-ı Peyğamber ayakkabısını tamir içün Hz. Ali'ye vermişdi. Sonra Peyğamber şöyle buyurdu:

"Her kim Ali'yi kasden tekzib ederse ateşde kendine yer hazırlasın."

Ebü Ha'tem ve Ebü Ya'la El-Musilli'den ve Ebü Said'den:

Bir gün Resulullah (S.A.V.) ashab-ı kiramına hitaben şöyle buyurdular: "Ben Kur'an'ın tenzili için nasıl harb etdiysem, benden sonra icinizden biri de Kur'an'ın te'vili için harbedecek."

Ebü Bekir Sıddik Hz.leri: "Bu ben miyim ya Resulallah?" dediği zaman: "Hayır" dediler. Daha sonra Hz. Ömer: "Ben miyim ya Resulallah?" dediğinde, ona da "hayır" dediler.

"Onu, hasıfunna'l yapacak" buyurdular ve o anda ayakkabılarını tamir etmek üzere Hz. Ali'ye verdiler.

Ahmed'den, Zeyd bn. El-Erkam Hz.lerinden: Ashabdan ba'zıları Mescid-i Nebevi'ye belirli kapılardan girmeyi adet edinmişlerdi.

Peyğamber (S.A.V.): "Ali'nin girdiği kapıdan başka kapıları kapatınız" diye emir buyurdular. Bu Hadis ba'zı söylentilere sebeb oldu.

Bu söylentiler Habib-i Hüdanın kulağına gelince; minbere çıkdılar, Allah'a hamd u senadan sonra: "Ey Nas! Ben Ali'nin girdiği kapıdan gayri kapıların kapatılması içün Rabbim tarafından emrolundum.

Vallahi şunu çok iyi biliniz ki Rabbimin emri olmadan ne bir şeyi açdım ne de bir şeyi kapadım."

Ahmed'den: Hz. Ömer buyuruyor ki:

Allah Ali bn. Ebi-Talib'e üç haslet vermiğdir ki bunlardan bir tanesini bana verseydi, kâinatı bana vermesinden evla idi. Birincisi, ona Resulullahın kızı Hz. Fatıma'yı verdi. İkincisi, Mescid-i Nebevi'de onun kapısından gayri kapıları kapatdı. Üçüncüsü ise, Hayber'in fethinde Resulullah, sancağını ona verdi.

Tirmizi'den, Ebü-Said'den:

Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) Hz. Ali'ye hitaben şöyle buyurdular:

"Ya Ali! Bu mescidde, benden ve senden başka hiç kimse yatamaz."

Nakkaş'dan, Hz. Enes'den:

Bir gün Peyğamberin yanında idim. Resulullah bize doğru gelen Hz. Ali'yi ğordu ve şöyle buyurdu: "Bu gelen, kıyamet gününde ümmetim üzerine benim hüccetimdir."

Ebü Ömer'den:

Hz. Aişe Aşura' günü oruç tutanlara sordu: "Size kim fetva verdi oruç tutmak içün?" "Hz. Ali" dediler. Hz. Ali dediler. Hz.Aişe şöyle cevab verdi: "Öyle ise doğrudur. Zira insanlar arasında sünneti ondan daha iyi bileni yokdur."

Ahmed "Menakib"da, Begavi "Mu'cem"inde ve Ebü Ömer: Said bin El-Müseyyeb'den:

Sahabiden hiçbir kimseyi görmedim ki Ali'den başka: "Bana ne isterseniz sorunuz, onun cevabını vereyim" desin.

El-Hakimi, Mu'az bin Cebel'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Ya Ali! Yedi şeyde hiç kimse seni geçemez: imanda, ahde vefada, Allah'ın emrini yerine getirmekde, her şahsa layık olduğu şekilde muamele etmekde, adaletde, müşkilleri halletmekde, Allah indindeki meziyyetde."

Ebul-Hayr El-Kawas'dan:

Abdullah Ibn-i Abbas Hz.lerine Hz. Ali'den sorulduğunda şöyle cevab verdi:

Allah hakkı içün o, hidayetin ilmi, afetlerin sığınağı, akılların yüce dağı, hüccetin mahalli, keremin menbaı, ilmin muntehası, gecenin kopkoyu karanlığında parlayan nur, şeksiz şübhesiz bir hakıkate davet eden, Urve-i Vüska'ya en sıkı sarılan, Hz. Muhammed Aleyhissalatü vesselam'dan sonra esrar-ı ilahiyyeye ve mükâleme-i ilahiyyeye şahid olanların ekremi.

Ahmed "Menakıb"da, Zeyd Bin Erkam'dan: Peyğamber Efendimiz (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Ya Ali! Sen kızım Fatıma ile beraber benim Cennetde-ki köşkümdesiniz" dedikden sonra şu ayeti okudular:

"ve nezana ma fiy sudurihim min gıllin ihvanen ala sururin mutekabiliyn" (Hicr: 47) (Meali: Biz onların sinelerindeki, zamirlerindeki her türlü kiri, hasedı, iman nuru ile tevhid ile çıkardık.

Onlar doğrulukda müsavi, birbirlerine ayine olarak hususi makamlar üzerinde ma'na kardeşi olarak karşılıklı oturacaklar.)

Ahmed "Menakib"da, ibn-i Mes'ud'dan:

Resulullah (S.A.V.) Hz. Ali'ye: 'Ya Ali! Razı olmaz mısın? Cennetde sen ve ben, Hasen ve Hüseyn beraber, arkamızda zürriyyetimiz, ezvacımız ve sağımızda solumuzdu bizi sevenlerimiz olsun?.."

Ahmed ve Tirmizf den; Hz. Ali (K.V.)'den:

Bir gün Cenab-ı Peyğamber, Hasen ve Hüseyn'e bakarak: "Her kim beni, bu ikisini, annelerini ve babalarını severse Cennetde benimle beraber olacaklar."

Müslirn'den; Hz. Ali'den:

Tohumu yaran, rüzgârı yaradan hakkı içün, Peyğamher bana şu sözü verdi: "Seni ancak mü'min sever ve senden ancak münafık nefret eder."

Ahmed'den; Hz. Fatıma (R.A.)'dan:

"Hakkı ile mes'ud olanlar, onlardır ki Hz. Ali'yi bu âlemdeyken sevenler ve o, bu âlemden gitdikden sonra da sevenler."

İbn-i Ebil Garbi'den; Hz. Cabir (R.A.)'den: Peyğamber (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Ya Ali! imran bn. El-Hasin'i yokla, çünki o hastadır." Hz. Ali hemen oraya gitdi, Muaz ve Ebü Hüreyre Radiyallahu anhuma da orada idiler.

imran bn. Hasin (R.A.) Hz. Ali'nin yüzüne devamlı bakmaya başladı. Hz. Muaz ona: "Neden devamlı Hz. AJi'nin yüzüne bakiyorsun?" dedi. "Bakiyorum çünkü Resulullah (S.A.V.)'ın 'Ali'nin yüzüne bakmak ibadetdir' dediğini duydum." "Evet, biz de duyduk" dediler.

Molla "Siref'inde; ibn-i Abbas'dan:

Peyğamber (S.A.V.)'in şöyle dediklerini duydum:

"Uğradığım hiçbir sema yokdur ki ehli, Ali'ye" müştak olmasın. Ve yine Cennetde hicbir nebi yokdur ki ona müştak olmasın."

Ahmed, "Menakıb"da; Akabe bn. Sa'd El-Avfi'den: Hz. Cabir (R.A.j'in yanına girdik. Yaşlılıkdan kaşları gözlerinin üstüne düşmüşdü. Kendisine Hz. Ali'den sorduğumuzda; birdenbire canlandı ve kaşlarını kaldırdı: "O, hayrül-beşer'dir" dedi.

Ahmed, "Menakıb"da; Hz. Ali {RAJ'den:

"Şunu biliniz ki ben peyğamber değilim, bana vahyolunmaz. Ben gücüm yetdiği kadar Allah'ın kitabıyla ve Resulunün sünneti ile amil ve amirim.

Allah'a taat hususunda size ne emredersem, itaat etmek size vacibdir, ister hoşunuza gitsin, ister gitmesin."

Molla, "Siret'inde; Usbuğ bn. Nubate Hz.lerinden: Bir gün Hz. Ali ile Kerbela mahalline gitdik. Hz. Ali bineğinden indi ve ağlamaya başladı ve "Ehl-i beytimden bir cemaatın, işte burada kanları dökülecek, sema ve arz onlara ağlayacak. Burası

atlarının yeri, şurası da zahirelerinin yeri" buyurdular.

Ahmed, "Menakıb"da; Usbuğ bn.

Nubate'den: Bir gün Hz. Ali konuşurken birisi edebsizlik ederek Hz. Ali'yi yalanladı. İmam Ali: "Edebsizliğine devam edersen sana beddua ederim" dedi. Adam: "Edersen et" dedi ve oradan kör olarak ayrıldı.

Ahmed, "Menakıb'da; ibn-iAbbas'dan:

"ve ma muhammedun ilia resulün kad halet minkablihirrusulu efein mate ev kutilenkalebtüm ala a'kabiküm ve men yenkalib ala akıbeyhi felen yedurrellahe şey'en ve seyeczillahüşşakiriyn"

(Al-i imran: 144).(Meali: Ey mü'minler! Biliniz ki Muhammed (S.A.V.) an cak bir Resuldur, kendisinden önce gelip gecen peyğamberler gibi, şayet o aranızdan çekilse, yahud şehid olsa ökçeleriniz üzere dinden dönecek misiniz, cihaddan kaçacak mısınız? Her kim gerisin geriye dönerse bundan Allah'a bir zarar gelmez.

Cenab-ı Hakk, şükürde kusur etmeyenlerin mukafaını verecekdir.)Bu ayet nazil olduğunda, Hz. Ali şöyle buyurdular: "Vallahi, Allah bize hidayet etdikden sonra, asla geriye dönmeyiz.

Bu hususda ölunceye kadar kitale devam edeceğiz. Allah hakkı içün ben onun kardeşiyim, velisiyim ve amcasının oğluyum, bu dinin muhafazasında benden daha haklı ve benden daha layık kim vardır?"

İbnussemman "Muvafaka"da ve Hafız Esselefi'den:

Hz. Ömer (R.A.) Şöyle dedi:

"Yedi sema ve iki arz terazının bir kefesine konsa, Ali'nin imanı da diğer kefesine konsa, onun imanı ağır basar."

Dulabi "Ezzüriyyetuttahire"de ve Ebü Ömer ve Sahibussafve'den; Dırar Essadai Hz.lerinden:

Hz. Ali, görüşü derin, geleceği en iyi gören, melekeleri, hisleri en kuvvetli, konuşursa kesin konuşur, hükmederse adaletle hükmeder,

Her yanından ilim fışkırır, her tarafından hikmet pınarları kaynar, dünya ve zinetinden hoşlanmaz, geceden ve yalızlıkdan zevk alır, ibreti bol, fikreti uzun idi, elbisenin kisasından, yemeğin sert olanından hoşlanır, kendisine herhangi bir şey sorulduğunda ve bir haber hakkında malumat istendiğinde, içimizden herhan gi biri gibi cevablandırırdı.

Vallahi o kendisi, bize yaklaşdığı ve bizi de kendisine yaklaşdırdığı halde ona yakınolduğumuz zaman, yüreğimizde hâsıl olan heybet ve heycandan, nerede ise kendisi ile konuşamayacak hale gelirdi.

O ehl-i dini ta'zim eder, fukaraya ikram eder, hiçbir kavi onun yanında batıla tama' edemez, hiçbir zaif de onun yanında adlinden şüphe etmez.

Allah'a kasem ederim ki yıldızların görünmediği, kopkoyu karanlık bir gecede, onunla beraberken sakalını tutduğunu gördüm. Alçak sesle konuşuyor ve hazin hazin ağlıyordu ve şöyle diyordu: "Ey dünya! Benden uzak dur, git başkasını gururlandır, beni mi buldun, yoksa banamı iştiyakın oldu...

Benden ümidini kes, ben seni rucu'u olmayan talak-ıselase ile tatlik etdim. Senin ömrün kısa, ni'metin hakir, hüsranın ise pek çok, nasibin az, ehlin zelil...

zadın azlığından, seferin uzaklığından, yolun vahşetindenah.,.ah."

Bundan sonra Hz. Dırar diyor ki:

"Bu hali gördükden sonra, benim o andaki hüznüm, kucağında katledilen evladına üzülen bir kadının hüznügibi idi ..."

Ebul-Hayr El-Hâkimi; Ammar bn. Yasir Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki:

"Ya Ali! Allah seni öyle bir zinetle zinetlendirdi ki kullarından hiç kimseyi öyle zinetlendirmedi. Sana dünyada zühdü sevdirdi ve seni öyle yapdı ki, ne sen dünyadan bir şey istedin.

Ne de dünya senden bir şey istedi. Garibleri sana öyle bağladı ve öyle tabi' kıldı ki, sen onlardan razızın. Onlar da imamları olarak senden razı."

Hafız-us-Sakafi "Erbaıyn"de; Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) bir gün bana: 'Ya Ali! İnsanlar ahiret seadetinden vazgeçip dünyaya rağbet etseler, mirasları yutmacasına, dünya malını yığmacasına davransalar, Allah'ın dinini arkalarına atsalar ve Allah'ın malına hırs ile Sarılıp israf etseler ne yapardın?"

Dedim ki: "Ya Resulallah! Onları ve yapdıklarını terk ederdim, Allah'ı, Resulünü ve ahiret yurdunu seçerdim dünyanın musibetlerine ve hevasına sabr ederdim, ta ki Allah'ın meşiy'eti ile sana kavuşurum."

Resulullah {S.A.V.)şöyle buyurdular:

"Her söylediğin doğru ya Ali" dedikden sonra, Cenab-ı hakk'a dönerek: 'Ya Rab! Ali'nin her söylediğini yap" diye dua etdi.

Ahmed "Menakıb"da; Ali bn. Rabia'dan:

İbn-un-Nebbah, Hz. Ali'nin yanına gelerek: 'Ya Emirel-Mü'minin! Beytül-Mal doldu" dediği zaman; Hz. Ali: "Alla-hu ekber" dedikden sonra kalkdı beytül-male gitdi. İnsanlar cağrıdı, ne varsa dağıtdi ve şöyle dedi: "Ey sarı ve beyaz Git başkasını gururlandır." Sonra boşalan beytülmalin temizlenmesini emretdi ve iki rekât namaz kıldı.

Sahib-us-Safve'den; Ebu Mutrif den:

Emirel-Mü'minin Hz. Ali (K.V.) tanınmamak içün a'rabi kıyafetiyle pazara gitdi, kendisine bir gömlek almak içün bir dükkâna girdi. Dükkân sahibi onu tanıdı, alacağı gömleği ikram etmek isteyince hemen çıkdı ve başka dükkâna girdi. Yine dükkân sahibi kendisini tanıdı, gömleği bedava vermek istedi, oradan da çıkdı bir üçüncü dükkâna girdi.

Dükkânda, dükkân sahibinin küçük çocuğu vardı, çocuk kendisini tanımadı, çocukdan gömleği üç dirheme satın aldı ve makamına döndü.

Biraz sonra çocuğun babası dükkâna gelip hadiseye vakıf olunca hemen Hz. Ali'ye gitdi. "Ya Emirel-Mü'minm! Bu gömleğin fiati iki dir hem" deyip bir dirhemi geri vermek istediğinde, Hz. Ali: "Ben oğlunla anlaşarak bu gömleği üç dirheme satın aldım " dedi ve bir dirhemi kabul etmedi.

Dahhak'dan, ibn-i Şihab diyor ki:

Şam'a geldim, Abdül-Melik bn. Mervan'ın yanına gitdim. Bana: "Ya ibn-i Şihab! Ali'nin katledildiği sabah Beytül-Makdis'de olandan haberin var mı?" dedi.

Ben "Evet" dedim. "Nedir?" diye sordu. Ben de: "Kaldırılan her taşın altından kan çıkdı" dedim. "Bunu benden ve senden başka bilen kalmadı, bunu kimse duymasın" dedi. Ben de o ölünceye kadar bunu kimseye söylemedim.

Ahmed "Menakıb"da ve ibn-ud-Dahhak'den: Hz. Ali'den: Peyğamber (S.A.V.): "Ya Ali! Geçmiş ümmetlerin en şakisi kimdir bilir misin?" buyurdular.

Ben: "Salih'in devesini katleden" dedim. Peyğamber (S.A.V.): "Ahir zamanın en şakisi kimdir?" diye sordular. Ben: "Allah ve Resulü daha iyi bilir" dedim.

Resulullah benim başıma işaret ederek, "Şuraya vurup", ve tekrar sakalımı tutarak, "burasını islatan" buyurdular.

Ve Hz. Ali şöyle ilave etdiler: "insanların en şakısı tarafındanvurulmak, beni sevindirir."

Ebü Sa'd: "Şeref-un-Nübüvve"de: Hz. Ali (K.V.) şöyle buyurdu: Resulullah (S.A.V.) bir gün bana: "Ya Ali! Cennete ilk önce ben, sen, Fatıma, Hasen ve Hüseyn gireceğiz." Ben: "Ya Resulallah! Ya bizi sevenler?" dediğim zaman, "Onlar da arkamızda olacaklar" buyurdu.

İbn-ul-Kiram'den; Ebü Hüreyre (R.A.)'den: Bir gün Haseneyn'in birbirlerine darıldıklarını duydum.

Hüseyn'e gitdim: "Sen küçüksün, git ağabeyinle barış" dedim. Bana şöyle cevab verdi: "Ben dedem Resulullühdan duydum ki: 'Kardeşler üç günden fazla birbirlerine darğın kalmazlar, önce barışan önce Cennete girer".

Ben ağabeyimden önce Cennete girmek istemem." Bunun üzerine. Hasan'a gitdim, Hüseyn'in dediklerini anlatdım. Hasen bana: "Kardeşim doğru söylüyor" dedi ve kalkdı kardeşine gitdi, özürdiledi vebarışdılar.

Dulabi'den, Hz. Hasen'in oğlu Zeyd Hz.lerlnden: Dedem İmam Ali âlem-i cemale teşrif etdikleri gece, babam şu hutbeyi irad etdiler:

"Ey nas! Bu gece öyle bir zat Hakka yürüdü ki gelenler ona yetişemediği gibi, sonra gelenler de ona yetişemeyecek. Dedem (S.A.V.) ona sancağını verir, sağında Cebrail, solunda Mikail olarak harb ederdi, fetih müyesser olmadan da dönmezdi.

O kadar kerim idi ki ne altından ne gümüşden hiçbir şey bırakmadı, sadece ailesinin maişeti olan yedi yüz dirhem. Ben o beşir'in oğluyum, o nezir'in oğluyum, Allah'ın izniyle Hakka davet eden o dai'nin oğluyum.

Ben sirac-ı mümr'in oğluyum. Ben aramızda Cebrail olan Al-i Aba'dan biriyim. Ben o Ehl-i Beyt'denim ki Cenab-ı Hakk kitabında, bizden rics'i giderdiğini ve bizi tertemiz kıldğını i'lan etdi.

Ve ben o Ehl-i Beyt'den biriyim ki Cenab-ı Hakk kitabında şu ayeti kerime ile:

'kul la es'elukum aleyhi ecren illelmeveddete fiylkurba' (Şüra: 23), her muslumana, bize meveddeti farz kıldı ve bu muhabbeti "Haseneyi iktiraf' beyanı ile te'yid etdi.

İmam Hasen Efendimiz yine hutbesine devam ile: "Ben âlemlere rahmet olarak gönderilen, ahir zaman'in nebisi Hz. Muhammed'in oğluyum.

Ben ins u cinne gönderilenin oğluyum. Ben kendisi ile birlikde meleklerin harb etdiği zatin oğluyum. Ben her duasi kabul olunanın oğluyum. Ben arzın kendisine tertemiz bir mescid kılınanın oğluyum.

Ben semanın bereketinin oğluyum. Ben semanın ve arzin muti olduğu bir şefaatçinin oşluyum. Kiyamet gününde Arş-ıA'laya ilk gelecek olan zatin oğluyum.

Ben Cennet kapısını ilk çalacak zatın oğluyum ve ben, rızasıRahmanın rızası, gadabı Rahmanın gadabı olan zatın oğluyum. Ben Şerefine ve keremine hiç kimsenin erişemeyeceği bir zatın oğluyum."

Aliyyurıza Hz.lerinden:

Hasen-ül-Mücteba Hz. bir gün dışarıyacıkdığında, yere düşmüş bir lokma gördü, onu aldı temizledi ve yanında ki kölesine verdi. Bir müddet sonra o lokmayı kölesinden istedi. Kölesi, "Efendim, ben onu yedim" dedi.

Bunun üzerine imam Hasen: "Seni azad etdim, sen hürsün" dedi ve ilave etdi: "Ceddim Resulullah'dan (S.A.V.) duydum ki bir kimse yere düşmüş bir lokmayı alır, temizler ve yerse Allah onu ateşden azad eder. Ben Allah'ın ateşden azad etdiği bir kimseyi köle olarak kullanan kimselerden olmak istemem."

Ahmed'den ve ibn-i Mes'ud'dan:

Uhud harbinde ba'zi müslumanların kasidsiz olarak Peyğamberin sözünü dinlememeleri sebebiyle müslumanlar sarsıntı geçirip, içlerinde Hz. Hamza olmak üzere birçok şehid verdiklerinde, meşhür Ebü Süfyan, Peyğamberin karşısına geçip şöyle konuşdu: "A'la olan Hubel". Resulullah {S.A.V.} iki arkadaşına: "A'la ve en büyük Allah'dır, diye cevab veriniz" dedi.

Ebü Süfyan tekrar konuşdu: "Bizim Uzza'mız var, sizin Uzza'nız yok" dedi. Resulullah (S.A.V.): "Ona deyiniz ki bizim mevlamız var, siz kâfirlerin mevlası yok."

Ebü Süfyan: "Gün güne uymaz, bir gün lehimize, bir gün aleyhimize olur, bazan bizden bazan sizden..."

Resulullah (S.A.VJ: "Müslumanlar asla kâfirlerlemüsavi olamaz. Bizim ölülerimiz Cennetde hayat-ı ebedi'de merzukdurlar. Sizin ölüleriniz ise ateşde azabdadırlar."

Ebul Kasim El-Sehmi "El-Fadail"de: (Hz. Abbas'ın Müslüman oluşu):

islam tarihcileri Hz. Abbas'ın çok önce müslüman olduğuna kaildirler. Bunun sebebi şudur: Peyğamber (S.A.V.) Bedir gününde islam mücahidlerine şu emri vermişlerdir: "Amcam Abbas'la karşılaşırsanız sakın öldürmeyin, o kerhen gelmişdir.

"Hz. Abbas Mekke müşrikleri ile haberlerini Hz. Peyğambere gönderiyordu ve Müslümanlaronun gönderdiği haberlere inanıyorlardı.

Hz. Abbas hicret etmek istedi, Peyğamber ona: "Şimdilik orada kal" diye yazdı. Vakti gelip İslamını izhar etdiği zaman, Peyğamberin hizmetinde olan Rafi' bunu Peyğambere müjdeledi. Peyğamber (S.A.V.) memnuniyyetinden rikkate geçdi ve Rafi'i de azad etdi.

Molla "Siret'inde, ibn-i Abbas Hz.lerinden:

Bir gün Peyğamberle beraberdim. Hz. Fatıma ağlayarak geldi. Hz. Peyğamber: "Anam babam sana feda olsun, niye ağlıyorsun kızım?" dedi. "Hasen ve Hüseyn kayboldular, aradım bulamadım, bir yerde uyuyup kaldılarmı bilmiyorum.

" Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.): "Ağlama kızım, onların Rabbi onlara senden ve benden daha merhametlidir" dedi ve ellerini kaldırdı: Ta Rabbi! Onları muhafaza et ve salim kil" diye dua etdi.

Derhal Cibril indi ve: 'Ya Resulallah! Sen ve kızın üzülmeyin, onlar bir meleğin muhafazasında Bini'l Neccar'ın bahçesinde uyuyorlar." Beraberce bahçeye gitdik, gördük ki birbirlerine sarılmış uyuyorlar.

Melek de bir kanadı altlarında, bir kanadi üstlerinde onlan muhafaza ediyor.

Resulullah (S.A.V.) üzerlerine eğilip öpe koklaya onları uyandırdı, birini sağ omuzuna, birini sol omuzuna alarak: "Binilen ne güzel binek" dedi ve onlar omuzunda olduğu halde Mescid-i Nebevi'ye geldi ve müslümanlara şöylo bir hitabede bulundu:

"Ey ma'şer-i müslimin!

Dedesi ve anneannesi insanların en hayırlısı olan kimseleri size göstereyim ister misiniz?"

Cemaat: "isteriz ya Resulallah!" dediler.

Resulullah (S.A.V.) Haseneyn efendilerimizi işaret ederek: "Onlar Hasen ve Hüseyn'dir. Cedleri ben Seyyidel-Mürselin ve Hatemennebiyyin ve anneanneleri ise Hadice bint Huveylid Cennet hanımlarının efendisi.

İster misiniz size anası babası insanların en hayırlısı olan kimseleri göstereyim?"

"Evet ya Resulallah" dediler.

Peyğamber (S.A.V.): "Hasan ve Hüseyn. Babaları Ali, bana ilk iman eden, kendisi ile Cennete ilk gireceğim kimse ve kıyamet günü sancağımı taşıyan. Anneleri ise Fatıma Cennet hanımlarının efendisi."

Sonra Peyğamber {S.A.V.): "Amcaları ve halaları nasın en hayırlısı olan kişileri

göstereyim ister misiniz?"

"Evet ya Resulallah" dediler.

Peyğamber (S.A.V.): "Hasen ve Hüseyn. Amcaları Ca'fer bn. Ebi Talib iki kanadı ile meleklerle birlikde Cennetde istediği yerde uçar. Halaları Ümmü Hani bint Ebi Talib, onun evinden mi'raca çıkdım ve döndüğümde sabah namaznı onunla beraber kıldım."

Yine Resulullah (S.A.V.): "Dayıları ve teyzeleri nasın en hayiırlısı olan kimseleri göstereyim mi?"

"Evet ya Resulallah" dediler.

Resulullah (S.A.V.): "Dayıları Kasım, Abdüllah ve İbrahim. Teyzeleri Zeyneb, Rükiyye ve Ümkülsüm."

Sonra Cenab-ı Peyğamber şöyle buyurdular:

'Ya Rabbi! Sen bilirsin ki Hasen ve Hüseyn Cennet gençlerinin efendileridir, babasi ehl-i Cennetin efendisidir, anneleri Cennet hanimlarının efendisidir, amcaları ehl-i Cennetin efendileridir, halaları, dayıları ve teyzeleri Cennet ehlidirler."

Ve sonra şöyle buyurdu: "Her kim Hasen ve Hüseyn'e ve babalarına buğz ederse o ateşdedir. Her kim de onları severse bizimle beraber Cennetdedir."

CENAB-I PEYĞAMBERİN,EHL-İ BEYT'İN FAZİLETLERİ HAKKINDAKİ HADİSLERİNDEN VE HZ.ALİ'NİN SÖZLERİNDEN

Sahibul-Firdevs'den; Enes (R.A.)'den: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Mü'minin iman sahifesinin unvanı, Ali bn. Ebi Talib'in sevgisidir."

Hz.Ali(K.V.):

"insanlar içün hak yolunu kapatan beş şey vardır: Bir: Cehl ile kanaat etmek. İki: Dünya hırsı. Üç: Faziletde cimrilik. Dört: Amelde riya. Beş: Kendi fikrini begenmek.

Sahibul-Firdevs'den, Cabir bn. Abdullah'dan: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Allah her gün melaike-i mükarrebin'in yaınnda, Ali ile iftihar eder."

Hz.Ali(K.V.):

"En zor olan dört iş: Bir: Gadab anında af etmek. iki: Sıkıntı zamanında ihsan etmek. Üç: Halvetde iffet. Dört: Korkduğun kimsenin yaınnda hakkı söylemek."

Ahmed bn. Hanbel, "Mesned"inde; Enes bn. Malik Hz.erinden:

Selman'a dedik ki: "Resulullaha vasisinin kim olduğu sorar mısın?" Resulullah (S.A.V.) Selman'a şöylecevap verdi: 'Ya Selman! Benim vasim, varisim, dinimikaza eden ve va'dimi yerine getiren Ali bn. Ebi Talib'dir."

Hz. Ali'den:

Ehl-i hayra yakın olursan onlardan olursun. Ehl-i şer' den uzak olursan şerdenuzak olursun."

Ahmed "Mesned"inde, Sehlbn. Sa'd'den:

Cenab-ı Peyğamber Hayber günü şöyle buyurdular:

"Yarın sancağı öyle bir erkeğe vereceğim ki Allah'ı ve Resulünu sever, Allah ve Resulü de onu sever, fetih müyesser olmadan da dönmez."

Hz. Ali(K.V.):

"Senin dünyandan sana kalan, ancak ahiretini islah edendir."

Sahibul-Firdevs, Hz. Abbas (R.A.):

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Ne oluyor ba'zi kimselere ki aralarında konuşurlarken Ehl-i Beytimden birini gördükleri zaman hemen susuyorlar.

Allah hakkı içün, beni Allah sevgisi ile, benim Ehl-i Beytimi benim sevgimle sevmeyen hiç kimsenin kalbine iman girmez."

Hz.Ali(K.V.):

"Sen kendisine ihsan etdikçe, sana zararını artdıran kimse, elbetde senin kardeşin olamaz. O sana ne kadar kötülük yaparsa, senin günahını yüklenip kendisine zarar verir. Sen de artık seni sevindireni cezalandırma. Onun yüklendiği ceza onayeter."

Hz.Ali(K.V.):

"Her kim ki zamana güvenir, zaman ona ihanet eder. Her kim ki zamana değer verir, zaman onu rezil eder."

Hz. Ali(K.V.):

"Keramet takvada, rifat tevazu'da, mürüvvet sıdk'da,nusret sabırda, zenginlik kanaatda, rahat zühdde, Afiyet de susmakdadır."

Hz. Ali(K.V.):

"Akıllının sadrı, sır sandığıdır. Beşeşet meveddete gebedir. Susmak ayıbların kabridir."

Sahibul-Firdevs'den, Sa'd bn. Ebi Vakkas'dan: Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.): "Her kim Ali'ye eza eder bana eza eder" dedi ve bunu üç defa tekrar etdi.

Hz.Ali(K.V.):

"Her kim kendinden razı olur, ona kızanlar çoğalır."

Hz. Ali(K.V.):

"Dünya, bir kimseye ikbal ve ikram ederse, ona başkasının güzelliklerini verir. Eğer ona arkasını dönerse, ondaki güzellikleri elinden alır."

Hz.Ali{K.V.):

"İnsanlarla öyle muaşeret edin ki, ölürseniz ağlasınlar. Görmezlerse arasınlar."

Sahibul-Firdevs'den, Ebu Zer'il-Gifari'den: Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) Şöyle buyurdu: "Benden sonra bir fitne olacak, bu fitne olduğu zaman, Ali bn. Ebi Talib'den yana olunuz. Zira hak ile batılı ayıran faruk odur."

Hz.Ali(K.V.):

"İnsanların en âcizi iyi bir arkadaşa sahib olamayan, daha da âcizi ise, sahib olduklarını kaybedendir."

Hz.Ali(K.V.):

"Günahların en büyük keffareti, muhtacın yardımına koşmak ve sıkıntıda olanı sevindirmekdir."

Hz.Ali(K.VJ:

"Sen Allah'a isyan etdiğin halde, Allah sana arka arkaya ni'met gönderiyorsa, akibetinden kork!"

Hz.Ali(K.V.):

"Kişinin zamiri, ağzından kaçan sözlerden ve yüzünün ifadesinden anlaşılır."

Sahibul-Firdevs'den, Ebu Bekir-es-Sıddık Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Benim avucumla Ali'nin avucu adil'de musavidir,"

Hz.Ali(K.VJ:

"Halim olan, nas arasında hamid olur. Cehl ile munazaası çok olanın, kalb gözü kör olur."

Hz.Ali(K.V.):

"Hayır, işleyen, hayırdan daha üstün, şer işleyen ise şerden daha şerdir."

Hudri'den: Ebu Eyyüb-il-Ensari'ye birisi gelip Cemel Vak'ası ve Siffeyn Harbi hakkında bilgi istedi. Ebu Eyyüb-il-Ensan (R.A.): Resulullah benimle beraber bu evde idi.

Hz. Ali sağında ben solunda, Enes önünde oturuyor idik. Kapı caldı. Resulullah Hz. Enes'e hitaben: "Ammar'a kapıyı aç dedi. Daha sonra Ammar'a hitaben: 'Ya Ammar!

Benden sonra ümmetin arasında fitne çıkacak, ta ki birbirlerini katl edecekler, bunu gördüğün zaman şu sağımda oturan insan aslanından ayrılma. Eğer bütün insanlar bir yana toplansa, Ali de diğer yanda olsa, sen onun vadisinden ayrılma. Ali'ye itaat bana itaat, bana itaat Allah'a itaatdır" bu yurdular.

Tirmizi, Zeyd bin Erkam'dan:

Resulullah (S.A.V.) Hz. Ali, Hz. Fatıma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyn'e hitaben:

"Siz kiminle harb ederseniz, ben de onlarla harb halindeyim. Siz kiminle sulh yaparsanız, ben de onlarla sulh halindeyim" buyurdular.

Hz.Ali(K.V.):

"Ahmakla arkadaş olma, sana iyilik yapayim derken zarar verir. Yalanci ile de beraber olma, zira o serap gibidir, sana yakını uzak, uzağı yakın gösterir."

Hz. Ali(K.V.):

"Ahmağın kalbi dilinde, akıllının dili kalbindedir." ibn'il-Muğazili, Cabir (R.A.)'den:

Bir gün Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) Hz. Ali'nin pazüsundan tutarak: "Bu zat berere'nin imamı, fecere'nin katili'dir. Ondan ayrılan zelil olur, onunla olan mansur olur." Sonra sesini yükselterek: "Ben ilmin şehriyim, Ali onun kapısıdır. İlmi isteyen kapıya gelir."

Hz.Ali(K.V.):

"Seni üzen bir seyyien, Allah yanında, senin beğendiğin bir hasenenden daha

hayırlıdır." "Hevaya talib olanların kanadı dünya maalı, Hakka talib olanların kanadı ise şefaatdir."

Sahibul-Firdevs'den, Hz. Cabir (R.A.)'den: Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.): şu ayet: "Feimma nezhebenne bike feinna minhum muntakimün" (Zuhruf: 41) (Meali: Ey Resul-i Zişanım! Şayet biz senin intikamını almadan, seni nezd-i Sübhanimize alır götürürsek, biz elbetde onlardan intikam alacağız.) Ali hakkında nazil olmuşdur, o nakısin, marıkın ve kasıtın'den bizim intikamımızı alacakdır" buyurdu.

Hz.Ali(K.V.):

"Bir şeyin yokluğu, onu istemekden ehvendir."

Hz.Ali(K.V.):

"Akıl tamam olursa, kelam azalır."

Hz. Ali(K.VJ:

"Sevdiklerini kayb etmek gurbetdir."

Hz.Ali(K.V.):

"Azı vermekden utanma, mahrumiyyet ondan da azdir.'

Hz. Ali(K.V.):

"ilmin ednası dilde olanı, a'lasi ise insanın her uzvundan tecelli edenidir."

Hz. Ali(K.V.):

"Yakın ile uyumak, şüphe ile kılınan namazdan evladır."

---

(1)-Hasıfunna'l Ayakkkabı tamır eden.

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

Sahibul-Firdevs'den, Enesbn. Malik Hz.lerinden:Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Hiçbir peyğamber yokdur ki ümmetimden bir nazırı olmasın. Ali bn. Ebi Talib ise benim nazırımdır."

Hz.Ali(K.V.):

"Dünyasını islah içün, dininden fedakârlık eden hiç kimse yokdur ki Allah onu

zarara sokmasın."

Sahibul-Firdevs'den, Enes bn. Malik Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Dünya ehline, sabahyıldızı gökyüzünde nasıl görünüyorsa, Ali bn. Ebi Talib de ehl-i Cennete öyle görünecek."

Hz. Ali (K.V.)'nin sözlerinden:"Öyle âlim vardır ki cehli onu katl etmişdir, ilminin kendisine faydası olmamışdır." "iki amel arasında dağlar kadar fark vardır: Biri lezzeti, gideren mes'uliyyeti kalır, diğeri mihneti gider ecri kalır." "O kimsenin hali nicedir...

Bakası ile fenasını önleyemez, sıhhatı ile hastaığını defedemez. Bu hali ile Rabbinin yap dediğini yapmaz, yapma dediğiniyapar."

"Hayret ediyorum o hasise ki hasislik ederek, kaçdığı fakirliği kendine yaklaştırıyor, istediği zenginliği kendinden uzaklaştırıyor. Dünyada fakir gibi yaşıyor, ahiretde ise zenginlerle birlikte hesaba çekiliyor."

Sahibul-Firdevs'den, ibn-i Abbas Hz.lerinden: Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) Şöyle buyurdu: "Ben ilmin terazisiyim, Ali iki kefesi, Hasen ve Hüseyn ipleri ve Fatıma ibresidir."

Hz. Ali'nin sözlerinden:

"Hakkı ta'zim edenin nazarından, halkın değeri düşer" "Kazancının ihtiyacından fazlasını başkasıiçün biriktirsin."

Sahibul-Firdevs'den, ibn-i Abbas Hz.lerinden: Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Allah, Beni israil'den tahareti kaldırdı, Peyğamberlerinin re'yine itiraz edip kabul etmediklerinden dolayı.

Allah bu ümmetden Ali'ye bugz edenlerden de tahareti kaldırdı."

Hz.Ali(K.V.):

"Cömertlik namusun bekçisidir, Hilm sefihlerin melamet hedefidir, iffet fakirliğin zinetidir." "Dört şey vardır ki azi çokdur: Fakirlik, ağrı, düşmanlık ve ateş."

Sahibul-Firdevs'den, ibn-i Abbas Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ali bin Ebi Talib dinin kapısıdır. O kapıdan giren mü'min olur, o kapıdan çıkan da kâfir olur."

Hz.Ali(K.V.):"Akıllar en çok tamahkârlığın şimşekleri altında katl olunur."

Sahibul-Firdevs'den, Ibn-i Abbas (R.A.)'den: Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) şöyle

buyurdu: "Ali'yi kim seviyorsa söyle ona Cennete girmeye hazırlansın."

Hz.Ali(K.V.):

"Kerimin en şerefli hallerinden biri, bildiğini bilmemezlikden gelmesidir."

SrUiibul-Firdevsden, ÜmmüSelemeHz. lerinden: Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Allah Ali'yi yaratmasaydı Fatıma'ya küfüv bulunmazdı."

Hz.Ali(K.V.):

"Susmak heybet meydana getirir, insaf ve adalet gönülleri birleşdirir, faziletler kadr u kıymeti artdırır, tevazu ile de ni'met tamamlanır."

Sahibul-Firdevs'den, Ümmü Seleme Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Kur'an Ali ile beraber, Ali Kur'an ile beraberdir."

Hz.Ali(K.V.):

"Kadınlarda hoş görülebilir üç haslet vardır: Gösteriş, korku ve hasislik. Bu üç sıfat, erkeklerde en büyük ayıplardandır." "Fitne yapana inanan, arkadaşını kaybeder." "Allah'dan kork! Az da olsa. Onunla aranda ince de olsa bir edeb perdesi bırak."

Sahibul-Firdevs'den, ibn-i Mes'ud Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Hikmet on parçaya ayrılmışdır, dokuz parçası Ali'ye verilmişdir, diğer insanlara da bir parçası verilmişdir."

Hz.Ali(K.V.):

"Cevab çoğalınca doğru kaybolur." "Fakirleşirseniz Allah ile sadaka ticareti yapınız." "iktidarda olan kimse aslana binmiş adam gibidir."

"Bugünün peşin saadetini, yarının veresiye gamma sarf etme."

"Arkadaşın üç'dür: Arkadaşın, arkadaşının düşmanının düşmanı. Düşmanında üç'dür: Düşmanın arkadaşının düssmanı, düşmanının arkadaşı."

Sahibul-Firdevs'den, Huzeyfetül Yemani Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "insanlar Ali'ye nezaman Emirel Mü'minin denildiğini bilselerdi, onun faziletleriniinkâr etmezlerdi.

O isim ona Adem ruh ile cesed arasında iken verildi. Cenab-ı Hakk ervaha şöyle hitab etmişdi: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" dediği zaman, onlar "Evet" dediler.

Allahu Teâla Hz. şöyle buyurdu: "Ben Rabbinizim, Muhammed Nebmizdir ve All emirinizdir."

Hz.Ali(K.V.):

"insanlar dünyanın çocuklarıdır, hiçbir çocuk da annesini sevdiği içün ayıplanmaz."

"Kalplerin ikbali de vardır, idbarı da vardır. İkbalde olurlarsa ona nevafil'i yükleyin. idbarda olunca da feraizi yüklemekle iktifa edin."

"Allah Teâla Hz.leri zenginlerin mallarından fakirlere azıklar ayırmışdır. Zengin, fukaranın hissesini verirse, hiçbir fakir aç kalmaz."

"Yüzünün suyu donukdur, istemek onu akıtır, nerede akıtacağını iyi düşün."

ibn-ul-Muğazili'den, Abdullah ibni Abbas Hz.lerinden: Bir gün Mekke'de bir grup Kureyş genci ile oturuyorduk, Resulullah da aramızda idi.

O esnada bir yıldız kaydı. Rasulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Bu yıldız kimin evinin hizasinda düşerse o benim vasimdir." Kalkdılar bakdılar ve Hz. Ali'nin evinin hizasinda düşdüğünü gördüler.

Kureyş müşrikleri: "Sen Ali ile aklını bozdun" dediler. Anında şu ayetnazil oldu:

"Vennecmi iza heva ma dalle sahibüküm vema gava '' (Necm: 1 -4) (Meali: O yıldıza kasem ederim ki, ayetlerimizin indiği pırıl pırıl parlayan o kalb-i pake yemin ederim ki, sahibinizin azamet-i Sübhanimizi temaşasında ne üns vakarından sarsıntı oldu, ne de vahdetden ayrıldı.

O Peyğamber-i hak, heva ile konuşmaz, o ancak kendisine vahyolunanı tebliğeder. Onun nutku nutk-ı Hakk, fi'li fi'l-i Hakk'dır.

Hz.Ali(K.V.):

"Dinin kıvamı dörtdür: ilmini kullanan âlim, öğrenmekden çekinmeyen cahil, vergisini esirgemeyen cömert ve ahiretini dünyasına degişmeyen fakir."

Sahibul-Firdevs'den, Mu'azbn. Cebel (R.A.)'den: Hz. Peyğamber (S.A.V.) buyurdular ki: "Ali'yi sevmek öyle bir hasenedir ki hiçbir seyyi'e insana zarar veremez ve ona buğz etmek de öyle bir seyyi'edir ki o kimseye hiçbir hasene fayda veremez."

Hz.Ali(K.V.}:

"Hasislik her kötülüğün dizginidir." "Konuşmadığın müddetçe söz senin hükmündedir, konuşduğun zaman sen onun hükmündesin. Sözünü sakla, altınını sakladığın gibi,"

Ebu ishak kitabında, Hz. Huzeyfe {R.A.)'den: Resulullaha sordum: "Ya Resulallah! Bize bir halife tayın etmeyecek misiniz?" Resulullah (S.A.V.): "Ben size halife tayin

edersem halifeme isyan edersiniz, azab da üzerinize nazilolur."

Hz.Ali(K.V.):

"Faniden vazgeçmeyen, Baki'ye kavuşamaz." "insanlara ahlaklarına göre yaklaşan, onların sıkıntısından emin olur." "Küçük musibetleri büyütenlere, Allah büyüklerini verir.'

Sahibul-Firdevs'den, ibn-i Mes'ud (R.A.)'den: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Al-i Muhammedi bir gün sevmek, bir sene ibadetden hayırlıdır."

Hz. Ali(K.VJ:

"Sana rağbet edene, rağbet etmemen talihsizlikdir, sana rağbet etmeyene, rağbet etmen ise zilletdir."

"Dünyada sahib olduğun şey, senden önce başkasınındı idi, senden sonra da basşkasının olacak.

Meşakkatle toplayıp biriktirdiğini, senden sonra gelecek iki adamdan birine taşıyacaksın.

Ya senin zahmetle kazandığını rahatlıkla yiyip mes'ud olacak, yahud o mali şekavetle sarfedip merdud olacak. Bunların hiçbirini kendine tercih etmeye değmez. Gel sen ölenlere Allah'ın rahmetini gönder, kalanlara da Allah'ın rızkını ver."

Sahibul-Firdevs'den, Ebu Sa'id'il Hudri'den: Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Ehl-i beytimin sizin aranızdaki misali Bab-i Hitta gibidir. Her kim Id o kapıdan girer mağfiret olunur."

"ve izkulnedhulü hazihil karyete fekülü minha haysü şi'tüm rağaden vedhululbabe sücceden ve kulu hittatün nağfir leküm hatayaküm ve seneziydülmuhsiniyn" (Bakara: 58) (Meali:

O mübarek kasabaya girin, omakamın me'külat ve meşrübatından istediğiniz gibi bol bol zahmetsizce yiyiniz içiniz ve beytimizin kapısından secde ederek hürmetle giriniz ve hatalarınızın afvolunması içün yalvarınız ki hatalarınızı mağfiret edelim, Muhsinlere ecirlerini ziyadeleşdireceğiz demişdik.)

Hz.Ali(K.V.):

"Zaman iki gündür, biri lehine, biri aleyhinedir. Zaifde olsan lehine olan sana gelir, kuvvetli de olsan aleyhine olanı geri çeviremezsin, o da sana gelir."

"Hakkın gayrına kul olma! O seni hur yaratdı, mevcut hiçbir hayır yokdur ki yok

olmasın ve elde edeceğin hiçbir kolaylık yokdur ki kaybolmasın."

Ebu ishak kitabında, Mikdad bin-il-Esved Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Al-i Muhammedi tanımak ateşden berat'dır, Al-i Muhammedi sevmek sırat'dan geçmekdir, Al-i Muhammede dost olmaksa azabdan emandır."

Sahibul-Firdevs'den, ibn-i Abbas Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Agaçlar kalem, denizler mürekkep olsa, cinler sayıcı, insanlar yazıcı olsa Ali bin Ebi Talib'in faziletlerini sayamazlar."

Hz. Ali(K.V.):

"Elinden kayıp gidene üzülme, eline gelecek olana sevin. Zira her hadise ziddmin varlığına delildir."

'Ahireti amelsiz umid edenlerden ve dünya şehvetlerinden vazgeçmeden tevbe edenlerden olma. Sakın sakın şu kimseler gibi de olma: sözü ile zahiddir, tarik-idünyadır, ameli ile ise ragib-i dünyadır.

Dünyadan ona verilirse doymaz, verilmese kanaat etmez. Çoğa doymaz aza kanaat etmez. Kendine verilenin şükründen aciz olduğu halde ihtiyacından fazlasını ister.

Başkasını yasaklar, kendisine yasak tanımaz, kendi yapmaığıi şey'i başkasına emreder. Salih'leri sever yapdıklarını yapmaz. Günahkârlara bugz eder, kendisi ise onlardan biridir.

Ölümü sevmez, istemez, hastalandığı zaman nedametler içinde kalır, sihhat bulduğunda kendinden emin ve kibirlenerek eğlenceye dalar. Şüpheli şeylerde nefsine mağlub olur, doğru olan şeylerde nefsine galib gelemez.

Başkasının ufak bir günahı içün hayıflanır, kendisi içün de haketmediği mukafati ister. Bir bela isabet ederse feryad eder, rahata ererse ğururlanır, ğaflete dalar. Zenginleşirse şımarır, fakirleşirse suratını asar, ümidsizliğe düşer.

Çalışırsa hakkıyle çalışmaz, istemeğe gelince hak etmediğini ister. Herkese ibret dersi verir fakat kendi ibret almaz, herkese nasihat eder, kendisi nasihat kabul etmez. Sözde küvvetli, amelde zaıfdır. Boş seylerde, teferruat üzerinde münakaşa eder, asıl ve önemli hususlarda müsamaha eder.

Helali haram gibi, haramı da helal gibi göstermeye çalışır.

Hem ölümünden korkar hem de vaktını boşuna harcar. Başkasının kusurlarını

büyültür, kendisi ondan daha fazla kusur işlediği halde, kendi kusurunu küçümser.

Kendi taatını çok büyük görür, başkasının taatını önemsemez. Başkalarının ayıplar kendini medheder. Zenginlerle boş konuşmak onun içün, fakirlerle Hakkı zikretmekden daha zevklidir. Her zaman her konuda kendini haklı çıkarır, haklı olsun veya olmasın.

Herkesden vefa bekler ve asla vefa göstermez. Allah hakkında halkdan korkar, halk içün Allah'dan korkmaz."

MEVEDDET-ÜL-KURBA VE EHI-ÜL-ABA KİTABI

Kişi sevdiği ile beraberdir hadis-i şerifi mücibince bir Müslümanın saadet-i ebediyyeye vasıl olması içün, Allah'ın Habibi ve Ehl-i Beyti ile beraber olması içün onları sevmesi şartdır.Onları sevmesi içün, onları iyi tanımas mecburidir.

Hal böyle iken, maalesef Ehl-i Beyt hakkında çok az kitap vardır. Hâlbuki ulema vefukahanın faziletleri hakkında yazılmış yüzlerce kitap vardır. Elbetde bunun sebebi ehline ma'lumdur. Hz. Ali'ye ve Ehl-i Beyte karşı başlatılan harb günümüze kadar devam etmişdir.

Mir Seyyid bin Şehab-il-Hemedani (K.S.) Hz.leri on dört fasıldan teşekkül eden "Meveddet-ül-Kurba ve Ehl-ül-Aba" isimli eserinde Ehl-i Beytin faziletlerini anlatarak en kutsal bir vazifeyi yerine getirmişdir.

Biz burada yazılanları nakletmeye çalışacağız. Tevfik Hakk'dan.

Mutlib bn. Ebi Veda'a (R.A.)'den: Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki:

"Cenab-ı Hakk beni her hususda insanların en hayırlısı olarak yaratdı."

Vâsile bn. Aska Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki: "Cenab-ı Hakk kinane'yi İsmail oğulları'ndan, Kureyş'i Kinane'den, beni Haşim'den de beni seçdi."

Muhammed bn. El-Hanefiyye ve babasi Hz. Ali (K.V.)' den:

Bir gün ben uyurken Resulullah (S.A.V.) gelip beni uyandırdı, bana bakdı ve şöyle dedi: "Anam babam sana feda olsun kalk! Cebrail bana geldi ve Rabbimin şu müjdesini sana vermemi söyledi.

Allah Teâla İmamları senin sülbünden yapdı, seni, zürriyyetini, sana tabi' olanları ve sizi sevenleri mağfiret edecek. Sana ta'n edeni ve haksızlık edeni ateşe sokacak."

ibn-i Abbas Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular kl: "Cennetin kapısı ilk önce bana, zürriyyetime ve bizi sevip bize tabi' olanlara açılacakdır. Bizi iyi tanıyan, seven ve hukukumuza riayet edenlerden hesap sorulmayacakdır."

Halid bn. Ma'dan Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Her kim Allah'ın rahmetinde yürümek ve rahmetinde sabahlamak isterse, benim zürriyyetimin, zürriyyetlerin efdali, vasimin de vasilerin efdali olduğundan kalbine şek ve şüphe sokmasın."

Hz.AJi(K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Kıyamet gününde arşın etrafında beni ve Ehl-i Beytimi ihlas ile seven dostlarımız içün minberler hazırlanacak.

Cenab-ı Hakk Hz.leri şöyle buyuracak: 'Haydi buyurun benim has kullarım, siz dünyada çok eziyet çekmişdiniz, buyurun ikramima buyurun. "

Hz.Ali(K.V.)'den:

Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) şöyle buyurdular: 'Ya Ali! Sen benim yaradıldığım ağaçdan yaradıldın. Ben o ağacın köküyüm, sen gövdesisin, dalları ise Hasen, Hüseyn ve evladıdır, yaprakları ise bizi sevenlerdir. O ağacın bir yerine tutunan Cennete dâhil olur."

Hz. Ali (K.V.)'den:

Peyğamber (S.A.V.) buyurdular ki: "Kıyamet gününde dört sınıf insan şefaatime nail olacakdır: Ehl-i Beyt'imi takrim edenler, onların isteklerini yerine getirenler, güç durumlarında onlara yardıma koşanlar, kalbi ile onları sevip, dili ile bunu i'lan edenler."

Hz. Ali(K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Kıyamet gününde dört süvariden başka süvari yokdur." Ensardan bir zat: "Anam babam sana feda olsun ya Resulallah! Yanındakiler kimler?" diye sorduğunda, Resulullah şöyle buyurdular: "Allah'ın nakası Burak'ın üzerinde ben, Nakatullah üzerinde kardesşm Salih, Nakatul-Gadba üzerinde amcam Hamza ve Cennet develerinden biri üzerinde kardeşim Ali, elinde Livaul-Hamd ile Rabbül-Alemin'in arşı önünde durur, Lailahe illallah Muhammedün Resulullah der.

Bunu seyreden Adem oğulları : "Bu ancak bir melek-i mukarreb veya Nebiyy-i

Mürsel veya Rabbül-Alemin'in arşının taşıyıcılarından biri" derler.

Arşın derinliklerinden bir münadi nida eder: "Ey Adem oğulları! O, ne bir melek-i mukarreb, ne bir Nebiyy-i Mürsel ne de Arşın taşıyıcılarındandır. O, Sıddik-ı Ekber Ali bn. EbiTalib'dir."

Aişe bint Abdullah, Ümmü Seleme'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: Hiçbir topluluk yokdur ki Muhammedin ve Al-i Muhammedin faziletlerini zikretsinler de, o mekâna gökden melekler inmemiş olsun.

Onlar, o topluluk dağılıncaya kadar beraberdirler, ta ki dağılırlar, melekler de semaya dönerler. Öyle güzel bir koku ile dönerler ki, diğer melekler onlara:

"Sizden şimdiye kadar hiç koklamadığımız güzel bir koku kokluyoruz" derler. "Ne olur, bizi de oraya götürün." Diğer melekler: "Artık onlar dağıldılar " deyince, "Olsun, o söhbetin yapıldığı yere bizi götürün" derler.

İmam Ca'fer El-Sadık'dan:

Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) buyurdular ki:

"Beni ve Ehl-i Beytimi sevenler, ni'metlerin en üstünü içün Allah'a hamdetsinler." Kendilerine: "şükrün a'lası nedir?" denildiğinde: "Muhammedi olarak doğup Muhammedi olarak ölmekdir" buyurdular ve şöyle devam etdiler:

"Bizim meveddetimize sarılınız. Allah'dan korkan beni ve Ehl-i Beytimi sever, bizi sevenler de bizimle beraber Cennete girer.

Muhammedin nefsi yed-i kudretinde olan Rabbime yemin ederim ki benim ve Ehl-i Beytimin hukukuna riayet etmeyen hiç kimsenin ameli kendisine fayda vermez."

Cubeyr bin Mut'im Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) ashabına hitaben şöyle buyurdular: "Ben sizin mevlanız değil miyim?" "Evet ya Resulallah" dediler. Cenab-ı Peyğamber: "Rabbime kavuşma zamanım yaklaşdı. Ben size iki şeyi emanet olarak bırakıyorum: Rabbimizin kitabi ve Ehl-i Beytim. Bakahım bu emanetler hakkında benim sözümü nasil muhafaza edeceksiniz."

Ala dedi ki:

Hz. Aişe'ye Hz. Ali'den sorduğum zaman şöyle cevab verdi: "O, hayrül-beşer'dir, bundan ancak kâfir şüphe eder."

Hz. Ali(K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Ali'yi sebbeden beni, beni se'bbeden Allah'ı sebbetmişdir."

İmam Bakir'dan:

Resulullah (S.A.V.) Hz.lerine: "insanların hayırlısı kim dir?" diye sorulduğunda, şöyle buyurdular: "insanların en hauyırlısı en fazla müttaki olanı, en faziletlisi ve Cennete en yakın olanı, bana en yakın olandır ve Ali'den de bana daha yakın bir kimse yokdur."

Hz. Aise (R.A.)'dan:

Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.) buyurdular ki: "Rabbim bana şu sözu verdi: Her kim Ali'ye karşı çıkarsa kâfirdir ve ateşdedir." Hz. Aişe'ye denildi ki: "Neden siz ona karşı geldiniz?" Hz. Aişe: "Ben bu hadisi unutmuşdum. Cemel günü Basra'da hatırladım, Rabbime tevbe ve istiğfar etdim."

Ümmü Hani Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Allah indinde, yaradılanların en makbülü mezarın da, Hz. Ali ve zürriyyetinin, yaradılanların en hayırlısı olduğundan şüphe etmeden yatandır."

Sa'id bin Cübeyr Hz.lerinden:

Abdullah ibni Abbas Hz.lerinin gözlerine ama isabel etdikden sonra, kendisini mescide ben götürüp getiriyor dum. Bir gün mescidden gelirken bir grup insan Hz. Ali'nin aleyhinde konuşuyorlardı.

İbn-i Abbas onları duydu, "Beni onların yanına göttir" dedi. Onların yanına gidince: "Allaha söven hanginizsiniz?" dedi.

Onlar: "Haşa! Allah'a söven kâfir olur" dediler. Sonra tekrar onlara: "Pe ki, hanginiz Ali'ye sövdü?" dedi.

"Evet, bu doğru" dediler. Bunun üzerine ibn-i Abbas dedi ki: "Allah şahidim ki ben Resulullahın şöyle dediğini duydum: Her kim Hz.Ali'ye söverse, bana sövmüş olur ve her kim de bana söverse Allah'a sövmüş olur. Allah'a söven ise kâfirdir."

Hz. Enes(R.A.)'den:

Bir gün Peyğamberle beraberdim, karşıdan Ali geldi. Cenab-ı Peyğamber Ali'ye bakarak: "işte bu zat Kıyamet gününde Allah yanında ümmetim üzerine Hüccetullah'dır" buyurdular.

İbn-i Abbas Hz.lerinden:

Cenab-ı Peyğamber Hz. Ali'ye bakarak: "Sen dünyanin da ahiretin de efendisisin, seni seven beni sever, senin sevdiğin, benim sevdiğim ve Allah'ın sevdiğidir. Senin düşmanın, benim düşmanım ve Allah'ın düşmanıdır. Benden sonra sana buğzedenin vay haline!"

İbni Abbas Hz.lerinden: ResuluUah beni davet etdi ve bana dedi ki: "Sana bir müjde vereyim. Allah beni, evvelinin, ahirinin ve vasilerin efendisi olan Ali ile te'yid etdi, onu kızımma küfüv yapdı.Faydalanmak istersen ona tabi ol."

Utbe bin Amir El-Cehni Hz.lerinden:

Bizler Resulullaha şöyle biat etdik: "La ilahe illallah Muhammedün resulullah Ali vasıyyullah." Bu üçden birini terk edersek kâfir oluruz.

Hz.Ali(K.V.)'den:

Peyğamber (S.A.V.) buyurdu ki: "Her peyğamberin bir vasisi vardır, ben peyğamberlerin efdalıyım, Ali de vasilerin efdalıdır. Ben da'vet ediciyim, o ışık tutucu."

Ebü Hureyre Hz.leri buyurdu ki:

Zilhiccenin on sekizinci günü oruç tutan, altmış ay oruç tutmuş gibi olur. O gün Resulullah'ın (S.A.V.) Hz.leri Ali'nin Gadir-i Hum'de elini tutup: "Ben kimin mevlası isemAli'de onun mevlasıdır.

Allahım! Ona dost olana dost ol, düşman olana düşman ol, ona yardım edene yardım etve onu terk edeni terk et" demiş olduğu gündür.

Peyğamberin bu beyanı hakkında Hz. Ömer kendilerine sordu: "Ya Resulallah! Siz konuşurken benim yanımda güzel yüzlü ve güzel kokulu bir genç vardı, bana şöyle dedi:

Ya Ömer! Resulullah öyle bir akid akdetdi ki onu ancak munafık çözer." Bunun üzerine Resulullah Hz. Ömer'e: "Ya Ömer! O, Adem evladlarından değildir, Cebrail'dir. Ali hakkında söylediklerimi te'kid etmek istedi."

ibn-i Abbas Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Benden sonra Ali'ye tabi olursanız asla dalalete düşmezsiniz ve asla helak olmazsınız.

Ondan ayrılırsanız yolunuzu şaşırır, tefrikaya düşersiniz. Dalalet yolları da pek çokdur, bu hususda Allah'dan sakınınız. Zira Ali'nin hukuku Hakkın hukukudur."

Hz.Fatıma aleyhessalatu vesselam'dan:

ResuluUah (S.A.V.) buyurdular ki: "Ben kimin velisi isem Ali de onun velisidir, ben kimin imamı isem Ali de onun imamıdır."

Ebu Ca'fer-il-Bakir Hz.lerinden:

"Ya eyyühelleziyne amenudhulü fissilmi kaffeten..." (Bakara: 208) ayet-i kerimesine şöyle ma'na verdiler:

"Buradaki silm'e dâhilolmak Ehl-i Beyti sevmek ve onlara tabi' olmakdır."

Hz. Enes (R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Allah beni butun puyğamberlere tafdil etdi. Rabbimden yardımcı ve muhatab istedim, vasi olarak bana Ali'yi verdi. Benden sonra peyğamber gelseydi Ali olurdu, fakat nübüvvet benimle sona ermişdir."

Ebu Musa El-Hamidi Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) ile beraberdim. Bizimle beraber Ebü Bekir, Osman ve Ali vardi. Resulullah (S.A.V.) Ebü Bekir'e dönerek şöyle buyurdu: 'Ya Eba Bekir! Şu Ali'yi gçruyor musun, o benim semada ve arzda vezirimdir.

Allah senden razı olarak Hakka kavuşmak istersen Ali'yi razi et. Zira Ali'nin rızası Hakkın rızasıdır ve onun ğadabı Hakkın ğadabıdır."

Hz. Ömer (RA.)'den:

Resulullah (S.A.V.) ashabı arasında kardeşlik ahdını yapdığı zaman şöyle buyurdular:

"işte bu Ali, dünyada ve ahiretde kardeşim, ehlimin halifesi, ümmetimin vasisi, ilmimin varisi, dinimin ifa ve kaza edicisi. Benim malım onun malı, onun malı benim malım, onun faydası benim faydam, onun zararı benim zaraım, onu seven beni sever ve ona bugz eden bana bugzetmiş olur."

Hz. Ömer(R.A.)'den: Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki:

"Bütun insanlar Ali bin Ebi Talib'in sevgisi üzerine toplansalardı, Allah ateşi yaratmazdı."

Hz. Ali (K.V.)'den: Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki:

"Rabbim bana dört kişiyi sevmemi emretdi, ben onları seviyorum sen de onlan sev" dedi. "Ya Resulallah! Onlar kimlerdi?" denildiği zaman: "Ali onlardan biridir,

diğer üçü ise Selman, Ebu Zerve El-Mikdad."

Ebü Bekir (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) bana: 'Ya Eba Bekir! Benim avcumla Ali'nin avucu adedçe birdir" buyurdular.

İbn-i Abbas (R.A.) Hz.lerinden:

Bir gün Resulullah (S.A.V.) bir hacet içün beni bir yere gönderirken bana şöyle dediler: "Herhangi bir hacetinde ve işinde muvaffak olmak istiyorsan Ali'yi ve zürriyyetini çok sev. Çünkü onları sevmek Allah tarafından kullarına farz kılınmışdır ."

Abdullah bin Selam'dan:

'Ya Resulallah! Bana Livaul-Hamd'i anlatır mısın?" diye sorduğunda şöyle cevab verdiler:

"Tepesi kırmızı yakutdan, kabzası beyaz inciden ve ortası yeşil zümrüdden. Üç ucu var: birisi meşrık'da, biri mağrib'de, biri de ortada. Üzerinde üç satır yazı var. Birinci satır:

'Bismillahirrahmanirrahim', ikinci satır: 'El-hamdü lillahi rabbil alemiyn', üçüncü satır da 'La ilahe illallah muhammedün resulullah Ali veliyyullah'."

Ben: 'Ya Resulallah! Bunu kim taşıyacak?" diye sordum. şöyle cevab verdiler:

"Dünyada livami kim taşiyorsa o taşıyacak, Aliyyebni Ebi Talib. Allah onun ismini semavat ve arz yaradılmadan önceyazmışdır."

Tekrar sordum: "Ya Resulallah! Senin livan altında kimler gölgelenecek?" Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Mü'minler, o mü'minler ki Allah'ın dostları, Hakdan ve benden ayrılmayanlar, beni ve Ali'yi sevenler ve bize nusrat edenler.

Onlara ne mutlu, müjdeler olsun onlara akibetleri ne kadar güzel... Veyl o kimseye, yazıklar olsun ona ki; Ali hakkında beni ve benim hakkımda Ali'yi tekzib edene ve Allah'ın onu oturtduğu makam hakkında onunla mücadele edene veyl olsun!.."

Ebu Said El-Hudrt (R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Din günü hesap yapıldıkdan sonra, Cenab-ı Hakk iki meleğe sırat köprüsunün başında durmalarını, Ali'ye dost olanlardan gayrı geçirmernelerini emreder. Onu sevenler geçer, sevmeyenler Cehenneme sevk edilir."

Resulullahin hizmetinde bulunan Ebu Rafi'den: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Ali'nin kıymetini bilmeyen ve hukukuna riayet etmeyen, şu ücden biridir: Ya annesi zaniyedir, yahud annesi ona taharetsız hamile kalmışdır veya o munafıkdır."

İmam Hüseyn'in oğlu Ali Zeynel-Abidin {R.A.) Hz.leri Abdullah ibn-i Ömer (R.A.) Hz.lerinden rivayet edryor:

Abdullah ibn-i Ömer Hz.leri şöyle buyurdu:

Bir gün bir yerde birkaç arkadaş oturuyorduk. İçimizde Ebü Bekir ve Ömer de vardı. Önümüzden Selman-i Farisi! Geçiyordu. İçimizden biri dedi ki: "Haydi ona soralım, Peyğamberden sonra bu ümmetin en efdalı kimdir, Ebü Bekir ve Ömer'den de efdalı kimdir? O size bunu söyler."

Bu sual Selman-i Farisiye sorulduğunda şöyle cevab verdi:

"Resulullah (S.A.V.) âlem-i cemale teşrif etmeden önce hastalandıklarında yanlarına gitdim. Kendilerine: Ya Resulallah, vasi tayın etdiniz mi? dedim. Şöyle buyurdular: 'Ya Selman! Vasilerin kimler olduklarını bilir misin? Ben, 'Allah ve Resulü bilir' dedim.

Resulullah (S.A.V,) şöyle buyurdu: 'Âdem'in varisi çocuklarının efdalı olan Şitidi. Nuh'un varisi Sam, Musa'nın varisi Yüşa', isa'nın varisi Şem'un bin Ferhiya idi.

Ben ise kendime Ali'yi vasi tayin etdim. Bütün zikredilen peyğamlirin vasileri kavimlerinin efdalleri oldukları gibi Ali debenden sonra sizin efdalınızdır.'"

Abdullah ibni Abbas (RA.)'dan:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Benim zamanımda bütün âlemlerin erkeklerinin efdalı Ali'dir, geçmiş ve gelecek kadınlarının efdali Fatıma dır."

Hz. Cabir(R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) Ensar ve Muhacirin'in huzurunda şöyle buyurdu: "Ya Ali! Bir kimse Allah'a olan ibadetinde ve kulluğunda hiç kusur etmese fakat senin ve Ehl-i Beyitnin bütün insanların efdali olduğunuzdan şüphe etse ateşlikdir."

Hz. Cabir(R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Bir ümmet ki içinde, evlad-ı Ali'den, ma'rufu emreden ve münkeri nehyeden bir kimse bulunmazsa o ümmetde hayır yokdur."

Ebu Zer-il-Gifari (R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Arş-ı A'la'nın sahibi olan Rabbim beni peyğamber olarak, Ali'yi de vasi olarak âlemine tafdil eyledi. Bana hiçbir peyğambere onun gibisini vermediği Fatıma Betül Azra'yi verdi ve Ali'yi ona zevc kıldı ve onlara Hasen ve Hüseyn'i verdi ki, âleminden hiç kimseye onlar gibisini vermedi.

Havz-ı Kevser'i onlara tahsis etdi ve hiçbir melek-i mukarrebe vermediği bir sıfatı onlara ihsan etdi. Cennet ve Cehennemin ehli onların muhabbetiyle ayrıldı, seven Cennete, sevmeyen Cehenneme... Ali'yi bana, beni Ali'ye kardeş yapdı ki âleminden hiç kimsenin benim gibi kardeşi olmadığı gibi, yine hiç kimsenin onun gibi kardeşi olmadı.

Ey insanlar" Her kim ki Allah'ın gadabını teskin etmek ve ind-i ilahide amelinin makbul olmasını isterse Ali bin Ebi Talib'i sevsin. Onu sevmek imanıartdırır ve onu sevmek günahları ateşin kurşunu eritdiği gibi eritir."

Hz. Abbas (R.A.)'dan:

Hz. Ali'nin annesi Fatıma bint Esed Hz. Ali'yi doğurduğu zaman, ona babasının adi olan "Esed" ismini verdi. Ebü Talib bunu kabul etmedi ve şu teklifde bulundu: "Haydi bu gece 'Ebu Kubeys' tepesine çıkalım, kâinatın halikına dua edelim, oğlumuza bir isim ilham etmesi içün yalvaralım ."

Akşam olunca karı koca oraya çıkdılar ve Allah Tealaya dua etdiler. O anda Ebü Talib irticalen şu ma'nada bir şiir söyledi:

Ey kopkoyu karanlığı yaradan,

Ey sabahı apaydınlık kılan,

Takdir etdiğin hükmü bize bildir,

Bu çocuğa biz hangi ismi koyalım.

O anda semadan bir hışırtı duyuldu. Ebu Talib başını yukarı kaldırdı, yeşill zümrüde benzeyen bir levha gördü, üzerinde dört satır yazı vardı. İki eliyle onu aldı ve sıkıca gögsüne bastırdı. Levhanın üzerinde şöyle yazılı idi:

"O, menba-ı saadet, tahir, necib ve mürteza olarak zuhur etmiş ve onun ismi yücelerin yücesi tarafından Ali konulmuşdur."

Bu hadise üzerine Ebü Talib sürurundan secdeye kapanıp Rabbine hamd u sena etdi ve Hz. Ali içün on deve kurban etdi.

Bu levha Beytül Haram'da asılı idi. Beni Haşim Kureyş'e karşı bununla iftihar

ederdi. Bu levha Haccac ibni-Zübeyr catışmasına kadar orada asılı kaldı, sonra kayboldu.

Cabir [R.A.] Hz.lerinden: K('sulullah (S.A.V.] şöyle buyurdu:

"Her kim; israfil'in heybetini, Nuh'un haşyetini, ibrahim'in hilletini, Ya'kub'un hüznünü, Yusufun cemalini, Musa'nın münacatını, Eyyüb'un sabrını, Yahya'nın zühdünü, İsa'nın ibadetini, Yunus'un vera'ını, Muhammedin hasebiyle hulkunu görmek isterse Ali'ye baksın.

Zira enbiyanın doksan hasleti onda cem' olmuş ve Allah bu hasletleri ben ve Ali'den başka hiç kimsede cem' etmemişdir."(2)

Hz. Ali'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Ya Ali! Ben senin ismini dört ayrı yerde benim ismimle beraber yazılı olarak gördüm. Mi'racimda Beytül Makdis'de bir kayanın üzerinde şöyle yazıyordu: 'La ilahe illallah Muhammedün resulullah onu veziri Ali ile te'yid eldim.'

Bundan sonra 'Sidre-i Münteha'da da şu yazı vardı: inni enallahu lailahe illa ene...' 'Ben Allahım, benden başka ilah yok, ben tekim. Muhammed has kulumdur, hulkumun mazharıdır, onu veziri Ali ile te'yid eyledim ve onunla ona nusrat etdim.'

Vaktaki Rabbul-alemin'in arşına vasıl oldum, arşin ayaklarna şöyle yazılmışdı: 'Ben Allahım, benden gayri ilahyok. Muhammed habibimdir, onu, veziri Ali ile te'yid etdim ve onunla ona nusrat etdim.'

Cennetin kapısındavardığımda kapının üzerinde şu yazıyı gördum: 'Ben Allahım, benden başka ilah yok, Muhammed habibimdir, zatımın ve sıfatımın mazhar-ı tammıdır, onu veziri Ali ile te'yid etdim ve onunla ona nusrat etdim.'"

Enes bin Malik (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah {S.A.V.} buyurdular ki: "Bir gün Cibril geldi ve bana şöyle söyledi: 'Allah hiçbir meleği Ali'yi sevdiği kadar sevmez.

Allah içün yapılmış hiçbir tesbih yokdur ki, her bir tesbih içün Allah bir melek halketmiş olmasın ve halk olunan o her bir melek kıyamete kadar Ali'yi sevenler ve Ali'ye tabi' olanlar içün istiğfar eder.'"

Hz. Cabir(R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) Şöyle buyurdu:

"Beni hak Peyğamber olarak gönderene yemin ederim ki melaike, Ali'yi sevenler ve tabi' olanlar içün devamlı olarak istiğfar eder ve şefkatlı bir babanin evladına olan şefkatinden ziyade şefkat eder."

Zeyd bin Eslem (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki:

"Ya Ali! Sana ne mutlu, melekler sana müştak, Cennet sana müştak. Kıyamet gününe gelince, bana nurdan bir minber, sana da nurdan bir minber ve ceddim ibrahim'e de nurdan bir minber hazırlanacak.

O minberlere oturduğumuz zaman, bir münadi nida edecek: 'Habibullah ve Halilullahın minberleri arasında oturana ne mutlu' diyecek. Sonra Cennet ve Cehennemin anahtarları bana verilecek, ben de onları vezirim ve vasim olarak sana teslim edeceğim."

ibn-i Abbas (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki:

"Ya ibn-i Abbas! Ali'ye çok dikkat et, sakın ondan ayrılma, hak onun dilinde ve onun gönlündedir. O Cennetin kilidi ve anahtarıdır, ayni zamanda Cehennemin de kilidi ve anahtarıdır. Cennete de onunla girilir, Cehenneme de onunlagirilir."

Cabir (R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki:

"Kıyamet gününde bana Cibril ve Mikail Cennet ve Cehennemin anahtarlarını getirecek, Cennetin anahtarlarnı göstererek şöyle diyecekler: Ya Resulallah!

Bunlar Cennemin anahtarlari, üzerlerinde seni ve Ali'yi sevenlerin ve size tabi olanların isimleri yazılı, bunlar da Cehennemin anahtarları, üzerlerinde size tabi' olmayan düşmanların isimleri yazılı.

Ben Hakkin hükmunü yerine getirmek üzere anahtarlarıAli'ye teslim edeceğim. Rızıkları taksim eden Allah'a yemin ederim ki onu sevmeyenler asla Cennete giremez ve onu sevenler de asla Cehenneme girmez!"

Hz. AiŞe (R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ya Ali! Senin Şanına şu kâfi değil midir; seni sevenin, ölürken hasreti yok, kabrinde vahşeti yok, kıyamet gününde korkusu yok."

Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ali'yi sevip ona tabi' olanları hafife almayın, zira her biri Rabia ve Mudar kabilelerinin toplamı kadar şahsa şefaat edebilirler."

ibn-i Abbas (R.A.) Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Kıyamet gününde mutlak süretde kurtulanlar ve kazananlar, Ali'nin izinden gidenlerdir."

Hz.Ali(R.A.)'den:

Peyğamber (S.A.V.) şöylebuyurdular:

"Ya Ali! Sana tabi' olanlara şu müjdeyi ver: Yalnız benim şefaatimden başka hicbir şeyin, ne malın ne evladın fayda vermediği günde, ben onların şefaatçisiyim."

Hz.Ali(K.V.)'den:

Peyğamber (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ya Ali! Sen Cennetin kapısını çalıp sorğusuz sualsız Cennete girersin. Son sözü bana ve sana saleval getirenler Cennete girer."

İbn-i Ömer (R.A'den:

Resulullah (S.A.V.) ile beraber namaz kılarken bize doğru döndü ve Ali'yi işaret ederek: "Ey insanlar! Benden sonra dünyada ve ahiretde veliniz budur, bu sözümü unutmayınız vebu hukuka sımsıkı sarılınız."

Hz.Ali(K.V.)'den: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Ya Ali! Sana Ensardan hiç kimse bugz etmez, aslı Yehudi olanlar müstesna."

Hz. Fatıma (A.S.) şöyle buyurdular: "Babam Resulullah (S.A.V.) Ali'ye bakdı, 'Bu ve buna tabi' olanlar Cennetdedirler' dedi."

Şa'biden, Ömer bin Kays'dan:

Biz yuvarlak halka şeklinde oturuyorduk, içimizde İbn-i Mes'ud (R.A.) da vardı. Bir Arab köylü geldi. 'Abdullah bin Mes'ud hanginiz?" dedi.

Abdullah bin Mes'ud Hz.leri: "Benim" dedi. Köylü: "Peyğamberiniz size kendisinden sonra kaç halife olacağını haber verdi mi?" Abdullah bin Mes'ud: "Evet, Beni israil'in nakibleri adedince on iki" dedi.

Selman FarisI (R.A.) Hz.lerinden:

Bir gün Resulullah (S.A.V.) Hz.lerinin yanına girdim, gördüm ki Hz. Hüseyn kucağında oturuyor,

Peyğamber Efendimiz onu gözlerinden ve ağzından öperek şunları söyluyordu: "Sen seyyid oğlu seyyidsin, imam oğlu imam'sın, hüccet oğlu hüccetsin ve sen dokuz hüccetin babasısın, dokuzuncusu onların Kaimi'dir."

Abaye bin Rebii (RA.)'den: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Ben peyğamberlerin efendisiyim, Ali vasilerin efendisidir. Benden sonra vasilerim on ikidir, ilki Ali ve sonuncusu Mehdi Kaim'dir."

Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Her kim kurtuluş gemisine binmek isterse, 'urve-i vuska'yı tutmak isterse, benden sonra Ali'ye dost olsun, onun düşmanına düşman olsun, onun hidayete erişdiren çocuklarına tabi' olsun.

Zira onlar benim halifelerim, vasilerim, Allah'ın halkı üzerine benden sonra Hüccetullah' dırlar. Ümmetimin efendileri, Cennete sevkedenleridir. Onların hizbi benim hizbimdir, benim hizbim de Allah'ın hizbidir.Onların düşmanlarının hizbi ise şeytanın hizbidir."

Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Hüseyn evladından bir zat gelip, zulmü sona erdirip, dünyayi adaletle doldurmadıkça, dünyanın Ömrü sona ermeyecek."

Zeyd bin Harise (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) Ensar'dan aldığı ilk bıatında şöyle buyurdu:

"Allah'm benden önceki peyğamberlerinden aldığı biat gibi, ben de sizden biat alıyorum. Beni koruyacağınıza kendi nefisleriniz içün istemediğiniz şeyleri,

benim içün de istemeyeceğinize ve ayni şekilde Ali bin Ebi Talib içün de istemeyeceğinize ve onu koruyacağınıza, çünki o Sıddik- Ekber'dir. Bu ahde sadık kalırsanız Allah dininizi ziyadeleşdirir.

Allah Musa'ya asayı verdi, ibrahim'e ateşi müsahhar kıldı, İsa'ya ölüleri diriltme hassasıverdi, bana da bu Ali'yi verdi. Her peyğamberin bir ayeti vardır, bu Ali de bana Rabbimin ayetidir.

Onun çocukları olan tahir imamlar da Rabbimin ayetleridir. Onun zürriyyetinden bir zat bile kalmış olsa, dünya ehl-i imandan hali olmaz."

İbn-i Abbas (R.A.)'dan:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Allah bu dini Ali ile fethetdi, Ali öldüğü zaman dinde fitne ve fesad başlayacak. Bu fitne ve fesad, ancak Mehdi ile sona erecek."

Hz.Ali(K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Evladımdan gelecek olan imamlara itaat Allah'a itaatdır, onlara isyan Allah'a isyandır. Onlar Urve-i Vuskaadır ve Allah'a vesiledir.

'...vebteğü ileyhil vesiylete...' (Maide: 35) (Meali: Ey iman edenler, Allah'dan çekininiz, Cenab-ı Hakka yaklaşmak hususunda vesile arayın.)"

Hz.Ali(A.S.)'dan:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Maveraünnehir'den bir zat çıkacak, onun lakabı "harisul-hurras". Onun zamanında Mansur denilen bir zat, Al-i Muhammede yardım edecek, Kureyş'in Resulullaha yardım etdiği gibi. Her mü'minin ona yardım etmesi vacibdir."

Ebu Said El-Hudri (R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Üç hukuk vardır ki onları muhafaza edenin dini ve dünyası, Allah'ın emn u emanındadır. Bu üç hukuku muhafaza edemeyenden emn u eman kalkar. Bunlar, Allah'ın hukuku, benim hukukum ve Ehl-i Beytimin hukuku."

Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki:

"Her ne zaman benim zürriyyetim hakır görülür ve onlara eziyet edilir, Allah'ın gadabı ve benim gadabım şiddetlenir."

Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Veyl olsun Ehl-i Beytime zulm edenlere! Onlar Cehennemin en aşağı tabakasında, Veyl deryasında münafıklarla birlikde azab edileceklerdir."

Ebu Zer El-Gifari (R.A.) Hz.leri bir gün Ka'be'nin kapısında durarak insanlara şöyle hitab etdi:

"Ey nas! Beni bilen bilir, bilmeyenlere de bildireyim, ben Ebu Zer'im. Resulullah (S.A.V.)'in şöyle dediğini duydum: Benim Ehl-i Beytim Nuh'un gemisi gibidir, ona binen kurtulur, binmeyen ise boğulur gider."

Bir gün Abdullah ibn-i Ömer'e (R.A.) sordular: "Sivrisinek öldurmek haram mı?" Suali sorana: "Sen nerelisin?" dedi, o da "ıraklıyım" diye cevab verince, Abdullah ibni Ömer:

"Şuna bakın, Resulullahın oğlunu öldürenler sivrisineği öldürmek harammıdır değilmidir diye soryorlar! Ki ben onlar hakkında Resulullahın şöyle dediğini duydum: Onlar benim dünyada iki reyhanımdır."

İmam Ca'fer Sadık'dan, babalarından ve Hz. Ali (K.V.)' den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Cibril (A.S.) indi ve şöyle dedi: Ya Resulallah! Rabbimin sana selamı var ve diyor ki: Habibim! Ben senin indiğin sulbe, seni taşıyan karna ve seni koruyan kucağa ateşi haram kıldım."

Nail' bin Ömer (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Tevekkül'e talib olan Ehl-i Beytimi sevsin, her kim onları severse, hem dünyada hem ahiretde kazananlardan olur."

Selman Farisi (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ya Selman! Kızımın Fatıma'yi her kim severse benimle beraber Cennetdedir, her kim ki ona buğzeder ateşdedir.

Ya Selman! Hz. Fatıma'yi sevmek yüz yerde faydalıdır. Bunlardan en çok bilinenleri şunlardır: Kabirde, hesabda, Sırat'da. Kızım Fatıma her kimden razi ise, ben de ondan razıyım. Ben de her kimden razi isem Allah ondan razıdır.

Kızım Fatıma her kime gadab ederse ben de ona gadab ederim. Ben her kime gadab edersem Allah da ona gadab eder.

Ya Selman! Veyl olsun ona zulm edene, onun kocası Ali'ye zulm edene ve veyl olsun, onun zürriyyetine ve onun zürriyyetine tabi' olanlara zulm edene!"

Mikdad bin-il-Esved (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Al-i Muhammede ma'rifet ateşden berat'dır, Al-i Muhammedi sevmek sıratdan geçmekdır ve Al-i Muhammede dost olmak azabdan emandır."

Cerir bin Abdullah El-Becli (R.AJ'den:

Resulullah(S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Her kim Al-i Muhammedin sevgisi üzerine ölürse, mağfiret olunmuş olarak ölur. Agha olun ki her kim Al-i Muhammedi severek ölurse, şehid olarak ölür.

Ve yine iyi biliniz ki her kim Al-i Muhammedi sevdiği halde ölürse, kabrine cennetten iki kapı açılır.

Ve yine iyi biliniz ki her Al-i.Muhammedin muhabbeti üzerine ölürse melekülmevt, Münkir ve Nekir kendisini Cennetle müjdeler.

Ve yine iyi biliniz ki her kim Al-i Muhammedin sevgisi üzerine ölürse, bir gelinin debdebe ile tantana ile mesrür ve mes'ud olarak kocasının evine girdiği gibi Cennete girer.

Ve yine agâh olunuz ki her kim Al-i Muhammedin sevgis üzerine ölürse, Allah rahmet meleklerini kabrine ziyaretçi kılar. Ve yine agâh olunuz ki her kim Al-i Muhammedin sevgisi üzerine ölur, ehl-i sünnet vel-cemaat üzerine ölmüş olur.

Ve yine agâh olunuz ki her kim Al-i Muhammedin sevgisi üzerine ölür, imanını tamamlamış bir mü'min olarak ölmüş olur. Ve yine agâh olunuz ki her kim Al-i Muhammedin sevgisi üzerine ölür, tevbesi kabul olunmuş olarak ölür.

Ve şunu da çok iyi bilmiş olunuz ki her kim de Al-i Muhammede bugz ederek ölmüş ise, kıyamet gününde iki gözünün arasında "Allah'ın rahmetinden ümidini kesmişdir" diye yazılı olarak gelir.

Ve yine agâh olun ki her kim Al-i Muhammede bugz üzerine ölürse, Cennetin kokusunu bile koklayamaz. Ve yine agâh olun ki her kim Al-i Muhammede buğz ederek ölürse kâfir olarak ölür."

Ikrime ve ibni Abbas (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) Abdurrahman ibni Avf a şöyle buyurdu:

"Ya Abdurrahman! Sizler benim ashabımsınız, Ali ise kardeşimdir ve bendendir, ben de ondanım. O benim ilmimin kapısıdır ve vasimdir. O ve Fatıma, Hasen ve Hüseyn Şeref ve kerem bakımından arzın en hayırlılarıdır."

İbni Abbas (R.A.)'dan: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Allah (c.c.) İsa (A.S.)'ma şöyle vahyetdi: Ya İsa Muhammed'e (S.A.V.) iman et ve ümmetine de ona iman etmelerini emret.

Muhammed (S.A.V.) olmasaydı ne Adem'i, ne Cenneti ne de ateşi yaratmazdım."

Ebü Hayr El-Buhturi Hz.lerinden:

Emirel Mü'minin Ali (A.S.)'ı Küfe minberinde gördüm. Resulullahın sarığını ve cübbesini giymiş ve kılıcına dayanmış, parmağında da Resulullahın yüzüğü olduğu halde minbere oturdu ve şöyle söze başladı:

"Bana sorunuz! Beni kaybetmeden önce ne sormak istiyorsanız sorunuz."

Göğsünü işaret ederek, "Burası ilm-i ilahinin indiği ve cem' olduğu yerdir. Bu ağzımdaki de Resulullahın bana emzirdiği luabıdır.

Allah'a kasem ederim ki, makaam-ı kazaya oturup ehl-i tevrata Tevrat ile, ehl-i incile incil ile fetva versem, Tevrat ve incil dile gelip şöyle söylerlerdi:

Ali doğru söylüyor, sadık'dır, Hakk tarafından bana inenle hükmediyor. Peki, sizler kıtabı okuyorsunuz, teakkul etmez misiniz, akıllanmaz mısınız!"

Bilal bin Hamame (R.A.) Hz.lerinden:

Bir gün Resulullah (S.A.V.) bize doğru geldi, yüzü ay gibi parlıyordu ve sürür içinde idi.

Abdurrahman-ibni Avf kalkdı ve şöyle dedi: "Ya Resulallah! Bu yüzünüzdeki nurun ve sürürün sebebi nedir?"

Cenab-ı Peyğamber (S.A.V.): "Rabbimden kardeşim ve amcam oğlu Ali ve kızım Fatıma içün bir beşaret aldım. Allah Fatıma'yi Ali ile evlendirdi.

Cennetlerin me'muru Rıdvan'a Tuba agacını sallamasını emretdi.

Bu sallamada Tuba agacında Ehl-i Beyt'imi sevenler adedince yaprak cıkdi.

Her yaprağın altında nurdan bir melek halketdi ve o yaprak o meleğe teslim edildi.

Hesab gününde melekler şöyle nida'ederler: Ehl-i Beyti sevenler gelsinler. O zaman Ehl-i Beyti seven herkese kurtuluş vesikasi olan oyaprak verilir.

Ümmetimden erkek ve kadınların sebeb-i necatı Ali kızım Fatıma'dır."

İbni Abbas (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ya Ali! Allah tebareke ve teala seni Fatıma ile evlendir di ve arzı ona mihir yapdı. Her kim Arz üzerinde Ali'ye buğz ederek yürürse, o Arz ona haramdır."

Enes (R.A.)'den:

Resulullaha (S.A.V.) bir hediye geldiği zaman ba'zan şöyle buyururlardı: "Al bunu fılan hanıma götür ver, çünki o Hadice'yi severdi."

Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Kıyamet gününde Abdul-Muttalib; Nübüvvet simasiyle ve meliklerin azametiyle ümmet-i vahide olarak ba's olacakdır.

Abdul-Muttalib Cahiliyyet zamamnda, beş kanun vaz' etmişdir ki Cenab-ı Hakk bunları Kur'an ile tasdik etmişdir.

Bir: Babalarının kadınlarıoğullarına haram kılmışdır. Cenab-ı Hakk da Kur'an-ı Mübin'de şu ayeti indirmişdir:"vela tenkihu ma nekaha abauküm minennisai..." (Ni sa: 22) (Meali: Babalarınızın nikâh etdiği kadınlarla nikâhlanmayın.)

İki: Eline geçen ganimet malının beşde birini tasadduk etdi. Cenab-i Hakk Kur'an-i Mübin'de şu ayeti indirdi: "va'lemu ennema ğanimtüm min şey'in feenne lillahi humusehu..." (Enfal: 41) (Meali: Sizler biliniz ki yapdığınız gazada almış olduğunuz ğanimetin velev bir iğne iplik bile olsa, beşşde biri Allah içündür.)

---

(2)-Bu hadis "Cevahirul Ahbar"da da zikredilmişdir.

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

Üç: Zemzem kuyusunu temizletdikden sonra ona Sıkayetel Haccı ismini verdi. Cenab-i Hakk da Kitab-i Keriminde şöyle buyurdu:

"ecealtüm sikayetelhacci..." (Tevbe: 19) (Meali daha önce geçdi.)

Dört: Diyet olarak yüz deve usülünü koydu. Allah da bunu islamda icra etdi.

Beş: Kureyş'de, tavafda aded yokdu. Abdul-Muttalib yedi savt usüliünü koydu. Allah, islamda bunu icra etdi."

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: 'Ya Ali! Abdul-Muttalib fal okları ile amel etmiyordu, putlara tapmiyordu ve putlara kesilen kurbanların etini yemiyordu. O, Hz. İbrahim'in dininde idi.

"ve men ahsenu diynen mimmen esleme vechehu lillahi ve huve muhsinun..."(Nisa: 125} (Meali: Muhsin olduğu halde, hoş amelde bulunarak yüzünü Allah'a teslim eden, çeviren ve o tertemiz olan ibrahim milletine uyan kimseden, dinen daha güzel kim olabilir.)

Hz.Ali(K.V.}'den: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Sizi Havz-i Kevser'e götüren benim ve sen ya Ali, Havz'ın amirisin, sakileri de Hasen ve Hüseyn'dir."

İmam Aliyyur-Rıza Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Benden bir parça Horasan'da defn edilecek. Hiçbir dert ve sıkıntıda olan yokdur ki onu ziyaret etsin de onun sıkıntısı giderilmesin.

Yine hiçbir günahkâr yokdur ki onu ziyaret etsin de Allah'ım mağfiretine mazhar olmasın."

Hz. Fatıma(A.S.):

Babam Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:"Her çocuğun nesebi babasına bağlıdır. Fatıma'nın çuklarının asebesi ve velisi benim."

Üsame bin Zeyd (R.A.) Hz.lerinden, babasından: "Hz. Ali, Hz. Ca'fer ve Zeyd bin Harise beraber oldukları bir yerde, Cenab-i Peyğamber (S.A.V.) Hz. Ali'ye şöyle hitab etdi: Ya Ali, sen benim damadımsın, çocuklarımın babasısın, sen bendensin, ben sendenim."

Asım bin Zamre, Hubeyre ve Amr bin Vasile'den: Hz. Ali (K.V.) Şura gününde şöyle buyurdu: "Allah'a kasem ederim, onlara öyle hüccetler söyleyeceğim ki ne Kureyşileri ne Arabileri ve ne de a'cemileri sözlerimi reddetmeye güçleri yetmeyecek." Sonra onlara öyle hasletler söyledi ki hepsini tasdik etdiler. Son olarak da onlara şunları söyledi:

"Allah hakki içünsöyleyiniz, aramızda Resulullaha benden daha yakin kimse varmıdır ve icinizde Allah Peyğamberinin kendi nefsini onun nefsi, iki çocuğunu onun çocuğu ve kadınlarını onun kadınları kıldığı benden başka kimse varmı?" "Hayır" dediler.

Ve yine dedi ki: "Allah hakkıiçün söyleyiniz, icinizde Resulullahın kendisine 'Sen çocuklarımın babasısın' dediği benden başka kimse varmı?" "Hayır" dediler.

Cabir(R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Allah (c.c.) her peyğamberin zürriyyetini kendi sulbünde, benim zürriyyetimi Ali'nin sulbünde bırakdı."

Cabir (R.A.)'den:

Ben ve Abbas Resulullahin huzurunda otururken Ali (K.V.) geldi, selam verdi. Peyğamber (S.A.V.) selamına mukabele etdi ve ayağa kalkdı, Ali'yi kucakladı, alnından öpdü ve sağ tarafına oturtdu. Bunun üzerine Hz. Abbas: 'Ya Resulallah! Ali'yi çok mu seviyorsun?" dedi.

Resulullah (S.A.V.) Hz. Abbas'a şöyle cevab verdiler: "Ey amcam! Vallahi Allah onu benim sevdiğimden çok sever."

Abdullah bin Ca'fer (R.A.) Hz.lerinden:

"Babamın şehadetinden üç gün sonra Resulullah (S.A.V.) bizi cağırdı. Hepimizin başları traş edildi ve kardeşim Muhammed içün: "O, amcamız Ebu Talib'e benzer, Abdullah ise hulken ve hilkaten bana benzer" dediler ve daha sonra elimi tutarak şöyle dua etdiler:

"Allahim! Ehlini, amcam Ca'fer'e halef kıl, Abdullah'ı da her hususda muvaffak kıl, hayr u bereket ihsan et." Bu dualarını üç defa tekrar etdiler ve: "Ben dünya ve ahiretde onların velisiyim" dediler.

Hz, Ali, İbni Mes'ud, Ebu Rafi' ve ibni Abbas'dan:Hz. Ali bir gün nasın kendisine olan hasedini, üzgün bir hal ile Resulullaha arzedince, Resulullah (S.A.V.) şu sözleriyle ona ikram buyurdu:

"Ya Ali! Mahzun olma. Cennete ilk girecek dörtden biri olmak seni hoşnud ve razı eder mi? Ben, sen, Hasen ve Hüseyn ve bizim arkamızda zürriyyetimiz ve zevcelerimiz, sağımızda ve solumuzda bizi sevenler ve bize tabi' olanlar. Nasil, bu seni memnun etmez mi?"

Resulullah bu beyandan sonra şu ayet-i kerimeyi okudular:"Velleziyne amenu vettebeathüm zürriyyetühüm biimanin elhakna bihim zürriyyetehüm vema eletnahüm min amelihim min Şey'in..." (Tur: 21) (Meali geçdi.)

Said bin Cübeyr (R.A,) Hz.lerinden:Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:"Bir mü'min Cennete girer ve sorar, babam nerede, annem, oğlum ve zevcem nerede? Ona şöyle denir: Onların ameli senin gibi değil, senin yapdıklarını yapmadılar.Şöyle

cevab verir: Ben yapdıklarımı hem kendim için hem onlar için yapdım.

Bundan sonra onun ehline Cennete giriniz denilecek" buyurdukdan sonra şu ayeti tilavet buyurdular:"Cennatu adnin yedhuluneha ve men salaha min abaihim ve ezvacihim ve zürriyyatihim..." (Ra'd: 23) (Meali: Onlar Adn Cennetlerine gireceklerdir. Hatta ecdadından, zevceleri ve zürriyyetlerinden salih olanlar da beraberlerinde bulunacaklar.)

Rafi' diyor ki: Bu herhangi bir mü'min için böyle olursa, ya Resulullahın zürriyyeti ve yakınları için nasıl olur!..

ibni Abbas (R.A.) Hz.lerinden:

Şu ayet nazıl olduğu zaman: "innelleziyne amenü ve amilussalihati ulaike hüm hayrülberiyyeti" (Beyyine: 7) (Meali: Haberiniz olsun ki Hakka vahid olanlar, onun Resulünü tasdik edenler ve a'mal-i salihada bulunanlar, işte onlar mahlükatın en hayırlılarıdır.)

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Ya Ali! Buradaki "Hayrül beriyye" sen ve sana tabi' olanlardır. Kıyamet gününde sen ve etbaın, razı olmuş ve razı olunmuş olarak geleceksiniz.

Senin düşmanların ise, gadaba uğramış mey'us bir çehre ile gelecekler."

Hz. Ali: "Ya Resulullah! Benim düşmanlarım kimdir?" diye sordu.

Resulullah (S.A.V.): "Senden ayrılıp sana lanet edenler" buyurdular.

İmam Hüseyn (R.A.)'den:Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Ehl-i Beytimin muhabbetine sımsıkı sarılınız. Zira bizi severek Allah'a mülaki olan, bizim şefaatimizle Cennete girer."

Hz.Ali(K.V.)şöyle buyurdular:

"Al-i Ha Mim olan bizler hakkında, Allah öyle bir ayet indirdi ki onu hifzedip ona gönül verenler hakiki mü'minlerdir." Ve sonra şu ayet-i kerimeyi okudu:

"Kul la es'elüküm aleyhi ecren illelmeveddete fiylkurba" (Şura: 23) (Meali onceden yazildi.)

İmam-i Ali'nin oğlu Muhammed bin Elhanefiyye Hz. şu ayet hakkında:

"innelleziyne amenu ve amilussalihati seyec'alü lehümürrahmanü vüdden" (Meryem: 96) (Meali:

O iman edip, salih amel işleyenler yok mu! Rahman olan Allah, onlar için bir sevgi, bir meveddet verecek, onları sevdirecek.) şöyle buyurdular:

"Kalbinde Ali ve Ehl-i Beyt sevgisi olmayan hiçbir mü'min kalmayacak."

Hz. Ali (R.A.)'dan:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Çocuklarınızı üç haslet üzerine terbiye ediniz: Peyğamberi sevmeyi, Peyğamberin Ehl-i Beytini sevmeyi ve Kur'an okumayı ögretiniz.

Zira hamele-i Kur'an, Rahmanın gölgesinden başka gölgesi olmayan kıyamet gününde Enbiya ve Asfiya ile Allah'ın gölgesinde gölgelenecekdir."

Tirmizi'de, Abdul Muttalib bin Rabia'dan: Bir gün Hz. Abbas bin Abdul Muttalib Resulullahın huzuruna kızğın bir halde geldi. Resulullah (S.A.V.): "Seni kızdıran nedir?" diye sordu.

Hz. Abbas: 'Ya Resulallah! Bize karşı neyi var bu Kureyş'in, bizden ne isterler! Kendi aralarında buluşduklarında yüzleri ferahdir, bizi gördüklerinde yüzleri değişir, sıkılırlar."

Resulullah Hz.leri bunu duyunca celallendı, mübarek yüzleri kızardı ve şöyle buyurdu: "Nefsim, yed-i kudretinde olan Allahıma kasem ederim ki Allah'ın ve sevgisi ile sizleri sevmedikçe hiç kimsenin kalbineiman girmez.

Ey nas! Amcama kim eziyet ederse, bana eziyet etmiş olur, çünki amca baba hükmündedir."

Ebu Hureyre ve Ammar bin Yasir (R.A.) Hz.lerinden:

Ebu Leheb'in Müslüman olan kızı Hz. Düre, Medine' ye hicret edip geldiği zaman, Beni Zureyk kadınları kendisine: "Sen Allah'ın Kur'an'da (Tebbet yeda ebi lehebin ve teb) dedigi Ebu Leheb'in kızı değil misin? Senin hicretin sana fayda vermez" dediler.

Bu sözlere çok üzülen Hz. Dürre Peyğambere gelip hadiseyi anlatdı.

Resulullah (S.A.V.) öğle namazini kıldırdıktan sonra minberden cemaate şöyle hitab etdi:

"Ne oluyor size! Ehlimle bana eziyet ediyorsunuz. Şunu çok iyi bilin ki Allah'a yemin ederim benim akrabam Yemen'in Sada, Hakma ve Selemna kabilelerinde bile olsa, Kıyamet gününde şefaatım onlara erişecekdir.

Her kim akrabama eziyet ederse bana eziyet etmiş olur, bana eziyet eden de Allah'a eziyet etmiş olur."

Amr bin Şas El-Eslemi dedi ki:

Hz. Ali ile beraber Yemen'e sefer etdik. Bu seferde Ali benden muşteki oldu. Medme'ye gelince mescidde omın şikâyetini anlatiyordum. Resulullah (S.A.V.) sözlerimi duydu ve bana şöyle dedi:

"Ya Amr! Sen bana eziyet etdin." Ben: "HaŞa! Size eziyet etmekden Allah'a sığınırım " dedim.

Resulullah (S.A.V.) bana şöyle cevab verdi: "Ali'ye eziyet eden bana eziyet etmiş olur, Ali'yi seven beni sevmiş olur, Ali'ye buğz eden bana buğz etmiş olur, bana eziyet eden de Allah'a eziyet etmiş olur."

Selman-i Farisi (R.A.) Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Hiç kimse Ehl-i Beytimi sevmeden iman etmiş olmaz."

ibrahim bin şeybetil Ensari (R.A.) Hz.lerinden:

Bir gün Usbuğ bin Nubate Hz.lerinin yaninda oturuyordum. Bana, "Ali bin Ebi Talib'in bildirdiği bir şeyi sana bildireyim mi?" dedi ve bir kağit cıkardı. Kâğıdın üzerinde şunlar yazili idi:

"Bismillahirrahmanirrahim. Bu Muhammed (S.A.V.)' in Ehl-i Beytine ve ümmetine vasiyyetidir:

Ehl-i Beytime Allah'a takva ve taati vasiyet etdim. Ümmetime ise, Ehl-i Beytime sımsıkı sarılmayi vasiyet etdim. Kıyamet gününde Ehl-i Beytim benim himayemde, Ehl-i Beytimi sevenler ve onlara tabi' olanlar ise, benim ve Ehl-i Beytimin himayesindedir.

Ehl-i Beytim sizi asla dalalet kapısına sokmaz ve hidayet kapısından cıkarmaz."

Molla "Siret'inde:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Her devirde ümmetime, Ehl-i Beytimden adil bir zat gelecek, bu dini tahrif edenlerin tahrifatnı, ehl-i batılın butlarını ve cahillerin te'vilini kaldıracakdır.

Çok iyi biliniz ki bizi Allah'a göturecek olan, sizin imamlarınızdır. Onun icçün imamlarınızı çok dikkatle secin."

ibn-i Sa'd ve Molla "Sirefinde:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Ehl-i Beytime sımsıkı sarılmanızı size vasiyet ediyorum. Yarın ahiretde bunu size soracağım.

Dünyada her kim onlara hasim olursa, ahiretde onun hasmı benim. Ben de her kimin hasmi olursam, o felah-i ebediden mahrum olur.

Her kim de benim ve Ehl-i Beytimin hukukunu korur, Canab-ı hakk'dan felah-i ebediye kavuşmak hususunda ahd u aman almış olur.

Ben ve Ehl-i Beytim, Cennetde bir ağacız, dalları dünyada. Allah'a kavuşmak isteyen bu dallardan birine tutun sun."

Ahmed "Menakıb"da:

Resulullah (S.A.V.) bir gün Hz. Ali'nin bir mes'ele hakkındaki hükmünü duyunca, çok memnun oldu ve şöyle dedi:

"Allah'a hamd ederim ki biz Ehl-i Beyt'e hikmeti vermişdir.

Ebu Said-il-Hudri (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Ehl-i Beytim benim sır sandığımdır. Ensar ise dostlarımdır, onların hatalarını hoşgörün, ihsanlarını kabul edin."

Ebuttufayl Amir bin Vasile'den (ittifak ile en son vefa eden sahabi):

İmam Hüseyn'in oğlu Aliyyus-Seccad Hz.leri şu ayeti okuduğu zaman:

"Ya eyyühelleziyne ameüttekullahe ve kunu maassadıkıyn"(Tevbe:

119) (Meali: Ey inananlar! İmanınızın iktizasi Allah'ın haram kıldığı şeylerden sakınınız, ferah zamanlarınızda da sıkıntılı anlarınızdada sadıklarla, ya'ni Resulullaha hakkıyle tabi' olanlarla beraber olunuz.)

Şu sözleri söylediler: "Ya Rabbi! Beni bu sadıkların zümresine yükselt, öyle azim ve irade ihsan et ki havatır-ı dünya, kalbimden tecerrüd etsin" dedikden sonra dünya mihnetlerini anlatmaya başladı.

"Ümmet-i Muhammedin şecere-i nebeviyyeden ayrıldıktan sonra, nasıl tefrıkaya düşüp taifelere ayrıldığını beyan etdi ve şöyle dedi:"Bir kısmı bizim hukukumuza riayet etmedi, kıymetimizi bilmedi.

Kur'an'ın müteşabih ayetlerini kabul etmeyip kendi hevalarına göre te'vile başladılar. Haberin doğrusuna karşı çıkdılar, ülema-i muhakkikini ayakaltına aldılar, a'layi edna kıldılar. Dinleri tefrıka ve nifak oldu, birbirlerini tekfir etdiler, inkâr etdiler. Cenab-i Hakk ise şöyle buyuruyor:

"Ve la tekünü kelleziyne teferrakü vahtelefü min ba'di ma caehümürbeyyinat..."

(Ali imran: 105] (Meali: Kendilerine beyyineler geldikden sonra uyanmayip ayrılık çıkaran ve ihtilafa düşen o şakiler gibi olmayın. O ayrılık çıkaranlar yok mu, onlara büyük bir azab vardır.)

Şu muhakkakdır ki hidayet ve te'vil-i hikmet ancak Allah'ın kullarını başıboş bırakmayıp, kopkoyu karanlıkları aydınlatan ve nasa hüccet olarak gönderilen hidayet imamlarına mahsusdur.

Siz onları nasıl tanır ve nasil bulabilirsiniz? Onlar, o seçilmiş nadir kimselerdir ki şecere-i mubarekenin dallarıdır. Allah onları her türlü rics'den temizlemiş ve noksanlardan beri kılmışdır.

Allah, kitabında onların meveddetini farz kılmışdır. Onlar, urve-i vüskadır (sağlam kulp), takva madenidir, kâinatın en hayırhları ve en sağlam ipleridir."

İmam Ahmed bin Hanbel Hz.leri şöyle diyor: "Cenab-ı Hakk, Hz. Ali'ye ihsan etdiği faziletler gibi hiçbir sahabeye vermemişdir."

Hafiz bin Hicr "Savaik" namındaki kitabinda şöyle diyor:

Ahmed, İsmail El-Kadi, Nesai ve Ebu Ali El-Nişaburi ittifak ile şöyle söylemişler:

"Sağlam senedlerle Hz. Ali hakkında gelen hadisler kadar, hiçbir sahabi hakkında hadis gelmemişdir."

Hafir bin Hicr'den:

Emeviler zamanında Beni Ümeyye, Hz. Ali ve Ehl-i Beyt düşmanlığını o kadar azıttı ki, minberlerde ve her yerde, her fırsatda Hz. Ali ve evladına sebbediliyordu.

Onların faziletlerini zikredenlerden ikrah ediliyor ve "Rafizi" damgası vuruluyordu ve eziyet ediliyordu. "Sünen" sahibi meşhur muhaddis imam Abdurrahman Nesa'i'ye olduğu gibi...

Şöyle ki: Nesa'i şam'a geldiğinde "El-Hasais fi fadli Ali" kitabını yazdı. Bazi kimselerin bu hoşuna gitmedi ve ona şöyle dediler:

"Ali'nin faziletlerini yazacağına diğer halifelerinkini nigin yazmadın?" Nesa'i şöyle cevab verdi: "Ehl-i şami, Ali hakkında hakikatlerden çok uzaklaşmış gördüm. Belki

Allah bununla onları hidayete erdirir diye yazdım."

Bunun üzerine ehl-i şam onu önce mescidden, sonra şam'dan döverek ve söverek sürdüler. O kadar dövdüler ki Mekke'ye varır varmaz Hicri 303 tarihinde Hakkın rahmetine kavuşdu.

Beyhaki'den:

İmam Şafii'nin dostlarından Rebi' bin Süleyman dedi ki: İmam Şafii'ye dostları Şöyle dertyandılar: "Ba'zi kimseler Ehl-i Beytin menkibelerini ve faziletlerini dinlemeye tahammül edemiyorlar, herhangi birirnizin Ehl-i Beyt'den bahsetdiğimizi görseler, bu rafizidir deyip arkalarını dönüyorlar, duymamazlıkdan geliyorlar."

Bunun üzerine imam-i Şafii Şu Şiir ile cevab verdiler. Şiirin Türkçe ma'nası:Eğer bir meclisde Aliyyül Mürteza, Fatımetüzzehra ve Haseneyn zikredilse

Onların ba'zıları duymamazlıkdan gelip boş sözlere Dalarlar Ali ve evladları zikredildiğinde anlamamazlıkdan gelip masallar anlatırlar.

Ey millet, bunları dinlemekden vazgeçin, bunlar rafızi sözleridir derler Ben, Fatıma'yı sevmeyi rafızilik diye vasfeden bir

gürühdan Müheymine sığınırım.

Allah'ın salat u selamı Resulüne ve Aline, la'neti de bu cahil kavme olsun.

İmam Şafii sözüne şöyle devam etdi:"Bana rafizi misin dediler, ben de; rafizilik asla benim ne dinim ne de itikadim olmadı. Ben şeksiz şüphesiz imamların ve hadilerin en hayırlısına dost oldum ve tabi' oldum."

Hüseyn bin Ali Hz.lerinden:"Bizim hakkımızda gözünde bir damla yaş olanı Cenab-ı Hakk Cennete sevkeder."İmam Zeynel-abidin Hz.lerinden:

"Her kim ki bizi sever, yerin altında da olsa Allah ona ikram eder."

İmam Zeynel-abidin (A.S.)'den:"Bize dost olan, ceddim Resulullah (S.A.V.) Hz.lerine dost olmuş olur, bize düşman olan da ona düşman olmuş olur."

İmam Hasen'in torunu Abdullah Hz.lerinden: "Bizi seveni seven de bizdendir, bize buğz edeni seven ise bizden değildir."

Yahya bin Zeyd bin imam Zeynel-abidin bin imam Hüseyn Hz.lerinden:

"Allah düşmanlarımızdan bizim hakkımızı almcaya kadar bizimle beraber cihad edenler ve bizden zulmü defedenler, bizdendir."

Ebu Said El-Hudri (R.A.)'den: imam Hasen'den şöyle duydum:

"Her kim biz Ehl-i Beyti severse, rüzgârın ağacın yapraklarını düşürdüğü gibi günahları düşer."

Hafız Zerendiden:İmam Huseyn'in oğlu İmam Zeynel-abidin hasta iken kendisini bir grup sahabi ziyarete geldiğinde onlara şöyle söyledi:

"Her kim bizi Allah için severse Cenab-ı Hakk onu gölgesi olmayan kiyamet gününde kendi gölgesinde gölgelendirecekdir."

Ebu Said-il-Hudri'den (Taberani): Resulullah (S.A.V.) şöylebuyurdu:

"Ya Ali! Kıyamet gününde, elindeki Cennet asasiye münafıkları Havz-ı Kevser'den uzaklaşdıracaksın."

Ahmed Nesai'den "Menakıb"da Ebu Said-il-Hudri diyor ki: Cenab-ı Hakk tarafından Ali'ye üçşey verilmişdir ki onlardan birtanesi bana verilseydi benim için dünya vc içindekilerden daha sevgili olurdu.

Bunlardan bir tanesi: Ali hesab günü bitinceye kadar Allah'ın iki eli arasındadır.

İkincisi: Livaul-hamd onun elindedir, Adem ve Ademin said evlatları onun altındadır.

Üçüncüsü: Havz-ı Kevser'in başında şarab-ı Kevseri sunanodur."

Ebu Hüreyre (R.A.) ve Hz. Cabir'den (Taberani: "Evsat da):

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ali bin Ebi Talib kıyamet günü şefaat havızımın sahibidir."

Ahmed Nesai'den:Hz. Ali şöyle buyurdu:"Biz o necibleriz ki, vazifemiz Enbiyanın vazifesi gibidir, insanları hidayete erdiren imamlarız. Yolumuz Hakkın yoludur, Hakkın hizbidir. Fie-i bağiye ise şeytanın hizbidir. Bizi dişmanlarımızla bir tutan bizden değildir."

ibni Abbas'ın talebelerinden Ata bin Ebi Rabah'dan: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ey Abdul-Muttalib oğulları! Ben Rabbimden sizin için üç şey istedim:

Hak yolunda olanlanlarınızı sabit kılsın, dalaletde olannıza hidayet etsin ve cahilerinizi de ilim nuru ile nurlandırsın. Yine Rabbimden sizleri kerim, rahim ve necib kılmasını istedim."

Hz. Aişe (R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:"Şu altı kişiye lanet etdim, Allah da onlara lanet etdi ve Allah'ın peyğamberleri de onlara lanet etdi:

Allah'ın kitabında olmayanları kitabdanmış gibi gösterenler, Allah'ın kaza ve kaderini yalan sayanlar, Allah'ın aziz kıldığını zelil, zelil kıldığını da aziz kılmak içün ümmetin üzerine baskı yapan zorbalar, Allah'ın haram kıldığını helal kılanlar.

Ehl-i Beytim hakkında Allah'ın yapılmasını haram kıldığı şeyi helal kilanlar ve sünnetimi terk edenler."

Muhammed bin Ali'nin oğulları Ubeydullah ve Ömerr Hz.leri babalarından ve dedelerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Her kim Ehl-i Beytim sebebiyle bana eziyet ederse Allah ona lanet etsin."

Taberani, imam Musa Riza'nın oğlu Ali Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Ehl-i Beytime zulm edenlere, Ehl-i Beytimle harb edenlere, Ehl-i Beytimin düşmanlarına yârdım edenlere ve Ehl-i Beytime sövenlere Allah Cenneti haram kıldı."

ibn-i Mes'ud (R.A.) Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"isra gecesi Cehennemin kapısında şu yazıları gördüm: islama nazar-ı hakaretle bakanları Allah zelil etsin. Allah'ın Peyğamberinin Ehl-i Beytini hakir görüp eziyet edenleri Allah zelil etsin. Mazlumların aleyhine, zalimlere yârdım edenleri Allah zelil etsin."

Ebu Ca'fer-il-Bakır (A.S.) Hz.lerinden, babasıdan ve dedesinden:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Her kim Hakka vasıl olmak içün beni vesile kabul eder ve kıyamet günuüde benim şefaat elimi tutmak isterse, Ehl-i Beytime sarılsın ve onları memnun etsin."

Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:"Her kim Ehl-i Beytimden birine bir yardımda bulunursa, kıyamet gününde onun mukafatını bizzat ben verecegim."

Hz. Osman'ın oğlu Eban'dan:Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki:

"Abdul-Muttalib evladından birine bir yardımda bulunup da dünyada mükâfatını almayana, yarın kıyamet gününde benimle buluşduğu zaman ben ödeyeceğim."

Aliyy-ur Rıza Hz.lerinden, dedeleri Hz. Ali'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:"Dört kişi vardır ki kıyamet günü onlara bizzat şefaat edeceğim: Zürriyyetime ikram eden, sıkıntılarını gideren, gerekdiği zaman yardımlarına koşan ve kalbi ile dili ile onları seven."

"Cem'ul Fevaid"de Esma bint Amis Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) bir gün ikindi namazını Sahba'da kıldılar. Hz. Ali'yi bir iş için bir yere göndermişdi, döndüğü zaman ikindi namazı kılınmışdı.

Vahy tecellisi alametleri belirdi, Cenab-ı Peyğamber istiğrak halinde mübarek başlarını Hz. Ali'nin kucağına koydular.

Vahyin tecellisi tamam oluncaya kadar öylece kaldılar. Başlarını kaldırdıkları zaman güneş ğurub etmiidi. Hz. Ali'ye ikindi namazını kılıp kılmadığını sordular. Hz. ALi: "Hayır ya Resulallah!" cevabını verince Cenab-ı Peyğamber şöyle dua etdiler:

"Allahım! Kulun Ali, Peyğamberin içün nefsini habsetdi, o senin taatında idi ve Resulunün taabnda idi, guneşi geri cevir ki namazını kılsın" der demez güneş yükseldi ve göründü.

Hz. Ali namazını kılar kılmaz sür'atle tekrar ğurub etdi ve sonra akşam namazı kılındı.

Bu olaya "Redd-i şems" olayı denir. Hayber'de, Sahba'da vuku' bulan bu hadise hakkında pek çok hadis güvenilir kaynaklardan rivayet edilmişdir. Mesela bazıları şunlardır:

ibn-il-Muğazili, Hameveyni, Muvaffak Havarezmi, "Ki-lab-ul-irşad", İmam Bakır Hz., Tahtavi "Şifa"da, "Savaik-ı Muhvika"da vs.

Güneş ğurub etdikden sonra Peyğamber (S.A.V.)'in şairi Hassan bin Sabit, su ma'nada bir şiir söyledi:

Ey kavm! Ali gibi kim olabilir!

Güneş batdıkdan sonra onun içün geri döndü,

Allah'ın Resulunün hem kardeşi hem damadı,

Kardeşlik hiç arkadaşlıkla bir olur mu?

Sıbt-ıl-Cevzi "Riyadul ifham"mda dedi ki:

Irak meşayihinden bir grup bana gelip şu acib hikâyeyi anlatdılar:

Bağdad'da her ikindiden sonra va'z eden Ebu Mansüril-Muzaffer bin Erdeşir-il-Abadi, bir va'zi esnasında "Redd-i Şems" hadisesini zikredip, Ehl-i Beytin faziletlerini anlatirken güneş gurub edip hava karannca, başını kalırıp şu sözleri söyluyor:

"Ey güneş gurub etme, gurub etme dur.

Al-i Mustafa'yi medh u senam bitmedi, onları medh u senalarını arzu ediyorsan dizginlerini gevşet.

Allah içün dur, Allah'ın atlılları ve yayaları içün dur!" Bunun uzerine güneş birdenbire göründü.

Bu konu Seyyid EŞ-Şerif Nureddin Ali Es-Semhudi El-Misri'nin "Cevahirul Akdeyn" isimli kitabında geçer.

"Savaik" sahibi ikinci fasılda Hz. Ali (K.V.)'nin meşhür ve sayısız faziletleri hakkında Ahmed bin Hanbel'in şu sözlerini naklediyor:

"Allah ve Resulü tarafından Hz. Ali'ye verilen faziletler gibisi hiç kimseye nasib olmamışdır."

İsmail Kadi, Nesa'I ve Ebü Ali El-Nişaburi ittifakla şöyle dediler:

"Hz. Ali (K.V.) hakkında sened-i sahih ile gelen hadisler kadar, hiçbir sahabi hakkında hadis gelmedi. Hz. Ali on yaşında Müslüman oldu. ibni Abbas, Enes, Zeyd bin Erkam, Selman-i Farisi ittifak ile 'ilk Müslüman olan Ali'dir' dediler."

Ebü Ya'la, Hz. Ali (K.V.)'den:

"Resulullah (S.A.V.) nübüvvetini pazartesi günüi'lan etdi, ben Salı günü Müslüman oldum."

ibni Sa'd bin El-Hasen'den:

Hz. Ali (K.V.) çocukluğunda asla putlara tapmadı. Onun içün kendisine Kerremallahu Vechehu denildi.

O her zaman Peyğamberle beraberdi. Sadece Resulullah (S.A.V.) Medine'ye hicret etdikleri zaman, Hz. Ali'ye birkraç gün Mekke'de kalıp emanetlerini yerine

getirmesini ve ehlini Medine'ye götürmesini emretdiler.

Bir defasında da "Tebük" gazvesinde onu Medine'de kaymakam birakdılar.

Hz. Ali: "Ya Resulallah! Beni kadinlarla ve çocuklarla mı birakiyorsun?" dediğinde, Cenab-ı Peyğamber: "Sen bana Musa'nınHarun'u gibisin, Medine'yi senden ve benden başka hiç kimse koruyamaz" buyurdular.

Hz. Ali'nin Resulullah (S.A.V.) ile birlikde hususi halleri pek çokdur. Uhud harbinde Peyğamberi müdafaa ederken on altı yerinden yaralandı. Pek çok defa Hz. Peyğamber kendisine Liva'ul-hamd'i teslim etdi. Bahusus Hayber günü fetih ona müyesser oldu.

"Sahihayn"de zikredildiği gibi Hayber kalesinin kapısını yere atdı, o kapıya yerinden ancak kirk kişi taşiyabildi.

Şeyhan'dan (Sahl bin Sa'd bin Ebl Vakkas), Tabarani'den (ibni Ömer ve ibni Ebi Leyla), Umran bin Haşim ve El-Bezzar'dan (ibni Abbas), hepsi ittifak ile şu hadisi rivayet etdiler:

Resulullah (S.A.V.) Hayber günü şöyle buyurdu:

"Yarın sancağımı öyle bir erkeğe teslim edeceğim ki fethi Allah onun eli ile müyesser kılacak. O, Allah'ı ve Resulünü sever, Allah ve Resulü de onu sever."

O gece insanlar, hep bu zatın kim olduğunu merak etliler ve hep bunu konuşdular. Ertesi günün sabahı, ashab-ı kiram, bu şerefli vazifenin kendilerine verilmesini ümid ederek, Resulullah (S.A.V.)'ın yanına koşdular.

Resulullah (S.A.V.) "Ali nerede?" diye sordu. Kendisine Ali'nin gözü çok ağrıyor denildi. "Onu bana çağırın" dedi. Hz. Ali geldiği zaman Resulullah (S.A.V.) mübarek tukürüğünü Ali'nin gözüne sürdü ve dua etdi. Hz. Ali'nin ağrısı derhal kesildi. Resulullah (S.A.V.) sancağı Ali'ye teslim etdi ve Hayber fethedildi.

Tirmizi, ibni Ömer (R.A.)'den:

Resulullah (S.A.V.) ashabı birbirine kardeş yapdı. Hz. Ali gözleri yaşlı olarak Peyğambere geldi ve şöyle dedi: "Ya Resulallah! Sen ashabını birbirine kardeş yapmışsın, beni kimseye kardeş yapmadınız!"

Resulullah (S.A.V.) ona: "Ya Ali! Dünyada ve ahiretde sen benim kardeşimsin" dedi.

Müslim,Hz. Ali (K.V.)'den:

Tohumu halk eden ve rüzgârı yaradan Allah'a yemin ederim ki, ümmi olan Peyğamber bana şu ahdı verdi: "Ancak seni seven mü'mindir, seni sevmeyen ise

münafıkdır."

Hâkim, Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) beni, makam-ı kazada kendisini temsil etmek üzere Yemen'e gönderdi. Ben kendilerine "Ya Resulallah! Ben çok gencim, nasıl hükm ü kaza ederim bilmiyorum" dediğim zaman,

elini gögsüme vurdu, sonra şöyle dua buyurdu: "Allahım! Ali'nın kalbine hidayet et, lisanını tesbitet."

Bundan sonra ben, tohumu yaradan Allah'a yemin' ederim ki, iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde asla şüpheye düşmedim.

ibni Sa'd, Hz. All (K.V.)'den:

Hz. Ali'ye soruldu: "Niçin sizin hakkmızdaki hadisler, Peyğamberin ashabı hakkındaki hadislerden çok fazla?"

Hz. Ali: "Ben sorduğum zaman, Peyğamber (S.A.V.) cevab verirler, ben susduğum zaman da kendileri benimle konuşurlardi" dedi.

Taberani ve Hâkim, Ümmü Seleme (R.A.)'den: "Resulullah (S.A.V.) celallendıkleri zaman, Hz. Ali'denbaşka hiç kimse kendileri ile konuşmağa cesaret edemezlerdi."

Ebu Ya'la, Hz. Aise (R.A.)'den:

Peyğamberi (S.A.V.) bir gün gördum ki, Ali'yi tutmuş ve ona şunları söylüyordu: 'Ya ebel-vahid eş-şehid, ya ebel-vahid eş-Şehid!"

Taberani ve Ebu Ya'la, çok güvenilir kaynaklardan: Resulullah (S.A.V.) bir gün Hz. Ali'ye: "Evvelkilerin en şakısı kimdir?" diye sordu.

Hz. Ali: "Salih'in nakasını ayaklarından biçen." Resulullah (S.A.V.) "Doğrudur" buyurdukdan sonra: "Sonrakilerin en şakısı kimdir?" diye sorduğunda, Hz. Ali: "Allah ve Resulubilir" dedi.

Resulullah (S.A.V.) imam Ali'nin başini ve sakalını işaret ederek "Buraya vurup şurasını kana bulayan" buyurdular.

Hz. Ali ehl-i Irak'dan sıkıldığı zaman şöyle söyledile; gönlüm ister ki artık şu en şakiniz çıksa da," eliyle sakalını ve başını işaret ederek, "şurasını yararak şurasını kana bulasa."

ibni Selam, Hz. Ali Irak'a gideceği zaman ona dedi ki: "Irak'a gitme, korkarım sana kılıcın ucu dokunur." Hz, Ali cevaben: "Allah'a yemin ederim ki Resulullah bu haberi

banaverdi" dedi.

Ebul-esved-id Dueli'den:

"Hz. Ali'den başka kendi katlini haber veren kimse görmedim."

Ebu Said-il Hudri'den:

Bazi insanlar Hz. Ali'den şikâyet etdiler. Bunun üzerine Resulullah (S.A.V.) bir hütbe irad buyurdular ve şöyle dediler:

"Ali'den Şikâyet etmeyin. Allah'a yemin ederim ki o, Allah'ın zatı hususunda ve Allah yolunda son derece haşin'dir ve musamahası yokdur."

Tirmizi ve Hâkim, Umran bin Hasin'den: Resulullah (S.A.V.) nasa hitaben: "Ali'den ne istiyorsu nuz?" dedi ve bunu üç defatekrarladıkdan sonra, "Ali bendendir, ben Ali'denim, o benden sonra her mü'minin velisidir" buyurdular.

Şeyhan, Sehl bin Sa'dan'dan:

Resulullah (S.A.V.) Hz. Ali'yi mescidde uzanmış olarak gördii. Ridası üzerinden kaymış ve yüzüne toprak bulaşmışdır.

Resulullah (S.A.V.) yüzündeki toprağı sildi ve ona"KumyaEbetturab!" (Kalkey toprak babası!) dedi. Bu künye Hz. Ali'nin en çok sevdiği künyesi idi.

Buhari, Hz. Ali (K.V.)'den:

Hz. Ali şöyle buyurdu:

"Kıyamet günü düşmanlarımızdan hakkıöızı almak içün, Rahman'ın iki elleri arasıda, ilk gelen ve adalet kürsüsüne diz çöken ben olacağım."

Beyhaki, Hz. Aişe'den:

Bir gün uzakdan Hz. Ali göründü. Resulullah (S.A.V.): "işte bu Arab'ın efendisidir" buyurdular. Ben: "Ya Resulallah! Arabin efendisi siz değil misiniz?" dedim. Resulullah (S.A.V.): "Ben âlemlerin efendisiyim, Ali Arabin efendisidir" buyurdu.

Ashab-ı kiramın ve selefiyyenin Hz. Ali'yi senaları:

Ömer'ibnil Hattab Hz. şöyle dedi:

"Ali (K.V.) hükm ü kazada en üstünümüzdür."

İbni Sa'd, Sa'id'ibnil Müseyyeb'den:

"Ömer'ibnil Hattab, Hz. Ali'nin bulunmadığıi bir anda, herhangi bir müşkil ile karşılaşınca, devamlı isti'aze eder, Allah'a sığınırdı ."

İbni Sa'd, Sa'id'ibnil Müseyyeb'den: "Ali'den başka, ashabdan hiç kimse, bana her şeyi sorunuz, demedi."

İbniMes'ud (R.A.)'dan:

"Ali, emr-i ilahiyi ve emr-i Peyğamberi'yi icrada, ehl-i Medine'nin en önünde idi."

Hz. Aişe'nin yanında, Hz. Ali zikrolunduğunda şöyle dedi: "Ali, sünnet-i Peyğamberi'yi, herkesden daha iyi bilir.

Abdullah'ibni Ayaş ibni Rabi'a şöyle dedi:

Ali, ilimde derin, islamda kadim, sıhriyyetdedamad-ı

Resul, sünnetde fakıh, harbde müncid (kurtarıcı) veinfakda dakerimidi.

Taberani, İbniEbiHatem, ibni Abbas (R.A.)'dan:"Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Kerim'de, birkaç yerde ashabı Nebi'yi azarladı. Yalnız Hz. Ali'yi daima hayr ile zikretdi."

Taberani, ibni Abbas (R.A-)'dan:

"Ali hakkıda üç yüz ayet nazil oldu."

Taberani, ibni Abbas (R.A.)'dan:

"Ali'nin on sekiz menkibesi vardır ki bu ümmetden hiç kimsede yokdur." Hafız'ıs Selefi "Tuyuriyyat'da Abdullah'ibni Ahmed'ibni Hanbel'den:

"Babama, Hz. Ali ve düşmanları hakkıda sorduğum zaman, bana şu cevabı verdi: Oğlum! Şunu iyi bil ki, Hz. Ali'nin düşmanları pek çok idi. Önce onun ayıbları ve kusurlarını aradılar. Hiçbiri ayıb ve kusur bulamayınca, yaklaşdılar, ona saldırdılar, harb etdiler ve hile ile hal'etdiler."

İbni Sa'd (R.A.), Hz. Ali (K.V.)'den:

"Allah hakkı içün nazil olan hiçbir ayet yokdur ki ben onun sebeb-i nüzülünü, nerede, ne zaman ve kime nazil olduğunu bilmiş olmayayım. Rabbim bana akıllı birkalp ve beliğ bir lisan verdi."

Abdürrezzak Hıcr'il Muradi Hz.lerinden: Hz. Ali (K.V.) bana dedi ki: "Bana la'net etmeklik, sana emrolunsa ne yapardın?" Ben: "Böyle bir şey olacak mı? Hz. Ali: "Evet, olacak" dedi. Ben "O zaman ne yapayım dedim. "Bana la'net et, fakatbendenayrılmış olma"

Bir zaman sonra, Haccac-ı zalim'in, Yemen'de emir olan kardeşi Muhammed bin Yusuf, bana Ali'ye la'net etmemi emretdi. Ben de insanlara şöyle söyledim:

"Emir bana, Ali'ye la'net etmemi emretdi. Sizler ona la'net ediniz, Allah da ona la'net etsin."

Ben bu sözlerimle Hz. Ali'ye değil, emir'e la'net ediyordum. Sözümdeki inceliği yalnız bir kişi anladı.

Bu hadise Hz. Ali (K.V.)'nin gaybe aid kerametlerinden biri idi. Bu hadise El-Hafız Celaleddin'is Suyuti'nin "Tarih'ul Hulefa" isimli kitabında da zikredilmişdir.

ibnil-Medaini, birçok sahabiden:

Resulullah (S.A.V.) ashabiyle otururlarken, kavgalı iki kişi geldi. Ya Resulallah! Bu adamın ineği benim eşşeğimi öldürdü, hakkımı istiyorum, dedi. Orada bulunanlardan birisi: Hayvanlar mes'ul değildir, bir şey lazım gelmez, dedi. Bunun uzerine Cenab-ı Peyğamber: Ya Ali! Bu iki kişi arasındaki hükmü ver, buyurdular.

Hz. Ali onlara sordu: Hayvanlar bağlı mı idi yoksa serbest mi idi, yahud biri bağlı diğeri serbest mi idi?

Eşşeğin sahibi, eşşek bağlı, inek serbest ve sahibi de yanında idi, dedi.

Hz. Ali: ineğin sahibi eşşeğin bedelini ödeyecek, diye hükmetdi. Resulullah (S.A.V.) Hz. Ali'nin verdiği hükmü tasdik etdi ve hüküm yerine getirildi.

"Nehcül-Belaga"dan, Hz. Ali (K.V.)'nin sözlerinden: Ey hamele-i Kur'an! Kur'an ile amel ediniz. Alim ona denir ki bildiği ile amel eder, ameli ilmine uyğun olur.

Bir zaman gelecek, ba'zi kimselerin ilimleri, boğazından aşağı geçmeyecek, sadece dillerinde kalacak. Sözleri özlerine uymayacak, göründükleri gibi olmayacaklar, oldukları gibi görünmeyecekler. Amelleri ilimlerine muhalif olacak.

Halka şeklinde oturup, birbirlerine üstünlük taslayarak munakaşa edecekler, kendilerini tasdik etmeyenlere gadab edecekler.

işte o kimselerin amelleri asla Allah'a ulaşmaz.

Fakıh ona denir ki, Allah'ın rahmetinden insanları ümidsizliğe düşürmez. Günah işlemeye musamaha etmez, Allah'ın azabını da unutdurmaz ve Kur'an'ın hükmü.

Dışında hiçbir hükme boyun eğmez.İlimsiz ibadetin hayrı yokdur, tedebbürsüz kıraatın da faydası olmaz.İnsanlara karşı adil olmak isteyen, kendi için sevdiğini onlar için de sevsin.

Su'-i zan tedbirdendir. Hakka götüren en iyi delil, Hakkın yardımıdır. Arkadaşın en güzeli güzel ahlakdır. Akıl en iyi dost, edeb en iyi mirasdır.

Ucub'dan daha şiddetli vahşet yokdur. Başına bir felaket geldiğinde akıllı olan, o felaket, devresini doldurıncaya kadar sükünetle sabretmelidir. Vaktinden önce ondan kurtulmaya çalışmak musibeti artar.

Ma'siyetin dünyadaki cezasi; ibadetin zevkinden mahrum olmak, ma'işet sıkıntısı çekmek ve helalden zevk almayıp helali bozan şeylerden zevk almakdır.

Hz. Ali (K.V.) Siffeyn harbinde kaybetmiş olduğu kalkanını, bir Yehudi'de gördü. Yehudi kalkanı geri vermayince, Yehudi'yi mahkemeye verdi.

Kadı, meşhur şureyh idi. Hz. Ali, bu benim kalkanım, dedi. Yehudi inkâr etdi. Kadı şureyh Hz. Ali'den şahid istedi. Hz. Ali iki oğlu Hasen ve Kanberi şahid olarak getirdi. Kadı, oğlun babaya şehadeti caiz değildir, dedi ve davayı reddetdi.

Bunun üzerine Yehudi, Emirel-Mü'minin beni kendi kadısına mahkemeye verdi ve kendi kadısı aleyhine hüküm verdi.

Ben bu adaleti gördükden sonra bu yüce dini kabul ediyorum. "Eşhedü en lailahe illallah ve eşhedü enne muhammeden Resulullah" diye şehadet getirdikden sonra imam Ali'ye döndü."Bu kalkan senindir ya Emirel Mü'minin" dedi.

Vakidi, ibni Abbas Hz.lerinden:

Hz. Ali (K.V.)'nin yalnız dört dirhemi vardı. Bir dirhemini gece, bir dirhemini gündüz, bir dirhemini gizli ve bir dirhemini aşikâr olarak tasadduk etdi ve ardından şu ayet-i kerime nazıl oldu:

"Elleziyne yunfikune emvalehüm billeyli vennehari sırren ve alaniyeten felehüm ecruhüm inde rabbihim ve la havfun aleyhim ve la hüm yahzenun" (Bakar: 274). (Meali: Gece ve gündüz, gizli ve aşikâr olarak bütün vakitlerinde mallarını Allah için infak eden o kimseler ki onların ecirleri Rablerinin indindedir. Onlara korku yokdur, mahzun olmak da yokdur.

İbni Asakir'den:

İmam Ali'nin kardeşi Akil, Hz. Ali'ye geldi ve: "çok sıkıntılı i bir durumdayım, bana biraz borç ver" dedi. Hz. Ali cevaben: "Ben de senin gibiyim, verecek hiçbir şeyim yok" dedi. Akil: "Beytül-mal'den ver" dedi.

O zaman imam Ali Akil'in kolundan tutdu, carşıya götürdü. Bir dukkanın önünde durdu. "Kilidini kır, istediğini al" dedi. Akil: "Sen beni hırsız mı yapmak istiyorsun?" dedi.

Hz. Ali: "Beytül-male el uzatdırarak sen beni hırsız yapmak istemiyor musun?" Bunun üzerine Akil: "Anlaşıldı, senden fayda yok, Muaviye'ye gitmekden başka çarem kalmadı" dedi.

AkilMuaviye'ye gitdi. Muaviye ona yüz bin dirhem para verdi ve ona: "Minbere çık, Ali'yi nasıl bırakdığını ve beni nasıl bulduğunu halka anlat" dedi.

Akil minbere çıkdı, Allah'a hamd u senadan sonra söze başladı: "Ali'yi Allah'ın kitabından ve Resulunlün sünnetinden kıl kadar ayrılmaz vaz'iyyetde bırakdım. Muaviye'yi ise tarn tersine buldum. Ali dini içün beni terk etdi, Muavi ye ise dünyası içün beni tercih etdi" dedi.

Hz. Ali (K.V.) Kufe minberinde iken:"Minel mü'miniyne ricalün sadakü ma ahedullahe aleyhi feminhüm aleyhi feminhüm men kada nahbehü ve minhüm men yenteziru vema beddelu tebdiylen"

(Ahzab: 23). (Meali: Mü'minlerden öyle mert zatlar vardır ki Allah'a verdikleri ahde tamamen sadakat gösterdiler; kimi adağını ödedi, şehid oldu ve nezrini yerine getirdi, kimi de gözetiyor, şehadeti bekliyor.

Onlar ahidlerinden ve nezirlerinden hiçbir şey tebdil etmediler) kendisine bu ayetin ma'nası sorulduğunda, şöyle cevab verdi:

"Bu ayetin sebeb-i nüzülü olan ben, amcam Hamza ve amcamın oğlu Ubeyde bini'l Haris bin Abdul-Muttalib. Ubeyde, Bedir günü şehid oldu, Allah'a verdiği sözünde durdu.

Hamza, Uhud günü şehid olup ahdini yerine getirdi. Ben ise, ümmetin en şakisinin gelip -başını ve sakalını işaret ederek- buraya vurup burasını kana bulamasını bekliyorum. Bu Habibim Ebel-Kasım'ın bana ahdidir."

İMAM-I ALİNİN ŞEHADETİ

Hicretin kıkıncı senesinin Ramazanı idi. Hz. Ali (K.V.) iftarnı bir gece Hz. Hasen'de, bir gece Hz. Hüseyn'de ve bir gece de Abdullah bin Ca'fer'de yapıyordu ve üç lokmadan fazla yemiyor ve şöyle diyordu: Allah'a aç karınla gitmek istiyorum.

şehid olduğu sabahın gecesinde sık sık dışarı çıkıp semaya bakarak şöyle söylüyordu: "Vallahi! Ne sen yalan söyledin ne de ben... işte senin va'detdiğin gece bu gecedir."

O gece Cuma gecesi idi. Seher vaktı kalkdı ve oğlu Hasen'e: "Ben bu gece Resulullahı gördüm ve kendisine bu ümmetden şikayetde bulundum.

Bana, onlara beddua et, dedi, ben de şöyle dua etdim: Ya Rabbi! Beni bu ümmetin

başından al ve onların başına, onlara layık olanları getir."

Sonra sabah namazı içün dışarıya cıkdı. Dışarıda kazlar bağırıyor ve eteğinden cekiyorlardı. İmam Ali'nin yanındakiler kazları kovmak isteyince, Hz. Ali: "Bırakın onları, onlar matemlidir" buyurdu.

Ezan okunurken mescidin kapısından girdi. İbn-i Mulcem kılıcı ile kendilerini vurdu. Ramazanın on yedisi idi. On dokuz Ramazan Pazar gecesi şehid oldu.

İmam Hasen ve imam Hüseyn yıkadılar, Abdullah bin Ca'fer ve Muhammed bin El-Hanefiyye su dökdüler, techiz ve tekfini yapıldı, geceleyin sırlandı ve yeri gizli tutuldu.

Âlem-i Cemale teşriflerinden önce yaralı iken, imam Hasen ve İmam Hüseyn efendilerimize şöyle vasiyyetde bulundular:

"Sizlere Allah'a takvayı vasiyet ederim. Dünyaya rağbet etmeyin, dünya size rağbet etse bile. Sizden gidene ağlamayın, hakkı söyleyin, yetime merhamet edin, zaif'e yardım edin, ahiretiniz içün çalışın, zalime düşman, mazluma dost ve yardımcı olun.

Her işiniz Allah içün olsun ve Allah uğrunda, levm edenin levminden korkmayınız."

Sonra oğlu Muhammed bin El-Hanefiyye'ye bakarak şöyle söyledi: "iki ağabeyine etdiğim vasiyeti hifzettin mi?" "Evet" dedi. Sonra imam Ali: "Sana da aynısını vasiyet ediyorum ve sana ağabeylerine sayğılı olmanı ve onlara danışmadan hiçbir şey yapmamanı vasiyet ediyorum.

Onların senin hakkındaki hakkı çok büyükdür." Tekrar imameyn efendilerimize döndü: "Bu sizin kardeşiniz, babanızın oğlu, onu size emanet ediyorum, siz benim onu sevdiğimi biliyorsunuz" dedikden sonra, Hakka kavuşuncaya kadar "La ilahe illallah" kelime-i mübeccelesini söylemeye devam etdiler.

Bezzar ve diğer muhaddislerden:

İmam Ali'nin şehadetinden sonra Emirel-Mü'minin olan imam Hasen, camide secdede iken tecavüze uğradı ve hançerle yaralandı, sonra yaralı olarak kalkdı bir hütbe irad etdi:

Ey ehl-i irak! Bizim hukukumuza riayet 'hususunda Allah'dan sakınınız. Biz sizin emirleriniziz ve biz sizin misafiriniziz ve biz Ehl-i Beytiz.

Cenab-ı Hakk Kıtab-ı Keriminde bizim hakkımızda şöyle buyurdu:"innema yuriydullahu liyüzhibe ankumürricse ehlelbeyti ve yutahhireküm tathiren" (Ahzab: 33).

(Mehzab: Ey Ehl-i Beyt! Allah'ın muradı sizden ricsi gidermek ve sizi tertemiz kılmakdadır. Bu hutbeden sonra mescidde ağlamayan kalmadı. Hz. Hasen (R.A.) halim, kerim, zahid, vakarlı, sakin haşmetli ve rahim bir zat-i a'la idi.

Hz. Hasen (R.A.) şöyle buyurmuşlardı: "Ben Rabbimin evine, yürümeden gidip, kendisine mülaki olmakdan hayâ ederim."

Kendileri yirmi defa, bir rivayetde yirmi beş defa yürüyerek hacca gitmişlerdir. Medine valisi Mervan, imam Hasen'e (R.A.) bir adamını gönderdi ve ona şöyle söylemesini emretdi:

"Mervan her Cuma hutbesinde baban Ali'ye sövuyor, ne dersin?" imam Hasen cevaben: "Git Mervan'a söyle, vallahi ben ona sövmem. Benim ve onun mev'idimiz Hakkın huzurudur.

Eğer o sövmesinde haklı ise Allah'dan ecrini alır, yok o yalancı ise, intikam alanların en siddetlisi Allah' dır."Bunun üzerine Mervan cur'etini ve şiddetini daha da artdırdı.

Gittikçe artan fitne ve fesad karşısında, İmam Hasen, Muaviye ile bir anlaşma yapmaya karar verdi ve anlaşma metni yazıldı.

Metnin süreti şudur:

Bismillahirrahmanirrahiym. Bu Hasen bin Ali'nin, Muaviye bin Ebi-Süfyan ile yapdığı anlaşmadır.

İmam Hasen, şu şartlarla hilafeti Muaviye'ye teslim etmişdir.

Muaviye; Allah'ın kıtabı, Resulunün sünneti ve Hule-fa-i Raşidinin sireti ile amel edecek, kendinden sonra hiç. Kimseyi halef tayın etmeyecek, kendisinden sonra hilafet, şura ile olacak.

İnsanlar Allah'ın arzında, her nerede bulunurlarsa bulunsunlar, şam'da, Irak'da, Hicaz'da veya Yemen'de emnu eman içinde olaçak. Evlad-i Ali ve dostları, zevceleri ve çocukları, canları ve malları, her nerede olurlarsa olsunlar emniyyetde olacak.

Bu şartları yerine getireceğine dair Muaviye, Allah'a ahid vermişdir, Ne Hasen bin Ali ne kardeşi Hüseyn ve ne de Ehl-i Beytden herhangi biri hakkında gizli, aşıkar fitne yapılmayacak ve zülm edilmeyecek.

Bu anlaşmaya filan, filan... şehadet etmişlerdir. Ve kefa billahi şehide.

Bu ahdin imzalanmasmdan sonra Imam Hasen mln here gikdi ve bir hutbe Irad etdi:

"Ey nas! Biliyorsunuz ki Allah [c.c.) ceddim Resulullah (S.A.V.) ile sizi hidayete kavuşturdu, sizi dalaletden ve cehaletden kurtardı ve zelil iken sizi onunla aziz kıldı, az idiniz onunla sizi çoğaltdı.

Muaviye, haksız olarak bizim hakkımıza tecavüz etdi, bizimle münazaa etdi ve hakkı kabul etmedi. Ben, ümmetin salahını ve fitnenin kesilmesini nazar-ı i'tibara alarak, siz bana biat etmiş olduğunuz halde, kan dökülmemesi içün Muaviye ile bu anlaşmayı yapdım.

Artık bilmiyorum bu sizin içün fitne mi olur, yoksa bir müddet rahat mı edersiniz?!.."

"innellahe ve melaiketehu yusallüne alennebiyyi yaeyyühelleziyne amenü sallü aleyhi ve sellimü teslimen" (Ahzab: 56). (Meali: Azamet-i kibriyasi ile muteazziz olan Allah ve şeref-i likasına mazhar olan melekleri, Nebiyy-i Ekremin şanını tebcilen salat ile tekrim ederler.

Ey Allah'a iman edenler! Haydin sizler de o Nebiyy-i Ekreme tam teslimiyyetle salat u selam getirin.)

Bu ayet-i kerime nazil olduğu zaman Ka'b bin Acre ve ashabdan ba'zıları: "Ya Resulallah! Size nasıl salavat getirelim?" diye sorduklarında, Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Allahumme salli ala seyyidena Muhammedin ve ala ali Muhammed" deyiniz.

Bu ayetde aşikâr bir delil vardir ki Peyğambere salat u selam, aynı zamanda Al-i Muhammede salat u selamdır. Şöyle ki Resulullah (S.A.V.) alini, kendi nefsinden saymışdır.

Cenab-ı Peyğamber Al-i Aba hakkında şöyle buyurmuşlardır: "Allahim! Onlar bendendir, ben de onlardanım, salavatın, berekatin, rahmetin, mağfiretin ve rıdvanın bana ve onlara olsun."

Resulullah (S.A.V.): "Bana salat-ı betra ile salavat getirmeyin" buyurmuşlar, kendilerine: "Salat-ı betra nedir? ya Resulallah?" diye sorulduğunda: " 'Allahumme salli ala muhammedin' deyip susmanız. Allahumme salli ala muhammedin ve ala al-i muhammedin' deyiniz" buyurdular.Yine Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurmuşlardır: "Muhammede ve Aline salavat getirilmeyen dua mahcubdur."

İmam-i Şafii'nin bu hususdaki arifane beyani: "Ey Ehl-i Beyt-i Resulullah! Sizi sevmek mü'minlere Kur'an ile farz oldu. Size salavat getirmeyenin duasi ve namazı kabul olmaz. Kadrinizin yuceliğine bu kâfi gelmez mi?"

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

İbni Abbas (R.A.) Hz.leri dediler ki:

"Selamun ala il-yasin" (Saffat: 130) (Meali: Al-i yasine selam olsun.)

Bu ayetdeki Al-i yasin'den murad Al-i Muhammeddir.

Fahreddin-i Razi tefsirinde:

Peyğamberin Ehl-i Beyti, kendisi ile beş şeyde musavi kılınmışdır:

-Selamda: "Esselamu aleyke eyyuhennebiyyu..." "Selamun ala il yasin."

-Salavatda,

-Taharetde,

-Sadakayı tahrimde,

-Muhabbetde.

Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Mübin'de: "Kul in küntüm tuhibbünellahe fettebiuni yuhbibkümullahu..." (Al-iimran: 31). (Meali: Ey süreti Rahman, sireti Hakk olan habibim! Onlara i'lan et, şayet sizler Allah'ı seviyorsanız, onun mahbubu olan bana tabi' olun da Allah da sizi sevsin vesizin günahlarınızı bağışlasın.

Allah Gafurdur, Rahimdir.) Ve "Kul la es'elükum aleyhi ecren illel meveddete filkurba" (Şura: 23) (Meali gecdi).

Müslim, Zeyd bin Erkam (R.A.)'dan:

Resulullah (S.A.V.) hutbeye kalkdılar. Allah'a hamd u senadan sonra şçyle buyurdular:

"Ey nas! Ben de süret itibariyle sizin gibi bir beşerim, Rabbime kavuşma zamanım yaklaşdı. Ben size iki şey bırakıyorum. Birincisi: Kitabullah. Onda hidayet ve nur vardır, ona sımsıkı sarılınız ve sünnetimden ayrılmayınız."

Sonra şöyle buyurdu: "Ve Ehl-i Beytim hakkında sizi Allah'dan sakındırtırım." Bu cümleyi üç defa tekrar buyurdular.

Hz. Zeyd'e: "Peyğamberin kadınları Ehl-i Beyt midir?" diye soruldu. Hz. Zeyd: "Evet, kadınları Ehl-i Beytindendir, fakat asıl Ehl-i Beyti, kendilerine sadaka haram kılınanlardır ki onlar Al-i Ali, Al-i Ca'fer, Al-i Akil ve Al-i Abbas'dır."

Taberani ve Ebusseyh'den:

Resulullah (S.A.V,) buyurdular ki: "Allah'ın üzerinde durduğu üç hukuk vardır. Her kim bu üç hukuka riayet ederse, Allah onun dinini ve dunyasını ma'mur eder.

Her kim de bu üç hukuku muhafaza etmezse, Allah da onu dünyada ne ahiretde muhafaza eder." Resulullaha (S.A.V.) soruldu: "Bunlar nelerdir ya Resulallah?"

Cevaben şöyle buyurdular: "islamın hukuku. Benim hukukum ve akrabamın hukuku."

Buhari, Ebu-Bekir Sıddik (R.A.)'den:

"Ey nas! Ehl-i Beyt hususunda Peyğamberin vasiyyetine çok dikkat edin, hukuklarını muhafaza edin ve onlara "eziyetetmeyin."

"Va'tasimü bihablillahi cemiy'an vela teferrakü..."

(Al-i imran: 103) (Meali: Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı muhkem tutununuz tefrikaya düşmeyiniz.)

Sa'lebi, bu ayetin tefsirini Ca'fer Sadık Hz.lerinden şöyle naklediyor: Bu ayetde, Cenab-ı Hakk'ın zikretdiği' "Hablullahil metin"den murad, biz Ehl-i Beytiz. Tefrıkaya düşmeyiniz emr-i ilahisinden murad ise, bizim hakkımız da ihtilaf ve tefrıkaya düşmemekdir."

Dedeleri Zeynel-Abidin Hz.leri de:

"Ya eyyühellezine amenuttakullahe ve kunu maassadıkıyn" (Tevbe: 119). {Meali önceden geçdi.)

Bu ayetin tefsirinde şöyle dua etmişler:

"Ya Rabbi! Bizleri derece-i Sadikıne ve derecat-i aliye'ye ulaşdır."

Ve daha sonra kendilerine yapılan zulmü ve evlad-ı Nebi'ye ve imamlara, bid'atçıların yapdığı iftiraları ve Ehl-i Beytin hukukuna layıkıyle ri'ayet etmeyenleri ve "müteşabih" ayetlere itiraz edip, kendi ahkâm-ı nefsanisine mağlub olup, kendi arzularına göre tefsir edenleri uzun uzadıya anlatdıkdan sonra şöyle buyurdu:

"Bu ümmetin azizleri zelil kılındı, ümmet, ihtilaf ve tefrıkaya ğark oldu, ta ki birbirlerini tekfir etdiler. Cenab-ı Hakk ise Kitab-ı Keriminde şöyle buyuruyor:

"Ve la tekünü kelleziyne teferrekü vahtelefü min ba'di ma caethümül beyyinati" (Al-i imran: 105) (Meali önceden geçdi.)

Allah'ın Resulüde; ayetlerin te'vili ve murad-ı ilahinin beyanının, ancak hidayetin imamları karanlıkların kandilleri, Allah'ın kullarına hüccet kıldığı Ehl-i Beytine aid

olduğunu beyan etmişdir.

"Sizler, Cenab-ı Hakk'ın ayetle meveddetlerini farz kıldığı, kendilerinden ricsi giderdiğini ve tertemiz kıldğını beyan etdiği ve şecere-i Mubareke'nin meyvaları olan bu zevat-ı aliyeyi arayıp bulmaz mısınız!.."

"Em yahsüdünennase ala ma atahumullahu min fadlihi..." (Nisa: 54) (Meali: Yoksa şiddetli gayızlarından dolayı, Allah'ın fazl u kereminden, Peyğamberine ve dosllarına verdigi ni'metini hased mi ediyorlar?..)

Bu ayetin tefsirini, Ebul-Hasen ibn'ul Muğazili, imam Bakır Hz.lerinden şöyle naklediyor:

İmam Bakır: "Burada hased edilenler vallahi biziz."

"Vema kanellahu liyuazzibehum ve ente fiyhim"

(Enfal: 33) (Meali: Resul-i Zişanım! Sen onların aralarında bulunduğun müddetçe Allah onlara azab verecek değildir.)

Resulullah (S.A.V.) bu ayetde beyan olunan, zat-ı şerifleri hakkındaki ma'nanın, kıyamet gününe kadar, Ehl-i Beytinden gelecek imamlar hakkında da tecelli edeceğini beyan buyurmuşlardır.

Nasıl ki Resulullah (S.A.V.) ehl-i arza eman ise, Ehl-i Beyti de arz ehlinin emanıdır.

Bu eman hakkında pek çok hadis zikrolunmuşdur. Nitekim Resulullah (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle bu yurmuşlardır:

"Ehl-i Beytim ehl-i arzm emanıdır. Ehl-i Beytim helak olursa dünyanın sonu gelir."

"Halaktul mevcüdat lieclike ve halaktüke liecli"

(Habibim! Mevcudati senin için, seni de benim için yaratdım) hadis-i Kudsisi mucibince, kâinatınyaradılış sebebi Hz. Muhammed (S.A.V.) ve yine kâinatın bakası da o zat-i a'la ve onun Ehl-i Beytinin bakasıyle kaimdir.

Bundan önce beyan olunan pek çok hadis-i şerifde Resulullah (S.A.V.) Ehl-i Beytini kendi nefsiyle musavi tutmuşdur.

Taberani'den, Hz. Ali (K.V.) bir gün Basra'da şöyle dedi:

"Ey san ve beyaz! Git başkalarırnı aldat, benden uzak dur, vakti geldiğinde ehl-i Şam'ı gururlandır."

Duyanlar bu söze hayret edip: "Neden böyle söylüyorsunuz?" dedikleri zaman, Hz.

Ali şöyle cevab verdiler:

"Habibim Resulullah (S.A.V.) bana dedi ki: Ya Ali! Sen ve sana tabi' olanlar, Allah'ın huzuruna razı olmuş ve razı olunmuş olarak geleceksiniz.

Senin düsmanların ise Allah'ın huzuruna gadaba uğramış ve boyunlarından kelepçelenmiş olarak gelecekler" dedi.

"Ve innehu leilmun lissa'ati fela temterünne biha vettebiuni" (Zuhruf: 61). (Meali: şüphe yok ki, İsa mev'üd olan kıyametin yaklaşmasına bir delil, bir burhandır.

Onun içün sakın kıyametin geleceğinden şüphe etmeyin de bana tabi' olun. İşte yeğane doğru yol budur.)

Mukatil bin Süleyman ve ona tabi' olan müfessirler, bu ayetin Mehdi hakkında nazil olduğunu söylemişlerdir.

"Tarih-i Dimeşk"de şu hadise zikr edilmişdir: Hicretin on yedinci senesinde müslumanlar Remade'de yağmur duasına cıkdı, fakat yağmur yağmadı.

Bunun üzerine Hz. Ömer: "Ben yarın, Allah'ın duasını mutlaka kabul edeceği bir kimse ile tekrar yağmur duasına çıkacağım" dedi.

Ertesi sabah Hz. Abbas'a (R.A.) gitdi, kendileri ile beraber yağmur duasına cçıkması içün rica etdi.

Hz. Abbas Hz. Ömer'e: "Sen burada bekle" dedikden sonra, BeniHaşim'e haber gönderdi. "Temiz elbiselerinizi giyip buraya geliniz, dedi.

Ve geldiler, hepsine güzel kokular sürdü. Önde Hz. Abbas, arkasında imam Ali, iki tarafında imam Hasen ve imam Hüseyn ve arkalarında Beni Haşim'in diğer ferdleri olmak üzere dışarıya çıktılar. Hz. Abbas Hz. Ömer'e: "Başka hiç kimseyi çağırma" dedi.

Yağmur duasi yapılacak yere geldiler. Hz. Abbas, Allah'a hamd u senadan sonra şöyle dua etmeye başladı:

"Bizi halketmeden önce, bizim ne yapacağımızı bilen Rabbim! Senin bu bilgin, bize rızkımızı ihsan etmene engel:! Olmadı.

Ya Rabbi! Başlangçda bize nasıl ihsan ve ikram ettiysen, şimdi de, sonra da bize ihsan ve ikram eyle!"

Dua biter bitmez, bulutlar üstümüzü kapladı. Yağmur öyle şiddetle yağmaya başladı ki evimize gidinceye kadar sırılsıklam olduk.

Hz. Abbas (R.A.) şöyle söyledi: "Ben sakı oğlu sakıyım ve ben beş defa yağmur duasına çıkıp duasi kabul olunan zatın oğluyum."

Hz. Hasen'ın oğlu Hasen Müsenna'nın oğlu Abdullah bir gün ömer bin Abdülaziz'in meclisine geldi. Çok gençve vakarlı idi.

ömer bin Abdülaziz, kendisine büyük bir ta'zim ve ikramda bulundu. Kavmi, onun bu halini levin etdiler. ömer bin Abdülaziz kendisini levm edenlere şu cevabı verdi:"Ben öyle bir hadis duydum ki, sanki onu Resulullülün ağzından işitmiş gibiyim:

"innema fatımetün bid'atün minni..."(Meali: iyibilin ki Fatıma benden bir cuz'dür. Ona eza bana ezadır, bana eza Allah'a ezadır, onu memnun eden beni memnun eder.

Beni memnun eden Allah'ı memnun eder.)"Bu hadisi duydukdan sonra, şimdi Hz. Fatıma yaşamış olsa idi, ona da aynı şekilde ta'zim u tevkirde bulunurdum" dedi.

İmam-i Şafii'nin Ehl-i Beyt hakkında bir şiiri

Alunnebiyyi zeri'ati,

Vehüm ileyhi vesileti,

Ercu bihim u'ta gaden.

Biyedi'l yumna sahifeti.

Meali: Peyğamberin Ehl-i Beyti, benim sebeb-i saadetimdir, Hakka kavuşmam içün vesilem onlardır. Ve ben umid ediyorum ki yarın, Sahife-i a'malim onlarla sağ elime verilir.

İmam Zeynel-Abidin zamanında, Zehri adında birisi bir günah işledi. İşlediği günahdan dolayı pişman, perişan, umidsiz, başıboş dolaşmağa başladı.

Bir gün Zeynel-Abidin Hz.leri ile karşılaşdı. Zat-i a'la onun bu mey'us halini görünce, ona şöyle dedi: "Senin Allah'ın rahmetinden iümidini kesmen, işlediğin günahdan daha büyük bir günah.

Allah'ın kıtabında: "ve rahmeti vesi'at kulle Şey'in" (A'raf: 156) (Meali: Rahmetim her şeyi kusatmışdır) diye ferman buyurduğunu bilmiyor musun?"

Bunun üzerine adam kendine geldi ve Zeynel-Abidin Hz.lerine bakarak: "Elbetde Allah risaleti kimlere vereceğini daha iyi bilir" dedi, ehline ve işine döndü.

Hâkim, Ebu Hureyre'den:

Resulullah (S.A.V.): "Sizin en hayırlınız benden sonra Ehl-i Beytime en hayırlı olanınızdır " buyurdular.

Şirazi "Elkab"ında: ibni Abbas'dan:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Ben kiminle evlendiysem ve kimi evlendirdim ise, ehl-i Cennetden olmasını Rabbimden istedim ve Rabbim kabul buyurdu."

"Nehcii'l Belaga"yi şerh eden zat şöyle diyor: "Aziz okuyucular, şunu iyi biliniz ki Emirel-Mü'minin Ali bin Ebi Talib, kendisi hakkındaki fezail ve menakibini, Allah-u Azimuşşanm yalnız kendisine tahsis etdiği, fesahatı ve belağatiyle zikretse ve bütün Arab füsehasi ve bülegası, ona yardım etse Resulullahın (S.A.V.) onun hakkın daki medihlerinin onda birini bile yazamazlar.

Ben burada menakıbın en meşhurlarından bahsediyorum, yalnız meşhur hadis âlimlerinin zikretdiklerinin bir kısmından bahsediyorum. Bu kadari bile itmi'nan-i nefs ve huzur-u kalb içün kâfidir."

Ebu-Naim El-Hafız "Hilyetu'l Evliya"da:

Resulullah (S.A.V.) Hz. Enes'e: "Ya Enes! Su dök abdest alayım" dedi ve iki rekât namaz kıldı.

Sonra Hz. Enes'e: "Ya Enes! şu kapıdan ilk giren kimse, imam"ül muttakin, seyyid'ül müslimin, dinin arıbeyi, hatem'ül vasıyyin, gurr'ul Muhaccelin'in kumandanıdır" dedi ve kapıdan iceri Hz. Ali (K.V.) girdi. Resulullah (S.A.V.): "Ya Enes! Kim geldi?" Hz. Enes: 'Ya Resulallah! Ali geldi" dedi.

Resulullah kalkdı, beşüş bir çehre ile Hz. Ali'yi kuçakladı ve yüzündeki terini silmeğe başladı. Hz. Ali: "YaResullah! Bugün bana her günden daha ziyade ikram buyuruyorsunuz?"dediği zaman, Cenab-ı Peyğamber: "Sana nasıl ikram etmem! Sen, benim yerime kaim'sin, benim vazifemi yapiyorsun, sözlerimi nakl ediyor, ihtilaflarımı hallediyorsun, bunları benden sonra da yapaçaksın" buyurdular.

Abdullah ibni Abbas, "Ali'nin yüzüne bakmak ibadetdir" hadisi Şerifini zikretdiği zaman şunları söyledi: "Hz. Ali'ye nazar eden şöyle derdi: Süphanellah! Bu delikanlı ne kadar âlim, Süphanellah! Bu genç ne kadar şeci, Süphanellah! Bu genç, ne kadar fasih."

Ebu Naim El-Hafız "Hilyetül Evliya"da: Resulullah (S.A.V.) Hz. Ali (K.V.)'ye hitaben şöyle buyurdu:

"Ya Ali! Sana şunu bildiriyorum ki, benden sonra asla nebi gelmeyecek. Sen de şu

yedi şey'i nasa bildir ki hiç kimsenin onda şek ve şüphesi olmasın:

Sen iman edenlerin evvelisin, Allah'ın ahdını yerine getirenlerin en üstunüsün, Allah'ın emrini yerine getirmekde en eminsin, reayanın hakkını vermekde en iyi taksim edicisin, adaleti yerine getirmekde en adilsin, mes'elelerin hallinde doğruyu en iyi görensin ve Allah indinde en yüce meziyetin sahibisin. Felaha kavuşmak isteyenlerin bund'an asla şek ve şüphesi olmasın."

"Nehc'ül Belağa"nın şerhinde ve Ebu ishak El-Sa'lebinin Kur'an tefsirinde, şu hadis-i şerif zikrolunmuşdur:

Huneyn gazvesi dönüşünde: " İza ca'e nasrullahi velfethu..." (Nasr) (Meali: Ey Resullerin seyyidi Muhammedim! Allah'ın nusrati gelip de mev'üd olan fetih müyesser olunca, sen nasın, Allah'ın dinine fevc fevc girdiklerini göreceksin) süresi nazil olunca Resulullah (S.A.V.) arka arkaya "Sübhanellah, Estağfirullah" dedikden sonra

Hz.Ali'ye hitaben: "Ya Ali! Va'dolunduğumuz nusrat ve fetih geldi, insanlar Allah'ın dinine fevc fevc girmeye başladı. Senin benim yanımdaki yerin, şu sebeblerden dolayı her kesden üstündür:

islamdaki kıdemin, bana karabetin ve damadım oluşun, kâinat kadınlarının hanimefendisinin sende oluşu, baban Ebü Talib'in benim üzerimdeki büyük hakkıve himayesi ve Kur'an nazil olduğu zaman müsriklere ve kâfirlere karşı beni mudafaasi. Bu sebeble ben onun hakkını sana ödemek isterim."

İMAM HÜSEYN ALEYHİSSELAMIN ŞEHADETİ HAKKINDAKİ HADİSLER

Beyhakiden: "Mişkat'da, Hz. Abbas'ın hanımı Ümmül-Fadl Bint'il Haris'den:

Bir gün Ümmül-Fadl Resulullahın (S.A.V.) yanına girdi ve şöyle dedi: 'Ya Resulallah! Ben bu gece tuhaf bir rü'ya gördüm." Resulullah (S.A.V.): "Nasil bir rü'ya, anlat" dediler.

Ümmül-Fadl: "Sizin mübarek bedeninizden bir parça kesilip benim kuçağıma konuldu." Resulullah (S.A.V.): "Ya Ümmül-Fadl! Sen hayır gördün.

insallah Fatıma bir erkek çocuğu doğuracak ve o senin kucağında olacak." Ümmül-Fadl: "Fatıma Hüseyn'i doğurdu, benim kuçağıma verildi, ben de onu kana kana emzirdim."

Bir gün Resulullahın (S.A.V.) yanına girdim ve Hz. Hüseyn'i kuçağına verdim. Gayr-ı ihtiyari başımı cevirip bakdığım zaman, mübarek gözlerinden yaşlar boşaldığını gördüm.

"Anam babam sana feda olsun, neyin var ya Resulallah!" dedim. Buyurdular ki: "Cebrail bana geldi ve ümmetimin bu oğlumu katl edeceğinin haberini verdi." Ben de: "Bunu mu?" dedim. "Evet, bunu" dedi ve bana kirmizi kanli bir toprak verdi.

"Cem'ul Fevaid"de Hz. Aişe (R.A.)'den: Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Cebrail bana oğlum Hüseyn'ın El-Tıf arazisinde katlolunacağını ve benden sonra ümmetim arasında büyük bir fitne çıkacağını haber verdi."

isabe, Buhari tarihinde, Begavi, ibnu's Sekin Hzz. leri, Enes bin'il Haris Hz.lerinden:

Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Oğlum Hüseyn, kerbela denilen yerde katledilecek. Sizden her kim buna Şahid olursa ona yârdım etsin." Enes bin Haris Kerbela hadisesinde imam Hüseyn ile beraber şehid oldu.

Bagavi "Mu'cem"inde, Ebu Hatem "Sahih"inde, Hz.Enes'den:Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki: "Bir melek Rabbimden beni ziyaret etmek içün izin istedi ve Rabbim ona izin verdi.

O gün Ümmü Seleme'nin günü idi. Resulullah Ümmiü Seleme'ye "Kapıyı kapa kimse girmesin" dedi. Ümmil Seleme kapının yanında iken, Hz. Hüseyn kapıdan içeriye girdi, koşarak dedesinin kucağına sıçradı.

Peygamber (S.A.V.) onu öperek, koklayarak sevmeye başladı. Melek Peygambere: "Ümmetin bu çocuğu öldurecek, istersen katl olacağı yeri göstereyim" dedi ve Kerbela denilen yeri gösterdi.

Melek, iri kum ve kırmızı toprak getirdi, onu Ümmü Seleme aldı ve cebine koydu. Ebu Hatem bu hadise şunu ilave etdi: Resulullah(S.A.V.) toprakla kumu kokladı ve "Kerbela kokuyor" dedi.

Molla ve ibni Ahmed'in rivayetinde, Resulullah (S.A.V.)Ümmü Seleme'ye: 'Ya Ümmü Seleme! Oğlum Hüseyn katlolduğu zaman bu toprak kan olacak" dedi. Ümmü Seleme diyor ki: "O toprağı bir kaba koydum ve sakladım, Hz. Hüseyn'in katledildiği gün onun kan oldu ğunu gördüm.

O anda kulağıma şöyle bir ses geldl: Ya Hüseyn'i katledencahil katiller! Allah'ın azabı ile ve zilleti ile müjdelenin. Davud'un, Musa'nın ve sahib-i incil İsa'nın dili ile la'net olundunuz.'

Ben o zaman o kanlı toprağa bakdım, ağladım, ağladım, ağladım ve sonra bayılmışım."

İbni Sa'd, Şa'bi den:

Hz. Ali (K.V.) Sıffin'e giderken Kerbela'ya uğradı ve orada o kadar ağladı ki yer

ıslandı. Kendisine ağlamasının sebebi sorulduğunda şöyle söyledi: "Bir gün Resulullahın(S.A.V.)huzuruna girdiğimde Resulullah ağlıyordu.

Anam babam sana feda olsun niçin ağlıyorsunuz?' dediğim zaman, bana şöyle cevab verdi: 'Biraz önce Cibril geldi ve bana oğlum Hüseyn'in Fırat kıyısında, Kerbela denilen bir yerde katlolunacağını haber verdi ve sonra oranın toprağından bir avuç toprağı bana koklatdı. Bunun üzerine gözyaşlarını tutamadım.'"

Tirmiziden:

Selma isminde Ensardan bir hanim şöyle rivayet etdi: Bir gün Ümmü Seleme'nın yanına girdim, onu ağlarken gördüm. Niçin ağlıyorsunuz, diye sorduğum zaman: Resulullahi rü'yamda gördm, mubarek başı ve mubarek sakalı toz toprak içinde idi. "Sana ne oldu ya Resulallah?" dedim. "Biraz önce Hüseyn'in yanında idim, katlini gördüm" dediler.

Ve yine İbni Abbas (R.A.) şöyle bir rü'ya gördüğünü söyledi:

Gün ortasında Resulullah (S.A.V.) saçları birbirine karışmış ve toz toprak içinde, mubarek elinde bir kab, yerden kan topluyordu. Kendisine sordum: "Bu nedir ya Resulallah?" dedim. "Hüseyn'in ve beraberinde şehid olanların kanı" dedi.

Bu haberler yayıldı ve sonra anlaşıldı ki o gün, ya'ni altmış bir sene-i Hicriyye on Muharrem Cuma günü, elli altı yaşında imam Hüseyn şehld oldu.

Ümmü Seleme (Hz.leri) şöyle söyledi: Peygamberin âlem-i cemale teşriflerinden beri, cinlerin ağladıklarını duymamıştım.

Bu gece, Hz. Hüseyn ve ashabı içün hem ağladdıar hem de medhiyeler söylediler, düşmanlarına da la'netler yağdırdılar.

İmam Hüseyn'in ser-i saadetini, zalimYezid'e götürenler, yolda bir yerde konakladılar ve içki içmeye başladılar. İçki içerlerken duvardan bir el çıdı, duvara demir bir kalemle ve kanla şu yazıyı yazdı: "Bir ümmet ki Hüseyn'i katletdi, ahiretde dedesinden şefaat mi umacak!" Bunu görünce korkudan oradan kacdılar.

Mansur bin Ammar ve ba'zıları, duvara yazılan bu beyt hakkında şöyle rivayet etdiler: Bu yazmın aynısı, bir taş üzerine oyulmuş olarak, Resulullahın bi'setinden üç yüz sene önce, Arz-i Rum'da bir kilisede bulunmuş, kimin yazdığı belli değil...

Naim Ebul Hafız "Delail"de şöyle yazıyor: Nusret'il Ezdiyye nammdaki hanım, Kerbela gününde gördüklerini şöyle anlatıyor:

"İmam Hüseyn (R.A.) katledildiği zaman, semadan kan yağdı. Sabah kalkdığımızda gördük ki, değirmen taşlarımızın ve taslarımızın içi kan dolu."

Diğer hadislerde de şöyle deniyor:

Gökyüzü güpegündüz karardı, yıldızlar göründü, kaldırılan her taşın altından taze kan çıkdı."Savaik"de birçok muhaddis ve tarihçi, aralarında ibnül- Cevzi, ibn-i Sirin, Ebu Said'il Hudri, Sa'lebi v.s.

İttifakile imam Hüseyn'in şehid olduğu gün, güneşin tutulup gündüzün ortasında yıldızların göründüğünü, semadan kan yağdığını, her yerde, kaldırılan her taşın altındakan görüldüğünü, karanlığın birkaç gün devam etdiğini, ondan sonra havanın kızardığını, bu kırmızılığın altı ay devam ettiğini yazıyorlar.

Şöyle de rivayet olunuyor: İmam Hüseyn'in mübarek ser-i saşdetleri, ibni Ziyad'ın evine getirildiğinde, evin bütün duvarları kan oldu.

Ebu's şeyh'den:

Kerbela'da bir grup insan aralarınnda konuşuyorlardı ve şöyle diyorlardı: "Hz. Hüseyn ile harb eden hiçbir kimse yok ki başına bir bela gelmemiş olsun...

" Orada bulunan bir ihtiyar lafa karışdı ve dedi ki: "Ben de onlardanım ama benim başıma bir bela gelmedi." Kalkdı, bir kandili tamir etmek istedi, birdenbire üstü başı alev aldı, yandı, yandım diye bağırarak koşa koşa gitdi. Kendini Firat nehrine atdı ve orada boğuldu...

Mansur bin Umran'dan:"Yezid'in askerlerinden ba'zıları susuzluk illetine düçar oldular. Ne kadar içseler, su onların susuzluğunu gidermiyordu."

Tirmizi ve Buhari'den: Hz. Hüseyn Kerbela'ya, Hicri altmış bir Muharreminin başında geldiler. Onunla harb edenlerin ekserisi, ona biat edenler, ona mektup yazıp çağıranlar ve ondan yardım isteyenlerdi.

Küfe ahalisi, imam Hüseyn'e vekâleten amcasının oğlu Müslim bin Akil'e biat etmişlerdi. Hz. Hüseyn geldiği zaman, kendisine arka cevirip düşmanlarına iltihak etdiler. Hazır olan harama tama' edip ahiret saadetlerini dünya mata'ına değişdiler.

İşte imam Hüseyn, adedçe kendilerinden kat kat üstün olan bu asi ve zalim gürüh ile harb etdi. Kendileri ise Ehl-i Beyti, akrabasi ve dostları ile seksen kişi kadar idiler. Zalimler, onların suyunu üç gün kesdiler, susuz bırakdılar ve Muharrem'ın onuncu günü kendisini Şehid etdiler.

ibni Ebiddiinya'dan: İmam Hüseyn şehid edilip, mubarek ser-i saadetleri' Yezid'in Küfe valisi ibni Ziyad'ın yanına getirildiğinde;İbni Ziyad, elindeki zopa ile imam Hüseyn'in mübarek dudaklarına dokununca, orada bulunan Zeyd bin Erkam dayanamadı ve şunları söyledi: "Kaldır o sopanı! Allah hakkı içün ben, Allah'ın

Resulünün o dudakları öpdüğünügördüm" dedi ve ağlamaya başladı.

ibni Ziyad, Zeyd bin Erkam Hz.lerine: "Eğer ihtiyar ol masaydın şimdi boynunu vurdururdum" dedi. Zeyd bin Erkam ayağa kalkdı ve orada bulunanlara hitaben:

"Ey nas! Şunu iyi biliniz ki, sizler bundan sonra kölesiniz. Vallahi, hayırlılarınız katledilecek, Şerlileriniz de köle olacaklar. Bu zillete ve ara rıza gösterenler bizden uzak olsun.

Resulullaın (S.A.V.) gözünün nuru olan bu iki torununu, iki dizine oturtup, Allah'a şöyle dua etdiğini gördüm ve işitdim:

'Allahım! Bu ikisini sana ve mü'minlerin Salihlerine emanet ediyorum." Resulullahın emaneti böyle mi muhafaza edilir. Bu zülmü onlara nasıl reva göruyorsunuz!" Allah ibni Ziyad'dan intikamını aldı.

Tirmizi'den:Muhtar bin Ebi Ubeyde, Kerbela hadisesinden pişmanlık duyan bir taife ile bir olup, ibni Ziyad ve tarafdarlarını pusuya düşürüp öldürdü.

Hadise şöyle cereyan etdi:ibni Ziyad, otuzbin askeri ile Musul'a indi. Muhtar onların üzerlerine askerlerini gönderdi ve onları pusuya düşürdü. Hadise altmış dokuz Hicri'de oldu. ibni Ziyad'ın ve dostlarının kellelerini kesip Küfe'ye Muhtar'a getirdiler.

Muhtar onlan, sekiz sene önce, imam Hüseyn Efdimizin mübarek ser-i saadetlerinin konulduğu cami avlusuna dizdirdi. Bir yilan geldi, nasın gözleri önünde kesik başların arasında dolaşıp ibni Ziyad'ın başını buldu.

Burun deliğinden girip içinde bir müddet kaldıkdan sonra çıkdı ve bu hareketi üç defa tekrarladı.

İbnil Cevzi'den: Yezid, fiillerin en kötüsünü ve en kerilhini irtikab ederek, imam Hüseyn Efendimizin ser-i saadetiyle beraber esir aldığı Ehl-i Beytini, develer üzerinde, elleri ayakları bağlı olarak ve kadınlar perişan vaz'iyyetde, başları açık saçık huzuruna getirtdi.

Elindeki değnek ile imam Hüseyn'in mübarek dudaklarına ve dişlerine vurduğu zaman, tesadüfen yanında Rum Kayserinin sefiri vardı. Bu görülmemiş vahşeti seyreden sefir, dayanamadı ve şu sözleri söyledi:

"Adalardan birinde bizim bir kilisemiz vardir. O kilisede İsa'nın bindiği eşşekden düşdüğü söylenen bir nal var. Biz hiristiyanlar, her sene onu ziyaret eder, adaklar adar ve onu ta'zim ederiz. Siz, Peyğamberinizin torununa bunu yapiyorsunuz! Vallahi, ben sizin batil üzerinde olduğunuzu görüyorum."

Yine orada bulunan bir ehl-i kitab da şöyle söyledi:

"Ben Davud (A.S.)'in, yetmişinci batında evladi olduğum halde, Yehudiler bana hürmetde ve ta'zimde bulunuyorlar, siz ise Peygamberinizin evladını öldürdünüz."

İmam Hüseyn Efendimizin ser-i saadetleriyle beraber Kerbela mazlumları Şam'a getirilirken, Yezid'in askerleri, konakladıkları yerde imam Hüseyn'in mübarek başını süngünün üstünde tutuyor, kimse yaklaşmasın diye muhafaza ediyorlardı.

Bir kilisenin rahibi bu manzaraya şahid oldu ve "Bu nedir?" diye sordu. Ona durumu anlatdıkları zaman, hayretler içinde: "Siz kavmin en kötüsüsünüz. Hz. İsa'nın bir oğlu olsaydı, biz onu göz bebeğimize oturturduk. Vallahi siz kavmin en kötüsüsünüz" dedi ve askerlere dönerek:

"Size on bin dinar verirsem bu gece onu bende bırakırmısınız?" dedi. Hemen kabul etdiler. Papaz, imam Hüseyün'in re's-i saadetini kucağına aldı, kiliseye götürdü. Ağlayarak ta'zim ve tevkir ile yıkadı, kokulandırdı, sabaha kadar ağladı.

Ne olduysa oldu, nur-u iman ile doldu, Müslüman oldu. O, ser-i saadetden semaya uzanan nuru gördü. Kilisesini terk etdi, geriye kalan ömrünü Ehl-i Beyte hizmet ile tüketdi.

On bin dinarı alan askerlere gelince, parayi taksim etmek üzere torbayi acdıkları zaman, her iki tarafinda ayet yazılı cam parçaları buldular.

Bir tarafinda şu ayet yazılı idi: "Vela tahsebennellahe gafilen amma ya'melüzzalimun" (ibrahim: 42) (Meali: Ey Ekmelerrüsül! Butün sirlara muttali' olan Allah'ı, zalimlerin yapdıklarından sakın gafil sanma); diğer tarafında ise: "Ve seya'lemülleziyne zalemu eyye munkalebin yenkalibun" (Şu'ara: 227) (Meali: O zaleme, hangi ınkılaba munkalib olacaklar ve neye uğrayacaklarını pek yakında bilecekler.)

ibn'il Cevzi'den:

Muaviye'nin oğlu ve veli ahdi Yezid'in küfru hakkında ihtilafa düşdü. Bir taife ibni Cevziye'nin ve ba'zılarının kavline binaen, Yezid'in küfrüne kail oldular.

Herkesce malum olan şudur ki, imam Hüseyn Efendimizin ser-i saadetleri, Yezid'in yanına getirildiği zaman, elindeki sopa ile imam Hüseyn'in dişlerine ve dudaklarına vurarak şu ma'nada bir şiir söyledi:

"Ah, keşki Bedir'de öldürülen dedelerim şimdi burada olsaydı da bugünü görseydiler. Ferah ve sürürlanırından oynarlardı ve: 'Eline sağlık, elin dert görmesin Yezid, düşmanlarımızın efendisini öldürdün, Bedr'in intikamını aldın derlerdi. Beni Ahmed'den intikam almazsam bana Handefden demesinler."Bu şiirin

tamamı görüldükten sonra, Yezid'in küfrü, gün gibi aşıkar oldu.

İmam Hüseyn'in sehadetinden üç sene sonra, Medine halkı Yezid'in sefahatine ve rezaletine tahammul edemeyip isyan etdi ve Yezid'in hilafetini reddetdi.

Bu hususu vakidi, Abdullah bin Hanzala'dan şöyle naklediyor:

Yezid o kadar azdı ve fitne fesad o kadar yayıldı ki, biz! Başımıza taş yağmasından, erkeklerin analarını, kiz kardeşlerini ve kizlarını nikâhlamasından, namazın terk edilmesinden ve içkinin helal kılınacağından korkarak Yezid'e isyan etdik.

Medine halkının isyanını duyan Yezid, büyük bir ordu ile Medine üzerine yürüdü. Medine yakınında "Harre"' vak'ası cereyan etdi.

Bu hadise hakkında "Müslim" şunları zikrediyor:

Bu ordu Medine'de üç dört gün öyle zulüm, katil, sürgün ve rezalet irtikab etdi ki anlatmakla bitmez. Her türlü kötülüğü yapdı.

Üç yüz bakire kıza tecavüz edildigi, bir o kadar sahabinin katledildigi ve yedi yüz hafiz-i Kur'an'in öldürüldüğü, mescid-i Nebevide korkudan namaz kılınamaz hale geldigi, Peygamberin mescidi bombos kaldığından içine köpekler girip minber-i Muhammedi'ye işedigi rivayet olunuyor.

Bu son zikretdigimiz hadiseyi Peygamber (S.A.V.) bir hadis-i seriflerinde haber vermişlerdi.

Bu ordunun kumandanı Muslim bin Ukbe-tül-Murri, zulmüne ve ef al-i kerihesine asla nihayet vermedi, Yezid adına kendisine biat edilip "Biz Yezid'in esirleriyiz, ister bizi satar, ister azad eder" demedikçe kendisine, biat ancak kitabullah ve sünnet-i Resul üzere olur diyenlerin hemen kellesini aldi.

Sonra, Yezid'in ordusu, ibnizzüheyr ile harb etmek

Üzere Mekke'ye doğru yürüdü. Ka'be'yi mencenıkla vurup Kisvesini yakdilar.

Yezid'in saltanati altmiş Hicri'de basladi ve altmış dört hicride öldü. Ölümünden sonra ikinci Muaviye, halife oldu. İlk hutbesinde minberde şunları söyledi:

"Hilafet Allah'ın ipidir. Ceddim Muaviye, layik olmadığı halde bu hilafeti, ehli olan imam Ali'den hile ile gasben almışdır. Böylece siz Müslümanlara yapacağını yapdı, ta ki ona ölüm gelip çatdı, kabrinde günahları onu rehin aldi.

Sonra babam Yezid halife oldu. O makama ehil olmadığı halde, hilafetin hakiki sahibi olan, Peygamberin kızının oğlu ile harbetdi. Allah onun da ruhunu kabzetdi, o da kabrinde günahlarına terhin edildi."

Bunlari söyledikden sonra ağlamaya başladi ve şöyle dedi: "Bu evlad-i Resule yapılan zulüm, bizim için en büyük felaketdir. Babam Yezid bu zulumlede kalmadi içkiyi serbest bırakdı, Ka'be'yi de harab etdi.

Ben, hilafetin tadini tadmadim, acısını da tadmak istemem. Ben bu hilafete layik değilim. Artik siz ne isterseniz, onu yapin. Allah hakki için biz dünyanın hayrından nasibimizi aldik. Ebu Süfyan'ın zürriyyetine de, dünyanın şerrinden aldığı nasib kâfidir."

Sonra evine kapandi ve kırk gün sonra yirmi bir yaşın da iken vefat etdi. Annesi tarafından, üzerine duvar öldürülerek şehid edildiği rivayet edilmişdir.

Nevfel bin Ebil-Fırat'dan:

Ben bir gün ömer bin Abdül Aziz'in yanında idim. bir adam konuşurken "Emirel-Mu'minin Yezid" tabirinikullandı. Bunun üzerine ömer bin Abdül Aziz gadablandı, "Yezid'e Emirel-Mü'minin mi diyorsun?" dedi ve adama yirmi değnek vurdurtdu.

(Savaik'den alınan bölüm burada bitdi.)

Ebul-Müeyyed Muvaffak bin Ahmed'il-Havarezmi, Süleyman bin'il A'meş bin Mehran'il Kufi'den:

Abbasi halifesi Ebu Ca'fer'il Mansur, gece yarısı bir adam gönderip A'meş'i huzuruna çağırıyor. Ames de halifenin bu ani davetinden endişelenerek kendisini öldüreceğini zannediyor ve ailesi ile helallaşıp, yanina cesedinin kokmamasi için "hunut" alarak gidiyor.

Halifenin yanina gitdigi zaman kendisine: "Ey A'meş! Ali'nin fazileti hakkinda kaç hadis bilirsin?" diye sorunca,' A'meş korkusundan, "Birkaç tane" diye cevap veriyor.

Halife, "Senden hunut kokusu geliyor, niçin?" diye sorunca, A'meş: "Beni öldüreceksiniz zannetdim" dedigi zaman, halife: "Ben seni Ali'nin fazileti hakkinda kaç hadis bildiğini ögrenmek için çağırdım. Korkma, sen emniyyetdesin.

Kaçhadis biliyorsun?" dedi. A'mesş "On bin" dedi. Halife ona: "Ya Süleyman! Ben şimdi sana Hz. Ali hakkında iki hadis söyleyecegim, bunlan sendeki on bin hadise ilave et" dedi. A'meş: "YaEmirel-Mu'mininl Buyurun anlatın" dedi.

Ebu Ca'fer'il Mansur: "Ben Beni Umeyye'den kaçıyordum. Gizlenerek şehirden şehire avare olarak dolasiyordum. Bir gün aç ve yorgun şam'a geldim.

Namaz kilmak için bir mescide girdim. Namaz bitip cemaat dağildıkdan sonra mescidin kapısından içeri iki çocuk girdi.

İmam onlara: "Ey isimleri o ikisinin isimleri gibi olanlar, sizin ikinize merhaba" dedi. Yanimda bir genç oturuyordu, ona, "Bu çocuklar kim?" diye sordum.

O bana, "imamın torunları. İmam Ehl-i Beyt aşıkıdır, torunlarının ismini Hasan ve Hüseyn koydu" dedi. Ne zaman ki kalbim, onun Ehl-i Beyt muhibbi olduğuna mutmain oldu, onunla musafaha etdim.

Bana nesebimi sordu, kendimi tanıtdım ve ona dedim ki: "Sana Ehl-i Beytin faziletleri hakkında söyleyeceğim hadislerle gözün aydınlanacak." İmam bana: "Eğer bu lutufda bulunursan, sana elimden gelen her yardımı yaparım" dedi.

Bunun üzerine ben anlatmağa başladım: Babam babasından, dedesi ibni Abbas'dan: Bir gün Hz. Fatima Aleyhesselam Peygamberin yanına ağlayarak geldi.

Resulullah (S.A.V.): "Anam babam sana feda olsun, niçin ağlıyorsun kızım?" dedi. "Babacığım Hasan ve Hüseyn kayboldular..." [Bu hadis önceden geçdiği için tekrar etmiyoruz.]

Ben bu hadisi şeyhe anlatdığım zaman o kadar sevindi ki, beni kendi katırına bindirdi, kendi elbisesini giydirdi ve yüz dinar verdi. "şimdi seni bir gence götüreceğim, o genç senin hadisinden çok memnun olacak" dedi ve beni götürdü, gencin kapısında bırakdi ve döndü.

Genç kapıda beni görünce: "Ben senin Allah'm Resulünü ve Ehl-i Beytini sevdiğini, üzerindeki elbiseden ve bindiğin katırdan anladim" diyerek, izzet ü ikram ile içeriye buyur etdi ve bana, "Ehl-i Beytin faziletleri hakkinda bildiklerini anlatır mısın?" dedi. Ben de anlatmağa başadım: Babam Muhammed'den, babasi Ali'den, dedesi Abdullah bin Abbas'dan:

Bir gün Resulullahın (S.A.V.) evinde idim, Hz. Fatima geldi ve: "Babacığım! Kureyş'in kadinları bana diyorlar ki: Baban seni malsız, mulksüz fakir bir gençle evlendirdi." Resulullah (S.A.V.): "Kızım! Herkes şunu çok iyi bilsin! Ben seni öyle bir zatla evlendirdim ki, onunla senin nikâhını önce Cenab-ı Hakk Arşın fevkinde melekler kordonu arasında kıydı. Buna melaikeyi şahid tutarım.

Cenab-i Hakk önce babaınn nurunu halketti ve onu Resul ve Nebi kıldı. İkinci bir tecelli ile tecelli edip benim nurumdan Ali'nin nurunu halketdi ve onu sana küfüv yapdı, seni onunla evlendirdi, onu bana vasi kıldı.

O öyle bir gençdir ki insanların en şeci'i, insanlarin en halimi, insanların en kerimi, islamda en kadimi, isanların en âlimi ve kıyamet gününde Livaül-Hamd onun elinde.

O öyle bir gün ki bir munadi şöyle nida edecek: Ya Muhammed! Baban ibrahim babaların en efdali, kardeşin Ali kardeşlerin en efdali..."

Ben bu hadisi söyledikden sonra, gene bana birkaç elbise ve on bin dirhem verdi ve söyle dedi: "Hz. Ali'ye sövenlerin halini görmek istersen, yarın sabah filan mescidde buluşalım."

Benim o gece gözüme uyku girmedi. Sabahleyin tarif etdigi mescide gitdim, birinci safa oturdum. Yanimda sarıklı bir genç vardı. Rükûa vardığımızda başındaki sarığı düşdü.

Ona bakdığım zaman ne göreyim, başı bir domuz başı. İmam selami verdikden sonra o gence: "Nedir senin bu halin?" dedim. Beni ağlayarak evine götürdü ve anlat-mağa başladı:

Ben filan caminin müezzini idim. Beni ümeyye geleneği olarak günde bin defa Ali'ye lanet ederdim. Bir Cuma günü dört bin defa lanet etdim. O gece rüyamda kendimi Cennetde gördüm. Resulullah (S.A.V.), Hz. Ali ve Hasan ve Hüseyn orada idiler.

Hz. Hasan ve Hz. Hüseyn insanlara Kevser dağitıyorlardı. Ben de istedim, bana vermediler. Peygambere şikâyet etdim. İmam Hüseyn: "Dedeciğim! Bu adam babama günde bin defa lanet ediyor, bu Cuma günü dört bin defa lanet etdi" dedi.

Resulullah (S.A.V.) bana: "Sen Ali'ye lanet mi ediyorsun? Ben Ali'denim, Ali bendendir. Bunu bilmiyor musun?" dedi, yuzüme tükürdü ve "Allah'ın gazabına uğrayasın" deyip beni huzurundan kovdu. Uyandığım zaman kendimi bu halde buldum.

Halife Ebu Ca'fer'il Mansur, bunları anlatdikdan sonra Süleyman El-A'meş'e dedi ki:

'Ya Süleyman! Anlatdığım bu iki hadis senin on bin

Hadisinin içinde var mı?" "Hayır" dedim. Halife: "YA Süleyman! Bu iki hadisi al, seninkilere ilave et" dedikten sonra : "Ali'yi sevmek imandır, ona buğzetmek nifakdır. Allah hakkı için onu ancak mü'min sever, ona buğzeden münafıktır."

Bundan sonra: "Ya Emirel-Mu'minin! Müsaadenizle

Bir şey sorabilir miyim?" dedim. "Sor" dedi. Ben: "imam hüseyn'i ve Peygamberin torunlarını katledenler hakkında ne dersiniz?" dediğim zaman, "Onlar ebediyyen ateşedir, (duyduklarmın hepsini git insanlara anlat" dedi. Ben de, izin isteyerek evime gitdim.

Ali bin Ibrahim'in tefsirinde şu ayete: "Zalike ve men

Akabe bimisli ma ukibe bihi sümme bugiye aleyhi le-

yensurennehullahu innellahe leafuwun gafur" (Hac.

60) (Meali: iste böyle, her kim kendisine yapilan ukubete

Eziyete misli ile mukabele eder, sonra yine üzerine zulm

Olunursa, hasmından tecavüz görürse, elbetde Allah ona

nusret eder. Şüphesiz Allah mazlumun, zalimin ikinci

Sefer tecavüzüne mukabelesini, afv u mağfiret eder.) Ali bin

ibrahim'in tefsirinde Ca'fer Sadik Hz.lerinin bu ayete ver

miş oldugu ma'nayi soyle zikrediyor:

"Vemen ağabe" Resulullahın (S.A.V.) Bedir günümde Kureyş kâfirleriyle harb edişi Allah'ın Resulüne ve ashabına yapdıkları zulme karşi Allah'ın onlara cezası idi. mesela: Hind'in babası Utbe'nin, Ebu Süfyan'ın oğlu Hanzale'nin v.s. müşriklerin katledilmesi.

"Bugiye" ise Muaviye'nin ve oglu Yezid'in, Beni ümeyye'nin, evlad-ı Resulden, müşrik dedelerinin intikamını almasına işaretdır.

Ayetin sonundaki "leyensurennehullahu" beyanıyla Allah, "Peygamberin torunlarından Mehdi Resul ile muminlere nusrat edecekdir" buyurmuşlardır.

Hişam bin Muhammed, Kasım El-Mücaşf i'den: Yezid'in askerlerinden çok güzel yüzlü bir delikanlı, Kerbela'da şehid edilen zatların mübarek başlarını atına yükleyip Hz. Abbas bin Ali'nin mübarek başını da atınıngöğsüne asıp Küfe'ye geldiği zaman, o güzel yüzü simsiyah katrana döndü.

Ve bundan sonra dedi ki: "Hiçbir gecem geçmiyor ki, iki kişi gelip kollarımdan tutup beni ateşe atmış olmasıın." Ve o böylece feci bir şekilde öldü.

Abd bin Muhammed El-Kareşi, Şeyh bin Esed'den: Resulullahi (S.A.V.) rü'yamda gördüm, ba'zı insanlar sıra ile ona geliyorlardi. İki eli arasında icinde kan bulunan bir leğen vardı, her gelene o kandan sürüyordu. Sıra bana gelince, ben kendisine: Ya Resulallah! Ne süngüvurdum ne de bir ok atdım" dedim. Bana: "Hüseyn'in katlini istedin" diyerek parmağını uzatdı ve ben kör oldum.

Abd bin Muhammed El-Kareşi, Amir bin Sa'd El-Becli' den: Resulullahi {S.A.V.) rü'yamda gördüm, bana dedi ki: "Barra bin Azib'i görürsen benden selam söyle, Hüseyn'in katillerinin ateşde olduğunu söyle.

Kerbela hadisesi sebebiyle nerede ise Cenab-i Hakk bütün ehl-i Arzı azab-ı elim

ta'zib edecekdi." Bu rü'yayi Berra' bin Azib'e anlatdığım zaman: "Sada-kallahu ve Resulehu, Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki: 'Her kim rü'yasında beni görürse, beni görmüş olur. Zira Şeytan benim süretimde temessül edemez.'"

Mafız ibn'il-Ahdar "Itrat-ut-Tahire" kitabında Aliyyur -Rı'zadan, babalarından, Hz. Ali (K.V.)'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: Kızım Fatıma, kiyamet gününde imam Hüseyn'in kanlı elbiseleri üzerinde olduğu halde, melek kordonu arasında gelecek.

Arşın verasindan bir münadi şöyle nida edecek: Ya Ehlel Mevkif Gözlerinizi kapatın, Resulullahın kızı Fatıma geçecek. Herkes gözünü kapatacak, Hz. Fatıma Arş-ı A'la'da kendisine tahsis edilen makamına oturacak.

Cenab-ı Hakk: "Ey sevdiğimin sevdiği! Benden neisdiyorsun?" diye sorduğu zaman: 'Ya Rabbi! Oğullarımla katilleri arasındaki hükmünü ver."Hüküm verilecek. Cenab-ı Hakk tekrar: "Razı mısın?" diye soracak. Hz. Fatıma: "Bir arzum daha var ya Rabbi!" diyecek. "Bizim müsibetimize gözü yaşaranları bize bağışla" diyecek.

ibni Sa'd'den: Ümmü Seleme Hz. imam Hüseyn'in Şehadetini duyduğu zaman: "Allah katillerin evlerini ve kabirlerini ateşle doldursun" dedikden sonra bayılıncaya kadar ağladı.

Zehri'den:

Hz. Hüseyn (R.A.)'in şehadet haberi Hasan-i Basri'ye ulaşdiği zaman o kadar ağladı ki sakaklari titremeğe başladı ve şu sözleri söyledi: "Allah, kendi Peyğamberinin oğlunu katl eden ümmeti zelil eylesin. Allah hakkı içün Hüseyn'in başı bedenine geri dönecekdir, sonra dedesi ve babası ibn-i Mercane'den intikamını alacakdır."

Hafiz Cemaleddin Ez-zerendi El-Medeni'nin "Mi'raül-vusul" adlı kitabında imam Şafii'nin bu şi'ri geçer:Meali: "Öyle acı günler ki onları düşünmek, hatırlamak sacımı, sakalımı ağartdı, uykumu bana haram kıldı.Gözüm yaşlı, gönlüm mahzun, derdim, kederim her an artmakda.....Artık uyku bana yabancı. Al-i Muhammedin ibtilasından cihan sarsıldı, nerede ise kaskatı dağlar eridi,"

"Benden Hz. Hüseyn'e bir haber götürecek yok mu? Cürümsüz bir maktül, erguvan suyu ile ıslatılmış bir gömlek... Bu ne acib bir tecellidir ki Beni Haşim'in Muhtar'ına namaz kiıar salavat getiririz, sonra evladını hunharca parçalarız..."

"Şayet Al-i Muhammedi sevmek, benim günahım ise, ben bu günahdan asla tevbe etmem. Mahşer gününde benim şefaatcilerim onlardır. İşte Şafii'yi sevmeleri de bu gunah sebebiyledir."

Sıbt İbn'il Cevzfden: Bir gün şair ibn'il-Hebariye Kerbela'dan geçerken, imam

Hüseyn ve Kerbela şehidlerine ağlayarak şu şi'ri söyledi:Meali:"Ceddi hidayet ile gönderilen Hüseyn sen degil misin? Yemin ederim ki Allah bunun hesabını soracakdır.

Ah! Keşki o gün yanında olsaydım da biraz olsun yükünü kaldırmak içün, bütün gücümü son damlasına kadar sarfedebilseydim..."

Ağlayarak orada kendinden geçdi ve rü'yasında Resu-lullahı(S.A.V.) gördü ve Resulullah (S.A.V.) ona şöyle dedi: "Allah'ın hayrına mazhar olasın ve müjdeler olsun sana, Allah seni oğlum Hüseyn ile beraber cihad edenlerle müsavi kıldı."

Hafız ibn'il-Ahdar "Muallim-üI-İtrat'üt-Tahire" kitabında Aliyy-ur-Riza (R.A.)'dan dan:

Muhammed-ul-Bakır Hz.leri dedi ki: Allah rahmet eylesin, kardeşim Zeyd babama: "Ben bu zalimlere karşı çıkmak istiyorum" dedi. Babam ona: "Bunu yapma! Muhakkak seni hemen oldurürler. Sen bilmiyor musun oğlum, evlad-ı Fatıma'dan her kim Süfyanilere karşı çıkmış ise öldürüldü." Nitekim iş babamın dediği gibi oldu.

Siyer'de zikrolunduğuna göre Hz. Hasen'ın oğlu Hasen'il-Müsenna'nın oğlu Abdullah El-Mahz (R.A.) Hz. Leri zamanında Beni Haşim'in şeyhi idi.Şahsında bütün mahasini ve kemalatı cem' etmiş bir zat idi.

Nefsüzzekiyye lakabı ile ma'ruf Muhammed'in ve ibrahim'in babası idi. Emevi saltanatının zaıf düşdüğü son zamanlardı. Beni Haşim, içlerinden birine biat edip hilafeti onlardan geri almak istiyorlardı. Toplandılar. Abdullah El-Mahz'ın iki oğlu Muhammed ile ibrahim üzerinde karar verdiler. Bunun üzerine Ca'fer Sadık Hz.lerine haber gönderip çağırdılar. Abdullah El-Mahz: "O sizin bu kararınızı kabul etmez, bozar dedi.

Vaktaki imam Ca'fer-is-Sadık Hz.leri oraya geldi ve toplantilarının sebebini sordu. Durumu ona anlatdılar. Ca'fer-is-Sadık Hz.leri, Abdullah El-Mahz'a: "Ey amcam oğlu! Bu ümmetden her kim benimle istişsre ederse, ben ondan hayrı asla gizlemem, hele bu sizlerin salahınız içün olursa!.." O zaman Abdullah dedi ki: "Uzat elini de sana biat edelim."

Hz. Ca'fer (R.A.) buyurdular ki: "Vallahi o kisi ben değilim, senin iki oğlun da değil. O, sarı binişlinindir, onun sabileri ve çocukları hilafetle oyun oynar gibi oynayacaklar."

Nitekim El-Abbas El-Mansur, onun dediği gibi o zaman sarı binişli idi ve Ca'fer Sadık Hz.lerinin dediği gibi, o halife oldu ve her şey onun haber verdiği gibi tecelli etdi.

Kutb Ebu Said Hibetullah El-Nihavendi'nin "Havaic" adlı kitabın da, Ebu

Basir'den:Ben, Muhammed El-Bakır Hz.leri ile Mescid-i peyğamberide idim. Mescide, Mansur ve Davud bin Süleyman girdiler. Davud, Hz. Bakırın yanına gelip oturdu. Mansur ise mescid tarafın da oturdu.

Hz. Bakır Şöyle buyurdu: "Mansur, yakında bu ümmetin emiri olacak, herkesi hükmü altına alacak, çok yaşayacak, kendisinden önce hiç kimsenin toplamadığı kadar mal mülk toplayacak."

Davud, Mansur'a gidip bunları söyleyince, Mansur kalkdı ve Hz. Bakır'ın yanına geldi ve Hz. Bakır'a: "Daha önce yanmıza gelmek istedim, fakat heybetiniz ve celalınız sebebiyle çekindim.

Davud'un söyledikleri doğru mu efendim?" dedi. Hz. Bakır: "O muhakkak olacakdır, dikkat et! Hukukumuza riayet eyle, hakıkatde mülk bizimdir ve kıyamete yakın oğullarımdan biri, bu ümmetin sahibi olacakdır." Mansur: "Evet efendim" dedi.

Hz. Bakır, Mansur'a: "Sizin mülkünüzün müddeti, Beni Ümeyye hükmünden daha uzun olacakdır, o kadar uzun olacak ki çocuklarınız mülk ile topla oynar gibi oynayacak. Bu haberler, bana babamdan emanetdir."

Mansur, hiç. Ummadığı bir anda halife olunca, Hz. Bakır'ın verdiği haberin tahakkukundan hayret içinde kaldı.

Medaim, Cabir bin Abdullah (R.A.) Hz.lerinden: Bir gün bulunduğumuz yere imam Hüseyn'in oğlu Ali'nin oğlu Ebu Ca'fer Muhammed geldi. O küçük bir çocuk idi. Ona dedim ki: "Deden Resulullah (S.A.V.) sana selam söyledi." Oradakiler: "Bu nasıl olur?" diye sordular.

Ben: "Bir gün Resulullahın yanında idim. İmam Hüseyn kucagımda oturur, Resulullah (S.A.V.) onu öpüp kokluyordu. Bana döndü ve şöyle söyledi:

Ya Cabir! Bu çocuğun Ali isminde bir oğlu dünyaya gelecek. O öyle bir zat ki, kıyamet gününde bir münadi onun hakkında şöyle nida edecek: 'Zeynel-Abidin kalksin.' Ve o kalkacak. Onun Muhammed isminde bir oğlu olacak. Ömrün ona ulaşıp onu gördüğün zaman, benden ona selam söyle.'"

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

KERBELA VAK'ASI

"Maktel Ebi Muhnif' adlı kitabda Kerbela hadisesi tafsilatiyle şöyle anlatılmakdadır:

Muaviye uzakda olan oğlu Yezid'e şu vasiyet mektubunu yazdı:

"Ey oğlum! Artık bundan sonra bu topraklar senin oldu, bütün kuvvetli, şiddetli

boyunlar sana zelil oldu, bütün başlar sana eğildi. Senin için korkum, yalnız Ali'nin oğlu Hüseyn... O sanabiatetmeyecekdir."

Bu mektubu Dahhak bin Kays'a verip Yezid'e gönderdi. Böylece oğlunu veliahd ilan edip işi resmileşdirdi.

Hicretin altmışıncı senesinde Yezid başa geçdi. Medine ve Küfe ahalisi dışında herkes Yezid'e biat etdi.

Yezid, Medine valisi Velid bin Utbe bin Ebi Süfyan'a bir mektup yazdı ve mektupda: "Medine ahalisi bana biat etsin. Karşı cıkanın kellesini bana gönder" diyordu.

Velid mektubu alınca, istişare için Mervan Bin'il Hakem'e gitdi. Mervan ona: "Beni dinlersen hemen haber gönder ve ibnizzübeyr ile Hüseyn bin Ali'yi yanına çağır ve onları Yezid'e biat ve itaate da'vet et. Kabul ederlerse elini onlardan çekersin, eğer kabul etmezlerse hemen öldürürsün" dedi.

Velid, o zaman ufak bir çocuk olan Osman bin Affan'ın torunu Abdullah bin Ömer'i gönderdi.

Çocuk onları Mescid-i Nebevi'de buldu ve Velid'in da'vetini söyledi. İmam Hüseyn ile Abdullah bin Zübeyr birbirlerine bakdılar. İmam Hüseyn: "Tağı ve bağileri öldü, şimdi yerine gelen için bizden biat istiyorlar." İbnizzübeyr, imam "Ne yapmayi düşünüyorsunuz efendim?" dedi. Hz. Hüseyn: 'Yakınlarımı toplayıp oraya gideceğim" dedi.

Ashabiyle birlikde Velid'in kapısına geldi ve yanındakilere dönerek Şöyle söyledi: "Ben içeri giriyorum, siz şimdi burada kalın, şayet sizi çağırırsam veya sesimin yükseldiğini duyarsanız, hemen hepiniz yanıma gelirsiniz.

Aksi halde ben çıkıncaya kadar yerinizden kıpırdamayın."Hz. Hüseyn içeri girdiği zaman, Velid'in yanında Mervan'i gördü. Velid, imam Hüseyn'in Yezid'e biat etmesini istedi. Bunun üzerine imam Hüseyn: "Benim gibi bir insan gizli yerde biat etmez.

Dışarıya çıkarsın, herkesi biata da'vet edersin. Bu iş bir emirle olur" dedi. Ve dışarıya çıkmak üzere iken Mervan'nın Velid'e şöyle söylediğini işitdi: "Vallahi, şimdi biat etmeden çıkar giderse, bir daha onu öldürmek için böyle bir fırsat eline geçmez, katliam olur.

Onu biat edinceye kadar habset, biat etmezse öldür" dedi. İmam Hüseyn bunu duyar duymaz, şiddetle Mervan'in üzerine yürüdü ve: "Yebnezzerka! (Ey fitnenin, fesadin ve düşmanlığın oğlu!) Beni sen mi katledeceksin yoksa o mu? Allah'a kasem ederim ki sen yalancının ve günahkârın birisin!"

Velid yerinde dondu. Mervan sapsarı kesildi. İkisinin de agzından tek kelime çıkmadı.

İmam Hüseyn dostlarının ve yakınlarının yanına çıktı.

Velid'in mel'anetinden ve gadrinden emin olmadığı içün, o gece Medine'den Mekke'ye gitmeye karar verdi. Dedesinin kabrine gitdi, mübarek başını Resulullahın (S.A.V.) kabrinin üzerine koyup ağlayarak şöyle niyaz etdi: "Dedeciğim! Senin yanından istemeyerek ayrılıyorum, hamr içen, çeşit çeşit rezalet irtikab eden Yezid'e biat etmediğim içün ayrılıyorum, Allah'ın ve senin rızan içün ayrılıyorum."

Bu esnada Resulullah (S.A.V.) kendisine göründü: 'Yavrum habibim!" diyerek, sımsıkı kucaklayarak boynuna sarıldı, alnından öpdü ve şöyle dedi: "Evladım! Ben seni bir müddet sonra, Kerbela denilen bir mevkide, bir çetenin arasında, boynundan vurularak kana bulandığını görüyorum.

Bu cinayeti irtikab edenler, sen ve ashabını susuz oldugunuz halde size su vermeyenler, bir de benden şefaat laleb ediyorlar... asla onlar şefaatime nail olamayacaklar.

Evladım, sevgilim! Anan, baban, anneannen, kardeşin, amcan, babanın amcaları, dayıların, teyzelerin ve halan... bunlar sana müştak, seni bekliyorlar.

Senin Cennetde öyle bir derecen vardır ki ona ancak şehadetle nail olacaksın. Bizim şehidlerimiz tek bir zümre olarak Cennete girecek."

İmam Hüseyn başını kaldırdı, o mübarek yerden hasret ve hüzünle ayrıldı. Bu tecelliyi Ehl-i Beytine anlatdı. Hepsi ğam ve kedere £fark oldular.

İmam Hüseyn Mekke'ye gitmek üzere hazırlandı, kardeşi Muhammed Bin El-Hanefiyye ile vedalaşdı ve ona: "Mekke'de emin olursam kalılırım, emin olmazsam bir yerlere giderim, bakalım ne olur" dedi. Ve hicretin altmışıncı senesinde üç şaban gece yarısı Mekke'ye hareket etdi ve şu ayeti okudu:

"Feharace minha haifen yeterakkabu kale rabbi necciniy minel kavmizzalimiyn" (Kasas: 21). (Meali: Musa korku ve intizar içinde derhal şehirden çıkdı, sonra: "Ya Rabbi! Beni bu zalimlerden lutfunla kurtar" diye Allah'a münacat etdi.)

Beraberinde kardeşleri, kardeşlerinin oğulları, Ehl-I Beyti ve ashabı olmak üzere. Mekke'ye giderken şu ayeti okudu:

"Velemma teveccehe tilka'e medyene kale asa Rabbi en yehdiyeniy seva'essebiyr (Kasas: 22). (Meali: Vak taki Medyen cihetine yöneldi, "Umarım ki Rabbimbeni cud-u Sübhanisiyle doğru yola cıkarır" dedi.

Mekke ahalisi akın akın kendisini ziyarete geliyorlardı. Kufe halkı, Muaviye ölüp yerine Yezid'in geçdiğini duyunca, Yezid'e biat etmek istemediler.

Toplanıp karar aldılar ve imam Hüseyn'e bir mektup yazdılar. Mektupda şöyle yazıyorlardi: "Bizim için yalnız sen varsın, biz seninle beraber olmaya hazırız, gel bizi kurtar. Sen gelmeden önce, bize seni, temsil eden birini gönder, senin namına ona biat edelim."

İmam Hüseyn'e bu ma'nada binlerce mektup yazdılar. İmam Hüseyn cevab yazdı ve şöyle buyurdu:

"Size amcam oğlu Muslim bin Akil'i bana niyabeten gönderiyorum, onu dinleyin ve itaat edin. Ben de size insaallah yakında geleceğim."

Muslim bin Akil, Küfe'ye geldi. Gece yarısı Muhtar-ibni-Ebi Ubeyde'nin evine indi.

Muslim bin Akil'in geldiğini duyanlar gelip biat etmeye başladılar. İmam Hüseyn adına on dört bin kişinin biat etdiği söyleniyor.

O sırada Küfe valisi Nu'man'ibni Beşir, Basra valisi Ubeydullah bin Ziyad idi. Her ikisini de Muaviye ta'yin etmişdi. Yezid bunları değişdirmedi, yerinde bırakdı.

Nu'man Emevilerden olmasına rağmen, mülayim, kan dökmesini sevmeyen bir kimse idi. Birçok kimsenin Muslim bin Akil'e biat etdiğini duyunca, minbere cıkdı, bir hutbe irad eyledi ve şunları söyledi:

"Bilirsiniz ki ben kan dökmek ve hiç kimseye zarar vermek istemem. Fakat her kim Halife Yezid'e biatını nakz ederse, Allah hakkı icçün onu kılıcdan geçiririm."

Bu hutbe, Emevilerin casusu olan Abdullah bin Muslim bin Said'il Hadremi'nin hoşuna gitmedi. Valinin yanına giderek: "Bu hutbeni hiç beğenmedim, çok zaif' buldum.

Emirel Mü'minin Yezid bunu duyarsa sana gadub eder" dedi. Nu'man ona: "Neden gadab etsin?" dedi. Hadremi: "Bu insanlar yalnız şiddetden anlar, sen ise onlarla yumuşak ve zaif konuşdun" dedi.

Nu'man ona şöyle cevab verdi: "Benim içün Allah'ın isyanında şedid olmakdansa, taatında zelil olmak daha hayırlıdır" dedi.

Hadremi hemen Yezid'e bir mektup yazdı ve şöyle dedi: "Muslim bin Akil Küfe'ye geldi. Hüseyn bin Ali tarafdarları onun namına ona biat etdiler.

Eğer Küfe'nin senin içün önemi varsa, hemen baban gibi ve senin gibi davranacak, şedid bir adam gönder. Zira Nu'man bin Beşir zaif bir adam." Yezid başka

yerlerden de bu istihbaratı almışdı.

Hemen akil hocası Sercun'a danışarak Basra valisi Ubeydullah bin Ziyad'a bir mektup yazdı, zalimliği ve Ehl-i Beyt düşmanlığı ile bilinen bu adamı Basra valiliğiyle beraber Küfe'ye de vali tayin etdi.

Ubeydullah bin Ziyad Küfe'ye, imam Hüseyn Efendimiz gibi giyinip, yüzünü tanımayacak şekilde örterek girdi. Küfe ahalisi onu imam Hüseyn zannederek çok büyük sevgi ve sayğı gösterdi.

Böylece ibni Ziyad İmam Hüseyn'in ne kadar sevildiğini kendi gözleriyle gördü, kara kalbi büsbütün karardı ve kin ile doldu.

ibni Ziyad, vilayet kasrına gelince, Nu'man'a: "Kendini korudun fakat makamını koruyamadın" dedi. Minbere çıkıp bir hütbe irad ederek:

"Yezid beni size vali tayin etdi ve sizden kendisini kabul edenlere ihsan edeceğini, kendisini kabul etmeyenlere aman vermeyeceğini bildirmemi istedi."

Bu hutbeden sonra, imam Hüseyn'e biat edenlerin hemen hemen hepsi "Bu mes'eleden bize ne" diye, imam Hüseyn'e verdikleri sözden döndüler.

Bundan sonra ibni Ziyad, Arabçanın birçok lehçelerini bilen ve çok iyi taklit yapan, Beni Ümeyye'nin en habis casusu Ma'kil'i çağırtdı ve bu casusu, Muslim bin Akil'in yerini bulmakla vazifelendirdi. Onun yakalanması içün bir,, manğa asker hazırladı.

çünki o biliyordu ki Ebu Talib evladından her erkek gibi, Muslim bin Akil de, son derece şeci, harpçı ve yenilmesi çok güç, büyük bir kahramandı.

Casus Ma'kil, Küfe'nin seriflerinden ve Muslim bin Akil'e çok yakın olan Hani bin Urve El-Muradi'nin yanına gitdi ve kendisini şam'ın büyük tüccarlarından olarak tanıtdı ve ona imam Hüseyn'in dostlarına yardım içün ve silah almalari içün, üç bin dirhem verdi.

Bununla beraber, Hani'ye Muslim bin Akil'in yerini söyletemedi. Fakat onun bildiğini anladı ve bu haberleri ibni Ziyad'a bildirdi. İbni Ziyad asker gönderip, Hani (R.A.)'yi huzuruna getirtdi ve ona: "Muslim nerede?" diye sordu.

O zat: "Bilmiyorum" dedi. Ziyad bağırarak: "Yalan söylüyorsun, biliyorsun, hem de ona yardım ediyorsun, silah te'min ediyorsun." Hani (R.A.) Ziyad'in sözlerini kabul etmeyince, ibni Ziyad Ma'kil'i çağırtdı.

Hz. Hani (R.A.) casusu görür görmez pusuya düşürüldüğünü anladı. ibni Ziyad bağırarak: "Muslim'i bana getir" dedi. Hz. Hani:

"Vallahi ayağımın altında olsa bile, ayağım kesilmedikce onu teslim etmem. Ben onun hem dostu olayım, hem de onu teslim edeyim, bu nasil olabilir" dedi.

Bunun üzerine İbni Ziyad, adamlarından Mihran'ın elindeki demir çubuğu aldı ve askerlerine, Hz. Hani'yisımsıkı yakalamalarını emretdi. Onu yakalayip yere yatırdılar. İbni Ziyad elindeki demir çubukla haince vurmaya başladı.

Mübarek zatın burnu kırıldı, dişleri döküldü. Yanaklarının etleri kopuncaya kadar vurmaya devam etdi, kopan etler duvarlara siçrayip yapişdi. Hem vuruyor hem de şöyle söyleniyordu: "Seni hemen öldürüp rahata kavuşturmayacağım, azab çeke çeke öldüreçeğım!"

Parmaklarına ve dizlerine vura vura kemiklerini kırdı ve öldürdü, mübarek cesedini de çarşıda ayaklarından astırdı.

Müslim bin Akil (R.A.) Hz., Hz. Hani'ye yapılanlardan haberdar olunca, bulunduğu yerden gizlice çıkdı, nereye gideceğini ve ne yapacağını bilemeden.. ibni Ziyad adamlarna, Müslim bin Akil'i yakalamak içün her yeri aramalarını ve şehrin çıkışı kapilarını kontrol etmelerini emretdi.

Müslim bin Akil (R.A.) Hz.leri Küfe'den çıkdı, Hire'ye geldi... yorğun ve susuz. Kinde ahalisinden birisinin kapısına geldi. Kapıda duran ihtiyar bir kadın gördü, ondan su istedi. Suyu içdikden sonra bir müddet orada öylece kalınca, kadın ona: "Ey Allah'ın kulu! Suyunu içdin, burada durman doğru değil, artik evine git" dedi.

Müslim bin Akil (R.A.) Hz.leri kadına: "Ben imam Hüseyn'in amcasının oğlu Müslim'im, ibni Ziyad'in askerluri tarafından takip ediliyorum" deyince, kadin ağlamaya başladı. Kadının ismi Tav'a idi ve imam Hüseyn Efendimizi sevenlerdendi. Hemen Hz. Müslim'i evine da'vet etdi.

Kadimn Bilal isminde, ibni Ziyad'in casuslarından bir oğlu vardı, fakat kadın bunu bilmiyordu. Bilal eve dönünce Müslim bin Akil Hz.lerini gördü ve tanıdı.

Uyuyormuş gibi yapdı, sonra gizlice evden çıkıp ibni Ziyad'ın adamlarınahaber verdi. ibni Ziyad hemen Müslim bin Akil (R.A.)'i yakalamak içün beş yüz yaya asker ve bin süvari ile Muhammed ibnil-Es'as'i gönderdi.

Müslim bin Akil Hz.leri, yaklaşan at seslerini duyunca kılıcını çekip hazırlandı. Onlarla şiddetli bir çatişmaya girdi ve pek çoğunu tek başına katletdi.

Bunun üzerine ibn'il Esas haber gönderip ibni Ziyad'dan yardım istedi. İbni Ziyad ona şöyle haber gönderdi:

"Tek başına biradam sizin çoğunuzu öldürdü, hiçbir şey yapamadınız! (imam Hüseyn'i kastederek) Ya ben seni ondan çok daha kuvvetlisine gönderseydim ne

yapacakdın?" dedi. Es'as ona şöyle cevap verdi:

"Sen beni Al-i Muhammedin kılıçlarından birinin üzerine gönderiyorsun, bu iş kolaymı zannediyorsun?"

ibni Ziyad tekrar büyük mikdarda asker gönderdi. Müslim bin Akil (R.A.) Hz.leri bunlardan da birçoğunu katletdi. Mübarek vucudu oklarla örtülmşdü.

Es'as ona dedi ki: 'Ya Müslim! Sana eman vereceğim, teslim ol." Hz, Müslim: "Allah ve Peygamber düşmanlarının emani olmaz" dedi.

Sonra onu yakalamak için bir çukur kazıp üzerini örtdüler ve onu pusuya düşürdüler, kendisini ancak o şekilde yakalayabildiler. Çukurun etrafına toplandılar. ibnil Es'as zat-i a'la'nın yüzünü kılıcı ile yaraladı. Bağlayarak ibni Ziyad'ın huzuruna götürdüler. Ona: "Haydi Emire selam ver" dediler. O: "Vallahi benim, Hüseyn Aleyhisselamdan başka emirim yokdur" dedi. ibni Ziyad: "Sen ister selam ver ister verme, öleceksin" dedi.

Müslim bin Akil Hz.leri: "Vasiyet etmek için Kureyşli bir adam istiyorum" dedi. Omer bin Sa'd namında bir adam yanina geldi ve: "Vasiyetin nedir?" diye sordu. Müslim Hz.leri: "ilk vasiyetim şu:

Eşhedü en lailahe illallah ve enne Muhammeden Resulullah ve enne Aliyyen veliyyullah ve Resulünün vasisi ve ümmetinin halifesi.

ikinci vasiyetim: Kalkanimın satılıp yedi yüz dirhem borcumun ödenmesi. Vasiyetimin üçüncüsüne gelince: Efendim Hüseyn'e yaz, dönsün buraya gelmesin."

ibni Sa'd dedi ki: "Hepimiz şehadet getiriyoruz. Kalkana gelince, bu vasiyetini ister yaparız ister yapmayiz. Hüseyn'e gelince buraya muhakkak gelmesi lazim ki ona ölümü tatdiralim."

ibni Ziyad, Müslim bin Akil Hz.lerine hitaben: "Ya Müslim! Sen buraya insanlar arasinda fitne fesad yapmaya ve tefrikaya düşürmeye geldin." Hz. Müslim (R.A.): "Hayir! Ben buraya adaletle emredesin, Allah'ın kitabıyle hükmedesin diye geldim.

Zira siz, islam adına öyle işler yapdınız ki, Kisra ve Kayser bile bunu yapmadi."

İbni Ziyad: "Ey fasık! Bundan sana ne!" diye bağırdı. Müslim Hz.leri ona dedi ki: "Biliyorum, sen benim katilimsin, ben fasık değilim, fasık sensin! çünnki sen, Allah'ın katlini haram kıldığı nefsi katlediyorsun, öyle katlediyorsun ki gadab ve adavet üzere ve öyle kan döküyorsun ki oynarcasına..."

Bu sözler üzerine ibni Ziyad öyle gadablandı ki şöyle söyledi: "Eğer ben seni, misli, benzeri görülmemiş bir ölüm ile öldürmezsem, Allah beni kahretsin!"

Müslim bin Akil Hz.leri: "Buna hiç şaşırmadım, Senin gibi birisi, ölümün en kötüsünü, misalin en çirkinini, namın en habisini ve kazancın en alçağınıkaçırmaz dedi.

ibni Ziyad, Müslim bin Akil (R.A.) Hz.lerinin yüzünü ve omuzunu kılıçla ağır yaralayan Bukeyr bin Hamran'i çağırdı: "Al bunu kasrın damına çıkar, kafasını kes. Önce başını sonra bedenini aşağı at. Yalnız dikkat et, ben şimdi haber gönderip herkesi çağıracağım, bunu herkes toplandıkdan sonra yap" dedi.

Müslim Hz.lerinin ellerini bağlayıp götürürlerken, tebessüm ederek ibni Ziyad'a bakip şunları söyledi: "Bundan önce, senden daha hakiri, benden daha hayırlısını katletdi, elbetde zalimlerin hasmı Allah'dır, o benim içün ne güzel vekil'dir.

Ya Rabbi! Bagi ve tagi olan kavim ile aramızdaki hükmü ver" dedi. Sonra Allah'a, Resulune ve Aline salavat getirdi.

İbni Hamran, Müslim Hz.lerini kasrın damına götürüp cinayetini işledikden sonra, tir tir titreyerek ve soğuk terler dökerek aşağıya indi. Ziyad onun bu halini görünce, "Öldürdün mü?" diye sordu.

ibni Hamran kısık bir sesle: "Evet, fakat..." ibni Ziyad: "Fakat ne, sana ne oluyor, neden titriyorsun?" dedi. ibni Hamran: "Başı ve cesedi aşağı atdıkdan sonra, görülmemiş büyüklükde bir zenci karçımda belirdi ve bana şöyle dedi: 'Yazıklar olsun sana! O her şehidde olduğu gibi hiçbir elem duymadi ve o şimdi Cennetdedir.

Sana gelince! Senin kafanı Cehennemde keseceğim, sa'irin bir çukuruna atacağım, sonra arkadan cesedini de atacağım. Kafan ve vucudun ayrı ayrı azabı tadacak. Sonra bana sağlam olarak döneceksin, tekrar boynunu keseceğim ve her ikisini yine Cehenneme atacağım. Ve bu azab böylece ebediyyen devam edip gidecek.

ibni Ziyad'in etrafındakiler bunu duyunca dehşete kapıldılar. ibni Ziyad hiç bozuntuya vermeden, alaylı bir şekilde ibni Hamran'a: "Sen aklını oynatmışsın" dedi.Muaviye'nin oğlu Yezid, Müslim bin Akil (R.A.) Hz.lerinin öldürüldüğünü duyduğu zaman, ibni Ziyad'i mükâfata garketdi.

Müslim bin Akil Hz.lerinin mübarek bedenini kasrın damından aşağı atdıkdan sonra, Hz. Hani'nin bedeni ile beraber, çarşıya götürüp asdılar.

Bu haberi Müzhic kabileleri duyunca gelip ibni Ziyad'in adamları ile mukatele edip, onların mübarek bedenlerini alıp yıkadılar, ta'zim u tevkir ile defnetdiler.

Müslim bin Akil Hz.lerinin şehid edildiği gün Zilhiccenin sekizi Salı günü idi ki bu terviye günü idi. imam Hüseyn o gün tavafını, sa'yini bitirip ihramdan çıkdı, haccı, Ümre-i Müfrede oldu.

Çünki düşmanlarının kendisine tecavüz edip hac mevsiminde, Harem-i Şerifin hürmetine zarar gelir endişesiyle haccını tamamlamamışdır.

Zira Yezid, imam Hüseyn'i öldürmek için hacılarla beraber otuz casus göndermişdi. İmam Hüseyn Mekke'den Küfe'ye hareket edeceği zaman kardeşi Zeyneb ve kızı Sükeyne: "Ne olur gitme!

Babamıza, amcamıza ne yapdıklarını biliyorsun" diye yalvardıkları zaman, kardeşini ve kızını kolları arasına alıp onlara Kerbela'da cereyan edecek hadiseleri gösterdi, Her ikisi: "Babacığım, ağabeyciğim! Seni parçalıyorlar" diye feryad etdiler.

İmam Hüseyn: "Ben bunu bilerek ve görerek gidiyorum" dedi ve sekiz Zilhicce altmış Hicri'de Mekke'don Küfe'ye hareket etdiler.

Birkaç gün önce, gelişini bildiren bir mektup göndermişdi. Ve kardeşi Muhammed bin El-Hanefiyye'ye şöyle vasiyet etmişdi:

Bismillahirrahmanirrahiym.

Bu vasiyet Hüseyn bin Ali'den, kardeşi Muhammed bin El-Hanefiyye'ye. Şehadet ederim ki

La ilahe illallah vahdehu la Şeriyke lehu ve enne Muhammeden abduhu ve resuluhu. Ca'e bilhakkı min indihi ve ennelcennete hakkun ve ennennare hakkun vessaate atiyetün lareybe fiyha ve ennellahe yeb'asü men filkubur.

(Meali: Şehadet ederim ki Allah'dan başka ilah yokdur. O tekdir ve onun ortağı yokdur. Ve iyi biliniz ki Hz. Muhammed onun kulu ve Resuludür. Allah tarafından Hak ile geldi ve yine iyi biliniz ki Cennet hakdır ve Cehennem de hakdır. Ve muhakkak kıyamet gelecekdir, bunda hiç şek ve şüphe yokdur. Ve yine iyi biliniz ki Allah kabirlerdekileri diriltecekdir.)

Benim Ehl-i Küfe'nin da'vetine icabet edişim, hiçbir şey içün değil, sadece Ümmet-i Muhammedin salahı içündür. Benim istediğim, ceddim Muhammed (S.A.V.)'ın ve babam Ali bin Ebi Talib'in yolundan yürüyüp ma'rufu emretmek ve münkeri nehyetmekdir.

Her kim beni kabul ederse, Hakki kabul etmiş olur ve her kim beni reddederse, ben sabrederim, ta ki Hayrul-Hakimin olan Allah onlarla benim aramdaki hükmü verinceyekadar..."

İmam Hüseyn (R.A.) Küfe'ye hareket etdiğinde, beraberinde Ehl-i Beyti, onu seven ve ona tabi' olan dostları vardı. İşin bu noktaya gelmesini, onceden Muaviye hazırlamışdı.

Müslümanlar arasında, imam Ali ve Ehl-i Beyti hakkında öyle menfi şayialar yaymaya başladı ki, din adına öyle fitne ve fesad yapdı ki, Peygamberin (S.A.V.) Hz. Ali ve Ehl-i Beyt hakkındaki hadislerin çoğunu yok edip, kendisi hakkında hadisler uydurdu.

Böylece insanların kafasini allak bullak etdi, çok kimse aldandı. Muaviye bütün cami imamlarına, Cuma hutbelerinde, imam Ali'ye sövmelerini emretmişdi. Öyle ki birçok cahiller, imam Ali'ye sövmeyi, namazın ayrılmayan bir parçası zannetdi.

Tarihçiler, Muaviye'nin adamlarından birinin şöyle bir fetva verdiğini yazarlar: "Bir kimse namazlarınndan birinde Ali'ye sövmeyi unutursa, onu kaza etmesi lazım gelir."

İşte imam Hüseyn, böyle bir toplum ile karşı karşıya idi. Bu ğafil ve cahil toplumu, ğafletinden Kerbela facıası ve sonrası Peygamberin (S.A.V.) gözbebeği olan Ehl-i Bey-tine reva görülen ve tarihde benzeri olmayan vahşet ve zülüm,

Hz. Zeyneb'in, Hz. Sükeyne'nin ve Ehl-i Beytin esir olan diğer zatlarının, ehl-i semayı ve ehl-i arzı titreten hutbeleri, ancak uyandırdı ve bu uyanış Emevi saltanatının sonunun başlanğıcı oldu.

Şartların aleyhlerine dönmeye başlaması, onların Ehl-i Beyte ve dostlarına karşı olan vahşet ve zülümlerini daha da artdırdı. Fakat zalimlerin her biri, teker teker korkunc bir akibetle, hem dünyalarını hem ebedi istikballerini kaybedip, hüsran-i ebedi gayyasına yuvarlandılar. Gelelim yine imam Hüseyn'in (R.A.) Küfe seferine...

İmam Hüseyn, yolu üzerindeki Ten'im ve Sıfah beldelerineuğradı. Sıfah'da şair Ferezdak'la karşılaşdı. Ona Kufe' den haber sordu. Ferezdak: "İnsanların kalbleri seninle fakat kılıçlar Beni Umeyye ile kaza ise Cenab-ı Hakk'dan"dedi. İmam Hüseyn: "Doğru söyledin, emir Allah'ındır, canab-ı Hakk dilediğini yapar, Rabbimiz her an bir şandadır."

Bundan sonra imam Hüseyn birkaç karyeye daha uğradı; Zat-ı Irk, Hacır, Huzeymiye ve Zurud. Zurud karyesinde, Züheyr bin El-Kin El-Becli isimli biri ile karşılaşdı.

Bu zat imam Hüseyn ve Ehl-i Beyt ile görüşüp duruma vakıf olunca, hanımına şöyle dedi: "Sen hemen ehlinin yanına git, ben imamın yanında asilerle savaşacağım" dedi. Bunun üzerine hanımı ona: "Allah buni'meti sana ihsan etdi, senden ricam, şayet şehid olursan, kıyamet güniünde, Peygamberin huzurunda sakın beni unutma" dedi.

İmam Hüseyn bundan sonra Zibale kasabasına uğradı, orada Küfe'den gelen birkaç kişi ile karşılaşdı. Onlar, imam Hüseyn'e, ibni Ziyad'ın işlediği vahşi bir cinayeti anlatdılar.

İmam Hüseyn, Abdullah bin Buktur isimli bir şahsı, Müslim bin Akil'den haber almak üzere Küfeye göndermişdi. Bu zat Küfe'ye gidince Yezid'in casusları tarafından yakalandı ve ibni Ziyad'a götürüldü. ibni Ziyad, Abdullah bin Buktur'a şöyle söyledi: "iki şeyden birini seç: ya öldürülürsün, ya da minbere cıkar cemaatin önünde, Ali bin EbiTalib'e ve Hüseyn'e sebbedersin."

Buktur, onlara sebbedeceğini söyleyerek minbere cıkdı. ibni Ziyad, Hz. Hüseyn tarafdan bir kimsenin, Hz. Ali'ye ve imam Hüseyn'e sebbetdiğini duysunlar diye mescidi tıklım tıklım doldurtdu.

Abdullah bin Buktur minbere cıkdı ve cemaate hitaben, imam Ali'yi ve imam Hüseyn'i muazzam bir şekilde, zat-ı a'lalarına layik elfaz-ı tevkiriyye ile medh u senadan sonra, Yezid'in ve etbainin irtikab etdiği cinayet ve rezaletleri zikredip la'netleryağdırdı.

Bunun üzerine ibni Ziyad, gadabından kudurarak, Abdullah bin Buktur'un kasrın çatısından aşağı atılıp kemikleri kırılmak süretiyle öldürülmesini emretdi ve cinayet irtikab edildi. İmam Hüseyn şiraf karyesine geldiğinde, ibni Ziyad'in, İmam Hüseyn ve ashabını ölü veya diri yakalayıp getirmeleri içün emir verdiği askeri bir müfreze ile karşılaşdı.

Müfrezenin başında, Hür Er-Riyahi isminde bir kumandan vardı. Vakit ögle vaktı idi, hava çok sıcakdı. Hür Er-Riyahi' nin adamları susuzlukdan perişan halde idi. imam Hüseyn, yanlarındaki suyu düşmanları ile paylaşdı ve onların susuzluğunu giderdi. Bu, sonradan Ehl-i Beyt içün susuzluk sorununu artdırdı.

Hür Er-Riyahı merd bir adamdı. Hz. Hüseyn'e (R.A.): "Efendim! Siz, sizi ne Küfe'ye ne de Medine'ye götürmeyen orta bir yol tutunuz, ben de ibni Ziyad'a sizi bulamadığımı bildireceğim. Bu davranışımla umarım ki size yapılan zulme bulaşmamış olurum ve mağfiret olunurum" dedi.

İmam Huseyn (R.A.) Nineva'ya vardı ve oradan da yoluna devam etdi. Bir yere geldiği zaman atı durdu ve yürümedi. İmam Hüseyn: "Burasi neresi?" diye sordu, "Kerbela" dediler. İmam Hüseyn'in (R.A.) gözleri yaşardı ve: "Ya Rabbi Kerb ve bela'dan sana sığınırım.

Dedeme ve babama selam olsun. Onların bana haber verdikleri gibi işte burası konaklama yerimiz, burada kanlarımız dökülecek ve mezar larımız burada olacak" dedi. Kerbela'ya varışları altmış bir Hicri Muharrem'inikisi idi. ibni Ziyad, Hz. Hüseyn'in (R.A.) Kerbela'ya geldiğinin haberini aldı ve imam Hüseyn'e şöyle bir mektup gönderdi:

'Ya Hüseyn! Kerbela'ya geldiğini duydum. Emirel mü'minin Yezid bin Muaviye, bana şöyle bir mektup yazdı Hüseyn ya bana biat eder, ya da onu öldürmedikçe, ne bi damla içki içerim ne de dünya ni'metlerinden birine elimi sürerim!"

imam Hüseyn (R.A.), ibni Ziyad'ın bu mektubunu okudukdan sonra yere atdi ve şöyle dua etdi:

"Allah'm gadabına karşı, kulun rızasını satın alan kavmi, Allah iflah etmesin!"

ibni Ziyad'ın mektubu getiren adamı, imam Hüseyn'e "Mektuba ne cevab vereceksiniz?" diye sordu.

imam Hüseyn (R.A.): "Ona bir cevabım yok, zira azab kelimesi onun üzerine hak oldu" dedi

.

ibni Ziyad'ın adamı döndü ve efendisine olanları anlatdı.

ibni Ziyad, Yezid'in emri ile Kufe ahalisini mescide da'vet etdi ve şöyle bir hutbe irad etdi:

"Ey nas! Sizler Al-i Süfyan'ı denediniz ve beğendiniz. Emirel-mü'minin Yezid'in ahlakını ve size olan ihsanını, cömertliğini gördünüz... Ondan önce babası Muaviye de sizlere pek çok dünya ni'metleri ihsan etmişdi.

şimdi, oğlu Emirel-mü'minin Yezid, size bu ni'metlerini kat kat ziyadeleşdirecek. Yalnız! Sizden istediği şudur: Ona tabi' olup, düşman olan Hüseyn'le harbedeceksiniz. Beni dinleyin ve itaat edin" dedi.

ibni Ziyad'ın adamları, insanların arasında dolaşarak yüksek sesle, bir tarafdan imam Hüseyn hakkında çirkin sözler sarfediyorlar, bir tarafdan da: "Haydi koşun, muhsin olan halifenin ihsanına koşun" diye insanları dünya malına teşvik ediyorlardı. Paranın kulları, Beytül-male hücum ediyorlardı.

işte böylece Yezid, insanları, gerek dünya malı ve gerek can korkusu ile satın aldı. Binlerce mektup yazıp imam hüseyn'i da'vet eden Kufe ahalisi, hak davasını terk edip, imam Hüseyn'i ve Ehl-i Beytini, birkaç, sadık dostu ile beraber yalnız bırakdılar.

ömer bin Sa'd, ibni Ziyad tarafından Yezid'in ordusuna kumandan tayin edilmişdi. ömer bin Sa'd'ın içi rahat değildi, huzursuz ve müterеddid idi. Hasta olduğunu bahane ederek bu vazifeden affnı istedi. Onun bu tereddüdünü sezen ibni Ziyad, ona reddedemeyecegi bir teklifde bulundu. Irak'da "Rey" eyaletinin valiliği... Oraya her kim vali olursa çok zengin oluyordu.

ömer bin Sa'd, önünde hazır olan bu büyük dünya ni'meti ile, ahiretin ebedi azabı arasında şaşkın kaldı. Nihayet çok istediği Rey valiliğinden vazgeçemedi ve kumandanlığı kabul etdi.

Zalimler, planladıkları cinayetlerini irtikab etmeğe karar verdiler. Batıl üzere olduklarnı bildiklerinden ve zalim korkak olur kaidesine binaen, derin bir korku ile, adedleri yüz kişiyi bulmayan ve bu adedin içinde çocuklar ve kadınlar da dahil olan bu küçük topluluğa karşı otuz bin asker topladılar.

Ubeydullah bin Ziyad'ın hazırladığı bu ordu şöyle tertip edilmişdi:

şimr bin Zil-Cevşen kumandasında dört bin asker, Ka'b bin Talha kumandasında dört bin asker, Mudayir bin Rehine El-Mazini kumandasında beş bin asker, Nasr bin Harse kumandasında üç bin asker, şibt bin Rabi' kumandasında üç bin asker.

Kalanını da halkın arasına adamlarını gönderib, eli silah tutan herkesi Yezid'in ordusuna katılmaya zorladılar. Kabul etmek istemeyenleri katletdiler. İşte böylece otuz bin kişi oldular.

ibni Ziyad, ömer bin Sa'd'ın caymasından korktuğu için ona şöyle bir mektup gönderdi: "Dikkat et! Ben bu kadar hazırlığı boşuna yapmadım. Casuslarım gece gündüz, her an ne yapdığının haberini bana ulaşdırıyorlar. Bunu bil, ona göre hareket et."

imam Hüseyn (R.A.) ve ashabının su yolunu kesdiler.

imamHüseyn (R.A.), Ehl-i Beytinin çadırlarının etrafına hendek kazdırıp içinde ateş yakdırdı. Hainler gizlice gelip çadırlara tecavüz etmesinler diye.

Muharremin altısında şimr bin Zil-Cevşen, ibni Sa'd' dan, Fırat sahillerine adamlarını gönderip imam Hüseyn ve ashabının su almasına mani olmasını söyledi.

imam Hüseyn (R.A.) ve ashabının cadırlarına karşı, Amr bin El-Haccac'ın idaresinde beş yüz atlı Fırat kenarını tutmuşdu. Hava çok sıcakdı.

Fani dünyadan vazgeçip, Allah uğruna şehid olmayı tercih edenler, Ziyad'ın ordusundan kaçıp imam Hüseyn'e (R.A.) iltihak etdiler. Bunların katılışı ile susuzluk sorunu daha da artdı. Derhal su bulmak zarureti hasıl oldu. çocukların susuzlukdan dudakları kurudu, feryadları ciğerleri parçalıyordu. Yezid'in ordusu bu cocukların susuzluk feryadlarını duyuyor, kalbleri yumuşayacağı yerde daha ziyade sertleşiyordu.

imam Hüseyn (R.A.), kardeşi Hz. Abbas'dan, yirmi adamla geceleyin gizlice gidip Fırat'dan kırbalarla su getirmelerini istedi. Bu intihar etmek gibi bir şeydi.

Abbas (R.A.) eşi bulunmayan bir kahramandı ve hüseyn'in sağ kolu idi. Kendisine Al-i Muhammedin aslanı denirdi, babası imam Ali'ye islam'ın aslanı denildiği gibi...

Hz. Abbas ve adamları nehre yaklaşdıkları zaman, Amr'ibin'il Haccac hissetdi ve:

"Orada kim var?" diye bağırdı.

Hz. Abbas'ın adamlarından Nafi' isminde bir zat: "Bize men'etdiğiniz Sudan içmeğe geldik" dedi.

Amr ona: "Hüseyn'e götürmemek şartıyla içiniz" dedi. Nafi' bağırarak: "Vallahi ondan bir yudum içmeyiz, imam Hüseyn ve beraberindekilere götürmedikçe ve onlar içmedikçe."

Amr bin'il Haccac bağırarak:"öyle ise sizi kılıçla men'edeceğiz"dedi. Hz. Abbas adamlarını ikiye ayırdı. Bir kısmı kırbaları dolduracak, diğerleri de onları koruyacakdı. Hz. Abbas müdafaa edenlerin başında idi. kılıcı ile otuz kişiden fazlasını öldürdü, adamları hiç yara almadan kırbaları doldurdular.

Fakat bu az miktardaki su susuzluk müşkülünü halletmedi. Bütün ihtimama rağmen şu kısa zamanda bitdi. çünki yalnız insanların değil hayvanların da suya ihtiyacı vardi. Sekiz Muharremde ibni Ziyad, ibni Sa'd'a bir mektup göndererek şunları yazdı:

"Ne bekliyorsun, ben seni Hüseyn'e selamet müjdesi veresin diye göndermedim. Teslim olursa, onları bana esir olarak gönder. Teslim olmazlarsa öldür ve öldürdükten sonra da parçala, çünki onlar buna müstahakdırlar. Eğer Hüseyn katl olursa, bırak atlar onu çiğnesin. Emrimizi yerine getirirsen ne ala! Mükâfatını kat kat alırsın. Eğer bu işi yapamayacaksan hemen çekil, bu emrimizi şimr bin Zil-Cevşen yerine getirir."

Mektupdakı bu emirden sonra ömer bin Sa'd atlıların kumandanı olarak kaldı, şimr yayaların kumandanı oldu.

Dokuz Muharrem akşamı, ibni Sa'd ordusuna imam Hüseyn ve ashabına hücum etmelerini emretdi.

Hz. Hüseyn'in kız kardeşi Hz. Zeyneb gelen düsmanların gürültülerini duydu ve koşarak imam Hüseyn'e gitdi. O sırada imam Hüseyn iştigrak halinde idi ve Resulullahı görüyordu. Resulullah (S.A.V.) kendisine: "Sen yakında bana geliyorsun, sen bu ümmetin şehidisin, bu gece alem-i a'la, ehl-i sema seninle müjdelendi, iftarın benimle olacak" dedi.

imam Hüseyn, kardeşi Abbas'ı yirmi atlı ile, ne istediklerini sormak için düşmana gönderdi.

Hz. Abbas döndü ve imam Hüseyn'e (R.A.) şu haberi getirdi: "Emirleri onlara, ya teslim olur esir olarak gelirler ya da onları katl ediniz" emrini vermiş.

imam Hüseyn, Hz. Abbas'a: "Dön onlara, sabaha kadar bize mühlet vermelerini

söyle" dedi. ibni Sa'd bu teklifi kabul etdi.

imam Hüseyn ertesi gün şehid olacağını biliyordu. O gece bütün ashabını topladı ve onlara hitaben şunları söyledi:

"Ceddim Resulullah (S.A.V.) bana, burada şehid olacağımın haberini verdi ve şimdi bunun vakti geldi. Yarın bu olacak. Onlar, beni istiyorlar. Hepinize izin veriyorum, sizler gecenin karanlığından istifade ederek ve her biriniz, Ehl-i Beytime sahib olarak, gizlice buradan uzaklaşınız ve şehirlere dağılınız" dedi.

Kardeşi Abbas ayağa kalkdı: "Bunu neden yapalım, senden sonra yaşamak için mi? Böyle bir hayatı Allah bize asla göstermesin!"

imam Hüseyn amcası Akilin çocuklarına döndü: "Müslim'in şehadeti size yeter, sizler gidiniz" dedi. Onlardan birisi kalkdı ve şöyle konuşdu:

"Eğer senden ayrılırsak, insanlar bize ne diyecek ve biz insanlara ne diyeceğiz?

Biz efendimizi, amcaların en hayılısı olan amcamızın oğlunu, bir tek ok, bir tek süngü ve bir tek kılıç kullanmadan ve halinin ne olduğunu bilmeden, düsmanlara terk ettik mi diyecegiz? Hayır, hayır! Vallahi bunu yapmayız. Canımız, malımız ve ehlimiz sana feda olsun. Seninle beraber zalimlere karşı harb edeceğiz. Bizim akıbetimiz, senin akıbetindir. Senden sonra yaşamak bize haramdır,"

Züheyr bin El-Kayn imam Hüseyn'e R.A dedi: "Vallahi Rabbimden isterim ki şehid olayım, dirileyim, bin defa dirilip bin defa şehid olayım... Yeter ki sen ve ehl-i Beytin bu ümmetin basında kalasın."Muhammed bin Besir: "Vallahi! Senden ayrılırsam, beni aslanlar parçalasın."

imam Hüseyn onlara cevaben: "Yarın ben katledileceğim ve hepiniz benimle beraber katledileceksiniz. Ehl-i beytimin erkeklerinden yalnız Ali Zeynel-Abidin kalacak. cenab-ı Hakk zürriyyetimi kıyamete kadar onunla sürdürcek.

Sizleri Cennetle müjdeliyorum, Allah zalimlerden intikamımızı alacak, biz bunu görecegiz" dedi.

imam Hüseyn (R.A.) bir ara, karanlıkda etrafa göz atmak için dışarıya çıkdı. Durumlarını kontrol etmek istiyordu. Nafi' bin Hilal'il-Cüfli bunu fark etdi ve peşinden gitdi. imam Hüseyn'i buldu.

imam Hüseyn (R.A.) kendisine: "Nafi'! Gecenin karanlığından istifade et, hemen kaç" dedi. Nafi' ağlayarak imam Hüseyn'in ayaklarına kapandı, ayaklarını öpdü: "Eğer böyle bir şey yapacaksam, anam beni doğurmamış olsaydı, seni bana lütfeden Allah hakkı için benden, senden ayrılmamı isteme" dedi.

imam Huseyn (R.A.) Ehl-i Beytinin yanına döndu, bi ara hafif bir uykuya daldı. Gözlerini açdığı zaman: "Bana hücüm edip parçalamaya çalışan azgın köpekler gördüm içlerinden en azılısı, benekli idi" dedi. Bununla şimr'e işaret ediyordu, çünki o ebras idi.

Aşura gününün sabahı, imam Hüseyn (A.S.) cemaatını tanzim etdi. Zuheyr bin'il-Kayn sağ kanatda, Habib Bin Mutahhir sol kanatda, kendileri ve Ehl-i Beytin erkekleri ortada idi. Sancağı kardeşi Abbas'a verdi.

Yezid'in ordu kumandanı ömer bin Sa'd, sağ kanada' Amr bin'l-Haccac'ı, sol kanada şimr bin Zi'l-Cevşen'i, ortaya şibt bin Rib'i'yi koydu. Sancağı, kölesi Dureyd taşıyordu, Suvarilere de Urve bin Kays'ı tayin etmişdi.

Düsmanın atlıları, Ehl-i Beytin çadırlarına doğru hücuma geçdiler. Hendekde yanan ateşi görünce, şimr bin Zil-Cevşen yüksek sesle: "Ya Hüseyn! Sen, emir'el-mu'minin Yezid'e isyan ederek ahiretde gideceğin ateş için acele etmişsin, onu şimdiden yakmışsın"dedi.

imam Hüseyn, ona bakdı, ebras olduğunu gördu ve kendisini şehid edecek olan lekeli köpeğin o olduğunu anladı ve ona: "O söylediklerin senin akıbetindir" dedi. O sırada yanında, en iyi ok atanlardan Müslim bin Avsece yayını gerdi, şimr'e atmak üzere iken, imam Hüseyn mani' oldu ve: "Yapma, harbi başlatan ben olmak istemem, zalimolsalarbile..."

imam Hüseyn atına bindi ve düşmanlarına karşı bir hutbe irad etdi: "Ey nas! Ben Hüseyn bin Ali, iman etdiğiniz Allahın resulunun opüp koklayarak omuzunda gezdirdiği ve ümmetine emanet etdiği torunu değil miyim? Benden ne istiyorsunuz? içinizden birine bir fenalık yapdım da intikam mı almak istiyorsunuz, birinize bir tokat vurdum da mukabele-i bilmisil mi yapmak istiyorsunuz? İçinizde bir hacib, bu haksızlığa mani olacak, bu zulmü durduracak bir kimse yok mu? Bırakın gideyim."

Daha önce belirtildiği gibi, imam Hüseyn mutlaka şehid edileceğini biliyordu. Bu hutbeleri ile gayeleri, beşeriyyeti gafletden uyarıp hak ve hakikate da'vet idi. Karşısındaki düşmana, şuursuzca karışan birkaç kişiyi de kurtarmakd. Nitekim bu hutbeden sonra, Yezid'in ordusunda bulunan ba'zı kimselerin aklı başına geldi. kaçıp imam hüseyn'e iltihak etdiler, onunla birlikde şehid olup saadet-i ebediyyeye kavuşdular.

Bu hutbe ile, nasibi olan kurtuldu, sakilerin ise şekaveti büsbütün artdi. Abdullah bin Havze'l-Temimi, hendeğe doğru atını sürerek: 'Ya Hüseyn! Seni ateşle müjdelerim" diye bağırdı. imam Hüseyn (R.A.) ellerini kaldırarak: Ya Rabbi! At onu ateşe" der demez, ibni Havze'nin atı ürkdü ve onu ateşin içine fırlatdı. Bağıra bağıra yanarak öldü.

Muhammed bin'il-Es'as namında biri de, imam Hüseyn'e, alaylı bir ifade ile: "Ey Fatima'nın oğlu, seninle Muhammed arasında ne gibi akrabalık var?" dedi ve daha birçok hakaretli sözler söyledi. imam Hüseyn (A.S.): "Ya Rabbi! Bügün acilen, bu adamın zelil ve rezil olduğunu bana göster" diye beddua etdi.

Bundan sonra, ibn'il-Es'as, hacetini gidermek için boş bir araziye gitdi, siyah, büyükbir akrep avret yerinden onu sokdu. ibn'il-Es'as, sırtüstü lzdırap içinde kıvrana kıvrana, her yeri açık, zelil ve rezil olarak, bağıra bağıra can verdi.

Mesrukbin Vail El-Hadrami isminde biri, imam Hüseyn'i öldürüp, mübarek ser-i saadetini ibni Ziyad'a götürerek, en büyük mükafatı almak niyetiyle, atlıların ön safında idi. iki şakinin akıbetini görunce aklı başına geldi ve "üç günlük dünya ni'meti için kendimi ateşe atamam" deyip, atı ile sür'atle kaçıp gitdi.

imam Hüseyn'le yolda karşılaşan ve askerlerinin susuzlugu imam Hüseyn (A.S.) tarafından giderilen Hür Erriyahi, ibni Sa'd'ın askerleri arasında idi. ibni Havze ve ibni Es'as'e olanlarıgördükden ve imam Hüseyn'in hutbesini işitdikden sonra pişman oldu ve oğluna dedi ki: "imam Hüseyn (R.A.) yalnız kaldı, yardıma muhtaç, hak meydanda, biz zalimlerle bir olmaya razı olamayız, derhal imam Hüseyn'e katılmamız lazım, belli elmeden harb ediyormuş gibi yapıp ona doğru gidelim" dedi ve öyle yapdılar.

İmam Hüseyn'e yaklaşınca, süngülerini ters çevirip başlarını eğdiler ve af dileyerek bağışlanmalarını istediler. Hür Erriyahi: "Allah bizim tevbemizi kabul eder mi?" diye sordu. imam Hüseyn: "Allah tevbenizi kabul etdi." Bunun üzerine Hürr'ün oğlu düşmana karşı çıkdı. Yirmi dört kişiyi öldürdükden sonra şehid oldu. Arkasından babası, düşman üzerine şunları söyleyerek yürüdü:

"Ey ehl-i Kufe! Yazıklar olsun size! Yirmi bin mektup yazıp yardımına çağırdığınız ve biat etdiğiniz, Peygamberinizin torununa arkanızı döndünüz, orta yerde bırakdınız. Ebedi hayatmızı üç günlük dünya mata'ına satdnız. Hesap gününde Allah'ın ve Resulünun huzuruna ne yüzle çıkacaksınız?" Elliye yakın düşmanı katletdikden sonra şehid oldu. Yezid'in askerlerinden biri Hürr'ün başını kesip imam Hüseyn'e doğru fırlatdı.

İmam Hüseyn, başı kucağına aldı, ağlayarak kanlarını sildi ve: "Anan sana 'Hür' ismini boşuna koymamış, sen hakikaten hürlerdensin" dedi ve Cennetle müjdeledi.

Bu hadiseden sonra, ibni Sa'd başkalarının da imam hüseynin safına katılmasından korkarak askerlerine hücum emrini verdi.

öyle şiddetli bir harb oldu ki meydanı bir toz bulutu kapladı. Zalimler çok büyük zayiat verdi. Fakat imam Hüseyn'in ashabından da elliye yakın kişi şehid oldu. Hiçbirisi arkasından vurulmamışdı ve düşmana verdikleri zayiatdan kılıçlarının uçları eğrilmişdi. ibni Sa'd bu şecaatdan ürkdü, dehşete düşdü ve geri çekildi.

ibni Ziyad'ın kölesi Yesar ve ibni Sa'dın kölesi Salim ortaya çıkdılar ve Arab adatına göre mübareze taleb etdiler. Hemen karşılarına imam Hüseyn'in ashabından Abdullah bin Umey çıkdı.

Zevcesi ümmü Veheb, kocasının iki kişi ile mübareze etdiğini görünce, eline demir bir cubuk alıp kocasına doğru koşdu ve ona: "Hz. Muhammed'in tahir zürriyyetini mudafaa etdiğin için anam babam sana feda olsun, sonuna kadar seninle beraberim" dedi.

İmam Hüseyn, bir hanımdan bu nadir kahramanlığı görunce gözleri yaşararak: "Allah seni mubarek kılsın! Saldırma dön, kadınlara harb yok" dedi.

Mübareze edenlerin adedi çoğaldı. Hz.Hüseyn'in ashabı, her mübarezede düşmanlarına galib geliyordu. Bu, ibni Sa'd'in hiç hoşuna gitmedi. Amr bin'il-Haccac'a, Hz.hüseyn'in sol kanadına hücum etmesini emretdi.

Ashab-ı hüseyn, o kadar dayandılar ki, pek cok asiyi öldürdüler. Müsli bin Avsece ağır bir yara aldı, yere düştü. İmam Hüseyn Habib bin Mutahhir'i yanına gönderdi. Habib, Muslim'in yanına diz çökdü ve kendisini cennetle müjdeledi.

Müslim, son nefesini verirken Habib'e şöyle dedi: "Allah seni de hayırla müjdelesin. İmam hüseyne dikkat et, onu canınla koru" dedi. Habib bin Mutahhir: "Ka'be'nin Rabbine yemin ederim ki onu canımla koruyacağım" dedi. Ve Müslim, Rabbine kavuştu.

İmam Hüseyn'in ashabından Abdullah bin Amir'il-Kelbi, düşmandan kılıcı ile on dokuz süvari, on iki piyade öldiürdükden sonra, arkadan Hani isminde bir saki onu vurdu ve sağ kolunu kopardı. Bekir'il-Temimi de sol bacağını kopardı.

Abdullah bin Amir'in kansi, eline geçirdiği bir demir çubukla harb meydanına girdi. Ona vurmak is-teyen bir düşman askerini elindeki demir çubukla kafasına vurup öldürdükden sonra, yere düşen kocasının yanına koşdu ve son nefesinde ona şöyle dedi: "Cennet sana mübarek olsun. Sana Cenneti nasib eden Allahim, dilerim ki beni de seninle beraber alsın." Allah duasını kabul etdi.

şimr bin Zil-Cevsen, onu kocasının başucunda gördü ve kölesine: "Git onu kılıcınla vur, yalnız dikkat et, o kadındır ama kükremiş aslan gibidir" dedi. O korkak, arkasından gizlice yaklaşdı, başını kılıcı ile kesip onu şehid etdi. Mucrim şimr, adamlarıyla beraber kadınların çadırına hucum etdi ve: "Bana ateş getirin, bu evi içindekilerle ya-kayım" dedi.

Kadınlar bağırşmaya başladi. Tam o sırada on kişi ile Züheyr bin'il-Kayn geldi. şimr ve adamları kaçdılar.

Habib bin Mutahhir, yaşlı olmasına rağmen altmış iki haini öldürdü ve şehid oldu.

Said bin Abdullah il-Hanefi, son nefesinde imam Hüseyn'i istedi ve ona: "Ahdimi yerine getirebildim mi, benden razı mısın, Ey Resulullahın oğlu!" dedi. İmam Hüseyn: "Evet, sen Cennetde bizimlesin" dedi. Namaz vakti geldiği zaman, imam Hüseyn (R.A.) geriye kalan ashabını topladı ve onlara şunları söyledi: "Ey kerem sahipleri işte Cennet kapilarını açdı... resulullah ve Allah uğruna şehid olanlar, sizin gelmenizi bekliyorlar.

Allah'ın ve Resulünün dinini koruyunuz, Resulullahın haremini muhafaza ediniz."

Ondan sonra imam Hüseyn'in oğlu Ali Ekber harb meydanına çıkdı. Susuz olarak, pek çok düşmanı katletdikden sonra şehid oldu. On yedi yaşında idi. O kadar güzel idi ki, Ehl-i Beyt içinde Resulullaha en çok benzeyen o idi.

Ondan sonra, imam Ali'nin iki oğlu Muhammed ve Ebu Bekir, Hz. Akil'in oğlu Abdullah, Hz. Hasan'in oğlu Kasım ve kardeşi ve digerleri, her biri pek çok kâfiri katlederek, birbiri ardından şehid oldular.

İmam Hüseyn ve ashabının ve bilhassa küçük çocukların susuzluğu, dayanılmaz hale geldi. Çocuklar su diye feryad ediyorlardı.

Hz. Abbas atına bindi, kırbayı aldı, kılıcını çekdı ve Fırat'a doğru yürüdü. Karşısına bir grup düşman süvarisi çıkdı, bir kısmını öldürdü, bir kısmı kaçdı. Hz. Abbas kırbasını doldurdu, atına binmeden önce, karşısına çok sayıda düşman çıkdı, kılıcı ile onların pek çoğunu katletdi ve aralarından kendine bir yol açdı. Bu sırada iki mücrim bir hurma agacının arkasına gizlendiler.

Bunlardan Zeyd'il-Cühni, Hz. Abbas'a arkadan hücum edip sağ elini kopardı, diğeri de sol elini vurdu. Her tarafdan oklar yağmağa baş ladı. Üçüncü bir şaki demir çubukla başına vurdu, o anda şehid oldu ve aynı yerde gizlendi.

Hz. Abbas'ın şehadetinden sonra imam Hüseyn'e yardım edecek hiç kimse kalmadı. Hz.Hüseyn, kadınların ağlamalarını ve

Çocukların susuzluk feryadlarını duyuyordu. Yüksek sesle düşmana şöyle hitab etdi: "içinizde bize yardım ederek Allah'ın rahmetini ümid eden kimse yok mu, Allah'dan korkan kimse yok mu?" dedi.

Ehl-i Beytin çadırından, on iki yaşında ve hasta olan' oğlu Aliyy'us-Seccad Zeynel-Abidin, elinde kılıçla dışarıya koşdu. İmam Hüseyn onu görünce ümmü Külsüm'e seslenerek: "Onu tut, habset. Arz, Al-i Muhammedin neslinden hali kalmasın" dedi. ümmü-Külsüm onu zorla yatağına geri çevirdi.

İmam Hüseyn (R.A.), emzikli oğlu Abdullah'ın susuzlukdan ağladığını duyunca, kucağına aldı, dışarıya çıkdı, çocuğu görünce zalim kavmin kati kalbleri belki biraz yumuşar diye. Ve onlara hitaben: "Benim içün değil, çocuğa; bir lokma su vermez

misiniz?" dedi. Cevab olarak bir ok geldi, .çocuğun boynuna saplandı, kucağında ruhunu teslim etdi.

İmam hüseyn, kılıcının ucu ile mezar kazıp, kana bulanmış oğlunu defnetdi ve namazını kıldı.

Bu hadise üzerine imam Hüseyn'in çok sevdiği kızı Sükeyne, şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Hz.sükeyne, ekseriya Cenab-ı Hakk ile istiğrak halinde ve cezbesi galib idi. Annesi Rebab, imriul-Kays'in kızı idi. imam Hüseyn'in (R.A.) şöyle söylediği zikrolunur: "içinde Sükeyne ve Rebab'ın bulunduğu evi çok severim."

İmam Hüseyn, hemen Sükeyne'nin yanına koşdu, onu teskin edip teselli ederken, mücrim ibni Sa'd, onları bu vaz'iyetde görünce, etrafındakilere bağırarak: "Ne duruyorsunuz! Bu fırsat bir daha elimize geçmez. Kızı ile meşgul iken hücum edip işini bitirsenize! Bu işi şimdi yapamazsanız, ne sağ kanadımız kalır ne sol kanadınız" dedi.

İmam Hüseyn (R.A.) döndü ve misli görülmemiş şecaatle, önüne geleni katletmeğe başladı, pek çok kâfiri tepeledi. O sırada sırrına bir hitab-i ilahi vaki' oldu: "Ey sevdiğimin sevdigi, ben senden şehadet bekliyorum, sen şecaat gösteriyorsun!" O anda bir ok geldi, mübarek alnına isabet etdi. Bu oku atan mücrim, Ebul-Hutuf-El-Ca'fi adındaki haydut idi.

İmam Hüseyn (R.A.), oku eli ile çekdi çıkardı. Mübarek yüzüne, mübarek kanları akmaya başladı ve söle dua etdi:"Ya Rabbi! Halimi biliyorsun, asi kullarının bize yapdıklarını görüyorsun. Ey benim Rabbim! O zalimleri tek tek say, her nerede olurlarsa olsunlar, onlardan yeryüzünde bir tek bırakma, onlara asla mağrifet etme."

Sonra her yandan oklar yağmaya başladı, kanı oluk gibi akıyordu, dermansız kaldı ve atından yere düşdü.

Malik ibni şer adındaki mücrim, ona yaklaşdı, kılıcı ile başını yardı. Hz. Hüseyn ona bakınca, korkudan dehşet içinde kaçmaya başladı.

Akil'in küçük yaşdaki torunu Muhammed, imam Hüseyn'i bu halde görünce ona doğru koşdu. Atlı bir mucrim onu takip etdi, arkasından kılıcı ile vurdu ve şehid etdi.

şimr bin ZilCevşen bağırarak: "Ne duruyorsun hüseyn'in işini bitirsenize!" deyince, katiller imam hüseyn'in (R.A.) üzerine hücum etdiler. Zur'a bin şureyk sol omuzuna, Husin namında biri boğazına, Sinan bin enes omuzuna, Salih bin Veheb de yan tarafına oklarını sapladılar.

İmam Hüseyn (A.S.) son nefeslerinde, halif bir sesle söyle dua buyuruyorlardı:

"Allahım! Senden başka Rabbim yok, senden başka ma'budum da yok. Ey ölüleri dirilten ve herkesin amelinin karşılığını veren Rabbim, hükmüne sabır ihsan et. Allahım! Benimle düşmanlarım arasındaki hükmünü ver, hükmedenlerin hayırlısı elbetde sensin!"

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

Bundan sonra, şimr mel'unu, imam Hüseyn'in [A.S.} mübarek ser-i saadetini mübarek bedeninden ayırdı.

Mücrimler bununla da yetinmedi, imam Hüseyn'in (A.S.) üzerindeki elbiselerini ve parmağını keserek, parmağındaki yüzüğünü, Ehl-i Beyt hanımlarınınzinetlerini ve yanlarında neleri varsa hepsini aldılar.

İmam Hüseyn (A.S.) ve beraberindeki bütün erkekler şehid oldu. Yalnız, hasta olduğu için, on iki yaşındaki Zeynel-Abidin (R.A.) ve Ehl-i Beytin hanımları hayatda kaldılar. Esir ve perişan olarak...

ibni Ziyad, imam Hüseyn'in (A.S.) mübarek cesedinin atlarla çiğnenmesi emrini vermişdi. Bu hakir vazifeyi on mücrim yerine getirdi.

şehidlerin başları kesildi, bu mübarek başlarla beraber Resulullahın haremi esir olarak, ciğer parçalayıcı bir manzara ile Kufe'ye ibni Ziyad'a götürüldü.

Kafile, seyretmek içün toplanan halkın arasından Kufe'ye girince, ba'zı kadınlar Hz.üm-Külsüm'e hurma, ceviz ve ekmek gibi yiyecek şeyler vermek istediler. üm-Külsüm Kabul etmedi. Ehl-i Beyte mahsus vakar ile: "Biz Ehl-i beyte sadaka haramdır, kabul etmeyiz" dedikden sonra: "erkekleriniz, erkeklerimizi öldürür, kadınlarınız da ağlar" dedi.

Kufe'de halk kafilenin etrafında toplanınca, Hz. Fatima'nın kızı Zeyneb-i Kibra, halka hitaben bir konuşma yapdı:"Allah'a hamd u sena, dedem Resulullaha ve Ali'ne salat u selam olsunl Ey ehl-i Kufe, ey gaddarlar!

Sizin misaliniz, Kur'anı mübin'de Cenab-ı Hakk'ın zikretdiği, eğirdiği yünü tekrar söken kadının misaline benzer. Sizin, nefisleriniz size ne kötü şey emretdi. Allah'ın gadabı üzerinizdedir, azabda da ebedisiniz. Şimdi ağlıyor musunuz? Ağlayınız, ağlayınız, vallahi çok ağlayınız az gülünüz, siz bu ar ile yok oldunuz. Hem konuşuyor hem ağlıyordu.

"Yazıklar olsun ey ehl-i Kufe! Allah'ın Resulüne ne kötülük yapdığınızı biliyor musunuz?İftiranızın ve ihanetinizin büyüklüğünün farkında mısınız, kimin kanını dökdüğünüzü, kimin hukukuna tecavüz etdiğinizi biliyor musunuz?

Öyle kötü bir fiil irtikab etdiniz ki nerdeyse sema çatlayıp arz yarılacak ve dağlar

yerinden oynayacakdı!"Hz. Zeyneb'in bu hutbesi, öyle büyük bir te'sir meydana getirdi ki, kadınlar yüzlerine vurmaya, erkekler de başlarına kan akıncaya kadar duvarlara çarpmaya başladılar.

Vakıdi'den:

Kerbela katliamı ve imam Hüseyn'in (A.S.) re's-i saadetinin ve Ehl-i Beytinin esir edilip şam'a götürülmesi haberi Medine'ye vasil olunca, Medine'de hiç kimse kalmadı, hepsi hüngür hüngür ağlayarak dışarı çıkdılar. Hz. Ali'nin torunu Hz. Zeyneb: "Vah dedelerim, vah babalarım, vah kardeşlerim" diye feryad ederek saçını başını yolarak şu sözleri söyledi:

"Ey zalimler, ey katiller! Hesap gününde dedem hz. Muhammed (S.A.V.) size: 'Ey ahirzaman ümmeti! Sizler ne yapdınız, Allah ve Resulüne verdiğiniz ahde, peygamberlerinizin Ehl-i Beytine ihanet ederek, katl ederek, esir ve zelil ederek mi bağlı kaldınız, Peygamberinize olan bağlılığınız ve karşılığınız bu mu idi? Ehl-i Beytimi size emanet etmiş ve onlar hakkında sizi Allah'dan sakındırtmamış mıydım? Dediği zaman ne cevap vereceksiniz?"

Ve yine Hz. Zeyneb feryad ederek şöyle söylüyordu: "Ey gözüm ağla, ağla! Sulb-u Ali'den dokuz kişiye ve sulb-i Peygamber-i ahirzamana ağla!"

Yezid bin Muaviye, re's-i saadetin ve diğer şehidlerin mübarek başlarının ve esirlerin şam'a getirilmesini emretdi.

Mel'un şimr, imam Hüseyn'in (A.S.) ser-i saadetini Yezid'in yanına getirdiği zaman Yezid'e: "Beni altın ve gümüşe garketmelisin. Zira ben, anası babası insanların en hayırlısı olanı öldürdüm ve sana getirdim" dediği zaman, Yezid ona: "Madam ki sen her cihetden insanların en hayırlısını öldürdüğünü söylüyorsun, öyleyse onu neden öldürdün, def ol git! Sana hiçbir mükâfat yok" deyince, Yezid'in yanından, haib u hasir ve zelil bir şekilde korkarak kaçdı.

Bunun üzerine Hz. Zeyneb Yezid'e hitaben: "Ey Yezid! Kardeşim Hüseyn'i sen öldürdün. Senden başkası değil. Senin emrin olmasaydı, ibni Mercane'nin onu öldürmeye kudreti yetmezdi. Resulullahın (S.A.V.) Hz. Hasan ve kardeşi Hz. Hüseyn hakkında: 'Onlar Ehl-i Cennetin ve ümmetin efendileridir' dediğini bildiğin halde, onu öldürmeğe Allah'dan korkmadın mı?

Bu sana yetmedi de Resulullahın Ehl-i Beytini perişan bir şekilde, çıplak binekler üzerinde, köleler gibi, Irak'dan şam'a getirtdin. Bu söylediklerime hayır dersen yalancısın, evet dersen cürmünü itiraf edip nefsin hakkındaki hükmü vermiş olursun."

Hz. Zeyneb'in arzı ve semayı titreten bu hitabı karşısında, Yezid'in konuşacak mecali kalmadı. Esirlerin Medine'ye dönmelerine izin verdi. Yolda, kendilerini

Medine'ye götüren kumandana Kerbela'ya uğramak istediklerini söylediler, o da kabul etdi.

Sefer'in yirmisinde Kerbela'ya geldiler. Orada, Cabir bin Abdullah'il-Ensari ve Beni Haşim'den bir cemaat ile buluşdular. Orada üç gün kaldılar, muhteşem ve muazzez şehidlerinin matemini tutdular. Sonra Medine'ye hareket etdiler.

Beşir'ibni-Cüzlen dedi ki: "Medine'ye yaklaşdığımız zaman, imam Zeynel-Abidin bana: "Git geldiğimizi Medine ahalisine haber ver" dedi. Medine'ye girdim ve "Ey Müslümanlar! Hüseyn'in oğlu Ali, halaları ve kızkardeşleri ile size geldi" dediğim zaman, kadın erkek bütün Medine ahalisi evlerinden dişarıya çıkdı. Hatta hiç evlerinden dışarı adım atmamış olan "Muhaddarat-i islamiye" denilen kadınlar bile... Kadınlar yüzlerini tırmalıyor, vuruyor, zalimlere la'netler yağdırarak ağlıyorlardı. Ben hayatımda o günki kadar ağlayan kadın ve erkek görmedim.

İmam çadırdan çıkdı, elinde mendil gözyaşlarını silerek bir iskemle üzerine oturdu. Allah'a hamd u senadan sonra bir hitabede bulundu:

"Ey insanlar! Hamd u sena zatına mahsus olan Allah Hazretleri, bizi büyük belalara mubtela kıldı. Bizim musibetimiz, islam'da bir gedikdir, misli görülmemiş bir musibetdir. Babamı, Ehl-i Beytini, dostlarını öldürdüler. Kadınlarını ve zürriyyetini esir etdiler. Babamın re's-i saadetini, süngünün ucunda diyar diyar teşhir etdiler.

Bu hale yedi kat semavat ve ehl-i semavat ağladı ve arzın içindeki bütün mahlûkat ağladı ve melaike-i' mukarrebin ağladı.

Ey nas! Hangi kalb vardır ki bu musibetin hüznü ile parça parça olmaz! Hicbir suçumuz ve günahımız yok iken, yerimizden yurdumuzdan çıkarılıp, perişan bir halde, her türlü zulme ve haksızlığa maruz bırakıldık.

Allah'a kasem ederim ki, şayet Peygamber S.A.V, o zalimlere bizim katlimizi vasiyet etseydi, bundan daha fazlasını yapamazlardı" dedi. Sonra kalkdı, Medine'ye doğru yürüdü, ceddi Resulullahı (S.A.V.) ziyaret etdi.

Ümmü Külsüm,Medine'ye teveccüh edince, ağlayarak Şunları söyledi:"Ey dedemizin Medinesi! Bizi karşılamıyor musun? Biz " sana hasret ve hüzünlerle geldik. Senden toplu olarak ayrıldık, erkeksiz ve oğulsuz olarak sana döndük" dedikden sonra, kendilerine yapilan, dünyada eşi görülmemiş zulmü ve haksızlığı anlatan, yürekler parçalayan uzun bir şiir söyledikden sonra, sözünü şu şekilde bitirdi: "işte hikâyem budur. Ey duyanlar! Ağlayın, ağlayın, bize ağlayın..."

Kerbela hadisesi; re's-i saadetin ve esirlerin Kufe'den şam'a getirilmesi ve bu esnadacereyan eden garib ve mu'cizevi hadiseler ve şam'da Yezid'in huzurunda ve şam halkına karşı Hz. Zeyneb'in, Hz. Sükeyne'nin ve Ehl-i Bey-tin diğer ferdlerinin irad etdiği seci' hutbeler, halk üzerinde muazzam bir te'sir meydana getirdi.

Adeta nası gaflet uykusundan uyandırdı. Mücrimler üzerinde öyle hadiseler cereyan etdi ki, daha önce de yapıldığı gibi, bu Beni ümey-ye'nin sonunun başlangıcı oldu. Savaik'den:

İMAM HÜSEYN'iN OĞLU İMAM ZEYNEL-ABİDİN (ALiYY'US-SECCAD)

(Dördüncü İmam)

Dördüncü İmam olan bu zat-I a'la, ilmen, amelen, ahlaken ve halen babasI imam HÜseyn'in halefidir.

Bu zat, namaz abdesti allrken rengi sapsarı sararırdı. Kendisine sebebi sorulduğu zaman: "Bilmiyor musunuz, huzur-ı ilahiye çıkacağım, nasıl sararmam" derlerdi. Kendisinin bir günde bin rekat namaz kıldığı söylenir.

Zehri'den şöyle rivayet olunur:Emevi hükümdarı Abdül-Melik bin Mervan, Zeynel-Abidin Hz.lerinin ellerine ayaklarna demir kelepçeler vurulup Medine'den şam'a getirilmesini emretdi.

Zehri, vedalaşmak içün imam'ın yanına girer ve ağlayarak ona: "Senin yerine kelepçelenen keşke ben olsaydım" dediği zaman, Zeynel-Abidin Hz.leri ona: "Sen bunların bana azab verdiğini ve beni üzdüğünü mü zannediyorsun istesem bunlardan hemen kurtulurum. Allah'ın azabını bana hatırlatması içün bırakıyorum" dedi ve sonra elini ayağını kelepçelerden çıkardı, sonra tekrar taktı. "bu şekilde beni götürenlerle sadece iki gün kalacağım" dedi.

Zeynel-Abidin Hz.lerini Abdul Melik bin Mervan'a götürenler, iki gün sonra yolda onu kaybetdiler. Muhafızları, güneş doğduğunda onu bulamadılar.

Zehri şöyle anlatıyor:

Abdül Melik'in yanına gitdim, bana Zeynel-Abidin Hz.lerinden haber sordu: Ben ona, "yolda filan vakit kayboldu" dedim. Abdül Melik tam o anda benim yanımdaydı ve bana: "Benden senden ne haber?" dedi. Ben ona: "Yanımda kal" dedim. "istemem" dedi ve yanımdan ayrılıp gitdi.

Vallahi ondan o kadar korkdum ki anlatamam.

Bu hadise üzerine Abdül Melik, Haccac'a bir mektup yazdı: "Beni Abdül-Muttalib'in kanına dokunma! Ve bu emrimi gizli tut" dedi.

Bundan sonra Abdül Melik, Zeynel-Abidin Hz.lerinden şöyle bir mektup aldı: "Sen filan gün, filan tarihde bizim hakkımızda Haccac'a, Abdül-Muttalib oğullarının kanına dokunma diye gizli bir mektup yazdın..." diyordu. Abdül Melik tarihe bakdı, aynı tarih.

Ebu-Naim'il-Hafız "hilyeltül-Evliya"da, Taberani "Kebir"de, Hafiz-is-Selefi diğer siyer ve tarihciler de, Abdül Melik'in oğlu Hisam, babası hayatda iken hacca gitdiğinde, izdihamdan dolayı Hacer-i Esved'e ulaşamadı. Zemzem kuyusunun yanında oturdu. şam'ın ileri gelenleri de etrafında idi. Kalabağı seyrediyordu. Kalabalığın arasından birdenbire Zeynel-Abidin Hz.leri göründü. Hacer-i Esved'e yöneldiği zaman, insanlar büyük bir saygı ve ta'zim ile ikiye ayrılıp kendisine yol acdılar. Bu hali gören ehl-i şam: "Bu kim?" diye Hişam'a sordular. O, hırsından ve kibrinden, tanıdığı halde "Bilmiyorum" dedi.

Orada bulunan meşhur şair Ferezdak bunu duyunca: "Bilmiyor musun? Ben onun kim olduğunu sana anlatayım" dedi ve irticalen, meşhur şiirini söyledi:

(Meali)

O öyle bir kimse ki, yer onu yürüyüşünden tanır, Onu Beytullah tanır, Hill u Harem tanır.

Bu zat Allahın kullarının en hayırlısının oğludur, O öyle bir zat ki, hem taki hem naki, hem tahir, Hemâlem'dir.

Bir Kureyşli onu gördüğü zaman şöyle der:

Bu zatın keremi karşısında kerem erir yok olur.

Arab ve Arabın gayrı müslümanların ulaşamadığı, lezzetin zirvesine ulaşan odur.

Eger bilmiyorsan! O Fatımanın oğludur, Allah'ın nebileri onun ceddi ile hitam buldu.

Ö öyle bir sülaledir ki onları sevmek din'dir,

Onlara buğzetmek küfürdür, Onlara yakın olmak himaye ve necatdır.

Hiçbir cömert onların cömertliğine erişemez, hiçbir kavim onların keremine yaklaşamaz.

Hüdanın nuru onun yüzünden zahir olur, Güneşin nurunun karanlığı aydınlatdığı gibi.

O, Allahın resulünden çıkan bir filizdir,

Unsuru tertemiz, ahlakı yüce, fazileti benzersizdir.

Sayıya girmeyen ehl-i ittikanın imamı, onlardır, Arzın hayırlıları kimdir, diye sorulsa, onlardır.

Onu tafdil eden ve şereflendiren Allah-u Azimuşşandır, Levh-i mahfuza, kalem

bunu böyle yazdı.

Allah'ın zikrinden hemen sonra onların zikri gelir, Her şeyin başlangıcı onlarla, sonu yine onlarladır.

Allah'ı tanıyan herkes, bu zatın velayetini tanır, Bu ümmet, dinini onunu evinden aldı.

Onlarla başlayıp onlarla bitmeyen dualar kabul olmaz, Onlara salavat getirmeden kılınan namazlar kabul olmaz.

Hisam bu si'iri duyunca gadablandıve Ferezdak'ı hapsetdi.

İmam Zeynel-Abidin (A.S.) Ferezdak'ın yanına gitdi gönlünü aldı ve ona on iki bin dirhem verdi ve "Bizde daha fazlası olsaydı verirdik" dedi. Ferazdak: "Ben bu medhiyeyi Allah içün yapdım, para içün değil" dedi ve parayı geri vermek istedi. Hz. imam: "Biz Ehl-i Beyt verdiğimizi geri almayız" dedi. Ferezdak da kabul etdi.

şeyhul Haremeyn Ebu Abdullah'il Kardi şöyle dedi: "Ferezdak'ın Allah yanında hiçbir ameli olmasa, bu şiir ile Cennete girer. Zira, zalim sultanın yanında hakkısöylemek ibadetdir.

Ferezdak, hapisde devamlı Hisam'ı hicvediyordu. Hicivlerinden birinde şöyle diyordu: "Bütün gönüllerin teveccüh etdiği Medine'de mi beni habsediyorsun? O Medine'nin başındaki adamın başı, baş değildir, o başın da gözü şaşıdır, asarından bellidir" (Hişam şaşı idi).

İmam Zeynel-Abidin'in (A.S.) afvı ve safhı sınırsızdı. Bir gün bir kimse kendisine kötü sözler söyledi. Kendileri işitmemezlikten geldi. Adam: "Seni kasdediyorum" dediği zaman: "Ben de senden i'raz ediyorum" dedi ve şu ayet-i kerimeyi okudu:

"Huzil afve ve'mur bil'urfi ve a'nd anil cahilin" (A'raf: 199]. (Meali: Habib-i edibim! Afvı ihtiyar et, o yolla hareket et, ma'ruf ile emret, Rabbinin yoluna hikmet ve mev'ıza-i hasene ile da'vet et, cahillerden yüz çevir.)

İmam Zeynel-Abidin Hz.leri elli yedi yaşında vefat edip alem-i cemale teşrif etdi. İki senesi dedesi Hz. All ile, on senesi amcası imam Hasan ile, iki senesi de babası imam hüseyn ile geçdi. Kendileri, Velid bin Abdül Melik tarafından zehirlenerek şehid edildi. Cennetül Baki'de amcası imam Hasan'ın yanına gizlendi. On bir erkek ve dört kız evladı oldu. Onlara ilmini, ibadetini ve zühdünü miras bırakdı.

İmamet, oğlu Muhammed'il Bakır Hz.lerine intikal etdi.

EBU CA'FER MUHAMMED "EL-BAKIR"

(Beşinci imam)

Bu zat-ı a'laya "Bakır" denilmesinin sebebi şu idi: Cenab-ı Hakk Hz.leri, semavatin ve arzın hakaik-i ilahiyyesini, letaifini, maarif-i ledünniyesini, esrar-i Sübhanisini, ihkam ve hikmetinin inceliklerini onunla yarıp meydana çıkarmış ve ibad-ı hassına arzetmişdir.

Ve onun hakkında şöyle de denildi:

O, kalbinin safası, nefsinin temizliği, nesebinin tahareti ve hulkunun şerefi ile ilm-i ilahi hazinelerini açdı, yaydı ve ilmin sancağını ali kıldı. Ömrünü Allahu Teâla'nınitaati ile geçirdi, onun ef alini, ahlakını ve ahvalini vasfetmekden diller aciz kaldı.

Onun şan u şerefine şu hadise bile kâfidir.

imam Bakır Hz.leri suret i'tibariyle yaşlaro küçük iken, ashab-ı kiramdan Hz. Cabir (R.A.), kendilerine mülaki olduğunda: "Deden Resulullah (S.A.V.) sana selam söyledi" demiş idi. (Bu hadis daha önce geçdi.)

Hicri yüz on yedi senesinde, elli sekiz yaşında, babası Zeynel-Abidin (A.S.) gibi zehirlenerek şehid edildi. Annesi imam Hasan'ın kızıdır. Kendileri, babası Zeynel Abidin'in yanında, Hz. Hasan ve Hz. Abbas'ın kubbesi altında, Cennetül Baki'de defnedildi.

Altı erkek evlad bırakdı. Onların efdali ve ekmeli Hz. Ca'fer'is-Sadik (A.S.)'dir, halifesi ve vasisidir.

İMAM CA'FER SADIK

(Altıncı İmam)

Bu zatın ilmi ve şöhreti, babası gibi afakı sardı. Onun hakkında Yahya bin Said, ibni Cüreyc, Malik, Süfyan bin' Uyeyne, Sufyan'is-Sevri ve Ebu Hanife gibi zatlar pek çok! rivayetde bulundular.

Anneleri, Hz. Ebu Bekir'in torunu, Kasım'ın kızıdır.

Kitabın bas tarafında, Abbasi devletinin kuruluşu hakkında, bu zatın kerametleri zikrolunmuşdu.

Ebul-Kasım Et-Tiberi, ibni Veheb'den:

Leys bin Sa'd'ın şöyle dediğini duydum: Yüz on üc Hicri'de, Haccedip, Mescid-i Haram'da ikindi namazını kıldıkdan sonra, Ebu Kubeyş dağına çıkdım. Orada oturup dua eden bir adamı gördüm. önce: "Ya Rab! Ya Rab, ya Hayyu ya Kayyum" dedikden sonra: "Ya Rabbi! Canım üzüm istiyor, bana üzüm yedir, giyeceğe ihtiyacım var, bana giyecek ver" der demez bir sepet üzüm ve sepetin içinde iki elbise göründü. Böyle bir elbise asla görmediğim gibi, o mevsim de üzüm de yokdu."

O zat üzümü yemeye başlamadan, ben ona: "Ben de senin ortağınım, sen dua ederken ben âmin dedim" dediğim zaman: "Buyrun yeyin" dedi. Onunla beraber yemeye başladım, hayatımda öyle lezzetli üzüm yemedim. İkimiz de doyduk, fakat sepetdeki üzüm eksilmedi.

Elbisenin bir tanesini aldı, diğerini bana vermek istedi. "Benim ihtiyacım yok" dediğim zaman, birini beline sardı,

Birinigiydi. Beraber Ebu Kubeys'den aşağıya indik, yoldu bir adamla karşılaşdık. Adam ona dedi ki: "Ey Resulullahın oğlu! çıplağım, Allah'ın sana ihsan etdiğinden beni giydir" dedi. Ca'fer Sadık (A.S.) her iki elbiseyi ona verdi.

Daha sonra ben, o fakir adama dedim ki: "Bu kim?" "Ca'fer Sadık Hz.leri" dedi.

Ondan sonra ben onu aradım, ondan her şeyi öğreneyim diye. Fakat bulamadım kısmet olmadı.

İmam Ca'fer Sadık Hz.leri Hicri yüz seksen dört senesinde, altmış sekiz yaşında yine babası gibi zehirlenerek şehid edildi, Cennetül Baki'de babasının yanına basırıldı. Altı erkek bir kız evlad bırakdılar. Onların içinden, kendisine ilmen, ma'rifeten, kemalen ve fadlen Musa Kazım Hz.leri varis oldu.

İMAM MUSA KAZIM (A.S.)

(Yedinci imam)

Hududsuz musamahası ve hilmi sebebiyle kendisine bu isim verilmişdir. Bu zat-ı a'laya Irak'da hacetlerin kabul kapısı denir. ibadetde en üstün, ilimde en alim ve sehada eşsiz idi. Harun Reşid,Musa Kazım Hz.lerine: "Siz Resulullahın (S.A.V.) zürriyetinden olduğunuzu söylüyorsunuz, halbu ki siz Ali'nin zürriyetindensiniz" dediği zaman, Musa Kazım (A.S.) ona şu ayeti okudu:

" Fekul tealev ned'u ebnaena ve ebnaeküm ve ni-sa'ena ve nisa'eküm ve enfüsena ve enfuseküm..." (Ali imran; 61) (Meali: O hasımlarına de ki: "oğullarımızı ve oğullarınızı kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendilerimizi kendilerinizi cağıralım, sonra ibtihal ile can u gönülden dua edelim, yalvaralım, Allah'ın la'neti yalancılar üzerine; olsun diye niyaz edelim...")

Ve şöyle cevab verdi: "Cenab-ı Peygamber (S.A.V.), Hırıstiyanlarla mübahelede Hz. Ali, Hz. Fatima, Hz. Hasan ve Hüseyn'den baskasını da'vet etmedi. işte bu ikisi Hz. Resulullahın oğullarıdır."

ibni'l-Cevzi ve diğerlerinin şakik-i Belhi'den rivayet etdikleri kerametlerinden birisi şöyledir:

şakik-i Belhi yüz kırk dokuz Hicri'de hacca giderken Kadisiyye'de, yalnız başına tenha bir yerde ibadetle meşgul bir genç görüyor ve kendi kendine şöyle diyor:

"Bu, insanlara zühdünü göstermek isteyen, sofilik taslayan gençlerden biri, gideyim onu ikaz edeyim." Yanına gidiyor, söze başlamadan önce gene ona: "Ya şakik! Allahu Teala Kitab-ı Keriminde şöyle buyuruyor: 'Ya eyyuhelleziyne amenuc-tenibu kesiyren minezzanni...' (Hucurat: 12)" (Meali: Ey hakkıyle iman edenler Zannın birçoğundan çekinin, çünki zannın ba'zısı vebaldir...)

dedi ve hemen kayboldu. şakık-ı Belhi sözüne devamla:

Daha sonra onu "Vakkasiye"de huşu hudu ile ağlayarak namaz kılarken gördüm. Özür dilemek içün yanına yaklaşdığım zaman, namazda şu ayeti okuduğunu duydum: "Ve inni legaffarun limen tabe..." (Taha: 82) (Meali: Bununla beraber ben, tevbe edip rücu' eden, iman eden salih amel işleyen, sonra doğru yolda yürüyen kimseler hakkında elbetde mağfiret sahibiyim.)

Remale'ye vardığımızda onu, kovası düşen bir kuyunun başında gördük. Dua etdi, kuyunun suyu kova ile beraber yükseldi. Abdest aldı, dört rekât namaz kıldı, sonra elindeki maşraba ile bir kum yığınından bir parça kum alıp maşrabaya koydu ve içdi. Ben kendisine: "Allah'ın sana ihsan etdiıi rızıklardan bana da ihsan et" dedim. Bana: "Ya şakik! Allah'ın bizim üzerimize olan, zahiri ve batini ni'metleri devamlıdir, ezeli ve ebedidir,

Rabbine hüsnü zanda bulun" dedi ve elindeki maşrabayı bana uzattı. Kanıncaya kadar içdim. Öyle lezzetli ve kokulu bir şerbet vallahi hiç içmedim. İki üc gün canım hiçbir şey yemek ve içmek istemedi. Daha sonra onu Mekke'de gördüm.

Mes'udi'den:

Harun Reşid, Musa Kazım'ı (A.S.) habsetmişdi. Bir gece rü'yasında imam Ali'yi gördü, elinde bir süngü vardı. Süngüyü Harun Reşid'in güğsüne doğru uzatmış: "Musa Kazım'ı serbest bırak, yoksa bu süngü ile seni öldürürüm" dedi.

Harun Reşid korku ile uyandı. Hemen imamın serbest bırakılmasını emretdi ve kendisine otuz bin dirhem verip, isterse Bağdat'da, isterse Medine'de ikamet etmesini teklif etdi. İmam Medine'yi tercih etdi.

Harun Reşid'den önce halife olan Hadi de onu habsetmiş ve rü'yasında imam Ali kendisine şu ayeti okumuş:

"Fehel aseytüm in tevelleytüm en tufsidu fiylardi ve tukatti'u erhameküm" (Muhammed: 22). (Meali: Ya ma'şer-i münafıkın! Siz hükümet mevkiine geldiğiniz zaman, arz üzerinde cahiliyet şiarı ve adeti olarak fesad çıkarmanız ve aranızdaki karabet rabıtalarını parçalamanız sizden umulmaz mı?) Uyandığızaman derhal geceleyin Musa Kazım'ı (A.S.) serbest bırakdı.

Yine bir gün Harun Reşid, Musa Kazım'ı (A.S.) Ka'be'de otururken görmüş ve kendisine: "insanların gizlice kendisine biat etdikleri kimse sen misin?" demiş. Musa Kazım (A.S.): "Ben kalblerin imamıyım, sen ise cesedlerin halifesisin" buyurdular.

Medine'de huzur-i Peygamberi'de buluşdukları zaman. Cenab-ı Muhammed aleyhisselamı ziyaretleri esnasında harun Reşid Peygambere hitaben: "Esselamu aleyke ey amcamoğlu" dedi. Musa Kazım Hz.leri ise cedd-i a'lalarınahitaben: "Esselamu aleyke babacığım" buyurdular.

Bunu bir türlü hazmedemeyen Harun Reşid, hasedinden bahaneler bulup kendisini Bağdad'da habsetdi ve zehirleterek şehid etdi.

Bağdad'ın batısında "Kazimiye" diye anılan mevkide, gizlenmişdir. Otuz sekiz erkek evladından, yerine imam olan Aliyy'-ur-Rıza Hazretleridir.

İMAM ALİYY'UR-RIZA (A.S.)

(Sekizinci imam)

Halife Me'mun, İmam Rıza'nın (A.S.) imametine biat etdi, kendisini tebcil ve takdis eyledi, kızını ona nikâhladı. İki yüz bir Hicri'de, kendi el yazısıileonu veliahd tayin edip hilafeti ve memleket idaresini kendisine bırakdıı. Bu ahidnameye pek çok kimseyi şahid kıldı.

Fakat Halifenin etrafındaki muhteris munafıklar, buna tahammul edemeyip gizlice imam Rıza'yı zehirleyerek şehid etdiler. İmam Rıza önceden, zehirli üzümle şehid edileceğini haber vermişdi. Nitekim dedikleri gibi de oldu.

Hâkim, Muhammed bin isa, Ebu-Habib'den (R.A.):

Resulullah (S.A.V.) Hz.lerini rü'yamda, Haccac bin Yusuf Es-Sakafi'nin evine gelmiş gördüm ve ona selam verdim: Bakdım elinde hurma lifinden bir tabak, içinde "Sayhani" hurması var. Onlardan bana on sekiz tane verdi.

Bu rü'yayı, on sekiz sene daha yaşayacağım diye tabir etdim. Yirmi gün sonra

imam Rıza Hz.leri Medine'den geldi ve rü'yamda gördüğüm eve indi. Kendisini ziyarete gitdim. Gördüm ki rü'yamda olduğu gibi, Resulullahın oturduğu yerde oturuyor, elinde hurma lifinden bir tabak ve içinde de Sayhani hurması. Kendilerine selam verdim. Selamımı aldıkdan sonra, o hurmalardan bana bir avuç verdi. Saydım bakdım tam on sekiz tane. Kendisine dedim ki: "ey resulullahın oğlu! Biraz daha verir misin?" Bana şöyle dedi: "Dedem Resulullah verseydi, ben de verirdim."

"Tarih-i Nisabur"da: imam Rıza (A.S.) birkaç gün kaldıkdan sonra "Merv şahcihan"a hareket etdi. Yüzü örtülü idi. Yolda, Hafiz Ebu Zer'a Er-Razi ile Hafiz Muhammed bin Eslem El-Tusi ve beraberlerinde birçok talebeleri olduğu halde imam Rıza'ya refakat ediyorlardı. O iki zat, imam'dan kendilerine mübarek, müserref ve mukerrem yüzünü göstermesi içün yalvardılar ve babalarından bir hadis zikretmesini istirham etdiler.

İmam Rıza (A.S.) katırını durdurdu, yardımcısından örtüsünü açmasını istedi. Mübarek yüzünün nuru ile oradaki cemaati nura garkeyledi.

Mübarek saçları, Cedd-i a'laları gibi omuzlarına inmişdi, vech-i pakini görenler, kendilerinden geçip cezbeye kapıldılar. Kimi ağladı, kimi kendisini yere atdı, kimi de katırının tırnağını öpdü. Alimler oradaki insanları sükunete da'vet etdiler. Hz. imam şöyle buyurdu:

Babam Muse'l-Kazım'dan, babası Ca'fer'is-Sadık'dan, babası Muhammed'il-Bakır'dan, babası Zeynel-Abidin' den, babası Hüseyn bin Ali'den ve babası Ali bin Ebi Talib'den:

Habibim ve kurret-i aynim Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Cebrail bana şöyle dedi: Allah (c.c.) Hz.leri buyurdular ki: 'La ilahe illallah benim kal'amdır, her kim onu söylerse kal'ama dâhil olur, kal'ama dâhil olan da azabımdan emin olur.' Sonra yüzünü tekrar örtdü ve gitdi."

Bu hadisi yazanların adedi on bin kişiyi geçdi.

"Faslul-Hitab" kitabında bu hadis hakkında şöyle bir ilave de var:

* "Faslul-Hitab" kitabindan.

İmam Rıza (A.S.) bu hadise Have olarak: "Biz Ehl-i Beyt, La ilahe illallah'ın şartlarındanız." Kendisine: "Bu şartlar nedir?" diye sorulduğunda: "imametimizi tasdik ve bize itaat" buyurdu. Bu rivayeti kuvvetlendiren imam Ali'nin (A.S.) "Gurer'ul Hikem"deki: "La ilahe illallah'ın şartları vardır, ben ve zürriyetim onun şartlarındandır" sözüdür.

İmam Rıza (A.S.), elli beş yaşında şehid oldu. Beş erkek, bir kız çocuğu vardı. Bunların ekmeli, a'lemi ve halefi Muhammed'it Taki El-Cevad'dır.

MUHAMMEDİT TAKİ EL-CEVAD (A.S.)

{Dokuzuncu imam)

Muhammed El-Cevad dokuz yaşında iken, çocuklarla bir sokakda oynuyorlardı. Halife Me'mun o sokakdan geçerken bütün çocuklar kaçışdılar, yalnız imam kaldı. Halife bunu fark etdi ve yanına geldi: "Oğlum sen niçin kaçmadın?" diye sordu. Küçük imam ona şu cevabı verdi: "Kaçmak içün yolda bir mani yok, benim de bir suçum yok, su-çu olmayam cezalandırmayacağınıza dair size hüsn-i zannım var, niçin kaçayım." Halife çocuğun bu cevabına ve hüsn-ü suretine hayran kaldı.

Me'mun ava gidiyordu, şahini de yanında idi. Şehirden çıkınca şahinini bir kekliğin üzerine uçurdu. Şahin yükseldi yükseldi ve kayboldu. Bir müddet sonra gagasında, canlı, ufak bir balıkla döndü. Halife hayret içinde kaldı, Gelirken, yolda rastladığı çocuk hiç aklından çıkmıyordu, Çocukların yanına döndü, hala oynuyorlardı. Yine hepsi kaçdi, yalnız imam kaldı. Me'mun ona: "Elimde ne var?' diye sordu. İmam şöyle cevab verdi:

"Cenab-ı Hakk, kudretiyle gökyüzünde bir deniz halketmişdir, içinde küçük balıklar yaratmışdır ki o balıkları melikler avlar. O melikler de onunla Ehl-i Beyt-i Mustafa'yı imtihan ederler" deyince, Halife Me'mun: "Yoksa sen imam Rıza'nın oğlu musun?" dedi ve imamı yanına aldı. Kendisine çok büyük izzet ve ikramda bulundu. Ve daha sonra kızı Ümül-Fadl'ı onunla evlendirmeye karar verdi.

Bu hal, Abbasilerin hiç hoşuna gitmedi. Babası imam Rıza'yı veliahd tayin etdiği gibi onu da veliahd tayin eder diye korkdular ve engel olmak içün ellerinden geleni yapdılar. Küçük imamı, Halife Me'mun'un gözünden düşürmek içün, meşhur âlimlerden Yahya bin Ektem'e, ilmi muhahaselerde onu yenmesi içün, büyük paralar va'detdiler. Yahya bin Ektem, imama ne kadar ilmi mes'ele sordu ise hepsinin cevabını mükemmel olarak aldı.

Halife Me'mun, imama: ya Muhammed Taki! Sen de ona hiç olmazsa bir sual sor" dedi. Muhammed Taki, Yahya'ya şu suali sordu:

"Bir adam bir kadına sabahleyin bakdı, ona haram oldu. Aynı kadına kuşluk vakti bakdı helal oldu, öğleyin ona haram oldu, ikindi vakti helal oldu, akşam haram oldu, yatsı vakti helal oldu, gece yarısı haram oldu, sabahleyin helal oldu. Buna şer'an cevab verin" dedi.

Yahya, düşündü düşündü, "Bilmiyorum" dedi.

Bu mes'eleyi Muhammed Cevad Hz.leri şöyle izah etdi: "Bir yabancı sabahleyin bir cariyeye şehvetle bakdı, bu bakış ona haramdır. Kuşluk vakti onu satın aldı, ona helal oldu. Öğleyin onu azad etdi, ona haram oldu. İkindi vakti onu nikâhladı, kendisine helal oldu. Akşam zihar yemini etdi, ona haram oldu. Yatsıda zihar'ın

keffaretini ödedi, kendisine helal oldu. Geceyarısı onu talak-i ric'i ile boşadı, haram oldu. Sabahleyin nikâhına rucu' etdi, helal oldu."

Halife Abbasilere döndü ve: "işte bir türlü kabul etmek istemediğiniz zatın faziletini bizzat gördünüz" dedi.

Kızını onunla evlendirdi. Hz. imam hanımını alıp Medine'ye gitdi. Bir müddet sonra, hanımı Ümmül Fadl, babası Halife Me'mun'a mektup yazıp, imam'ın bir cariye almasından şikâyet etdi. Babası ona şöyle bir cevab yazdı: "Bir daha böyle haksız şikayetde bulunma! Ben seni ona Allah'ın helal kıldığını haram kılasın diye nikâhlamadım."

Halife Me'mun'un vefatından sonra yerine geçen Mu'tasım'ın da'veti üzerine, Hicri iki yüz yirmi senesinde Bağdad'a gitdi. Muharremin ikinci günü idi. Aynı senenin Zilka'de ayının sonunda, yirmi beş yaşında iken, dedeleri gibi zehirlenerek şehid edildi.

Turbesi Bağdad'da, Kazimiye mevkiinde, dedesi Musa Kazım'ın yanındadır.

İki erkek, iki kız dört çocuğu oldu. Erkek çocuklarının birinin ismi Musa, diğerinin ismi Aliyy'un-Naki'dir. Babasından sonra imamet Aliyy'un-Naki Hz.lerine geçmişdir.

ALİYY'UN-NAKİ (EL-HADİ) (A.S.)

(Onuncu imam)

Bir gün Kufe civarında bir a'rabi geldi ve Aliyy'ün Naki Hz.lerine: "Ben sizin ve ecdadınızın velayetine sarılanlardanım, size gönül verenlerdenim, zor durumdayım, borcum var, kimseye söyleyemedim size geldim" dedi. İmam (A.S.) kendisine: "Burada dur bekle" dedi ve Halife Mütevekkilin kendisine gönderdiği otuz bin dirhemi köylüye verdi.

Köylu: "Ey Resulullahın oğlu! Borcumu ödemeye on bin yeter" dedi. Fakat imam verdiğinin fazlasını geri almadı: "Biz verdiğimizi geri almayız" dedi. A'rabi: "Allah Risaletini kime vereceğini çok iyi bilir" diyerek gitdi.

Mes'udi'den:

Halife Mütevekkil, kasrının sahanlığına üç aslan getirilmesini emretdi. Sonra imam Aliyy-ul-Hadi'yi da'vet etdi. Kendisini sahanliğa aldıkdan sonra üzerine kapıyı kapatdı. Aslanlar imamın etrafında huşu ve hudu ile tavaf ederek tezellül gösterdiler. İmam onları okşadı.

Aliyy'ul-Hadi (A.S.), Mütevekkilin yanınagitdi, bir saat kadar onunla konuşdukdan sonra, aşağıya aslanların yanına indi. Aslanlar yine aynı şekilde davrandılar. Sonra

orayı terk etdi. Daha sonra Mütevekkil ona birçok hediyeler gönderdi.

Yakınları Mütevekkil'e: "Amcanın oğlunun aslanlara yapdığını gördün, sen de onun yapdığını yapsana" dedikleri zaman: "Siz beni öldürmek mi istiyorsunuz?" dedi ve bu hadiseyi kimseye anlatmamalarını sıkı sıkı tenbih etdi.

Halife Mütevekkil'in da'vetiyle, Hicri iki yüz kırk üç'de, Medine'den Samarra'ya teşrif etmişlerdi. Ömürlerinin sonuna kadar orada ikamet etdiler. Hicri iki yüz elli dört senesinin Cemaziyel-ahirinde, kırk yaşlarında Cedd-i a'lalarına kavuşdular. Samarra'da kendi evlerinde sırlandılar.

Dört erkek, bir kız çocuğu bırakdılar. İmamet, oğullarından Hasen'ül Askeri'ye geçdi.

HASEN'ÜL ASKERİ (A.S.)

(On Birinci imam)

Hasen'ül Askeri (A.S.), Hicri iki yüz otuz iki senesinde doğdu. Halife Mütevekkil'in oğlu Halife Mu'temid zamanında, Hasen'ül Askeri Hz.leri ve kendisini seven dostları hapiste idiler. Büyük bir kıtlık oldu. Halife üç gün arka arkaya yağmur duasına çıkılmasını emretdi. Üç gün müslümanlar dua etdikleri halde bir damla yağmur yağmadı.

Hırıstiyanlar da başlarında bir rahip ile yağmur duasına çıkdılar. Ne zaman rahip elini yukarıya kaldırsa gökyüzünü bulutlar kaplayıp şakır şakur yağmur yağmaya başladı. Bu hali gören ba'zı kimseler, islam'dan şüpheye düşüp irtidad etmeye başladılar.

Bu hal karşısında Halife telaşlandı ve hemen Hasen'ül Askeri'nin (A.S.) hapisden çıkartılıp kendisine getirilmesini emretdi. Zat-i a'la geldiği zaman Halife kendisine: "Ceddin Resulullahın (S.A.V.) ümmeti helak olmadan yetiş ve kurtar" dedi. Hz. imam, bütün dostlarının da hapisden çıkarılmalarını şart koşdu: 'Yarın, hırıstiyanlar da rahiple beraber yağmur duasına çıksın. Allah'ın izniyle ben bu şüpheyi izale edeceğim" buyurdu.

Ertesi günü, rahip hırıstiyanlarla yağmur duasına çıkdı. Elini kaldırr kaldırmaz yağmur yağmaya başladı. Hasen'ül Askeri Hz.leri: "Rahibin elindekini bana getiriniz" dedi. Getirdiler ve bakdılar ki bir insan kemiği.

Kemiği rahipden aldıkdan sonra, Hz. imam, rahibe: "Haydi bakalım Elini kaldır dua et de yağmur yağsın" dedi. Rahip elini kaldırdı dua etdi. Bütün bulutlar dağıldı, güneş çıkdı, tek bir damla yağmur yağmadı.

Bu hal karşısında herkes hayrete düşdü.

Halife Mu'temid: "Ya Eba Muhammed! Bunun hikmeti nedir?" dedi. Hz. imam: "Bu bir peygamber kemiğidir, rahip onu nereden bulmuşsa bulmuş. Hiçbir peygamber kemiği yokdur ki örtüsüz ve açıkda kaldığı zaman üzerine yağmur yağmış olmasın."

O kemiği defalarca denediler, her seferinde yağmur yağdı. İnsanlardan şüphe zail oldu, imam ve dostları evlerine döndüler.

İki yüz altmış Hicri'de yirmi sekiz yaşında vefat edince, babası Aliyy'ul Hadi'nin (A.S.) yanına gizlendi.

Dedeleri gibi zehirlenerek şehid olduğu rivayet edilir.

Yalnız beş yaşında, Ebul Kasım Muhammed El-Hücce namında bir erkek çocuğu bırakdı. Beş yaşında olan bu zata, Allah öyle ilim ve hikmet ihsan etmişdi ki, kendisine El-Kaim'ul Muntazar ismi verildi. Bu çocuk imam Hasen'ül Askeri'nin vefatından önce kayboldu.

EBU'L KASIM MUHAMMEDİL MEHDİ (EL MUNTAZAR)

(On ikinci imam)

Hicri iki yüz elli beş senesinin şaban ayının on beşinci günü dünyaya geldi. Annesinin ismi Nercis idi. Beş yaşında iken babası vefat etdi.

Rivayet edildiğine göre, Hasen'ül Askeri'nin halası Hz.Hakime Hasen'ül Askeri'yi çok sever ve onun çocuğunu, kendisine göstermesi içün Allaha dua ederdi.

Hicri iki yüz elli beş şaban ayının on beşinci gecesi Hz. Hakime, Hasen'ül Askeri'nin evine geldi. Hasen'ül Askeri (R.A.) ona: "Hala! Bu gece bizde kal" dedi. Hz.Hakime orada kaldı. Fecr vaktı Nercis hanımda doğum alametleri belirdi ve beklenen mubarek zat, sünnetli olarak dünyaya geldi. Hz.Hakime çocuğu aldı, babasına götürdü.

İmam, çocuğu kucağına aldıktan sonra, elini sırtına ve gözlerine sürdü, sonra dilini ağzına vererek emzirdi. Sag kulağına e'zan, sol kulağına kamet okudu ve ismini koydu. Sonra halasına: "Al bunu annesine götür" dedi.

Hz.Hakime: "Ertesi gün tekrar yanlarına geldiğimde, bu mubarek çocuğu imamın kolları arasında san bir elbise ile gördüğüm zaman öyle bir nur saçiyordu ki, onun nuru ve muhabbeti kalbimin her köşesini doldurdu.

Hz. imama: 'Efendim, bu çocuk hakkında ne biliyorsun?' diye sordum. İmam: 'Halacığım! Bu, önceden müjdesi verilen, beklenen imam'dır' dedi. Ben hemen Allah'a şükür secdesine kapandım.

Mehdi Hz.leri beş yaşına geldiği sıralarda, birkaçevlerine gittiğim halde çocuğu göremeyince, imama sordum: 'Ebul Kasım Muhammed nerede?' dedim.

İmam bana: 'Biz onu Allah'a emanet etdik. Hz. Musa'nın annesinin, Musa'yiAllah'aemanet etdiği gibi'dedi."

Denildi ki, Allah ona hikmet ve "Fasl'ul-Hitab" verdi ve onu âlemlere ayet yapdı. Hızır ve ilyas (A.S.) gibi, ona uzun ömürverdi.

"Fasl'ul-Hitab"dan:

Tirmizi ve "Nevadir'ul Usul"de Hz. Cabir'den (R.A.): Resulullahın (S.A.V.), hacda arefe günü, nakası Kusva'nın üzerinde şöyle hitab etdiğini işitdim: "Ey nas! Ben size öyle bir şey bırakıyorum ki, ona tabi' olursanız, asla dalalete düşmezsiniz. Kitabullah ve Ehl-i Beytim."

"Nevadir'ul Usul"de Enes bin Malik'den (R.A.): Resulullaha (S.A.V.) bir gün bir adam geldi.

"Ya Resulallah! Hangi amel daha üstündür?" diye sordu.

Resulullah (S.A.V.): "Allah'ın ilmi ve onun ahkâmı" buyurdular. Adam gitdikden sonra tekrar döndü geldi: "Ya Resulallah! Ben size ilimden değil, amelden sordum" dedi. Resulullah (S.A.V.) cevaben: "Amelin azı da çoğu da ilim ile faydalıdır.

Cehl ile sana amelin çoğu da azı da fayda vermez" buyurdular.

"Maarif'de Resulullah (S.A.V.):

Ya Ali! Kapıyı tut, kimse girmesin, melekler beni görmek içün geliyorlar, beni sıkıştırıyorlar" dedi. Melekler gitdikden sonra Hz. Ali: "Ya Resulallah! Seslerini duydum, onlar üç yüz otuz melek idiler" dedi. Fahr-i Âlem: "Bunu nasil bildin?" deyince, Hz. Ali: "üç yüz otuz değişik ses duydum" dedi.

Ve sonra Resulullah (S.A.V.), elini Hz. Ali'nin göğsüne koydu ve: "Allah ilmini artdirsin" diye dua buyurdu.

Molla'dan, Muhibb'itTaberi'den: Hz.Ali'den(K.V.):

Resulullahın şöyle dua etdiğini duydum: "Allahım! İşte bunlar, senin Resulünun zürriyetidir.

Zürriyetimden, kıyamete kadar gelecek olanlardan, hata yapanların hatalarını,hayırlarına bağışla ve hepsini de bana bağışla." Sonra buyurdu ki: "Rabbim dediğimi yapdı ve yapacak." Hz.Ali: "Ya Resulallah! Rabbin ne yapdı ve ne yapacak?"

Resulullah (S.A.V.): "Rabbim, sizin için, kendisinden istediğimi kabul etdi ve sizden sonra gelecekler için de kabul etdi."

Hafız Cuani'den, imam Hüseyn'in (R.A.) oğlu Ali'nin oğlu Zeyd (R.A.) Hz.lerinden:

Cenab-ı Hakk (c.c.) bizi sevenlerden, bizim velayetimizden ayrılmayacaklarına dair, babalarının zahrında iken söz aldı. Onlar bizi asla terk etmezler, çünki Allah bizi onlara sevdirdi.

"Savaik-i Muhrıka"dan:

Emirel Mü'minin imam Ali (K.V.), bir gün bir cemaatin yanından geçerken, hemen ayağa kalkdılar ve kendisine ta'zim ve tevkirde bulundular.

İmam Ali onlara: "Siz kimlerdensiniz?" diye sordu. Onlar: "Biz seni sevenlerden ve senin yolunda olanlardanız." Hz. Ali onlara: "Hayırda olasınız" dedikden sonra: "Siz böyle söylüyorsunuz, ama niçin ben sizin simalarınızda bu sevginin ve bu bağlılığın alametlerini ve beşaretlerini göremiyorum" dedi.

Hitab etdiği bu cemaat, hayâlarından dolayı, imamın bu sözü karşısında susdular.

İmamın yanında olanlardan bir zat: "Ya Emirel Mü'minin! Siz Ehl-i Beyte ikram-ı hassı ile ikram eden ve sizi sevmeyi, ayat-i Sübhanisiyle müminlere farz kılan Allah hakki için, bize söylermisin.

Sizi sevmenin ve size tabi' olmanın alametleri ve vasıflarınelerdir?" dediği zaman, imam Ali (K.V.):

"Bizim yolumuzda olanlar ve bize tabi' olanlar; Hakka arif, Allah'ın emrine amil, doğruyu söyleyen, ehl-i fazilet,yiyecekleri az, giyecekleri sade, yüruyuşleri mutevazi, Allah'a taatlarında huşulu, ibadetlerinde hudulu, harama gözleri kapalı, kulakları yalnız Rablerinin ilmine acık, Allah'ın kazasına razı. Eger Allah onların ecellerini tayin etmemiş olsaydi, Rablerine kavuşmanın şevki ile ruhlanı bedenlerinde bir an durmazdı.

Halık-ı a'zamı içlerinde ta'zim eder, Hakkın gayrını, gözlerinde küçük görürler Cenneti görmüş ve tahtlarında oturmuş gibi fehmederler ve Cehennemi de azabını tatmış, sabretdikden sonra, felah-ı ebediye kavuşmuş gibi bilirler. Dünya onları ister; onlar dünyayı istemez.

Gecelerine gelince... Diz çöküp Kur'an okurlar, onun mesellerinden ibret alırlar. Ba'zan onda, belalarına şifa bulurlar, ba'zan da secdelere kapanıp gözyasları dökerek Cebbar-ı Azim'i tebcil eder, ahrardan olmak için ona iltica ederler.

Gündüzlerine gelince... Gündüzleriâlimdirler, hâkimdirler, ebrardırlar ve

muttakldırler. Bütün amelleri, ivazsız garazsız Allah içindir. Yapdıklarının azına razı olmazlar, çoğunu da çok görmezler. Her zaman kendi nefislerini itham ederler. Allah korkusu ve Allah sevgisi ile kalpleritir titrer.

Onlardan herhangi birisine bakdığınız zaman, dininde kuvvetli, hazminde yumşak, imanında yakin, ilminde haris, fehminde fakih, hulkunda halim, niyyetinde sağlam, varlıkda cömert, yoklukda mütehammil, meşakkatde sabırlı, ibadetde husulu, herkese karşı merhametli, ihsanında adil, kazancında helale talib, Hakk ile neşit, şehvetine sahib, ameli zikr, hemmi şükr.

Geceleyin ğaflet uykusundan hazer ederek uyur, Allah'ın kendisine ihsan etdiği fazl u rahmetine sevinerek uyanır. Faniden yüz çevirir, Baki'ye rağbet eder. İlmi ameli ile beraberdir ve ilmi hilm iledir, Tembelliği çok az, çalışması pek çokdur. Emeli az'dır, hatadan çok çekinir. Kalbi, Rabbine şakir, nefsine mani', dinine harisdir, gayzına hâkimdir.

Komşusu kendisinden emindir. İşikolay, kibri yokdur, sabrıaşıkardır. Zikri çok, yapdığı hayırda riya yokdur, hayâsından dolayı hayrı terk etmez. Bizi sevenler ve bize tabi' olanlar işte bunlardır.

Bunlar bizdendir ve bizimle beraberdir. Ah... Onlara kavuşacağım günü hasretle beklerim."

Orada bulunan, imam-i Ali'nin dostlarından Hamam bin Abbad bin Heysem, bir sayha ile yere düşdü. Bakdılar ki ruhunu Hakka teslim etmiş.

Emirel-mü'minin ve beraberindekiler, techiz u tekfini yapip namazını kıldılar.

Şeyh imam Abdurrahman bin Muhammed bin Ali bin Ahmed'il Bestami'nin "Durrefül Maarif kitabında ilm-i huruf ve ilm-i cefr'den ba'zi noktalar:

Cenab-ı Hakk harflerde, esrar-i ilahisini gizledi:

"Ve alleme ademel esma'e külleha..." (Bakara: 31). (Meali: Bütün esmayıÂdem'e ta'lim etdi, sonra esmayı meleklere arz etdi. Şayet sözünüzde sadık iseniz, bunları (eşyanın hakıkatını) bana haber veriniz dedi.) Ayet-i kerime-sindeki beyan ileÂdem'e (A.S.) bu harfler, nurani kalıplarla, Levh-i Mahfuz'dan, kalem ile ögretildi. Bu harflerin ilmi, Hz. Âdem'e on sahife olarak indirildi. Bundan sonra, Cenab-ı Muhammed'e (A.S.) kadar gelen peygamberlerin ba'zılarına da indirildi.

Hz. Muhammed'de (S.A.V.), Kur'an-ı Mübin'de, bu ilim ve esrar, kemali ile zahir oldu. ilm-i ilahinin menba' ve masdarı olan Hz. Muharnmed (A.S.), bu ilmi ve bu esrarı, vasisi olan imam Ali'ye (K.V.) verdi. İşte bu ilim "Ene medinetül ilmi ve Aliyyun babuha" (Ben ilmin şehriyim, Ali (ilmin kapısıdır) hadis-i Muhammedileri ve "...ve'tül buyute min ebvabiha..." (Bakara: 189) (Evlere kapılarındangiriniz I'iniz)

ayet-i kerimesinin ma'na-i işarisiyle, bu ilim ve esrar, kıyamete kadar devam edecek ve en son zuhur eden Mehdi-i Muntazar'da, tamamiyle zahir olup, devr-i saadet yaşandıkdan sonra, Cenab-ı Hakk, bu kâinat kitabını dürecekdir.

Bu ilim öyle bir ilim ve bu esrar öyle bir esrardır ki imam Ali şöyle buyuruyorlar: "Eğer ben Ebel-Kasım'dan (S.A.V.) duyduğum şeyleri size söylemiş olsam, benim yanımdan, 'Bu Ali yalancıların en yalancısı ve fasıkların en fasıkı" diyerek çıkardınız."

Bu inceliğe işareten Cenab-ı Hakk Kitab-ı Keriminde şöyle buyuruyor:

"Bel kezzebu bima lem yuhiytu bi'ilmihi ve lemma ye'tihim te'viluhu" (Yunus: 39). (Meali: Hayir! Onlar, ilmini ihata etmedikleri ve te'vili kendilerine hiç gelmemiş olan bir şey'i tekzib etdiler.)

Bu hususda imam Zeynel-Abidin (R.A.) şöyle buyuruyor: "Ben bu ilmin cevherini ketm ederim, cahiller fitneye düşmesin diye. O öyle bir ilim cevheridir ki, ben onu faş etsem bana putperest derlerdi ve Müslümanlar kanımı helal kılarlardı."

Ben bu kitabda Hz. Ali'nin (K.V.) ilm-i cefrinden nebze zikretdim, o da ilm-i ledünnun anahtarıdır.

Bu ilmi Cenab-ı Hakk âlimlerden gizledi. Alimlerin büyüklerine, bu esrarın ba'zilarını verdi.

işte bu ilimden nasiblerini almak için bab-i Ali'ye toplandılar. Ben sizlere onun esrarından, en ziyade şamil olanını ve amel cihetinden ekmel olanını seçdim.

Tarikat ulemasi ve hakıkat şeyhlerince, nakl-i sahih ve kesf-i sarih ile sabit olmuşdur ki Emirel-mü'minm Ali bin; Ebi Talib (A.S.), Küfe'de minbere çıkdı ve "Hutbe-i Beyan ismiyle maruf şu hutbeyi beyan etdi.

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

Bismillahirrahmanirrahiym.

Semavatı ve arzi yaradan, yeryüzünü yayıp döşeyip, semayı ona tavan yapan, dağları yüceltip arza direk yapan, pınarları halk edip fışkırtan, rüzgârları estiren, felaketleri emreden ve istediği zaman kaldıran, semavatı yıldızlarla süsleyen,

Felekleri tedbir ve teshir eden, onları taksim edip menziller takdir eden, bulutları yaradıp yerden yere sevk eden, yıldızlara ışık veren, cisimleri ölçüsü ile evsafiyle halkeden, dehri dürüp dertop edip bulandıran, hadeseleri getiren ve götüren, rızıkları tekeffül eden ve tedbir eden ve ölüleri dirilten Allah'a hamd ederim.

Ni'metlerine ve ni'metlerinin bolluğuna ve o ni'metlerin devamlılığına hamd ederim. şeriki olmayan Allah'ın vahdaniyyetine şehadet ederim, öyle bir şehadet ki şehadet edeni selamete götürür ve azabdan emin kılar. Ve şehadet ederim ki Muhammed (S.A.V.) O'nun Resulü ve Resullerin hatimi, Enbiyanının ekremi, efdalı ve Fahr-i Kainatdır, hak olan da'vetinin fatihi ve nasiridir.

Allah o Zat-i A'layı öyle bir ümmete gönderdi ki, şairleri putlara medhiye yazar.

işte o ümmete, öyle nasihat etdi ve öyle hidayet kapılarını açdı ki, sancakları yükseldi ve minberleri nurlandı. Kur'an mu'cizesi ile şeytanı ve saltanatını perişan etdi. Arabın en azğınlarının ve kâfirlerinin burnunu yere sürtü. Onun da'vası, ilk ziyaretçisi ile hak oldu. Onun şeri'at-ı Mutahharası ile şereflenen, ebediyyen şereflenir.

Allah'ın salat u selamı Resulüne ve onun unsur-u pakına ve şecere-i mübarekesine olsun.

Ey nas! Olan oldu ve olacak olan olmaktadır. Önümüzde öyle bir zaman var ki; iş başına namerdler geçecek, idareyi kadınlar ele alacak, arzu ve istekler artacak, reyler çoğalacak, müşkiller büyüyecek, şikayetler artacak, da'vaların ve sorunların ardı arkası kesilmeyecek, arz zelzelelerle.

Sarsılacak, farzlar yerine getirilmeyecek, emanet gizlenecek, hiyanet zahir olacak, iddialar çoğalacak, eşkıya galip gelecek, sefihler öne çıkacak, salihler geride kalacak, Kur'an sınırlanmaya ve saptırılmaya çalışılacak, Kamarin menzilleri kızaracak, fetret zirveye çıkacak, Hicret altılanınca çökük burunlular ortaya çıkacak, önüne geleni yakıp yıkacaklar, silip süpürecekler.

Keysan'a gelecekler, Horasan'i tahrib edecekler, kaleleri yıkacaklar, kan dökerek Irak'ı feth edecekler... Ah... ah, tekrar ah, ah onlara, her bulduğunu yiyip bitiren geniş ağızlara..."

İmam Ali as bundan sonra, bir sağına bir soluna bakdı ve derin bir nefes aldı: "Hayır... hiç çare yok, bunlar muhakkak olacak" buyurdu ve bir müddet huşu ve hudu içinde sakin kaldı.

Bu esnada Süveyd bin Nevfel'il Hilali yanına gitdi ve: "Ya Emirel-mu'minin! Sen bunlar olurken orada mı idin, gözünle mi gördün, nereden biliyorsun?" deyince, imam Ali (K.V.) ona döndü, bakdı ve gadabla şunları söyledi:

"Keşki anan seni doğurmamış olsaydı. Ey korkak, ey habis ve ey yalancı! Kahrolası ve yok olası" dedi ve tekrar söze başladı:

"Ben sırların sırrıyım, ben nurların agacıyım, ben semavatin deliliyim, ben tesbih edenlerin enisiyim, ben Cebrail'in haliliyim, ben Mikail'in arkadaşıyım meliklerin

kumandanıyım, feleklerin semendeliyim, ben safilerin kabıyım, ben elvahın muhafızıyım, karanlığın kutbuyum, ben Beyt-i Ma'murum, bulutların yağmuruyum, gayıbların nuruyum, hüccetlerin feleğiyim, ben hüccetlerin hüccetiyim, ben mahlukatın doğru yola sevk edicisiyim, ben hakikatlerin muhakkıkıyım, tevil'in açıklayanıyım, incil'in müfessiriyim,

ben Al-i Aba'nın beşincisiyim, yol göstericilerin rehberiyim, koruyucuların koruyucusuyum, ben A'rafın ricalıyım, ben ibrahim'in sırrıyım, Kelim'in resulüyum, ben evliyanınvelisiyim, Enbiyanın varisiyim, ben Gafur'un hicabıyım, Celinin en seçkiniyim, ben incil'in iliya'sıyım, ben şedidul-kuvayım, ben Livaul-Hamd'ın taşıyıcısıyım, ben Mahserin imamıyım, ben Kevserin sakisiyim, ben Cennetlerin taksim edicisiyim, ben ateşden uzaklaşdıranım, ben dinin arı beyiyim, ben muttakilerin imamıyım, ben Muhtar'ın varisiyim, ben yardımcıların yardımcısıyım, ben kafirlerin yok edicisiyim, ben imamların babasıyım, ben kapıyı sökenim, ben ahzabı dağıtanım, ben kıymetli cevherim, ben ilm şehrinin kapısıyım, ben beyyinatın müfessiriyim, ben müşküllerin halledicisiyim,

ben "nun velkalem'im, ben karanlıkların kandiliyim, "meta" suali benim, ben "Hel eta" suresinin memduhuyum, ben "ennebe'ul azim"im, "sirat-i mustakim" benim, sedeflerin incisi benim, Kaf dağı benim, harflerin sırrı benim, zamanı kısaltan benim, sarsılmayan dağbenim, ilmin zirvesi benim, gayıbların anahtarı benim, kalplerin kandili benim, ruhların nuru benim, esbah'ın ruhu benim, önüne geçilmeyen süvari benim, kınından sıyrılan kılıç benim, katledilen şehid benim, Kur'an'ı cem'eden benim, beyan'ın binası benim, Resulullahın kardeşi benim, Betul'ün zevci benim, islam'ın direği benim, putları kıran benim, en iyi işiten kulak benim, cinnin katili benim,

mu'minlerin salihi benim, felaha erenlerin imamı benim, kerem ve seha sahiplerinin imamı da benim, Nübuvvet esrarının hazinesi benim, evvelkilerin haberlerini bilen benim, sonrakilerin haberlerini veren benim. Ben kutupların kutbuyum, ben sevgililerin sevgilisiyim. Zamanın beşiği benim, zamanın isa'sı benim. Vallahi Hakkın yüzü benim, billahi Allah'ın aslanı benim. Arabın efendisi benim, sıkıntıları açan benim. Hakkında "La feta illa Ali" denilen kimse benim. Resulullahın "Senin, benim yanımdaki misalin, Musa'nınHarun'u gibidir" dediği kimse benim. Beni Galib'in aslanı Aliyy'ebni Ebi Talib benim."

Bu esnada suali soran şahıs, canhiras bir feryad ile sayha etdi, yere düşdü ve öldü.

İmam Ali hutbesine devam ile: "Rüzgârları yaradanı, ümmetleri tasarrufeden Allah'a hamd eder, ism-i A'zam ve Nur-u akdem Muhammed sallallahu aleyhi vesellem ve Ali'ne salat u selam ederim" dedikden sonra şöyle buyurdu

"Bana semavatın yollarını sorunuz, ben onları arzın yollarından daha iyi bilirim. Beni kaybetmeden önce sorunuz. Göğsüm ilm-i ilahi ile denizler gibi çoşup taşdı.

istediğinizi sorunuz."

ilimde rusuh bulanlar, hükema, evliya-i kamilin ve asfiya yanına yaklaşdilar, basdığı yerleri öpdüler ve ism-i Azam bahsi içün söze devam etmesini istediler. Zat-i Ala sözüne şöyle devam etdi:

"Sancak-i Muhammedinin ve Devlet-i Ahmedinin kılıcı ile ve hali ile, Mehdi (Kaim) (A.S.) zuhur edecek, arzı yaşanacak hale getirecek, farzı ve sünneti ihya edecek" dedikden sonra şöyle devam etdi:"Ey şanından mahcub ve halimden gafil olan!

Acaibat, havatırının asarıdır, garaib zamairimin esrarıdır. Zira ben hicabı yırtdım, acaibati izhar etdim. Kapıyı getirdim, doğruyu söyledim. Gaybların hazinelerini açdım, kalblerin esrarını çözdüm. Maarifin letaifini cem'etdim, letaifin irfan rumuzlarını vaz'etdim.

Söylediğim bu sözlerin kulpuna yapışanlara ne mutlu! Zuhurunu haber verdiğim "O İMAMIN" arkasında namaz kılanlara müjdeler olsun! Çünki o "Kilab-ı Mastur"un ve "Rakk-ı Mensur"un ma'nalarına vakıfdır. "Beyt-i Ma'mur'a ve Bahr-i Mescur'a girer çıkar" dedikden sonra şu şi'ri söylemeye başladı:

(Meali)

işte ben evvelinin ilmine haiz oldum,

Ve ben ahirinin ilmine ketumum.

Esrar-ı gaybın hepsini açdım,

Olmuş ve olacak hepsi bende.

Her kayyumun kayyumu benim,

Bütün alemleri muhit'im ve alim'im.

istersem Fatihanın tefsirinden yetmiş deveyi yüklerim.

Bundan sonra söze şöyle devam etdi:

"Kaf vel Kur'anil meciyd" oyle kelimeler ki esrarı hafi. Öyle ibareler ki asarı celi, ariflerin kalplerinin pınarları, lataif-i gaybıyyenin kandilinden ardı arkası kesilmeyen tecelliler, keskin ve delici yıldızlar gibi... Fehimlerin sonu ilimlerin başlangıcı. Hikmet her hâkimin kaybetdiği mail, "Subhanel Kadim"in ihsanıdır. Kitab açılır, cevab okunur dedikden sonra, gaibden ba'zı haberler vermeye başladı:

Abbasilerin saltanatına işaret ederek: "Ya ebel-Abbas ente imamennas ya Mansur, tekaddem ila bina'issur".**

İmam Ali bundan sonra tekrar Mehdi-i Muntazar'a işareten şöyle buyurdu:

"Sübhan olan Allah, arzı öldürdükden sonra nasıl diriltiyorsa, vakti geldiği zaman, hükmü sahibine verecekdir. 'Zalike takdiyrul aziyzil aliym" dedi ve hutbesini bitirdi.

İmam Ali bir gün kıyamet alametlerinden bahsederken: "Arab arazisi Cennet gibi olmadan kıyamet kopmayacakdır" buyurdular.

Sibteynin*** muallimi Yahya bin A'kab, Resulullahın (S.A.V.) âlem-i cemale tesrifinden sonraki gaib haberlerini bildiren bir şi'rinde; Siffeyn harbi, Kerbela Vak'ası, Ehl-i Beytin başına gelen felaketlerden ve ümmet-i Muhammedin içine düşdüğü büyük fitnelerden haber verdikden sonra Mehdi-i Muntazar hakkında şunları söylüyor:

* ilk Abbasi halifesi.

** Abbasilerin ikinci halfesi Mansur'un Bağdad surlarını inşa ede ceğine işaret ediyor.

*** imam Hasan ve imam Hüseyn.

Ehline ma'lum olan doksanın yirmisinde, Muhakkak imam Mehdi zuhur edecek.

Yüzü esmer, ay gibi nur-u ilahi ile pırıl pırıl, Kirpikleri uzun, nazarları hoş ve latif.

Hak, adalet ve burhan ile zuhur edecek,

O zaman önünde yüce bir imam göreceksin.

Doğudan batıya kadar bütün beldeler,

İtaat-i samile ve kamile ile kendisine tabi olacak.

Öyle sulh u selamet olacak ki,

Koyunlarla kurtlar yan yana otlayacak adl u eman içinde.

Dünyada kırk sene hükmedecek, ve sonra, Her fani gibi âlem-i bakaya teşrif edecek.

Sıbteyn'in muallimi hakkı söyledi, Allah'ın emri ile imam-ı kavi Kaim olacak.

Muhyeddin-i Arabi Mehdi Resul hakkında diyor ki: "Esrar-i ulum-u ilahiden olan Mehdi hakkındaki esra-rın pek azını halletdik:

Ey imam! Çık artık, islam atıl kaldı.

Onu başlangıc haline döndürmek sana farz kılındı.

Zaman huruf üzerine döndüğünde Allah'ın adıyla Mehdi kalkacak.

Oruçdan sonra Hatim'de çıkacak

Ey bu haberi işitenler, onu görürseniz

Benden ona selam söyleyin."

"Kitabul isabe"de Ebuttufeyl bin Vâsile El-Kinani şöyle dedi:

Ben Resulullahın (S.A.V.) son sekiz senesini idrak et-

dim. Resulullah (S.A.V.) Ebu Bekir ve ömer faziletlerini daima zikrederlerdi. Fakat Hz. Ali'yi (as) her zaman hepsinden üstün tutarlardı. Bu sahabi ittifak ile enson vefat eden sahabedir.

Ali bin Ebi Talib'in herkesden efdal olduğu Selman i Karisi, Ebi Zerr-i Gifari, Mikdad, Hubab bin'il Ert, Cabir bin Abdullah'il Ensari, Ebu Sa'id'il Hudri ve Zeyd bin Erkam tarafından zikrolunmuşdur.

Haşim bin ismail El-Hüseyni El-Bahrani'nin "El-Maliacce" ismindeki kitabında Kur'an-i Mubin'deki Mehdi hakkındaki ayetler beyan ediliyor. Şöyle ki:

Ebu Halid El-Kabili'den imam Ca'fer Sadik Hz.leri, "...Festebikul hayrat eyne ma tekunu ye'ti bikumullahu cemiy'an..." (Bakara:148) Meali: Hayırda müsabakaya çıkın, nerede olsanız, hangi sıfatda, hangi halde bulunsanız Cenab-i Hakk hepinizi bir araya getirir, toplar. Bu ayeti şöyle tefsir buyurdular: "Bu ayetde, Mehdi Resul ve yardımcıları olan üç yüz on üç ricale işaret vardır ki Allah onları, her nerede olurlarsa olsunlar, sonbahar yaprakları gibi bir saat içinde biraraya toplar."

Muhammed bin Muslim, Ca'fer Sadik Hz.lerinden: "Veleneblüvenneküm bişey'in minel havfi vel cu'i ve naksın minel emvali vel enfüsi vessemerati ve beşşirissabiriyn" (Bakara: 155) (Meali: Sizi size anlatmak içün, biraz korkudan, açlıkdan, emval eksikliğinden, canınızdan ve semerat noksanlığından bir şeyle elbetde imtahan edeceğiz. Ey Ekmelerrüsul! Bunlara dayanan sabirine müjde ver.)

İmam Ca'fer bu ayet-i kerimeyi şöyle te'vil buyurdular:

"Mehdi Kaim zuhur etmeden önce, Allah müslümlara öyle belalar verecek ki, ayet-i kerimede zikrolunan

açlık, korku, mal noksanlığı, can korkusu ve evladları ile imtihana tabi' tutacak. Sabredenlere müjdeler olsun. Bu incelikleri ancak Allah ve ilimde rusuh bulanlar bilir. İlimde rusuh bulanlar ise bizleriz" buyurdular.

Rifa'a bin Musa'dan: imam Ca'fer Sadik (A.S.): "...ve lehu esleme men fiyssemavati vel'ardi tav'an ve kerhen" (Al-i imran: 83) (Meali: Sekene-i semavat ve yüzündeki mü'min ve kâfir, ister istemez ona teslim olup ona dönecelerdir.) Ayet-i kerimesinin ma'na-i işarisi şöy-ledir buyurdular:

"Mehdi Kaim zuhur edince, 'E§hedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden Resulullah' demeyen hiçbir yer kalmayacak."

İmam Muhammed Bakır Hz.lerinden:

ya eyyühelleziyne amenusbiru ve sabiru ve rabitu"

(Al-i imran: 200). (Meali: Ey iman edenler! Sabrediniz ve musabere ediniz (sabrı tavsiye ediniz) ve murabata ediniz (birbirinize sımsıkı bağlanınız) Allah'a ittika ediniz ki felah bulasınız.)

İmam Bakır (A.S.) bu ayete şöyle ma'na vermişlerdi: "Ey Muhammediler! Farzların edasında sabrediniz, düşmanlarınızın eziyetlerinde musabere ediniz, birbirinize yardım ediniz, imamınız Mehdi Resule sımsıkı sarılınız."

Muhammed bin Müslim'den:

"Ve in min ehlil kitabi ilia leyu'minenne bihi kable mevtihi ve yevmel kıyameti yekunü aleyhim şehiyden"

(Nisa: 159). (Meali: Ehl-i kitabdan ölmeden evvel isa'ya iman etmeyen hiç kimse yokdur. Elbetde iman edeceklerdir. Fakat o imamın faydası olmayacakdır. Cenab-ı isa yevm-i kiyametde aleyhlerine hakkıyle şahid olacakdır.)

Muhammed Bakir (A.S.) bu ayet-i kerimeye şöyle ma'na verdiler:

"isa (A.S.) Mehdi'nin zuhurunda inecek, Yahudilerden ve hıristiyanlardan ona iman etmeyen kalmayacak ve Hz. isa imam Mehdi'nin arkasında namaz kılacak."

Eburrebi'iş-Şami'den:

"Ve minelleziyne kalu inna nasara ahezna misakahum fenesa hazzan mimma zukkiru bihi" (Maide: 14). (Meali: Biz nasarayiz diyenlerden de misak almışdık, bunlar da tezkir ve ihtar olundukları şeylerden alacakları haz ve nasibi unutdular.)

İmam Ca'fer SadIk Hz.leri ayet-i kerimeyi şöyle ma'nalandırdılar: "Unutdukları bu nasibi, Hz. İsa'nın zuhuru ile hatırlayacaklar ve Mehdi'ye tabi' bir cemaat olacaklar.

Süleyman bin Harun'il Acli'den:

Ca'fer Sadik Hz.lerinden şöyle duydum:

"Mehdi Kaim mahfuzdur. Bütün insanlar kâfir olsalar bile, Allah onun ashabını getirecekdir. Onlar hakkında Cenab-ı Hakk Kitab-ı Keriminde şöyle buyurdu:

'...Fein yekfur biha haula'i fekad vekkelna biha kavmen leysu biha bikafiriyn' (En'am: 89). (Meali: Eğer şu kâfirler bana, kitab, hikmet ve nubüvvete iman etmezlerse muhakkak ki biz ona kâfir olmayacak bir cemaati onların yerine getiririz.) Ve onun ashabının vasfi şu ayetde zikredilmişidir:

'Ya eyyühelleziyne amenu men yertedde minküm an dinihi fesevfe ye'tillahu bikavmin yuhibbuhum ve yuhibbunehu ezilletin alel mü'minine e'izzetin alel kafiriyn...' (Maide: 54) (Meali: Ey Hakk'dan başka gayesi kalmayan ehl-i vahdet! 'Mahzun olmayınız, islami kabfil ettidikden sonra içinizden kim dininden dönerse, Allah ona bedel bir kavim getirecek ki Allah onları sever, onlar da Allah'ı sever, işte o kavim mü'minlere karşı mütevazıdır.

Kâfirlere karşı da şediddirler. Allah yolunda cihad ederler, bu cihadlarında alçağın levminden hiç korkmazlar. Bu zikrolunan evsaf Allah'ın fazlıdır, onu dilediğine verir.)"

Ali bin Rebab'dan:

"...Yevme ye'ti ba'du ayati rabbike la yenfe'u nefsen, iymanuha lem tekün amenet min kablu ev kesebet fiyiymaniha hayren kulintaziru inna muntazirun" En'am

158). (Meali: Onlar, yalnız kendilerine azab meleklerinin gelmesini veya Rabbinin gelmesini yahud Rabbinin ba'zı ayetlerinin gelmesinimi bekliyorlar? Kıyamet ayetini mi görmek istiyorlar? O ayetler gelecek, fakat Rabbinin ba'zı ayetleri geldiği gün, onlar gelmeden evvel iman etmeyen, imanında bir hayır kazanmayan kimseye, o andaki imam fayda vermeyecekdir. Resul-i Ekremim! Bu müsriflere bekleyin... Bekleyin... Biz de bekliyoruz, de.)

Ca'fer Sadık Hz.leri bu ayeti şöyle tefsir buyurdular: "Ayat, ma'na-i hakikide, Ehl-i Beyt imamlarına işaretdir. Bu ayetdeki "Ba'du ayat" ise Mehdi Kaim'e işaretdir, Mehdi Resul zuhur etdiği zaman, önceden iman etmeyen, iman etmiş olsa bile imanından hayır elde etmeyenlerin, kılıç korkusuyla olan imanları kendilerine fayda vermeyecekdir."

Ebu Basir'den:

Ca'fer Sadik (A.S.) yukarda ki ayeti tefsir etdikden sonra bana şöyle söyledi:

"Ya eba Basir! Müjdeler olsun kaimimizi görmeden sevenlere ve zuhurunu bekleyenlere ve zuhur etdiği zaman ona itaat edenlere. Onun dostları Allah'ın dostlarıdır. Allah'ın dostlarına da ne korku vardır ne de mahzun olmak vardır."

Şeyh Behaeddin'il Amilinin "Ehadis'il Erbain inde Cabir'ilCafi'den, Cabir bin Abdullah'il Ensari'den:

Resulullahın (S.A.V.) şöyle dediğini duydum:

"Mehdi, benim oğullarımdan biridir, onunla Cenabı hakk arzı, doğudan batıya kadar fethedecekdir. O öyle bir zatdır ki, uzun süren gaybubetinde, dostluğuna ve velayetine sadık kalanlar, kalbleri iman ile imtihan edilenlendir,"

Hz. Cabir (R.A.): "Ya Resulallah! O dostları, o zatın gaybubetinde ondan istifade etmişler midir?"

Resulullah (S.A.V.): "Evet, onlar onun nuru ile nurani olurlar ve velayetinden faydalanırlar, insanların, bulutların (örtdüğü güneşden faydalandıkları gibi. Ya Cabir! Bu, Allah'ın gizli sırlarındandır, ehlinin gayrına söyleme."

Muhammed bin Müslim'den:

"Ve katiluhum hatta la tekune fitnetün ve yekuneddiynü küllühü lillahi" (Enfal: 39). (Ma'nası: Ey mü'minler! Hiçbir fitne kalmayıncaya kadar, bütün din Allah içün oluncaya dek, o mürtedlerle kıtalde bulunun.)

İmam Muhammed Bakir Hz.leri bu ayet hakkında şöyle buyurdular:

"Bu ayetin ma'nası henüz tecelli etmedi, tecelli ettiği zaman şöyle tecelli edecek, Mehdi Kaim kıyam etdiğinde, tek bir müşrik ve kafir kalmayıncaya kadar katledilecek, fitne sona erecek ve yalnız hak dini olan islam kalacak."

Ebu Basir'den ve Sema'a'dan:

"Hüvelleziy ersele resulehu bilhüda ve dinilhakkı liyuzhirehu aleddiyni küllihi velev kerihel müşrikune"

(Tevbe: 33). (Ma'nası: Kadir u muktedir olan o Allah ki mahz-ı hidayetle, Resulünü ve din-i Hakkı gönderdi. Onu bütün dinlere galib kılsın ve izhar etsin içün. Müşrikler istemeseler de, çatlasalar da patlasalar da bu böyle olacakdır.)

İmam Ca'fer Sadık Hz.leri bu ayet hakkında: "Vallahi! Mehdi Kaim zuhur etmeden bu ayetin ma'nası tecelli etmez. Kaim çıkdığı zaman, bütün kâfirler ve islamın zuhurunu ikrah eden müşrikler katlolunacak, hattakâfirin biri bir taşın içine saklansa, taş konuşacak içimde bir kâfir var, beni kırın ve onu cıkarın öldürün diyecek."

Abaye bin Reb'i'den, Emirel Mü'minin Hz. Ali asyukarıda zikredilen ayet hakkında:

"Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a kasem ederim Hiçbir köy, kasaba ve şehir

kalmayacak ki, sabah akşam içinde, 'Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden Resulullah denmesin" buyurdu.

İmam Zeynel-Abidin ve İmam Muhammed Bakir Hazretleri:

"Cenab-ı Hakk muhakkak Mehdi Kaim ile islam dinini bütün dinlere galib getirecekdir" buyurdular.

Mücahid'den, Abdullah bin Abbas'dan:

"Mehdi Kaim çıkdığında, islam'dan başka hicbir din kalmayacak. Ta ki koyun kurtdan, sığır aslandan, insan yılandan emin olacak."

Yahya bin Ebul Kasım'dan:

"Ve yekulune levla unzile aleyhi ayettin min rabbihi fekul innemel gaybu lillahi fentaziru inni maakum minel munteziriyn" (Yunus: 20). (Ma'nası: Müşrikler, habaset-i tiynetleri sebebiyle, ona rabbinden bir mu'cize indirmeli idi derler. Ey Ekmelerrüsul! Onlara cevab ver. Bütun gayıblar, mu'cizeler onun Hazret-i ilmindedir. Ancak Allah'a mahsusdur. Artık bekleyiniz, ben de sizinle beraber bekleyenlerdenim.)

Ca'fer Sadık Hz.leri:"Bu ayetdeki gayb,Mehdidir as buyurdular.

"Ve lein ahharna anhümül azabe ila ümmetin ma'dudetin..." (Hud: 8). (Ma'nası: Ey Ekmelerrüsul! Kendilerinden azabın vuku'unu sayılı bir vakte kadar te'hir edersek, mutlak onlar istihza yolu ile o azabı ondan ne menetdi derler. Agâh olsunlar ki o azab tahfif olunmamışdır, onlara geleceği gün onlardan kaldırılmış değildir. O istihza ile ta'cil etdikleri azab, geldiği an kendilerini kuşatmış olacakdır."

İmam Bakır ve imam Sadık Hz.leri bu ayet hakkında şöyle buyurmuşlardır: "Ayetdeki 'Ümmet-i ma'dude'den murad-i ilahi, ahir zamanda gelecek olan ve sayılan Bedir ashabı kadar üç yüz on olan kişi olan Mehdi'nin ashabıdır. Mehdi'nin emriyle bir saat içinde toplanırlar."

Ebu Basir'den:

"Lev enne liy biküm kuvveten ev aviy ila rüknin şediyd" (Hud: 80). (Meali: Lut Allah'a şikâyet ederek kavmine hitaben: Ne vardı, size karşı gelmek içün benim bir kuvvetim olsaydı veya çok sarp bir kaleye sığınabilseydim.)

İmam Ca'fer Sadık Hz.leri: "Bu ayet-i kerimedeki Lut'un temenni etdiği kuvvet, Mehdi Kaim'in kuvveti, sığınmak istediği kale de Mehdi'nin ashabı idi. 'Rukn-i onlardır. Onlardan biri kırk adam kuvvetindedir ve her birinin kalbi demir gibidir. Kılıçları ancak Allah'ın rızasıya kınına girer" buyurmuşlardır.

Mufaddal'dan, Ca'fer Sadık Hz.lerinden, babasından, babalarından, Emirel Mü'minin Hz. Ali'den (as):

Allah'ın nusratı, ancak insanların ölümu tercih etdikleri zaman gelir. Rabbimin Kitab-ı Celilinde ayetde beyan etdiği gibi:

"Hatta izistey'eserrusulü ve zannu ennehüm kad küzibu ca'ehüm nasruna fenücciye men neşa'u" (Yusuf: 110). (Meali: Ta ki peygamberler Nusrat-i mev'udenin hemen tecelli etmemesinden" ümidsiz oldukları, yalana çıkarıldıklarını zannetdikleri bir zamanda, ansızın yardımımız onlara yetişdi. Biz istediğimizi kurtarırız.) Cenab-ı Hakk'ın nusrati Mehdi Kaim ile gelecek.

Müsenna El-Hannat'dan:

"...Ve zekkirhüm bi'eyyamillahi..." (ibrahim: 5). (Meali: Ve onlara Allah'ın günlerini hatırlat.)

İmam Bakır ve imam Sadık Hz.leri: "Bu ayetde Cenab-ı Hakk'ın zikretdiği günler üç gündür. Biri Kaim'in kıyam etdiği gün, diğerleri de şiddet ve azab günü ve kıyamet günü" buyurdular.

Veheb bin Cem'den:

"Kale rabbi feenzirniy ila yevmi yüb'asun" (Hicr: 36). (Meali: iblis, "Ey Rabbim! Ben senin emrine muhalefet etdim, bana mühlet ver, dirilme gününe kadar beni beklet...)

Ca'fer Sadık Hz.lerinden bu ayetin ma'nasını sordum; "Ya Veheb! O gün; Mehdi Resulun kalkacağı ve iblisi öldüreceği gündür" buyurdular.

Abdüsselam bin Salih'il Hirevi'den:

İmam Aliyy'ür-Rıza Hz.lerine sordum: "Ey Resulullahın oğlu! Ceddin Cafer Sadık Hz.lerinden şöyle bir hadis rivayet ediliyor:

Kaimimiz Mehdi kalkdığı zaman, Hz.Hüseyn'in katillerinin zürriyetini katledecek, babalarının fiillerinden dolayı...

Bu rivayet hakkında ne buyurursunuz?"

İmam Rıza: "Evet, doğrudur" buyurdular.

Ben dedim ki: "Peki Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Kerim'de

Şöyle buyuruyor: 'Vela teziru vaziretün vizre uhra...

(Fatır: 18) (Ma'nası; hiçbir ağır günahkâr, başkasının günahının yükünü yüklenmeyecek.)"

İmam Rıza:

"Fakat Hz. Hüseyn'in katillerinin zürriyetleri, babalarının fiillerinden razıdırlar, hoş görüyorlar ve iftihar ediyorlar. Her kim bir şeyden razıdır, onu yapmış gibidir. Bir kimse doğuda bir kimseyi öldürse, batıdaki bir adam o fi'li hoş görse ve razı olsa, o katilin ortağı olmuş olur."

Cabir'il Ca'fi ve Selam'ibin'il Mustenir'den: "...Ve men kutile mazlumen fekad ce'alna liveliyyihi sultanen fela yüsrif filkatli innehu kane mansuren"

(İsra: 33). (Meali: Hak olmaksızın, ruhsat-i ilahi bulunmaksızın Allah'ın haram kıldığı nefsi katletmeyin. Her kim de mazlumen katledilirse, onun velisine biz bir tasallut hakkı verdik. O da bu hakkı su-i isti'mal edip katilde israf etmesin. Çünki o Hakk ile mansur bulunuyor.)

İmam Bakır Hz.leri bu ayet hakkında:

"Hz. Hüseyin mazlumen öldürüldü, biz onun velileriyiz. Mehdi Kaim onun katillerinden bu hakkı alacakdır. Hz. Hüseyn'in katline razı olanları öldürecekdir. Ta ki bu işin sırrına vakıf olmayanlar, cok ileri gitdi diyecekler."

"Ve lekad ketebna fizzeburi min ba'dizzikri ennel'arda yerisüha ibadiyessalihun" (Enbiya: 105). (Meal: Biz bunu Levhi Mahfuz'da yazdıkdan sonra kasem olsun Zebur'da da yazmışdık. Muhakkak Arza salih kullarım varis olur.)

Muhammed Bakir ve Ca'fer Sadik Hz.leri:

"Bu ayetde zikredilenler, Kaim ve ashabıdır" buyundular.

Ebul Carud'dan:

"Elleziyne in mekkennahüm fil'ardi ekamussalate ve atüzzekate ve emeru bilma'rufi ve nehev anilmunkeri ve lillahi akibetül umur" (Hac: 41). (Meali: O zulm ile yurdlarından çıkanları kimselere, eğer arzda yer verirsek, "onlar iktidar sahibi olunca şımarmazlar", namazlarına devam ederler, zekatlarını verirler, ma'rufu emrederler ve kötülüklerden nehyederler. Bunların bütün umurunun akıbeti Allah'a aiddir.)

İmam Bakır Hz.leri: "Bu ayet Mehdi ve ashabı hakkında nazil olmuşdur. Allah onları doğudan batıya kadar, bütün dünyaya sahib yapacak, islam'ı onlarla yüceltecek, zulümden ve bid'atden eser kalmayacak."

İshak bin Abdullah'dan:

" Ve'adellahulleziyne amenu minküm ve amilussalihati leyestahlifennehüm fil'ardi kemestahlefelleziyne min kablihim ve leyümekkinenne lehüm dinehümül'leziyrteda lehüm ve leyubeddilennehüm min ba'di havfihim emnen ya'büduneniy la yuşrikune biy şey'en... (Nur: 55). (Meali: Allah sizden İman edip salih amel işleyenlere şöyle va'd buyurmuşdur: Kasem olsun, kendilerin-den evvel gelenleri, kâfirlerin, zalimlerin yerine getirdiği gibi, onları da muhakkak yer üzerinde onların yerine getirecek. Onlara, kendisi için beğendiği dini islamı, yeryüzünde sabit kılıp icra kuvveti verecek. Bana hiçbir şey'i şerik koşmaksızın ibadet edecekler...)

İmam Zeynel-Abidin Hz.leri: Bu ayet Mehdi Kaim hakkında nazil olmuşdur. Ve keza:

"Feverabbissemai vel'ardi innehu lehakkun misle ma enneküm tentikun" (Zariyat: 23). (Meali: Semaların ve arzın Rabbi hakkı için şüphesiz o, söylediğiniz söz gibi hakdır.)

Bu ayetde de Cenab-ı Hakk:

"Semavatın ve Arzın Rabbine yemin ederim ki, Kaim'in zuhurunun va'di, konuşduğunuz söz gibi şüphesiz ve hakdır" buyuruyor.

Ayaşi, tefsirinde:

Zeynel-Abidin Hz.leri: "...Leyestahlifennehüm fil'ardi..." (Nur: 55) ayetini okudu ve şöyle buyurdu: 'Vallah! Onlar, biz Ehl-i Beyti sevenlerdir. Allah onlar için bunu muhakkakyapacakdır, bizdenbirinineliyle... Ki o, bu ümmetin Mehdisi'dir. Ceddim Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Dünyanın ömründen velev ki bir gün kalmış olsa; Allah o günu uzatır, ta ki benim neslimden, benim ismimi taşıyan bir erkek gelir ve zulm ve fesada bulanmış olan arzı, adalet ve huzur ile doldurur."

Ömer bin Hanzele'den:

"in neşe' nünezzil aleyhim minessemai ayeten fezallet anakuhüm leha hadiiyn" (şuara: 4). (Meali: Biz dileseydik iman ve tasdik etmeleri içün semadan bir ayet indirirdik. O ayet karşısında boyunları itaat ve inkıyaddan eğilir kalırdı.)

Ca'fer Sadik Hz.lerine Kaim'in kıyam alametlerini sorduğum zaman: "Beş alamet vardır; sayha, Süfyani'nin hurucu, açlık ve kıtlık, nefsüzzekiyyenin ve Yemaninin katli" buyurdular. Ben bu ayet-i kerimeyi kendilerine okudum ve "sayha" bu mudur, dedim. Kendileri: "Evet" dediler. "Sayha geldiğinde bütün Allah'ın düşmanlarının boyunları eğilir" buyurdular.

Ebu Basir ve Ebul Vird'den:

İmam Bakir Hz.leri; "Bu ayet Kaim hakkında nail olmuşdur, bir munadi, Kaim'in ve babasının ismiyle semadan nida edecek" buyurdu.

Ebu Basir'den:

"...Ve yevmeizin yefrahul mü'minune binasrillahi"

(Rum: 4, 5). (Meali: O gün mü'minler Allah'ın nusrati ile ferahlanacaklar.)

İmam Ca'fer Sadik (A.S.) bu ayet hakkında: "Mehdi Kaim zuhur edince, mü'minler Allah'ın nusrati ile ferahlanacaklar" buyurdu.

Ebu Derrac'dan:

"Kul yevmel fethi la yenfa'ulleziyne keferu iymanühüm vela hüm yunzerun" (Secde: 29) (Meali: Ey Ekmelerrüsul! Onlara cevab ver. O fetih günükâfirlere imanları faide vermeyecekdir. O gün onlara mühlet verilmeyecek, göz açtırılmayacakdır.)

İmam Ca'fer Sadık Hz.leri şöyle buyurdular: "Bu ayetdeki 'yevmul feth' Mehdi as'ın dünyayı fethetdiği gündür. O gün, önceden iman-ı hakiki ile iman etmeyenlerin ve Mehdi'nin (A.S.) zuhur edeceğine inanmayanların, o günki imanları kendilerine fayda vermeyecekdir.

İmanları kendilerine fayda verenlere gelince!

Bunlar önceden yakinen iman edenler, Mehdi'nin zuhuruna ve imametine inananlardır ki, Allah (c.c.) ind-i Subhanisinde, onların kadr u şanını yüceltecekdir. Bu onlara, Resulullah ve Ali'ne olan muhabbetlerinin mükâfatıdır."

"Velev tera iz fezi'u fela fevte ve uhizu min mekanin kariyb..." (Sebe': 51) (Meali: Artik asla kurtulamayacakları an geldiğinde, "hanei mekânda gizlenseler de" yakın bir yerden yakalanışlarnı dehşetli bir korku içinde, telaşa düşdükleri vakti görmeli idin.)

Haris'den: imam Ali (as) bu ayet hakkında şunları söyledi: "Mehdi Resul (A.S.) gelmeden önce Süfyani çıkacak, dokuz ay hükmedecek. Ordusu ile Medine'nin üzerine yürüdüğü zaman, Cenab-ı Hakk çölde onu batıracak."

"Senuriyhim ayatina fil'afaki ve fi enfüsihim hatta yetebeyyene lehüm ennehül hakku..." (Fussilet: 53) (Meali: Vahdet-i zatımıza delalet eden ayetlerimizi, hem afakda hem nefislerinde, ilerde onlara öyle göstereceğiz ki nihayet hak kendilerine zahir olacak. Ey Peygamber-i hak! Rabbinin bütün esma ve sıfatıyla her şey'e şahid ve hazır oluşu kâfi değil mi?"

Ebu Basir'den:

İmam Bakir Hz.lerine bu ayet hakkında sorulduğunda şöyle buyurdular: "içlerinde ve dışlarında Allah'ın açıb ve garib mu'cizelerini görecekler ki, Mehdi'nin (A.S.) zuhurunun hak olduğuna inanacaklar. Bunda hiç kimsenin şüphesi kalmayacak."

"Allahu latiyfün bi'ibadihi yerzuku men yeşau ve hüvel kaviyyül aziyz men kane yüriydü harsel ahireti nezid lehu fiy harsihi ve men kane yüriydü harseddünya nu'tihi minha ve ma lehu fil'ahireti min nasiyb" (şura: 19, 20). (Meali: Allah kullarına cok lutufkardır. Dilediğine rızk-ı ma'nevi ihsan eder, bütün makduratına kadir, muradatına galibdir. Her kim ahiret ekini isterse, biz ona ekinini kat kat veririz. Her kim de dünya ekini isterse, ona da ondan veririz. Fakat ahiretde onun hiçbir nasibi yokdur.)

Ebu Basir'den: Ca'fer Sadik Hz.leri bu ayetlere şöyle ma'na verdi: "Allah, ibadından dilediğini, Resulünün ve Ehl-i Beytinin muhabbeti ile merzuk kılar. İşte bu ahiretin nasibidir.

Her kim sadece dünyayı isterse, onların da Allah resulullah ve Ehl-i Beytinin muhabbetinden nasibleri yokdur. Mehdi Kaim zuhur etdiği zaman da, o tür insanların, Mehdi'nin (A.S.) feyzu berekatindan nasibleri olmayucakdır.

"Ha mim - velkitabil mübiyn - inna enzelnahu fiy leyletin mübareketin inna künna müziriyn - fiyha yufraku küllü emrin hakiym - emren min indina inna künna mürsiliyn" (Duhan: 1-5). (Meali: Ey "feevha ila abdihi ma evha" sırrına mazhar olan habib-i edibim! Ey hafiz-i hududullah! Elfazi fusehayi, ma'nası urefayi hayretde bırakan, bütün kütüb-ü Semaviyyeyi kendisinde cem'eden Kur'an-ı Mübin hakkı için.

O Kitab-ı Mubin ki el-hak, biz onu mübarek bir gec'ede "Leyle-i Kadir"de indirdik, elbetde biz onu münkirlere azabımızın dehşetini bildirici gönderdik. O öyle bir gecedir ki, her hikmete uygun iş onda tafsil olunur. Senin kitabında zikrolunan her emir nezd-i Sübhanimizdendir ve muhakkak biz hak ve hakikate tabi' olanlara tebşir edici, hudud-u ilahiyi tecavüz edenlere, azab-ı ilahiyi beyan edici Resul gönderiyorduk.)

Abdullah bin Mişkan'dan, imam Bakır, imam Sadık ve imam Kazım bu ayeti şöyle tefsir etdiler:

"Allah (c.c.) Kur'anı mübarek bir gecede, Leyle-i Kadr' de indirdi. Kur'an'i cümle-i vahide olarak Beyt-i Ma'mur'a, Beyt-i Ma'mur'dan, yimi üç sene zarfında Resulullaha (S.A.V.) indirdi. Ve ayat-i Sübhaniyye ile hak ve batıl, herşey'i takdir etdi.

Her ne olacaksa, başlatmak ona ait takdir etmek ona aid. Ecellerden, rızıklardan,

emn u selametden, afiyetden ve her şeyden, istediğini takdim, istediğini te'hir eder.

Resulullah (S.A.V.), Rabbinden aldığını Emir'el Mü'minin Hz. Ali'ye (A.S.), o da, on iki imama emanet etdi.

Son olarak, Sahibuzzeman Mehdi de (A.S.) zuhur edecek.

"Fehel yenzurune illessa'ate en te'tiyehum bagteten fekad ca'e eşratuha feenna lehüm iza ca'ethüm zikrahüm" (Muhammed: 18). (Meali: Artik o kâfirler, yalnız kıyametin birdenbire gelip çatmasından başka bir şey mi bekliyorlar? İşte o saatin alametleri geldi. Fakat kıyamet onlara gelip çatınca, düşünmeleri, ibret almaları, tevbe et-meleri kendilerine faydavermez.)

Mufaddal'dan: Ca'fer Sadik Hz.leri: "Bu ayetdeki saat, Mehdi Kaim'in kıyam saatidir" dediler.

Ben kendilerine sordum:

"Yesta'cilü bihelleziyne la yu'minune biha velleziyne amenü müşfikune minha ve ya'lemune ennehelhakku ela innelleziyne yümarune fissa'ati lefiy dalalin ba'iyd" *(§ura: 18) (Meali: Onu inkâr edenler, kıyametin acele gelmesini isterler. İman edenler ise, Hakkın va'idinden korkarlar, tir tir titrerler. Zira onlar yakinen bilirler ki onun gelmesi muhakkakdır. Agâh olun ki, kiyamet hakkında mücadele edenler, herhalde Hakk'dan uzak bir dalal içindedirler.)

"Bu ayetdeki 'yumarune fissa'ati'nin ma'nası nedir?"

Şöyle cevab verdiler: "Onlar, Mehdi Kaim hakkında; istihza ile 'Ne zaman doğdu, onu kim gördü, o nerede ve ne zaman çıkacak?' diyenlerdir. Bunların hepsi, Allah kazası ve kudreti hakkında şek ve şüpheden ibaretdir. İşte bunlar, dünya ve ahiretde hüsranda olanlardır."

"...Lev tezeyyelu leazzebnelleziyne keferu minhüm azaben eliymen" (Fetih: 25) (Meali: Ey mu'minler! Kâfirler ayırdedilip seçilmiş olsaydı, içlerinden o küfredenlere elbetde elim bir azab verirdik.)

Mufaddal'dan: imam Ca'fer Sadik (A.S.) bu ayete şöyle ma'na vermişlerdir: "Allah'ın, kâfirlerin ve munafıkların sulblerinde mü'min emanetleri vardır. Allah'ın bu emanetleri çıkmadıkca, Kaim'imiz çıkmaz. Onlar doğdukları zaman Kaim çıkar, kâfirleri ve münafıkları öldürür."

'Vestemi' yevme yünadil münadi min mekanin kariyb yevme yesme'unessayhate bilhakki zalike yevmül huruc" (Kaf: 41, 42) (Meali: O munadinin yakin bir yerden nida edeceği günü dinle! O gün hakkıyle Hakka çağıran o sayhayı, yakinen

işitecekler. İşte o gün çıkış günüdür.)

Ca'fer Sadik Hz.leri bu ayet hakkında şöyle buyurdular:

"Bir munadi, semadan Kaim'in ve babasının adı ile nida edecek, bütün insanlar bu nidayi işitecek. İşte bu Mehdi'nin (A.S.) çıkış saatidir."

"Yu'refül mücrimune bisiymahüm feyü'hazu binnevasi vel akdam" (Rahman: 41) (Meali: Bir cins günahkârlar vardır ki simalarından tanınırlar, ne yapdınız denmeden, perçemlerinden ve ayaklarından tutulup divan-i Sübhani'ye sevk edilirler.)

Bin Ammar'dan:

Ca'fer Sadik Hz.leri bu ayet hakkında: "Kaimimiz kalkdığı zaman, düşmanlarımızı simalarından tanır, yakalanıp kılıçdan geçirilecekler."

"Yuriydune en yutfi'u nurallahi biefvahihim ve ye'bellahu illa en yutimme nurehu velev kerihel kafirun" (Tevbe: 32). (Meali: Onlar, müşrik ağızları ile Allah'n nurunu üfleyip söndürmek istiyorlar, Allah da, kâfirler istemese de, nurunu itmam etmekden baska bir şey istemiyor.)

Muhammed bin'il Fudayl, imam Hüseyn'den (A.S.): "Bu ayetdeki nur, imamet'dir. Allah imamet'i, Mehdi (A.S.) ile tamamlayacakdır."

"Hatta iza reev mayuadune feseya'lemune men ad'afu nasiren ve ekallu adeda" (Cin: 24). (Meali: Ey Peygamber-i Zişan! Onlar seni pek zaif, yardımcısız görürler. Nihayet, o va'dolundukları şey'i gördükleri zaman, yardımcısı gayet zaif ve sayıca en az olan kimmiş yakinen bi-lecekler.)

Muhammed bin'il Fudayl'den: imam Zeynel-Abidin (A.S.) bu ayet hakkinda:

"Görüleceği va'dolunan, Mehdi ve ashabıdır. Adedleri az ve yardıma muhtaç olanlar ise, Mehdi'nin (A.S.) düşmanlandir" buyurdular.

"Feiza nukıre finnakuri - fezalike yevmeizin yevmün asiyrün - alel kafiriyne gayru yesiyr" (Muddessir: 8, 9, 10). (Meali: O kıyamet borusuna bir üfürüldü mü, işte o gün, kâfirler içün pek zorlu bir gün olacak, hiç kolay olmayacak.)

Mufaddal'dan: Ca'fer Sadik Hz.leri bu ayet hakkinda:

"Kaim'in (A.S.) kulağına, kıyam emri verildiğinde kıyam edecek. İşte o gün kâfirler içün zorlu bir gündür, hiç de kolay olmayacak.

Kur'an'da Cenab-i Hakk pek cok misaller getirmişdir. Bu misallerin ma'na-i hakikikisini biz biliriz, bizden başkası bilmez" buyurdular.

"Fela uksimu bilhunnes - elcevaril künnes" (Tekvir: 15, 16). (Meali: O sinenlere, güneşin ziyasi altında gizlenen, akıp akıp yuvasına girenlere, geceleri görünen o seyyar yıldızlara kasem olsun.)

Hani'den: imam Bakir (A.S.) bu ayet hakkinda: "Hunnes zahir iken iki yüz altmış Hicri'de gaib olan imam, vakti geldiğinde, delici bir yıldız gibi zuhur eder" buyurdular.

"Vessemai zatil buruc" (Buruc: 1). (Meali: O burçları bulunan, onlarla tezyin edilen sema hakkı içün.)

Usbuğ bin Nubate'den: ibni Abbas Hz.lerinin şöyle söylediğini duydum: Resulullah (S.A.V.) bu ayetin tefsirinde:

"Sema benim, buruc ise Ehl-i Beytimin imamlarıdır. Onlar on iki'dir. İlkleri Ali, sonuncusu Mehdi'dir" buyurdular.

MİŞKAT-I MASABİH" KİTABINDA ZIKROLUNAN

KIYAMET HAKKINDAKİ HADİSLERDEN

Ebu Hureyre'den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Fırat nehri mecrasından altın hazine çıkacak. Her kim orada bulunursa, ondan bir şey almasın."

Ebu Hureyreden:

Resulullah (S.A.V.): "Arz, içindeki zenginlikleri dışarıya öyle fırlatacak ki, insanlar onları elde etmek içün birbirine girecek, çesitli rezalet ve cinayetler irtikab edilecek" buyurdular.*

Hz. Ali'nin (A.S.), hutbelerinden birinde, İmam Mehdi hakkında irad etmiş olduğu ba'zı kelimat-i kudsiyye:

"Temkinli olun, düşünerek hareket edin, belaya sabredin. Elinizle, dilinizle ve kılıçınızla fitne uyandırmayın ve kitalde acele etmeyin. Şunu iyi biliniz ki her kim, Rabbinin, Resulunün ve Ehl-i Beytinin hakkını bilerek, hukukuna riayet ederek, yatağında ölmüş olsa bile şehiddir. Salih amelinin ve halis niyetinin ecri ve sevabı, Cenab-ı Hakk Hazretlerine vacib olmuşdur. Onun niyeti, kılıcını çekmenin yerine geçmişdir. Muhakkak ki her şey'in belli bir zamanı vardır."

Bu hadisi Müslim de rivayet etmişdir.

Ali bin Ebi Talib (R.A.), "Nehcül Belaga"da, Mehdi'nin zuhurundan önceki ahvali anlatdıkdan sonra, Mehdi ve ashabına işaret ederek şöyle buyuruyor:

"Kuraklıkda yağmur bekleyenlerin bekleyişi gibi, uzun ve ümidsiz bir bekleyişden sonra Allah'ın nusrati yetişecek, öyle bir rical ile ki, arzda garibdirler, zelildirler, semadaazizvekavi!

Çıkacak olan çıkdı, nur parladı, eğri olan doğruldu. Allah, bir kavmi başka bir kavm ile günü, başka bir gün ile değiştirdi. Hiç şüphe yok ki imamlar halkın kaimidirler, Allah'ın izniyle ümmetin sahibidirler, Allah'ın halifesidirler. Cenab-ı Hakk ümmet hakkında, onlara her şey'i bildirmişdir. Onlara tabi olanlar Cennete, onları tanımayanlar Cehneneme girer. Onlar, kendilerini tanıyanları simalarından tanırlar."

"Fevaidüssimtayn"den, ibni Abbas'dan:

Resulullaha (S.A.V.) Na'sel isminde bir Yehudi geldi ve: "Ya Muhammed! Sana uzun zamandan beri kalbimi meşgul eden, ba'zi şeyleri sormak istiyorum, bana bu suallerin cevablarını verirsen müslüman olacağım" dedi.

Resulullah (S.A.V.): "Sor ya Eba Amare" buyurdular. Yehudi: "Ya Muhammed! Rabbini bana vasf et" dedi.

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"O, vasfedilemez! Ancak kendisini nasıl vasfetdiyse o öyledir. Kul onu nasil vasfedebilir ki! Onu idrak etmekden akıllar aciz kalır, evham ona erişemez, hayaller onu ihya edemez, beşer onu bir an bile göremez. O, kendisini vasvedenlerin tavsifinden Celil ve Alidir. Yakın iken uzak, uzak iken yakındır. O, nasıl'ın nasıl'ıdır, neredenin neredesidir. Ona, o nerede denmez, nerede yok iken vardır. O, kendisini birlediği bir birlikle birdir. O, 'Lem yelid ve lem yuled ve lem yekûn lehu kufuven ehaddır.

Yehudi: "Doğru söyledin ya Muhammed! Allah birdir ve benzeri yokdur, dedin. İnsan da birdir ve benzeri yokdur, bu farkı bana açıklar mısın?" dedi.

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

"Allah (c.c), vücuduyle mevcud, sıfatıyle muhit, esmasıyle malum, efaliyle zahir, asariyle meshud olan bir birlikle birdir. İnsan ise çiftin mukabili olan bir birlikle birdir ve ikili bir bir'dir, ruh ve cesedin birleşmesiyle bir'dir."

Yehudi: "Doğru söyledin" dedikden sonra: "Vasinin kim olduğunu söyler misin? Zira hiçbir peygamber yokdur ki vasisi olmasın. Bizim Peygamberimiz Musa'nın vasisi Nuh idi" dedi.

Cenab-i Peygamber (S.A.V.):

"Benim vasim Ali bin Ebi Talib'dir, ondan sonra iki torunum Hasan ve Hüseyn, onlardan sonra Hüseyn'in sülbünden dokuz imam" buyurdular.

Yehudi: "Onların isimlerini bana söyler misin?" dedi.

Resulullah (S.A.V.):

"Hüseyn'den sonra oğlu Ali, ondan sonra Muhammed, ondan sonra oğlu Ca'fer, ondan sonra oğlu Musa, ondan sonra oğlu Ali, ondan sonra oğlu Muhammed, ondan sonra oğlu Ali, ondan sonra oğlu Hasan, ondan sonra oglu El-Hücce Muhammed El-Mehdi. Bunlar on ikidir" buyurdular.

Yehudi: "Ali'nin, Hasan ve Hüseyn'in nasıl öleceklerini bana anlat" dedi.

Resulullah (S.A.V.):

"Ali, başından bir darbe ile Hasan zehirlenerek, Hüseyn kılıç ile öldürülecek" buyurdular.

Yehudi: "Yerleri neresidir?" dedi.

Resulullah (S.A.V.): "Cennetde, benim derecemde" buyurdular.

Yehudi: "Eşhedu en la ilahe illallah ve enneke resulullah ve eşhedu ennehumül evsiya'u ba'deke" (Allah'ın birliğine ve senin Allah'ın Resulü olduğuna ve onların senden sonra senin vasilerin olduklarına şehadet ederim) dedi ve sözüne şöyle devam etdi:

"Ben geçmiş peygamberlerin kitaplarında ve Musa'nın (A.S.) kitabında şöyle okudum: Ahir zamanda ismi Ahmed ve Muhammed olan bir peygamber gelecek. O son peygamberdir ve ondan sonra peygamber gelmeyecek. Onun vasileri on iki kişi olacak. Birincisi amcasının oğlu ve damadı, ikincisi ve üçüncüsü torunları olan iki kardeş o peygam-berin ilk vasisi kılıçla katledilecek, ikincisi zehirle, üçüncüsü ise Ehl-i Beyti ile beraber, diyar-i gurbetde koyunlar gibi susuz katledilecek. Bu zulme, derecelerinin yükselmesi ve kendilerine sevip tabi' olanların, ateşden kurtulmaları için sabretdiler. Diğer dokuz vasi, üçüncünün neslinden olacak. İşte bunların hepsi esbat adedince on ikidir."

Resulullah (S.A.V.): "Sen Esbati bilir misin?" dedi. Na'sel: "Evet" dedi ve ilave etdi:

"Onlar on iki idi, ilkleri Lavi bin Berhiya. O, Beni israil'den gaib oldu ve sonra döndü. Allah, Musa'nın kaybolan şeriatım onunla izhar etdi. Kral Kırsitya ile harb etdi ve onu öldürdü."

Resulullah (S.A.V.): "Bu Beni israil ümmeti üzerinde olanların aynısı, benim

ümmetim üzerinde de olacak. Denim vasilerimin on ikincisi gaib olacak. Ümmetime, öyle bir zamanda dönecek ki, islam'ın ismi, Kur'an'ın da resmi kalacak. İşte o zaman Allah tebareke ve teala Hz.leri ona çıkış iznini verecek ve onunla islam'i üstün kılacak,

Müjdeler olsun, onları sevenlere ve tabi olanlara, yazıklar olsun onları sevmeyip onlara karşı çıkanlara. Ne mutlu onların hidayetine tutunanlara..." buyurdular.

Bunun üzerine Na'sel, irticalen su şi'ri söyledi:

(Meali)

Ey hayrul-beşer! Allahu Zülcelalin Salavat u selami sana olsun. Allah'ın seçdiği ahirzaman peygamberi sensin, sensin Haşimilerin medar-i iftiharı. Hidayet bize seninle erişdi, seninle Allah'ın emrine ulaşmayı ümid ediyoruz. On iki imam dediğin ma'şerinle, hidayete ermeyi istiyoruz. Onlar ki Hakkın sonsuz ni'metlerine mazhardırlar, Hakkın tertemiz kıldıkları onlardır. Onlara dost olanlar mutlak kazanır, düşmanlık edenler ise haib ve hasir olur. Onların sonuncuları, susuzları suya kandıracak olan zatdır. işte o, beklenilen imam'dır.

Senin hayırlı evladın, benim ve bütün kendilerine tabi' olanların, başımızın tacıdır. Sakar'ın ateşinde yanacak olanlar ise, onlardan yüz çevirenlerdir."

Menakib'da, Vasıle bin'il Eska'dan, Cabir bin Abdullah'il Ensari'den:

Cendel bin Cenade bin Cübeyr isminde bir Yehudi, Resulullaha (S.A.V.) geldi ve: "Ya Muhammed, Allah için olmayanı, Allah'da olmayanı ve Allah'ın bilmediğini bana haber verir misin?" dedi.

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

Resulullah (S.A.V.): "Allah için olmayan, Allah'ın şanına yakışmayan ona şirk koşmakdır. Allah indinde olmayan, kullarına zülm etmekdir. Allah'ın bilmediğine gelince; o sizin, Yehudi cemaatinin sözleridir. Siz 'Uzeyr Allah'ın oğlu' dersiniz, Allah ise üzeyr'in kendi oğlu olduğunu bilmez, onun kendi mahlûku ve kulu olduğunu bilir" dediği zaman Cendel şehadet getirdi ve:

"Sen Allah'ın hak ve sadık Resülüsün" dedi ve müslüman oldu.

Sonra Cendel sözüne devam etdi ve: 'Ta Resulallah! Dün gece rüyamda Hz, Musa'yı gördüm, bana şöyle dedi: 'Ya Cendel! Hatemul Enbiya Muhammed'in (S.A.V.) eli ile müslüman ol, ona ve vasilerine sımsıkısarıl.' Ben kendisine 'Peki' dedim.

Ya Resulallah! Allah seninle bana hidayet etdi, müslüman oldum. Bana vasilerinin

kim olduklarını bildir ki onlara sımsıkı sarılayım."

Resulullah (S.A.V.): "Vasilerim on iki'dir" buyurdular.

Cendel: "Onları Tevrat'da da on iki okuduk, ya Resulallah! Onların isimlerini bana bildirir misin?" dedi.

Resulullah (S.A.V.): "ilkleri, vasilerin efendisi imamların babası Ali, sonra iki oğlu Hasan ve Hüseyn. Onlara sımsıkı sarıl ve sakın cahillere aldanma. Hüseyn'in oğlu Ali Zeynel-Abidin doğunca sen öleceksin ve dünyadan son lokman bir yudum süt olacak" buyurdu.

Cendel: "Tevrat'da ve diğer peygamberlerin kitaplarında, Ali'nin ve iki oğlu Hasan ve Hüseyn'in isimlerini; iliya, şebra ve şebira olarak gördüm. Hüseyn'den sonrakilerin isimleri nedir?" dedi.

Resulullah (S.A.V.): "Hüseyn'den sonra oğlu Ali Zeynel-Abidin, ondan sonra oğlu Muhammed El-Bakır, oğlu Ca'fer Sadik, onun oğlu Musa Kazim, sonra onun oğlu Ali Riza, sonra oğlu Muhammed Ettaki, sonra onun oğlu Aliyy-ul-Hadi En-Naki ve sonra onun oğlu Hasen'ül-Askeri ve sonuncuları Hasen-ül-Askeri'nin oğlu Muhammed El-Mehdi El-Kaim El-Hücce. Bu sonuncu imam gizlenecek, sonra vakti geldiğinde çıkacak. Zulme, fitne ve fesada bulanmış olan arzı, huzur ve adalet ile dolduracak. Onun gaybetinde, onu severek, onun çıkacağına inanarak, sabrederek bekleyenlere müjdeler olsun! Onların vasıflarını Cenab-i Hakk şu ayet-i kerimesinde şöyle zikrediyor:

'...Hüden lilmuttekiyne elleziyne yü'minune bilgaybi...' (Bakara: 1-5) (Meali: işte bu öyle bir kitabdır ki onda asla şübhe yokdur. Müttekiler içün hidayed menba'ıdır, onlar ki gayba inanırlar.)"

Sonra da şu ayet-i kerimeyi okudular:

Ve men yetevellellahe ve resulehu velleziyne amenu feinne hizballahi hümul galibun' (Maide: 56) (Meali geçdi). Ve Allah'ın tarafdarları bunlardır" buyurdular.

Cendel: "Allah'a hamd ederim ki, onları tanımakla beni şereflendirdi" dedi.

Cendel, Resulullahın haber verdiği gibi, Zeynel-Abidin Hz.lerinin doğumuna kadar yaşadı. O zat dünyaya geldiği zaman Taif e gitdi, orada hastalandı, son lokması da süt oldu ve ölmeden önce "Resulullah (S.A.V.) bunu bana haber vermişdi" dedi ve vefat etdi. Taif de Kevzare mevkünde defnedildi.

"Menakib"da, Ebuttufayl Amir bin Vasile'den:

Medineli bir Yehudi bir gün imam Aliye (A.S.) geldi ve şöyle dedi: "Önce sana üç

sual soracağım, sonra üç sual daha soracağım, daha sonra bir sual daha soracağım."

İmam Ali (A.S.): "Neden yedi sual soracağım demiyorsun?" dediği zaman, Yehudi şöyle cevab verdi:

"Önce üç sual soracağım, onların cevabını bilirsen diğer üç suali soracağım, onları da bilirsen, bir sual daha soracağım" dedi.

İmam Ali (A.S.): "Verdiğim cevabların doğru olduğunu nereden bileceksin?" deyince, Yehudi koynundan çok eski bir kitab çıkardı ve şöyle dedi:

"Bu babalarımdan ve ecdadımdan bana miras kalan bir kitabdir ki onu Hz. Musa söylemiş ve ceddim Harun elleriyle yazmışdır. Ve size soracağım suallerin cevabları bu kitabdadır" dedi.

Hz. Ali (A.S.): "şayet ben bu suallerine doğru cevab verirsem, müslüman olur musun?" deyince, Yehudi:

"Derhal şimdi müslüman olacağım" dedi.

Hz.Ali(A.S.): "Sor" dedi.

Yehudi: "Arza konulan ilk taş hangi taşdır, arza dikilen ilk ağaç hangi ağaçdır ve arzdan ilk fışkıran ilk pınar hangi pınardır?" dedi.

Hz. Ali (A.S.): "Arza konulan ilk taş, Yehudilere göre Beytül Makdis'in taşıdır. Bu yalandır. Arza konulan ilk taş Hacer-i Esved'dir. Âdem (A.S.) onu Cennetden beraberinde indirmişdir ve onu Beytullahın bir rüknune koymuşdur. İnsanlar ona ellerini sürerek ve öperek ahd u misaklarını yeniliyorlar. Çünki Cennetde bir melek ahd u misak yazısını yutdu, o melek Âdem'le beraber Cennetden çıkdı ve taş oldu."

Yehudi: "Doğru" dedi.

Hz. Ali (A.S.): "Arza dikilen ilk ağacın, Yehudiler zeytin olduğuna inanırlar, doğru değildir. İlk ağaç çekirdekden büyüyen bir hurmadır. Âdem (A.S.) onu Cennetden indirdi. Her hurmanın aslı çekirdekdir."

Yehudi: "Doğru" dedi.

Hz. Ali (A.S.): "Arzda ilk fışkıran pınara gelince; Yehudiler bu pınarın Kudus'deki taşın altında fışkıran pınar olduğunu söylerler, fakat bu da doğru değildir. Bu pınar hayat pınarıdır ki, Musa ile arkadaşının, Hızır (A.S.) ile buluşmaya gitdiklerinde, bir su kenarında konakladıkları zaman, yanlarındaki pişmiş tuzlu balığın pınarın suyuna değdiğinde canlandığı pınardır. Musa (A.S.) ile arkadaşı, Hızır (A.S.) ile o

pınarın başında buluşdular."

Yehudi yine: "Doğru" dedi.

Hz. Ali (A.S.): "Diğer üç suali sor" dedi.

Yehudi: "Peygamberinizden sonra ümmetinin kaç imamı var? Muhammed'in Cennetdeki evi nerededir? Ve evinde onunla beraber oturanlar kimlerdir?"

Hz. Ali (A.S.): "Bu ümmetin peygamberinden sonra on iki imamı var."

Yehudi: "Doğru" dedi.

Hz. Ali (K.V.):"Muhammed'in (S.A.V.) yeri Adn cennetidir. Bu Cennet, Cennetlerin ortasındadır, Cennetlerin en yükseğidir ve Arş-ı A'laya en yakın olanıdır."

Yehudi: "Doğru" dedi.

Hz. Ali (A.S.): "Onunla beraber oturanlar, bu on iki imamdır ki ben onların ilkiyim ve sonuncumuz Mehdi Kaim'dir."

Yehudi tekrar: "Doğru" dedi.

Hz. Ali (A.S.): "Tek sorunu da sor" dedi.

Yehudi: "Peygamberden sonra kaç sene yaşayacaksın, ölecek misin, katl olacak mısın, bana haber ver."

Hz. Ali (A.S.): "Ondan sonra otuz sene yaşayacağım ve kılıç darbesiyle başımdan şehid olacağım" dedi.

O zaman Yehudi: "Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden Resülullah ve eşhedu enneke vasiyyi Resulullah" dedi ve müslüman oldu.

Şeyh Muhammed bin Ali bin Hüseyn'in "El-Gaybe" adlı kitabında Musa bin Muhammed bin El-Kasım bin Hamza bin Musa Kazım Hz.lerinden:

Mehdi Kaim ve doğumu hakkında bazı bilgiler: Hz. Mehdi doğduğu zaman, imam Hasen-ul-Askeri'nin halası Hz. Hâkime, çocuğu aldı imama götürdü, kucağına verdi. İmam dilini çocuğun ağzına verip emzirdi. Ellerini çocuğun her yerine sürdükden sonra: "Konuş oğlum!" dedi.

O zaman çocuk: "Eşhedu en la ilahe illallah vahdehu la şeriyke lehu ve eşhedu enne Muhammeden Resulullah sallallahu aleyhi ve alihi" dedikden sonra, Emirel Mü'minin Hz. Ali'den başlayarak, babasına kadar bütün imamlara tek tek salavat getirdi. Hasen-ul-Askeri Hz.leri, Hz. Hakime'ye: "Halacığım! Yedinci gün muhakkak

burada bulun" dedi.

Hz. Hâkime:

Yedinci gün geldiğim zaman: "Hala! Oğlumu bana getir" dedi. Götürdüm. Yine ilk gün olduğu gibi: "Oğlum konuş" dedi. Mehdi Kaim yine şehadet getirdi ve bütün dedelerine salat u selamdan sonra şu ayeti okudu:

"ve nuriydü en nemunne alelleziynestud'ifu filardi ve nec'alehüm eimmeten ve nec'alehumül varisiyn" (Kasas: 5) (Meali: Biz de istiyorduk ki o yerde, ezilmekde olanlara lütf edelim, bol ni'met verelim, onları hayırda öne geçirelim ve onları Fir'avnların diyarına ve emvaline varis kılalım.)

HASEN-ÜL-ASKERİNİN İZDİVAÇLARI

Hz. Hâkime diyor ki:

Bir gün Hasen-ül-Askeri bize gelmişdi. Benim Nercis isminde bir cariyem vardı. Onun Nercis'e dikkatle bakdığını gördüm. "Onu beğendin mi? Begendinse sana vereyim" dedim. "Hayır, onun için bakmıyorum, bu hanımdan doğacak olan; Allah yanında kerim ve aziz olan, zulm, fitne ve fesaddan sonra, yeryüzünü adalet ve emn u eman ile dolduracak olan çocuğu, hayretle müşahede ediyorum" dedi. Ben, "Nercis'i hemen sana vereyim" deyince, Hasen-ül-Askeri: "Babamdan izin iste" dedi.

Kardeşim imam Aliyy-ul-Hadi'ye gitdiğim zaman bana: "Ya Hakimel Oğluma Nercis'i hibe et" dedi. "Efendim! Ben de bunun için gelmişdim" dedim.

Hz. İmam: "Ey kardeşim! Allah bu büyük ecirde seni ortak etmek ve sana büyük hayır ihsan etmek istedi" dedi.

Hasen-ül-Askeri ile Nercis benim evimde evlendiler ve bir müddet benim yanımda kaldılar. Daha sonra kardeşim Aliyy-ül-Hadi, âlem-i cemale teşrif etdi ve Hasen-ül-Askeri imam oldu.

Bir gün kendilerini ziyarete gitdiğimde Nercis bana: "Bırakın ayakkabılarınızı çıkarayım efendim, size hizmet edeyim" dediği zaman, ben Nercis'e: "Hayır, artık sen benim efendimsin. Vallahi ayakkablarımı çıkartdırmam, sana hizmet etmek, benim başım gözüm üzerine" dedim. Evime gitmek üzere kalkdığım zaman, imam bana: "Hala! Gitme, bu gece burada kal" dedi. O gece şaban'ın on beşi idi. Ebel-Kasim Muhammed El-Mehdi El-Muntazar, El-Kaim, El-Hücce, Sahibüzzaman ve hatem'ul Eimmet'il-isna aşer Hz.leri doğdu...

Hizmetlerinde bulunan iki hizmetci şunları anlatdılar:

Sahibüzzaman doğar doğmaz secdeye kapandı, iki şehadet parmağı semaya doğru idi. Sonra aksırdı ve şöyle dedi: "Elhamdu lillahi rabbil âlemin ve sallallahu ala Muhammedin ve alihi."

Nesim ismindeki diger hizmetkâr:

Doğumundan bir gece sonra Sahibüzzaman'ın yanında aksırdım, bana: "Yerhamkillah. Aksırmak üç gün ölümden emandır" dedi.

* Allahın rahmeti üzerine olsun.

ABBASİ HALİFESİMEMUNUN, İMAM ALİYY-UR-RIZAYA BİAT ETMEKİSTEDİĞİ ZAMAN, AKRABASI OLANABBASİLERİN İTİRAZLARINA VE SUALLERİNE VERDİĞİ CEVAB

Tarihci ibni Miskeveyh'in "Nedim'ül Ferid" adlı kitabında, Halife Me'mun'un Abbasilere yazdığı mektubunun bazı kısımları:

"Mektublarınızı okudum, muradınızı anladım. Cevabım şudur." Allah'a, Peygambere ve Aline salat ü selamdan sonra mektubuna şöyle devam etdi:

"Cenab-ı Hakk, Resullerin uzun bir müddet ardı arası kesildikden sonra Muhammed'i (S.A.V.) gönderdi. Ona ilk iman eden Hadice bint Hüveylid ve Ali bin Ebi Talib idi. O zaman Hz. Ali yedi yaşında idi, hiçbir şey'i Allah'a şerik koşmadı, cahiliyet devrinin adetleri ile hiçbir alakası olmadı.

Babası Ebu Talib, Resulullahı (S.A.V.) himayesine aldı. Onu sevdi, büyütdü ve devamlı olarak onu korudu, ona zarar verecek şeyleri ondan uzaklaşdırdı. Ebu Talib vefat etdikden sonra, müşrikler Resulullahı (S.A.V.) öldürmeye karar verdiler. Resulullah (S.A.V.) Medine'ye hicret etmeye mecbur oldu. O zaman Ali bin Ebi Talib'in, Peygamber için yapdığını hiç kimse yapmadı. Cenab-i Muhammed'in (S.A.V.) hicret etdiği gece, müşriklerin onu öldürmek için tuzak kurduklarını bile bile Hz. Ali (A.S.) onun yatağına yatdı ve onu cam ile korudu.

Her ordunun amiri odur, müşrikleri tir tir titreten odur, Hakk uğrunda cihad edenlerin en muazzamı odur, Allah'ın dininin en fakihi odur, hadis-i Gadir-i Hum'daki velayet sahibi odur. Hayberin fatihi, Amr bin Abdü Vüd' dün katili ve Peygamberin kardeşi odur. "Ve yut'imunet-taame ala hubbihi miskiynen ve yetimen ve esiyra"* (İnsan: 8) ayetinin mazharı odur.

O Resulullahın ehlidir. Mübahele günü Resulullah (S.A.V.) mübahele için Hz. Ali'yi, Hz. Fatima'yı ve Hz. Hasan ve Hz. Hüseyn'i çıkardı. Allah hakkı için bütün medhedici menakıb ve ayetler onun içindir.

Biz ve Ali'nin evladları, tek bir el gibi idik. Ta ki saltanat bize geçdi, onlara baskı yapdık, zulmetdik, öldürdük ve Beni Umeyye'nin katlinden daha ziyade onlan

katletdik.

Heyhat! Her kim bir zerre kötülük işlerse onu görür. Yine heyhat. Sizin yapdıklarınıza karşı sizi bekleyen bir tek şey kaldı... Zulme karşı çıkacak olan Hüseyni'nin kılıcı. Sizi ve Süfyani'yi kökünden biçecek. Mehdi Kaim gelecek, mazlumların dökülen kanlarının intikamını alacak.

Benim Aliyy-ur-Riza'ya biat etmemin sebebi; aramızda kaybolan Ehl-i Beyt meveddetini tekrar koymak ve kanlarımızın akmasını önlemek, Sıratı geçmeniz, emn u emanınız ve o büyük korku gününün korkusundan emin olmanız için. Benim yanımda, Aliyy-ür-Rıza'ya biat etmekden daha temiz ve daha değerli bir iş yok.

Sizin bana söylediğiniz sözlere gelelim; ben sizin babalarınızın reylerini, dedelerinizin rü'yalarını hiçe saydım. Kureyş müşrikleri de aynı sözleri söylemişlerdi: "

* Meali: Taraf-i Sübhaniden kendilerine verilen, gerek rızkı suriyi

Gerek rızk-ı ma'neviyi daima ihsan ederler. Âcize, yetime, esire üzerine sevgileri olduğu halde it'am ederler.

İnna vecedna abaena ala ümmetin ve inna ala asarihim muktedun"* (Zuhruf: 23).

Yazıklar olsun size! Din, babalardan alınmaz, din ancak ümenadan alınır. Benim yanımda müslüman olan bir mecusi, irtidad eden bir müslümandan çok hayırlıdır. Emirel-mu'mininin kuvveti ancak Allah iledir. Ben ona tevekkül etdim, Allah bana kâfidir."

"Menakib"da, Ali bin'il Riza'dan, bin Musa El-Kazım'dan, babasından, babalarından ve Hz. Ali'den (A.S.):

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Allah (c.c.) ind-i Subhanisinde benden daha faziletlisini ve benden daha kerimini yaratmadı." Ben dedim ki: 'Ya Resulallah! Siz mi efdalsiniz Cebrail mi efdal?"

Cenab-ı Peygamber: 'Ya Ali! Allah (c.c), bütün resulleri, melaike-i mukarrebine tafdil etdi. Beni de bütün peygamberlere ve resullere tafdil etdi. Benden sonra da faziletde sen, senden sonra, senin neslinden gelen imamlar gelir. Ya Ali! Melekler, bizim ve bizi sevenlerin hizmetindedir. Ya Ali! Melekler arşı taşırlar, etrafında Rablerine hamd ederek tesbih ederler ve bizim velayetimize iman eden mu'minler içün istiğfar ederler. Ya Ali! Biz olmasaydık Allah, ne Âdem'i, ne Havva'yı, ne Cennet'i, ne ateşi ve ne Arz'ı yaratırdı.

Biz, melaikeden nasıl üstün olmayız ki! Rabbimizi melaikeden önce bildik ve onlardan önce tesbih, tehlil ve takdis etdik. Çünki ilk önce Cenab-ı Hakk bizim

ruhlarımızı yaratdı, bize konuşma hakkını verdi, onu tevhid etdik ve ona hamdetdik. Sonra, melekleri halketdi.

* Meali: Bizler babalarımızı bir ümmet üzerinde muayyen mahud bir yolda bulduk, biz de onların izlerine uyarak gideceğiz.

Vaktaki melekler bizim ruhlanmızı tek bir nur olarak gördüler, o nurun azameti karşısında hayretde kaldılar. O zaman biz, Rabbimizi tesbih etdik ki melaike, bizim mahlûk olduğumuzu ve Allahü Teâla'nın, bizim sıfatımızdan münezzeh olduğunu anlasınlar. O zaman melekler, bizim tesbihimizle Hakkı tesbih etdiler ve bizim sıfatlanmızdan onu tenzih etdiler.

Vaktaki bizim şanımızın azametini müşahede etdiler, o zaman biz Hakkı tehlil etdik ki, melekler Allah'dan başka ilah olmadığını, bizim kul olduğumuzu ve ibadete layık olmadığımızı bilsinler için. Onlar, o zaman La ilahe illallah dediler.

Ne zaman ki melekler, yerimizin büyüklüğünü müşahede etdiler, biz o zaman tekbir getirdik, Allahu ekber dedik ki melaike, en büyük Allah olduğunu bilsinler ve o makama, ancak onun yükselteceğini anlasınlar için.

Vaktaki bize, Allah'in verdiği izzet ve kuvveti gördüler, biz o zaman La havle ve la kuvvete illa billah dedik ki melaike, havl-u kuvvetin yalnız Allah'a mahsus olduğunu bilsinler için.

Ne zaman ki Allah'ın bize ihsan etdiği ni'metleri ve mahlûkatına, bize itaati farz kıldığını gördüler, biz Elhamdülillah dedik, melaike bilsin ki bütun ni'metlerin sahibi Allah'dır ve hamd ona mahsusdur. O zaman melaike El-hamdulillah dediler.

Melaike; Allah'ın birliğini, tesbihini, tehlilini, tekbirini ve tahmidini bizden öğrendiler.

Cenab-ı Hakk, Âdem'i (A.S.) yaratdı, bizleri onun sülbüne koydu ve melaikeye, Âdem'e ta'zimen ve ikramen secde etmelerini emretdi. Onların secdeleri, ubudiyyet olarak Allah'a, ikram olarak Âdem'e idi, emr-i ilahiye itaat idi. Çünki biz, Âdem'in sülbünde idik. Şimdi nasıl olur da biz melaikeden efdal olmayız? Onların hepsi Adem'e secde etdiler.

Mi'raca çıkdığım zaman, semada Cebrail (A.S.) iki defa ezan okudu, iki defa kamet getirdi, sonra bana: "Ya Resulallah! Buyrunuz, öne geçiniz" dedi. "Öne mi geçeyim ya Cibril?" dediğim zaman, Cibril: "Evet, ya Resulallah, Cenab-ı Hakk enbiyayi bütün meleklere tafdil etdi ve bilhassa sizi de hepsine tafdil etdi" dedi.

İmam olup bütün enbiyaya namaz kıldırdım. Sidre-i münteha'ya geldiğimizde, Hz. Cibril durdu ve: "Buyrun ya Resulallah" dedi. "Sen gelmiyor musun, beni yalnız mı bırakacaksın?" dediğim zaman, Hz. Cibril: 'Ya Resulallah! Burası âşık ve ma'şuk

dairesidir, burdan öteye geçersem nar-i gayret beni yakar, burası benim son hududumdur" dedi.

Bir anda nura garkoldum, mele-i a'laya çıkdım, sessiz sözsüz bizsiz sizsiz hitab-i ilahiye mazhar oldum.

'Ya Muhammed! Sen abd-i mahz'ımsın, ben ise senin Rabbinim. Benim zatıma ibadet et ve bana tevekkül et. Seni nurumdan yaratdım, sen benim halkım üzerine resulüm ve hüccetimsin. Cennetimi sana ve sana tabi' olanlar için halketdim. Ateşimi de sana karşı gelenler için halketdim. Kerametim, senin vasilerin üzerine vacib oldu."

O zaman, ben dedim ki: "Ya Rabbi! Vasilerim kimlerdir?" şöyle nida olundu: "Onların isimleri Arşımın üzerinde yazılıdır." Bakdım, on iki nur gördüm, her nurun üzerinde yeşil bir satır, her satırda bir vasimin ismi yazılı. İlkleri Ali sonuncusu ise Mehdi Kaimdir. "Ya Rabbi! Benim vasilerim bunlar mı?" dedim.

Cenab-ı Hakk: "Senden sonra bunlar, halkım üzerine velilerim, sevdiklerim, safilerim ve hüccetlerimdir. İşte bunlar, senin vasilerindir.

İzzetim ve Celalim hakkı için Arzı, sonuncuları olan Mehdi ile temizleyeceğim. Doğudan batıya kadar, onu Arz'a sahib kılacağım. Rüzgârları, bulutları ve bütün sebebleri, emrine musahhar kılacağım, askerlerimle ve meleklerimle, onu techiz edeceğim. Ta ki da'vetim yükselir ve bütün halk, tevhiydim üzerine toplanır. Ve mülkünü, dostları ile beraber kıyamete kadar daim kılacağım."

"Feraidussimtayn"de, Cabir bin Abdullah'il Ensari' den:

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular: "Her kim Mehdi' nin çıkışınıinkâr ederse, Peygambere indirilen vahyi inkâr etmiş olur. İsa'nın inişini, Deccal'in zuhurunu inkar eden dekafirolur."

"Feraidussimtayn"de, Ebu Sa'id'il Hudri'den: Resulullah (S.A.V.): "Fitne fesad ve zulüm ayyuka çıkdığı zaman, insanlar arasındaki anlaşmazlıklar çoğaldığında, zelzeleler arasından, Mehdi'nin çıkışını size müjdelerim. O çıkdığı zaman arzı, adalet, müsavat ve huzur ile dolduracak. Sema ve Arzın sakinleri ondan razı olacak" buyurdular. Sahih hadislerin

"Nehc'ul Belaga"dan: Emirel Mü'minin Hz. Ali'nin (A.S.) temyizi hakkındaki sözleri:

Hz. Ali'ye (A.S.) Ehl-i bid'atın hadisleri ve insanlar arasındaki ihtilaflı hadislerin sebebi nedir diye soruldu.

İmam Ali (K.V.): insanların elleri arasında; hak ve batıl, doğru ve yalan, nasih ve mensuh, umumi ve hususi, muhkem ve muteşabih, bozulmuş ve bozulmamış

haberler vardır.

Resulullah (S.A.V.) zamanında, bir kimse Resulullaha yalan söyledi. Resulullah şöyle buyurdular: "Her kim bana kasden yalan söylerse, ateşde kendine yer hazırlasın."

İmam Ali(K.V) sözüne devam ile şöyle buyurdular: "Dört geçit insandan hadis gelebilir, beşincisi yokdur. Dördün birincisi şunlardır: Munafıklar. Zahiren müslümandırlar, batinen kâfir. Allah'dan korkmadan ve hiç utanmadan yalan söylerler. Resulullah (S.A.V.) hakkında kasden yalan söylerler. İnsanlar bunların yalancı ve munafık olduklarını bilmiş olsaydılar onlardan gelen sözlere inanmazlar ve kabul etmezlerdi. Fakat onlar icin Resulullahın ashabıdır derler, onu gördü ve ondan dinledi ve ondan aldı, derler.

Hâlbuki Cenab-ı Hakk münafıklar hakkında haber verdi ve vasıflarını bildirdi. Bu münafıklar, Resulullahdan sonra da devam etdi. Fitne ve fesad ile ateş. Simsarlarına ve dalalet imamlarına yaklaşdılar, onlara yârdım etdiler ve onları halkın başına musallat kıldılar. Onlarla dünyayı yediler, zira nasın ekserisi, caha ve dünyaya meyl eder.

İkinciler ise: Resulullahdan bir hadisi duyar, hakkıyla anlayamaz, anlamadığını bilmez. Kasidsiz olarak yanlış amel eder ve yanlış rivayet eder. Bunu duyanlar, böyle olduğunu bilselerdi, bu yanlışlığı yapmazlardı. Bilseydi, kendisi de yapmazdı.

Üçüncüye gelince: Bir kimse Resulullahın bir şey'i emretdiğini işitdi. Daha sonra Resulullah o şey'i nehyetdi veya bir şey'i Resulullah önce men'etdi, daha sonra o şey'i emretdi. O kimse kasidsiz olarak, Resulullahın emretdiği değil, nehyetdiğinden haberdar oldu. Ve böylece mensuh olan haber yayılmış oldu. Bu yanlışlığı bilseydi, ne o amel ederdi, ne de onun vasıtasıyla duyanlar.

Dördüncüler ise: Allah'dan korkmaları, Resulullaha saygıyları ve sevgileri sebebiyle yalanı sevmezler ve asla yalan söylemezler. Resulullahdan duyduklarını, eksiksiz fazlasız, olduğu gibi hifzederler. Nasih ile amel eder, mensuh'u terk ederler. Hususiyi de umumiyi de bilirler, müteşabih ve muhkemi de bilirler, her şey'i yerli yerine koyarlar.

Yalnız! Resulullahın konuşmalarında iki veche olurdu, zahiri ve batini. Bir kimse murad-i ilahiyi ve murad-i Nebi'yi, anlamadan duyarsa, farkında olmadan ma'nayı başka yöne saptırmış olur.

Resulullahın ashabından herkes, kendilerinden soru soramazdı. Anlamadıkları bir şey olunca; içlerinden: "Ah keşki bir köylü veya bir yabancı gelse de, Resulullaha sorsa, biz daha iyi anlasak" diye düşünürlerdi."

Hz. Ali (K.V.): "Ben böyle hallerde muhakkak sorardım."

İşte insanların hadisler hakkındaki illet ve ihtilafları bu sebeblerden dolayıdır.

Muhterem okuyucularımız!

Kitabın birinci baskısında, bazı sebeblerle tamamlayamadığımız "Meveddet Pinarları"nın bu baskımızda, geri kalan kısmını sizlere arzediyoruz.

"Nehc'ul Belaga"dan:

İmam Ali (K.V.): "Ni'metin sarhoşluğundan ve fitnenin, aşikârından ve gizli tuzağından, gittikçe büyümesinden ve artmasından sakınınız. Zalimler anlaşıp fitneyi birbirlerine miras bırakır. Baştaki sonuncunun kumandanıdır ve en sonuncuları birincinin izinden gider. Alçak ve değersiz bir dünya için yarışırlar, kazanacağız diye kokmuş. Bir leşin üzerine üşüşürler.

Sonunda, tabi' olanlar tabi' oldukları kimselerden, kumandan kumanda etdiklerinden, birbirlerine lanet ederek ve buğz ederek ayrılırlar.

Ey inananlar!

Sizler fitneye bulaşmayın, fitnenin aletleri olmayın, nifaka düşmeyin, tevhidin ipine ve taatin rükünlerine sımsıkı sarılın. Allah'a mazlum olarak geliniz, zalim olarak gelmeyiniz.

"Menakib"da Ebi Basir'den:

İmam Ali bir hutbesinde: "En tekule nefsün ya hasreta ala mafarrattu fiy cenbillah ve in kuntu leminessahiriyn" (Zumer: 39/56) ayetinin tefsirinde şöyle buyurdular:

"Hadi benim, muhtedi benim, ben yetimlerin ve çaresizlerin babasıyım ve dulların koruyucusuyum. Ben her zaifin sığındığı kişiyim ve her korkanın güvendiği benim. Mu'minleri Cennete sevkeden benim, Allah'ın metin olan ipi ve takva kelimesi benim. Ben Allah'ın gözüyüm ve Allah'ın kapısıyım ve Allah'ın sadık olan diliyim. Cenab-ı Hakk'ın kitabında 'En tekule nefsun yahasreta ala ma farrattu fiy cenbillah' benim. Ve Allah'ın rahmet ve mağfiretle kullarına açdığı eli benim. Bab-i hitta benim. Her kim ki beni ve benim hakkımı bilir, Rabbini bilir. Çünkü ben Allah'ın arzı üzerinde Resulünün vasisiyim ve halkı üzerinde de hüccetiyim. Bu Allah'ın Resulünün muradıdır."

Abdurrahman bin Kesir'den:

Ca'fer Sadık Hz.lerine: "Amme yetesaelune aninnebeil aziym. Elleziyne hüm fiyhi muhtelifun" {Nebe: 78/1, 2, 3) ve "Hünalikel velayetü lillahil hak" (Kehf: 18/44) bu ayetlerin ma'nasını sordum. Şöyle buyurdular:

Ayetde geçen velayet Emire'l Mu'minin imam Ali'nin velayetidir ve (Nebeil aziym) de odur. Zira kendileri şöyle buyurmuşlardı: "Allah için benden daha büyük haber yokdur ve benden büyük ayet yokdur. "Aliyyu'r-Riza Hz.lerinden, babasından, babalarından Resulullah Hz.lerinden. Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdular:

'YaAli!

Sen Allah'ın hüccetisin, sen Allah'ın kapısısın, sen Allah'a giden yolsun, sen Nebe'ul aziym, sen sırat-i müstakiym'sin, sen Meselü'l a'la'sın ve sen müslümanların imami, mu'minlerin emiri'sin, vasilerin hayırlısı, sadıkların efendisisin.

Ya Ali! Faruk-u A'zam ve Sıddık-i Ekber sensin.

Hiç şübhe yok ki hizbin hizbimdir ve hizbim Hizbullah'dır, düşmanlarının hizbi ise hizbuşşeytandir."

"Sıffin" kitabından "Akisa" namıyle ma'ruf Said El-Yütmi şöyle buyurdu:

Emire'l Mu'minin Ali (K.V.) ile beraber Kufe'den şam'a doğru hareket etdik. Kufe dışındaki köyleri bir hayli geçdikten sonra herkes çok susamıştı. Emire'l Mü'minin bizi bir taşın yanına götürdü, onu kaldırmamızı emretdi. Kaldırdık, altından su çıkdı. Hepimiz kana kana içdik. Taşı yerine koymamızı emretdi.

Epey bir yol aldıkdan sonra durdu ve "Suyunu içtiğiniz yeribileniniz var mı?" diye sordu. Evet dediler. "Oraya gidiniz" buyurdu. Binekli ve yaya birkac kişi gitdik, yeri bulduk fakat taşı bulamadık. O civarda bir ayazma gördük. Oraya gitdik, bu ayazmanın suyu nereden diye sorduk. Rahib "Bu civarda su yok" dedi. Biz dedik ki: "Nasıl yok? Biz oradan içdik." Rahib hayretle:

"Siz mi içdiniz?" Evet dedik ve hadiseyi anlatınca daha ziyade hayrete düştü ve "Vallahi bu ayazma o kuyunun suyu ile yapılmış ve kitabımızda deniyor ki: Bu suyu bir nebi veya bir vasiden başka bir kimse çıkaramaz" dedi ve bize katılıp bizimle beraber "Rakka"ya geldi. Emire'l Mü'minin de Rakka'da Fırat kena-rında Belah mevkiine inmişdi. Orada savmiasından bir rahib çıktı. Karşıladı, izzet ikramda bulundu ve "Bizim yanımızda ecdadımızdan kalma, içinde Hz. isa'ya rabbi tarafından vahyolunan ve isa'nın ashabı tarafından yazılmış bir kitab var, onu size okumak istiyorum. İmam Ali: "Buyrun okuyunuz" dedi. Rahib kitabın Arabça tercümesini oku-maya başladı:

"Her emrini yerine getirmeye kadir olan Allah'ın ismiyle, O Allah ki takdirini, yazmak istediklerini yazdı.

Ben onlara içlerinden ümmi bir resul göndereceğim. O resul onlara kitabı okur, hikmeti öğretir ve onlara Allah yolunu gösterir. O ne kincidir ne de incitici, çarşılarda boş laf etmez. Kötülüğe kötülükle mukabele etmediği gibi, afvedici ve

bağışlayıcıdır. Onun ümmeti hamdedenlerdir. Onlar Allah'ın her tecellisinde, inişlerde, çıkışlarda hamdederler. Onların dilleri her an tesbih, tehlil ve tevhiddedir.

Allah o resul-i ümmi'yi düşmanlarına mansur kılacak. Kendisinden sonra ümmeti uzun bir ihtilafa düşecek. Onun vasisi ve ümmetinin salihi olan zat, Fırat nehri kenarından geçecek. O, ma'rufu emreder, münkeri nehyeder ve hak ile hükmeder. Dünya onun nazarında fırtınalı bir günde uçuşan tozların bir zerresinden daha değersizdir. Ölüm ise onun için, susamış bir kimsenin içdiği sudan daha kolaydır. O, gizli ve aşikâr yalnız Allah'dan korkar. Ümmete nasihat eder ve hiçbir laimin levminden korkmaz.

Bu memleket ehalisinden her kim, o nebiyy-i ümmiye yetişir, ona iman ederse, nasibi Allah'ın rızası ve Cennetdir. Ve her kim onun vasisi olan salih kula yetişir, hemen ona yardım etsin, çünkü onun yanında ölmek şehadetdir."

Okumayı bitirdikden sonra rahib müslüman oldu ve Emire'lmü'minine şöyle dedi: Ben seninle geleceğim ve senden ayrılmayacağım, ta ki sana ne isabet ederse bana da isabet etsin."

Hz. Ali (K.V.) orada ağladı ve sonra şöyle dedi: "O Allah'a hamdederim ki, ind-i Sübhanisinde unutulmadım, yine o Allah'a hamdederim ki beni Peygamberinin yanında zikretdi ve şanımı ebran kitablarında yazdı."

Rahib onunla beraber gitti. Öğlen ve akşam yemeklerini beraber yerlerdi. Ta ki Sıffiyn harbinde şehid oldu.

Vaktaki defnetmek için şehidler aranırken, Emire'l mu'minin onun da getirilmesini istedi. Getirildi, namazını kıldı, defnetdi ve kendisi hakkında şöyle buyurdu: "Bu zat bizdendir ve Ehl-i Beytimizdendir." Onun için tekrar tekrar istiğfar etdi.

Cevahirü'l Akdeyn"den:

-Ebu Naim El-Hafiz El-Mehdiden:

"Mehdi Cennet ehlinin tavusudur."

-ibn-i ömer'den:

Resulullahın şöyle dediğini duydum: "Semadan bir melek: işte bu Mehdidir, ona tabi' olunuz diye uyaracak."

-Mehdinin bayrağında: "Biat Allah'adır" yazılı .

-Kudüs'ten gasbedilen 1700 gemi mücevherat Rum'a götürülürken denizde batmıştır.

Hüzeyfetu'l Yemani Hz.Resulullah Hz.şöyle buyurdu: "Bu hazine muhakkak suretde Mehdi tarafından çıkartılacak ve yerine iade edilecek ve sonra Hz. Mehdi beraberindekilerle Bahr-i Muhite açılacak."

Hüzeyfetü'l Yemani Hz.lerinden: Resulullahdan şöyle duydum:

"Meryemoğlu isa Deccali, Filistinde "Lid"* kapısında öldürecek.

-ibn-i Abbas'dan: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu:

"Allah bu dini Ali ile fethetdi, öldürülürse din fesada uğrayacak. Onu ancak Mehdi'den başkası ıslah edemeyecek."

-imam (AS) Hz.lerinden: Resulullah (S.A.V.):"imamlar benim çocuklarımdır. Onlara itaat eden Allah'a itaat etmiş olur. Her kim onlara isyan ederse Allah'a isyan etmiş olur. Onlar Urve-i Vuskadır,** Allah'a vesiledir. Vebtegu ileyhil vesiyle.***"

-"Feraidu's Simtayn" Ebi imame El-Bahiliden: Resulullah (S.A.V)şöyle buyurdu:"Sizinle Rum arasında yedi sene var." Denildi ki: "Ya Resulallah! O gün nasın imamı kimdir?" "Benim oğullarımdan kırkyaşlarında El Mehdi. Yüzü sanki parlayan bir yıldız, sağ yanağında siyah ben, iki abalı, adımları hızlı, sanki beni israil ricalinden yirmi sene hükmedecek, hazineleri çıkaracak, şirk sehirlerini fethedecek.

-"Nehcü'l-Belaga"dan:

İmam Ali (K.V.) şöyle buyurdu: imamlar Allah'ın halkının kaaimleri ve arifleridir, Ancak onları tanıyanlar ve onların tanıdıkları Cennete girer. Onları tanımayıp inkâr edenler ve onların kabul etmedikleri Cehennemlikdir.

İmam Aliyyu'r-Rıza ile imam Ca'feru's-Sadık'ın Mehdi Kaim hakkındaki haberleri: Hameveyni El-şafiş "Ferai-du's-Sımtayn" de Ahmed bin Ziyad'dan, Du'bul bin Ali El-Hazai'den. Du'bul dedi ki;

Efendim Aliyyu'r-Rıza Hz.lerine bir kaside okudum. Meali:

Ayetler silindi okuyanı kalmadı Vahyin nazil olduğu yerler garib kaldı. Haklıların hakları yağma edildi. Naehil olanlara dağıtıldı.

Bağdad'ta Nefsüz-zekiyyenin bir kabri var ki Rahman onu hususi odalarında ağırlar.*

İmam Rıza Hz.leri bana: "Senin kasidenin burasına iki beyt ekleyebilir miyim?"

Dedim ki, "Elbetde ey Resulullahın oğlu." şöyle buyurdu:

"Bir kabir ki Tus'tadır* hatıratı haşredek ciğerleri parçalar

Ta ki Allah bizden hemmi ve gammı kaldıran bir kaim gönderir"

Du'bul: Kasidenin diğer beytlerini okudum, şu beytlere geldiğim zaman muhakkak bir imam zuhur edecek Allah'ın ismi ve bereketiyle kaim olacak. Hak ile batılı aramızda ayırdedecek ni'met ile hikmetin hakkını verecek.

* Filistin'de, Yafa'dan 20 km. Kudüs'den 68 km. uzaklıkta bir mevki. ** Sağlam kulp. *** Maide: 5/35.

* Ve hum fiyl gurufati aminun (Sebe1: 34/37).

** Horasan'da bir şehirdir.

İmam Rıza Hz.leri kuvvetle ağlamaya başladı ve dedi ki: "Ya Du'bul! Ruhu'l-Kudüs senin dilinle konuştu. Bilir misin bu imam kimdir?"

"Bilmiyorum, fakat sizden, arzı adaletle dolduracak bir imamın çıkacağını duymuştum."

İmam Rıza Hz.leri: "Benden sonraki imam, oğlum Muhammed Cevad, ondan sonra oğlu Aliyyu'l-Hadi, Ali'den sonra oğlu Hasenu'I-Askeri, Hasan'den sonra oğlu El-Hücce El-Kaim El-Muntazar. Gıyabında beklenir, zuhurunda itaat edilir. Arzı hak ve adaletle doldurur ki o arz o gelmeden zulm ve haksızlıkla dolu idi.

Onun ne zaman zuhur edeceği hakkinda, babamdan, babalarından, Resulullah Hz.lerinden şöyle buyuruldu: Onun misali Kıyamet gibidir, beklenmedik bir anda birdenbire zuhur eder."

"Menakib"da Sedir El-Sayrefi'den:

Ben, Fadl bin ömer, Ebu Basir ve Eban bin Tağlib, Efendimiz Ca'fer bin Sadık Hz.lerinin yanına girdik. Onu toprağın üstünde oturmuş şiddetli bir sekilde ağlıyor bulduk ve şöyle söylüyordu:

"Efendim! Senin gaybetin (kaybolma olayın) uykumu kaçırdı, gönlümün rahatını giderdi."

Sedir: Kalbimiz parçalandı ve üzüntüden şöyle dedik ki: Ey yaradılanların hayırlısı! Allah seni ağlatmasın.

Derin bir göğüs geçirerek şöyle buyurdu: "Bu sabah, bütün geçmişin ve kıyamete kadar geleceğin ilmini ihtiva eden Cifr kitabına baktım. O kitab ki Hz. Muhammed (S.A.V.) ve ondan sonra gelen imamlara tahsis edilmişdir. Ve o kitabda Kaimimiz Mehdinin doğumunu, gaybetinin uzunluğunu ve gaybeti esnasında, bu gecikme

sebebiyle mu'minlerin kalblerinde hasil olan sübheleri ve boyunlarındaki islam gerdanlığını, Urve-i vüska'yı nasıl attıklarını gördüm. Ki Cenab-i Hakk Kitab-i Keriminde bu hususda şöyle buyuruyor: Ve kullu insanin elzemnahu tairuhu fiy unukihi (isra': 17/13). O kitabı okurken imamın doğumu ve gaybubeti hakkında içim rikkat ve hüzünle doldu.

Allah onun doğumunun takdirini Musa'nın doğumunun takdiri gibi yaptı ve onun gaybetinin takdirini, isa'nin gaybetinin takdiri gibi yaptı, gecikmesini de Nuh'un gecikmesi gibi yaptı, salih kul Hızır (A.S.) ömrünü de onun ömrüne delil kıldı.

Şimdi, Musa'nın doğumu mes'elesine gelince; ne zaman ki Fir'avn, mülkünün zevalini Beni israil'den bir çocuğun elinde olduğunu oğrenince, Beni israil'den doğan erkek cocuklarının öldürülmesini emretdi. Yirmi binden fazla çocuk öldürdü. Allah Musa'yı korudu. Ne zaman ki Emeviler ve Abbasiler, zalimlerin ölümü, Mehdi Resul'ün elinde olduğunu öğrenince onun katline karar verdiler. Cenab-ı Hakk nurunu tamamlamak için onu zalimlerden gizledi.

Gaybeti ise isa (A.S.)'nın gaybeti gibidir.

Şöyle ki, Yehud ve Nasara öldürüldüğüne inandılar. Cenab-ı Hakk da onları şu ayet-i kerimesi ile yalanladı: "Ve ma kateluhu ve ma salebuhu velakin şübbihe lehüm" (Nisa1: 4/157). Manası: Onu katletmediler ve onu asmadılar fakat (öldürdükleri) onlara isa gibi göründü.

Keza, Kaimin gaybeti uzadığı için insanlar şübheye düştüler. Kimi doğmadı dedi, kimi o doğdu ve öldü, kimi on birinci imam kısırdır,kimi onüçdür, kimi Kaimin ruhu başka bir bedende konuşacak dedi. Hepsi batıldır.

Nuh (A.S.) gibi gecikmesine gelince; vaktaki Nuh (A.S.) kavminin isyanına karşı Rabbinden ceza istedi, Allah Cebrail (A.S.) gönderdi. Cibril, Nuh (A.S.)'a: Ey Allah'ın peygamberi! Allah sana şöyle emrediyor: "Onlar benim mahlûklarımdır ve kullarımdır, onları helak etmem. Ancak da'veti te'kid edip, halleri aşikâr oldukdan sonra, sen çekirdeği ek, meyva verirse sen kazanırsın. Sen ek sabret ve çalış."

Hz. Nuh Rabbinin bu emrini ümmetine anlattı. Onlardan üç yüz kişi irtidad etti. Sonra Cenab-ı Hakk da'vetini yedi kere tekrarlamasını emretti. Her seferinde iman edenler irtidad ede ede yetmiş kişi kaldı. Allah ona vahyetti: "işte şimdi tiyneti bozuk olanların irtidad etmesiyle hak yerini buldu." Ve keza Kaimin hali de böyledir. Zuhurunun gecikmesi mu'minleri ümidsizliğe düşürür. Ondan sonra şu ayeti okudular: "Hatta izesteyeser rüsülü ve zannu ennehüm kad kuzibu caehüm nasruna" (Yusuf: 12/110).

Hızır mes'elesine gelince; Allah Hızır'ın ömrününe peygamberlik için, ne ona bir kitab indirilsin ne bir şeriatı yenilemek için, ne herhangi bir ümmet ona iktida etsin için ve ne de Allah ona itaat farz ettiği için uzatmadı. Onun ömrünü uzatması,

Kaaim'in ömrünün uzamasına bir delil olsun için, inadcıların delilleri çürüsün diye. "Liella yekune linnasi alallahi hücce" (Nisa': 4/165).

"Kitabu'l-Gaybe"den:

imameyn Hz.lerinin komşu ve dostlarından:

Aliyyu'l-Hadi Hz.leri ile oğlu Hasenü'l-Askeri Hz.leri şöyle konuşuyorlardı:

"Allah bir imam yaratmak istediği zaman, yağmur suları ile beraber, Cennet suyundan bir damla suyu arza düşürür, ondan hasil olanbitkiyi imamın babası yer ve onda da bir nutfe hasil olur. Vaktaki nutfe rahimde karar kılar, dört ay geçtikten sonra ses duyulur. Bileğine şu ayet yazılır: "Ve temmet kelimetti rabbike sidkan ve adlen la mübeddile likelimatihi ve hüves semiyul aliym" (En'am: 6/115).

Doğunca emr-i ilahi ile iki gözü arasına nurdan bir sütün vaz'edilir ve bütün mahlukati o nur ile seyreder ve esrarına vakıfolur.

"Uyunu'l Ahbar"da imam Musa El-Kazim'in oğlu imam Aliyyu'r-Riza Hz.lerinden:

İmam o kimsedir ki; dehrinin yegânesi, ilimde hiçbir âlimona eşit olamadığı gibi, hiçbir hususta benzeri yokdur, misli ve naziri yokdur. Kendisi istemeden ve çalışmadan Allah'ın fazlı ona tahsis edilmişdir. Bu ona Vahhab ve ihsani bol olan Allah-ı Tealanın sonsuz ihsanıdır. İmamın ma'rifetlerine kim erişebilir? Heyhat. heyhat... akillar şaşırır, hilmler kaybolur, hükema aciz kalır,

hatibler çaresiz kalır, şairler yorulur, edibler yetersiz kalır. Belagat sahibleri, onların işlerinden birini veya faziletlerinden bir tanesini yapamayıp aczlerini ikrar etdiler. O zatın hakikatine nasıl erişilir, herhangi bir işi nasıl anlaşılabilir? Yahud onun yerine kaim kim olabilir? O nasıldır ve neredедir ki vasf edenlerin vasfı, medhedenlerin medhi ona erişebilsin? Bunları kim seçebilir, böyleleri nasıl bulunabilir?

"Akdu'd-Dürer" kitabında imam Hasan Hz.lerinden: Mehdi kıyam etdiği zaman insanlar onu hemen inkâr edecekler, çünkü onlara genç olarak gelecek. Hâlbuki onlar onu yaşlı zannediyorlardı.

"Kitabu'l Arais"den: Ebu ishak El-Salebi'den: Antakya'da bir mağarada, içinde mukaddes emanetler ve Musa'nın elvahi bulunan sandığı, meydana çıkaracak olan zat Mehdi Resul'dür.

"Menakib"da: Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: "ibadetin efdali kurtuluş gününü beklemekdir. Kurtuluş günü ise Mehdi'nin zuhurudur."

"Menakib"da: imam Ali'nin vasiyyetinden: "Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurdu: Ya

Ali! İnsanların iman itibariyle benzersiz olanı ve en yüksek mertebeye ulaşanı; ahir zamanda Peygamberi görmedikleri halde görmüş gibi inananlar ve Mehdi Kaaimin gaybubetinde, zu-huruna şeksiz şübhesiz inananlardır. Bunların imanları, beyaz kâğıt üzerindeki yazı gibi aşikârdır."

"Nehcü'l Belaga"nın şerhinde ismail bin Abbas'dan: Hz. Ali (K.V.) Mehdi (A.S.) zikrinde şöyle buyurdu:

"O Hüseyn (A.S.)'in neslinden, açık alınlı, burnu hafif kemikli, dolgun karınlı, bacak arası açık, dişleri muntazam, tebessümü tatlı, sağ bacağında ben olan bir erkek."

"Nehcu'l Belaga"nın şerhinde imam Ca'fer Sadik Hz. lerinden:

Emire'l Mu'minin imam Ali (K.V.) Medine'de hilafetinin ilk hutbesinde şöyle buyurdular:

"iyi biliniz ki benim evladlarımın ebrarı; küçükken insanların en halimi, büyükken de en âlimidirler. Ve yine bilmiş olun ki biz öyle bir Ehl-i Beytiz ki ilmimiz Allah'ın ilminden, hükmümüz Allah'ın hükmündendir" diyerek hutbeye başladılar.

İmam Ca'fer Sadik Hz.lerinden:

"Bize tabi' olup izimizden gelirseniz basiretimizle hidayete erersiniz, eğer böyle yapmazsanız, Allah sizi bizim elimizle helak eder. Hakkın sancağı bizim elimizdedir, tabi' olan Hakka erişir, geri kalan garkolur. Her mu'min saadetine bizimle erişir, boynunuzdan zillet ipi bizimle sökülür. Doğru yolu bulmanız da bizimle, yolun sonuna ulaşmanız dabizimledir."

"Nehcu'l Belaga". Hz. Ali (K.V.)'den:

"Peygamberinizin Ehl-i Beytini dikkatle izleyiniz. Onlardan ayrılmayın, yardımınızı isterlerse hemen yardım edin. Allah fitneyi; bizden, Ehl-i Beytimizden bir erkekle kaldıracaktır. Allah hakkı için bu zat, cariyelerin en hayırlısının oğlu,kâfirlerin hepsini kılıçdan geçirecek. Ta ki Ehl-i Kureyşden bazı kimseler, bu Fatima evladından olsaydı bize merhamet ederdi diyecekler. Zira fitne ve fesad ehli her nerede yakalanırsa toptan katlolunacak."

Zeyne'l Abidin Hz.lerinin hilali ilk gördüklerindeki duaları:

Ey itaatkâr mahlûk, işini devamlı ve sür'atle yapan, tedbir feleğinde kendisine takdir edilmiş menzillerde tasarruf eden, zulmeti seninle nurlandıran, bulanıklığı seninle gideren, seni mülkünün ayetlerinden bir ayet yapan, gücünün ve saltanatının alametlerinden bir alamet yapan zat-i a'laya inandım. Sen ona muti'sin, iradesine sür'atle icabet edersin. Senin işini, hayret verici bir şekilde tedbir eden, seninle san'atının cemalini arzeden, seni yeni bir emri için yeni bir

ayın anahtarı yapan o Sübhanı tesbih eder, noksan sıfatlardan tenzih ederim.

Benim ve senin Rabbin, beni ve seni yaradan, beni ve seni takdir eden, beni ve seni tasvir edenden şunu niyaz ederim ki; Muhammed Sallallahu aleyhi ve sellem ve aline bizim için salavat getirsin ve seni günlerin silemediği bir bereket, günahların kirletemediği bir taharet, afetlerden emin ay ve kötülüklerden salim ve içinde uğursuzluk ol-mayan bir uğur, kedersiz bir saadet ve zorluksuz bir kolaylık, sersiz bir hayır, emn u eman ve iman, ni'met ve ihsan, selamet ve islam ayı kılsın.

Allahım! Resulüne ve aline salavat getir ve bizleri onu taniyanların en razı olanları ve onu görenlerin en temizi, onun vasıtasıyla sana kulluk edenlerin en mes'udu, tevbede muvaffak olanlardan ve günahdan korunanlardan, ma'siyeti en az olanlardan eyle. Bize ni'metinde şükretmeyi ilham eyle ve o zat-i a'la ile afiyet elbiselerini giydir, sana olan taatimiz onunla kemal bulsun. Bütün bunlar senin ihsanındır, çünkü Mennan ve Hamid olan Allah sensin.

Allahım! Salat u selamın Muhammed (S.A.V.)'e, tahir ve tayyib olan aline olsun.

Zeyne'l Abidin Hz.lerinin "Hamd ve Ramazan" dualarından bazı cümleler:

Bizi kendi hamdine hidayet eden ve onun ihsanına şükr edelim diye, bizi hamd edenlerden kılan Allah'a hamdolsun.

Ya Rabbi! Bizi hamdinde ve şükründe muvaffak kıl ve bize muhsinlerin mükâfatını ihsan eyle. Hamdine ve rızana erişebilmek için bize Ramazan ayını ihsan etdin, özel kıldın. Bize üç ayları ihsan etdin. Receb ayı benim ayım, şa'ban ayı Resulümün ayı, Ramazan ayı da mü'minlerin ayı diye beyan buyurdun. Receb ayında zatını, layıkıyle tevhid edelim, şa'ban ayında Resulünü layıkıyle tahsin edelim, Ramazan ayında da hamdinin kemaline erişelim diye.

Dua etmek için izin veren ve icabeti (cevab vermeği) tekefful eden Rabbim bize öyle bir hamd etmek ihsan et ki, senin devamınca olsun ve daima artsın, Arşına ve Kürsine ulaşşın, halkından hiç kimseye nasib olmayan bir hamd olsun.

Rabbi salli ala Muhammedin ve alihi salaten; öyle bir salavat ki tertemiz, ondan daha temizi olmayan ve gittikçe çoğalan, bereketlenen ve daha üstünü olmayan bir salavat olsun.

Ya Rabbi!

Emrin için seçtiğin, ilminin ve dininin koruyucuları kıldığın, arzında halifelerin ve hüccetlerin, her türlü kirden tertemiz kıldığın, sana ve Cennetine ulaşmakta vesile yaptığın Peygamberinin Ehl-i Beytine salat-u selam olsun.

Ya Rabbi!

Sen dinini her zaman bir imam ile teyid ettin. Öyle bir imam ki, onu kullarına aleni yaptın ve mülküne menar (nur saçıcı) kıldın.

"Nehcu'l-Belaga"da, imam Ali Hz.lerinin sözlerinden: " Peygamberinizin Ehl-i Beytine bakınız, onların yolunu tutunuz, izlerine tabi' olunuz. Onlar sizi doğru yoldan çıkarmaz, kötülüğe sevketmez. Otururlarsa oturun, kalkarlarsa kalkın. Onları geçmeyin, yolunuzu şaşırır dalaletde kalırsınız, arkalarında da kalmayınız helak olursunuz."

Şeyh Behaeddin El-Amili'nin "Keşkül"ünde: Hz. Peygamber (S.A.V.) şöyle buyurdu:

- "Zamanın imamını tanımadan ölen, zaman-ı Cahiliyede ölmüş gibidir."

- "Beni, bu iki kişiyi,* babalarını ve annelerini seven kimse Kıyamet gününde benimle ve benim derecemde olur."

Hatem-i Veli (Mehdi Hz.) ve Siyah Bayraklılar

Abdulkadir Geylani Hz.lerinin mühim ifşaatları: Resulullah efendimizin, hadis-i şeriflerinde, hiç kimsenin yapamadığı cihadı yaptıklarını haber verdiği cihadı; bu mücahidlerin nasıl yaptıklarını, dünyaya bu nuru nasıl yaydıklarını, Mehdi-i Kaaimin cihad durumunu, Seyyid Abdülkadir Geylani Hz.leri (Fethu'r-Rabbani) adlı eserinin 60. meclisinde şöyle buyuruyorlar:

"Her kim ki bu zata erişirse, artık Aziz ve Celil olan Allah'ın kapısından onu hiçbir engel alıkoyamaz. Mehdi'nin bayrağı indirilemez, askeri maplub edilemez, Hakkı haykıran sesi susturulamaz, tevhid kılıcı için bir hudud çizilemez. İhlas adımları yürümekle yorulmaz hiçbir iş ona güç gelmez. Hiçbir kapı, önünde kapalı durmaz, açılınca da kapanmaz. Bütün kapalı kapıların kanatları uçuşur, bütün yönler açılır. O Hak Tealanın huzuruna varıncaya kadar, hiç kimse onu durdurmaya güç yetiremez.

Rabbinin huzuruna vardığı an, o da ona lütf eder, ikramlarda bulunur. Onu kendi hücresinde uyutur. Lutuf ve fazlından yedirir, ülfet badesinden içirir. Bunları bulduktan sonra, hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir insanın hatırına gelmeyen harikuladelikleri görür.

Hakk Tealanın fazlını, keremini bulduktan sonra, o büyük insan halk arasına tekrar katılır. Sebebi; onlara hidayet yolunu göstermesi ve mülk sahibi kılmasıdır. Çünkü o kul, sonsuz ma'nevi bir mülke sahibtir. Ulaşmış olduğu mertebelerin bereketiyle diğer insanlara feyz saçar, rehberlik ve hidayet öncülüğü eder.

O öyle bir kuldur ki, Hakka vasil olmuş, onu görmüş ve masiva denen Hakkın zatından gayrı şeyleri bilmiştir. Artık işi halkla uğraşmaktır. Yerine göre halkın tepesine bir tokmak olur, hak ile batılı birbirinden ayırdeder. Mü'minleri Aziz ve

Celil olan Allah'ın katına göndermek için bir elçi, bir kılavuz olur.

Bu zata, melekûtâleminde Azim ismi verilir. Bütün halk onun kalbinin ayakları altında durur ve onun gölgesinde gölgelenir. Bu halleri işitip heyecana kapılma" (60. Meclis).

EL FATİHA" Hz. Hasan ve Hz. Hüseyn efendilerimiz.

YENABİ-ÜL- MEVEDDE YENABİ-ÜL- MEVEDDE

LUGATÇE

Abd-i mahz: Tarn ma'nasıyla kul.

Acaibat: Acayib şeyler. Normale aykırı gelen, yadırganan şeyler.

A'cemi: Arap olmayan, iranlı.

Acib: Tuhaf, şasılan, hayret uyandiran, benzeri görülmeyen şey.

Acilen: Acil olarak, çok çabuk, hemen.

Aciz: Eli ermez, gücü yetmez olan.

Adat: Adetler, usuller, gelenekler, alışkanlıklar.

Adavet: Düşmanlık.

Adl: Adalet üzere oluş, doğruluk.

Afak: Ufuklar, gökle yerin birleşir gibi göründüğü yerler. Mec: görüş ve dönüş sınırları (Zıddı: enfüs). Zahir, dış, Etraf". Cihetler.

Agâh: haberli, bilgili, uyanık.

Ahali: Halk

Ahd: Söz verme. And, yemin. Devir, zaman, gün.

Ahid-name: Anlaşma şartlarını ve- iki tarafın imzasını taşıyan kağıt. Ahir: son, sonraki, en sonra. Ahirin: Sonrakiler, sonra gelenler. Ahkâm: Emirler, hükümler.

Ahkâm-i nefsani: Nefse ait hükümler.

Ahlaken: Ahlakca.

Ahrar: Hürler, esir olmayanlar.

Ahzab: Hizbler, bölükler, kısımlar, grublar.

Akabinde: Arkası sıra; derhal.

Akd: Sözleşme, kararlaştırma. Bağ, bağlama. Bağlanma, düğümlenme.

Kurma, düzme. Nikâh.

Akl-i selim: iyiyi kötüyü farkedip insana Hak ve hakikati, iman ve is-

lamiyet'i takip ettiren akıl ve düşünce. Normal ve müsbet düşünce.

Al: Aile. Evlad. Sulale.

Al-i aba: Hz. peygamberin (S.A.V.) kendisi ile beraber, kızı Hz. Fatima,

Damadı Hz. Ali ve torunları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'den müteşekkil hey'et. " Hamse-i al-i aba" da denir.

Al-i Muhammed: Hz. Muhammed'in (S.A.V.) ailesi, umumen bütün ai-lesi, hususen Hz. Fatima, Hz. Ali, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyn efendi-lerimiz.

Al-i Mustafa: Al-i Muhammed.

Al-i Sufyan: Süfyan ailesi.

A'la: Daha, en, pek yüksek.

A'lem: En çok bilen.

Âlem: Nisan, alamet. Bayrak.

Âlem-i a'la: En yüksek alem.

Âlem-i beka: Baki, devamlı kalmayacak alem, ahiret.

Âlem-i cemal: Ahiret.

Âlemin: Âlemler. Dünyalar.

Ali: Yüce, ulu.

Âlim: çok bilen. Allah'ın sıfatlarındandır, bilgisi ezeli ve ebedi olan demektir.

Aliyyü'l-azim: çok yüksek, çok yüce.

A'mal-i saliha: Allah'ın rızasına uyan hayırlı ameller, işler.

Amel: iş. Niyet. Amel-i salih: Güzel, doğru iş.

Amelen: Fiilen, işleyerek, çalışarak.

Amil: Yapan, işleyen. Sebeb.

Ar: Utanma.

A'rabi: çölde yaşayan Arap.

A'raf: Cennet ile cehennem arasındaki bir yer. Sirt, tepe.

Arif: Bilen, bilgide ileri olan. Aşina, vakıf. Hakkı ile bilen. Bir şeyi olmadan evvel bilen.

Ariffine: Arif olana yakışacak surette.

Arş: En yüksek gök. Allah'ın kudret ve saltanatının tecelli yeri.

Arş-i a'la: Göğün en yüksek tabakası.

Arz: Bir büyüğe sunma, gösterme, bildirme, önüne koyma. Yeryüzü, toprak.

Arz-i Rum: Rum toprakları. Şimdiki Anadolu.

Asa: Deynek, sopa. Dervişlerin taşıdıkları sopa.

Asabe: Baba tarafından akraba olanlar. şer'an miras alamayan akraba.

Asar: izler, nişaneler, alametler. Gelenekler. Cürümler, kabahatler. Asfiya: Samimi, saf, içi temiz, tuttuğu yol doğru olan kimseler. Samimi

dostlar azizler.

Atıl: Boş, faydasız. Tembel.

Avare: Serseri, boş gezen, işsiz güçsüz, aylak.

Ayat-ı subhanı: Noksan sıfatlardan münezzeh olan Cenab-ı Hakk'ın

ayetleri.

Ayine: Ayna.

Ayyuk: Semanın pek yüksek yeri.

Azab-i elim: çok şiddetli acı veren azab.

Azab-i ilahi: Allah'in azabi.

Azad: Kurtulmuş, serbest olan, kimsenin kölesi olmayıp istediği gibi hareket eden.

Azamet: Büyüklük, ululuk.

Azamet-i kibriya: Cenab-ı Hakk'ın azameti, büyüklüğü.

Azamet-i subhani: Noksan sıfatlardan münezzeh, kemal sifatlarıyla

muttasıf (sıfatlanmış olan Allah'ın azameti, büyüklüğü.

Azim: Büyük, ulu, iri.

Aziz: Muhterem, sayın. Sevgili. "Mağlub edilmesi mümkun olmayan ve daima galib olan" ma'nasında Cenab-ı Hakk'ın bir ismidir. İzzetli.

Dost. Ma'nevi kudret ve kuvvet sahibi.

Azm: Kasıt, niyet, karar.

B

Bab-i Ali: Hz. Ali'nin kapısı.

Bab-i Hitta: Hitta kapısı. Kudüs'de Beytü'l-makdis'i çeviren sur kapı-

larından biri. Halen o kapıdan girilip çıkılmaktadır. Mağfiret kapısı.

Bagi: Haksızlık eden, serkeş.

Bahir: Belli, besbelli, açık. ışıklı, parlak; güzel.

Bahr-i mescur: Sahili ve derinliği bilinmeyen deniz. Enfusde, tasavvufda: sırr-ı Muhammed'e (S.A.V.) remzdir ki: ulum-i kıdemiyye ve esrar-ı kelimat-ı bakiye ile doludur.

Bahş: Bağış, ihsan.

Bahusus: Hususiyle, en çok, hele. özellikle.

Baki: Daimi, kalıcı. Artık, artan, fazla, geri kalan, bundan başka.

Ba's: Yeniden dirilme, diriltme. Gönderme. gönderilme.

Basar: Göz. Görme.

Batın (Batn): Nesil, soy. Karin.

Batin: iç, iç yüz. Gizli, görünmeyen nesne. Allah, içteki, içyüzdeki. Batınen: Dahilen, içyüzünde, içinden olarak.

Batini: Dahili. Sır ve hakikatle ilgili.

Beka: Devam, sebat, evvelki hal üzere kalmak.

Belagat: iyi, güzel, pürüzsüz söz söyleme. Ed: sözün düzgün, kusursuz, yerinde ve adamına göre söylenmesini öğreten ilmin adı.

Belde: şehir, kasaba, memleket.

Beliğ: Fasih, düzgün söz söyleyen. Fasih, düzgün (söz veya eser)

Beni Haşim: Haşim oğulları.

Beni timeyye: Emeviler.

Beraet: Bir dava sonucunda temiz ve ilişiksiz çıkma, aklık, anlık, arınma.

Berat: Rütbe, nişan ve imtiyaz verildiğini bildiren ferman.

Berekat: Bolluklar, saadetler, mutluluklar, hayirlar.

Berere: Hayir sahibi olan doğru kimseler, iyilik severler.

Beri': Salim, kurtulmuş, temiz.

Berzah: ince, uzun kara parçası, dar dil (denizde). Ölülerin ruhlarının

kıyamete kadar bulunacakları yer.

Beşaret: Müjde.

Beşaşet: Güler yüzlülük, güler yüz.

Beşer: insan.

Beşir: Müjde getiren.

Beşuş: Güleryüzlü, şen.

Betr: Kesme. Kusurlu, eksik birakma.

Beyan: Anlatma, acik söyleme, bildirme. Fesahat ve belagat. Edb: Belagat ilminin

hakikat, mecaz, kinaye, tesbih, istiare gibi bahislerini öğreten kısmı.

Beyan-i nebi: Peygamber efendimizin (S.A.V.) beyanı, açıklaması, bildirmesi.

Beyt: Ev, mesken, hane, oda. Ed: ayni vezinde iki mısradan ibaret söz. Beyt-i ma'mur: Yedinci kat gökte, Cennet-i Firdevs'te bir köşk olup Hz.Adem'le yeryüzüne indirilmiş Kâbemevküne, Tufandan sonra yine cennetteki yerine alınmiştir. Arştaki Kabe.

Beytu'l-haram: Kâbe.

Beytü'l-makdis: Mukaddes ev. Çok eskiden peygamberlerin Kudüs'te inşa ettiği kudsi ma'bed. "Mescid-i aksa"de denir.

Beytu'I-mal: Maliye hazinesi.

Beyyinat: Beyyineler.

Beyyine (Ç: Beyyinat): Delil, şahit, tanık.

Biat: Bağlılığım, itimadım bildirmek. Birisinin hakemliğini veya hükümdarlığını kabul etmek.

Bid'at: Dinin aslından olmadığı halde, din namına sonradan çıkmış olan adetler.

Bina': Yapi, ev. Yapma, kurma.

Binaen: -den dolayı, -den ötürü, -için; dayanarak, yapilarak.

Bi'set: Gönderilme. insanları hak ve doğru yola sevk için gönderilen

Hz. Muhammed'in (S.A.V.) nübüvvetinin başlangıç zamanı, nubüvvetinin bidayeti.

Bizatihi: Zati ile, kendiliğinden.

Bizzat: Kendi, kendisi.

Buğz: Kin, nefret, sevmeme.

Buruc: Burclar.

Butlan: Batillik, boşluk, çürüklük, beyhudelik.

Büleğa': Belig olanlar, düzgün ve tertibli olarak meramini anlatanlar. Burhan: Delil, ispat, tanik.

Cah: itibar, makam, mevki.

Cahiliyyet: islamdan evvelki devrin adi: Hz. Muhammed'den (S.A.V.)

Önce Arap yarımadasındaki puta tapma devri. Cahillik, bilgisizlik.

Cariye: Muharebede, savaşta islam düşmanlarından esir edilen kadın

hizmetci.

Cebbar-i azim: istediğini yapmak kudretine sahip olan, azamet ve

kudret sahibi olan Allah.

Cedd: Dede, büyükbaba, ananin veya babanin babası.

Cedd-i a'la: En büyük dede, ata.

Cehl: Bilmezlik.

Celal: Nihayet derecede büyüklük. Azamet, şiddetlilik, hışım. ilm-i ke-

lamda: Cenab-ıHakk'ın kahnının ve azametinin tecellisi.

Celi: Belli, aşikar, meydanda. G. S; kalın ve okunaklı bir çeşit sülüs yazısı. Cilali, parlak.

Celil: Büyük, ulu. Azim, mertebesi yüksek.

Cem: Toplama, yığma.

Cemal: Yüz güzelliği. Fertteki. kişideki güzellik. Cenab-i Hakk'in lutuf

ve ihsani ile tecellisi.

Cemel: Erkek deve.

Cennet-i adn: Adn cenneti.

Cereyan: Hareket. Akış, gidiş. Gezme. Olma, oluş. Vakı olma, vuku'.

Mecazen: Aynı gaye ve fikir etrafinda toplananların meydana getirdikleri faaliyet ve hareket.

Cevaben: Cevab, karşılık olarak.

Cevher: Maya, öz. Elma, değerli taş.

Cezbe: Tarikat ehlinin kendinden geçme hali. Ruhun hayret ve sevince kapilarak sanki cesedden hariç bulunuyormu? Gibi olması, heyecana gelmesi.

Cibilli: Yaratilışda olan, tabii.

Cidal: Karşılıklı kavga, savaş. Zorlu, hararetli konuşma.

Cihad: Din uğruna düşmanla savaşma. Tas: nefisle savaşma.

Cihaz: çeyiz. Takım, alet.

Cihet: Yan, yön, taraf. Yüz, yer. Sebeb, vesile, bahane.

Cud-i subhani: Subhan olan Cenab-i Hakk'in ihsani.

Cümle-i vahide: Tek bir cümle.

Cür'et: Cesaret, atılganlık, yiğitlik.

Cürm: Suç.

Cuz': Kısım, parça, bolluk.

Dahil: iç, içeri, içinde, içeri girmiş. Dai: Davet eden.

Dalalet (Dalal): Doğru yoldan sapma.

Dar-i ceza: iyi, kötü her şeyin karşılığının verileceği yer; ahiret. Darüsselam: Cennet.

Debdebe: Gürültü, patırtı, tan tana. Büyük bir gösteriş.

Deccal; Hakk'i batil, batili Hak diye gösteren Kıyametten az önce çıkacak ve Hz. isa tarafından öldürülecek olan yalancı ve zararlı şahıs.

Yalancı Mesih.

Def: Giderme. , ortadan kaldirma, verme, Öteye itme, savulma.

Defn: Gömme, gömülme.

Dehr: Dünya. Zaman, devir.

Derecat-i aliye: Yüksek dereceler.

Derece-i sadikin: Sadıkların derecesi.

Devlet-i Ahmedi: Hz. Muhammed'in (S.A.V.) devleti.

Devr-i saadet: Mutluluk devri.

Dirhem: Eski okkanın dörtyüzde biri. Gümüş para.

Divan-i subhani; Ahiretteki hesap günü.

Diyar: Memleket. Dike.

Diyar-i gurbet: Gurbet diyarı. Yabancı memleket.

Diyet: Kan bahası.

Duçar; Tutulmuş, uğramış, yakalanmış.

Dünyaperest: Dünyaya tapan, tamahli, hirsli kimse.

Dünyevi: Dünyaya ait, dünya ile ilgili.

E

Ebedi: Zevalsiz, sonu olmayan, sonsuz.

Ebediyyen: Hiç bir vakit, hiç bir zaman, hiç bir daha.

Ebediyyet: Ebedilik, sonsuzluk, daimilik, sonu olmayan zaman.

E'bel-Hasan: Hasan'ın babası.

Ebel-Kasım: Kasim'in babasi.

Ebe'l'vahid: (Dünyada) tek, eşsiz olanın babası.

Ebe't-turab: Toprak babası. (Hz. Ali efendimizin en çok sevdiği künye-si).

Ebrar: özü sözü doğru olanlar, hamiyetliler. Sadıklar. iyiler.

Ebras: Vücudunda yer yer beyaz lekeler bulunan adam.

Ecdad: Dedeler, büyük babalar, atalar.

Ecr: Bir iş, hizmet karşılığında verilen şey. Ahirete ait mükâfat.Ücret.

Ecza-yi zahir ve batin: içte ve dışda olan, görünen, görünmeyen, gizli

ve aşikar olan parçalar, kısımlar, unsurlar.

Edar: Borçveya borç gibi olan herhangi bir şeyi ödeme, yerine getirme.

Edna: Pek aşağı, en bayağı, cok alçak. Az, pek az.

Efal: işler, ameller.

Ef al-i kerihe: Çirkin, iğrenç fiiller.

Efdal: Daha faziletli. En ala, üstün.

Ehl: Sahip, malik. Maharetli, usta, kabiliyetli, becerikli. Bir yerde otu-ran. Karıkocadan herbiri.

Ehl-i arz: Yeryüzündekiler.

Ehl-i batil: Batil yolda yürüyenler, Hak ehli olmayanlar.

Ehl-i beyt: Ev ehli. Çoluk çocuk. Hz. Muhammed'in (S.A.V.) evine men-sub olanlar. Hususi olarak da: Hz. Fatima, Hz. Ali, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin (R. A).

Ehl-i bid'at: Dinin aslından olmayan şeyleri dinden imiş gibi adet edi-nenler.

Ehl-i ittika: Allah'ın emirlerine karşı saygılı ve mahlûkatına karşı şefa-

katkar, son derece merhametli olanlar.

Ehl-i kitab: Dört kitabdan birine inanan.

Ehl-i mevkif: Ahiret istasyonunda duranlar, bekleyenler.

Ehl-i sünnet ve'l cemaat: itikatta peygamberimize (S.A.V.) ve onun

sahabesine, dostlarına uyanlar.

Ehl-i şefaat: şefaat ehli, kendilerine şefaat etme hakkı verilenler.

Ehl-i Tevrat: Museviler.

Ehl-i vahdet: Allah'a yakin olanlar, Gönlüve kalbi tamamiyla Allah ile

meşgul olanlar. Kendisinde Hak'tan baska bir şey kalmayanlar,

benlikten, varliktan soyunanlar.

Ehl-i zikr: Allah'i zikredenler.

Ehlullah: Hak dostu. Evliya.

Ehven: En zararsiz. Pek ucuz. Daha hafif, kolay.

Ekmel: Daha, en, pek kâmil, mükemmel ve kusursuz olan, en uygun,en eksiksiz.

Ekrem: Çok şeref sahibi, pek cömert, çok eli açık.

Ekseri: Cok defa, çoğu.

Elfaz: Kelimeler, sözler.

Elfaz-i tevkiriyye: Ta'zim, hürmet, saygı sözleri.

Elim: Acıklı, çok dert ve keder veren.

El-hakk: Hakikaten, doğrusu, dogrusu ya.

Elvah: Düz satıhlar. Levhalar.

Eman: Eminlik, korkusuzluk, Yardım isteme, aman dileme. şikayet. Rica.

Emir: Bir kavmin, bir şehrin başı, beyi. Büyük bir hanedana mensub kimse.

Emire'l-mu'minin: Mu'minlerin emiri, Hz. Muhammed'in (S.A.V.) hali-fesi.

Emn ü eman: Korkusuzluk ve emniyyet hali.

Emr-i hususi: Hususi, özel emir, buyruk.

Emsal: Nilmuneler, örnekler. Eşler, benzerler.

Emval: Mülkler, para ile alınan şeyler.

Enbiya': Mustakil seriat sahibi olmayan peygamberler.

Enis: Dost, arkadaş, yar, sevgili.

Ennebe'ul-azim: En büyük haber.

Ensar: Medine'deki 'Evs' ve 'Hazrec' kabilelerine mensub, hicretten sonra Hz. Muhammed'e (S.A.V.) din uğrunda yardımcı olanlar.

Ervah: Ruhlar, canlar, hayatın cevherleri.

Esbat: Evlat ve torunlar.

Eshab (Ashab): Sahabeler, Hz. Muhammed'i (S.A.V.) kafa ve gönül gö-züyle görmüş ve O'nun sohbetiyle şereflenmiş olanlar. Sahip olanlar. Arkadas olanlar. Halk, ahali.

Eshab-i kiram: Ululuk ve şeref sahipleri, Hz. Muhammed'in (S.A.V.) sahabeleri, dostları.

Eshab-i nebi: Peygamber efendimizin (S.A.V.) eshabı.

Esma': isimler. Adlar.

Esna': Ara, aralık, vakit, sira.

Esrar: Sirlar.

Esrar-i gayb: Gaybe ait sırlar.

Esrar-i subhani: Noksan sıfatlardan münezzeh, kemal sıfatlarıyla mut-tasıf, sifatlanan Cenab-i Hakk'ın sırları.

Esrar-i ulum-i ilahi: Allah ilimlerinin sırları.

Eşbah: şahıslar, cisimler, vücudlar, gövdeler.

Etba': Birinin sözüne, işine, mesleğine uyanlar.

Evham: Zanlar, kuşkular, esassız şeyler, kuruntular.

Evla: Daha uygun, daha layık, daha iyi, üstün.

Evlad-i Ali: Hz. Ali'nin çocukları.

Evliya-yi kamilin: Kamil, olgun veliler.

Evsaf: Sıfatlar.

Evvelin: Evvelkiler, evvel gelen insanlar.

Eza: incinme, incitme, can yakma, eziyet.

Ezel: Ezel ile ilgili, öncesiz, başlangıçsız.

Ezvac: Eşler. Ezvac.

Fadlen: üstünlük, iyilik, fazilet bakımından.

Fahr-i kainat: Kainatın kendisiyle şeref bulduğu, iftihar ettiği Hz. Mu-

hammed S.A.V.

Fakih: Fıkıh, (din, şeriat) ilminin üstadı.

Faruk: Hakliyi haksızdan ayırmakta pek mahir olan.

Fasık: Allah'ın emirlerini tanımayan, sapkın, günah işleyen, költülük

eden.

Fasıh: Güzel, düzgün ve açık konuşan, iyi söz söyleme kabiliyyetinde

olan (kimse).

Fasl: Bölüm, ayrıntı, ayırma, kesme, kesinti. Halletme, neticelendirme.

Mevsim.

Faş: Meydana çıkma, duyulma, yayılma.

Fatirussemavati vel ard: Gökleri ve yeri yaratan.

Fatm: Kesmek.

Fazail: insanda iyilik etmeye ve fenalıktan çekinmeye karşı devamlı ve

değişmez isti'dadlar, güzel vasıflar, erdemler.

Fazilet: insanın yaradılışındaki iyilik, iyi huy, erdem.

Fazl: iyilik, fazilet, erdem, lutuf. Fazla, ziyade, artık.

Fazl-i ilahi: Allah'ın ihsanı, lutfu.

Fecere: Fücur sahipleri, fena huylular, günahkârlar. Sefiller, reziller,

eşkıya.

Fecr: Sabaha karşı. Güneş doğmadan önce, ufkun gün doğuşu tarafından görünen aydınlığı, tan yerinin ağarması.

Fe evha ila abdihi ma evha: Kuluna vahy edeceği şeyi vahy etti.

Fehm: Anlama, anlayış.

Felah: Kurtuluş, selamet, mutluluk.

Felah-i ebedi: Ebedi, sonsuz kurtuluş, mutluluk.

Felek: Gökyüzü, sema. Her gök seyyaresinin, gezegeninin gezdiği gök

tabakası.

Fena: Yok olma, yokluk, geçip gitme. Beka'nın zıddı. Tas: maddi varlik-

tan sıyrılıp hakka ulaşma.

Ferah: Gönül açıklığı, sevinç, sevinme. Bol, geniş, yayvan.

Feraiz: Farzlar, Allah'ın işlenmesi kat'i olarak luzumlu, terki günah

olan emirleri (namaz, oruç, hac, zekat gibi).

Ferd: şahıs, kişi. Tek, yalnız olan şey, çift olmayan, eşi bulunmayan. Fesahat (Fasahat): Gazel ve açık konuşma, iyi söz söyleme kabiliyyeti. Feth: Açma, açılma. Başlama. Kuşatma, zaptetme.

Fetret: iki peygamber veya padişah arasında , peygambersiz veya padişahsız geçen zaman.

Fetva: Müftü tarafından verilen şer'i hüküm veya karar.

Fevc fevc: Bölük bölük.

Fevk: üst, üst taraf, yukarı.

Fevz u salah: Zafer, üstünlük, selamet, kurtuluş ve rahatlık, barış.

Feyz ü berekat: Bolluk, çokluk, verimlilik, ilim, irfan.

Feza: Korkma, bağırıp çağırma. Dayanamama. Ümitsizlik. İnleyip sızlanma.

Fezail (Fazail): insanda iyilik etmeye ve fenaliktan çekinmeye karşı devamlı ve değişmez isti'dadlar, güzel vasıflar, erdemler.

Fırka: insan kalabalığı, grubu. Siyaset partisi.

Firka-i naciye: Selamet yolunu bulmuş, kurtuluşa ermiş fırka, Müslüman grubu.

Fie-i bağiye: Haddi tecavüz eden, asi bir cemaat, topluluk.

Fikret: Fikir, düşünce. İdrak. Hatır. Zihin, akıl.

Fi'l: iş, amel, eylem.

Fil-i Hak: Hakk'ın fi'li, işi.

Fukaha: Fıkıh (din, şeriat) ilminin üstadları.

Fusaha': Güzel, düzgün ve açık konuşanlar, iyi söz söyleme kabiliyye-tinde olan kimseler.

Füyuzat: Feyizler.

G

Gadab: Hiddet, öfke, dargınlık, kızgınlık.

Gadr: Hainlik, vefasizlik. Zulüm, merhametsizlik. Haksızlık.

Gaflet: Dikkatsizlik,endişesizlik,vurdumduymazlık.Yaradılıştaki ga-

yeyi unutup lüzumsuz işlerle uğraşmak.

Gafur: Mağfiret eden, suçu bağışlayan, merhamet eden (Allah).

Gâh: Zaman ve yer bildiren edat. Arasıra, kimi, bazı.

Gaib: Hazır olmayan, görünmeyen, yok olan, kayıp.

Gamm: Keder, tasa, kaygı, dert.

Garaz: Hedef, gaye, maksat, meyil, istek. Gizli düşmanlık.

Garaib: Tuhaf, şasılacak şeyler.

Garib: Kimsesiz, zavallı. Gurbette, kendi memleketinin dışında bulu-

nan, yabancı. Tuhaf, şaşılacak, bambaşka. Dokunaklı.

Gark: Boğulma, boğma, Suya batma, batma, batırma.

Gasben: Gasbederek, zorla alarak.

Gayb: Gizli olan, göze görünmeyen şey, kayıp. Belirsiz, bilinmeyen şeyler.

Gaybubet: Kaybolma, yokluk, bulunmayış, gözönünde olmayış.

Gayr: Ayn, başka, özge, artık, diğer. Yabancı, bildik olmayan.

Gayr-i ihtiyari: Düşünmeden, istemeksizin, elinde olmayarak.

Gayya: Cehennemde bir kuyu veya bir dere. Mec: Belalı yer, içine düşenin kolay kolay bir daha çıkamayacağını anlatan yer veya vaziyet. Gayz: Hiddet, öfke, kızma, kızgınlık, hınç.

Gaza' (Gazve): Din uğruna savaş.

Gurub: Bir gök cisminin batıda görünmez olması, batması.

Gurru'l-muhaccelin: Ayaklarında bilezik gibi ve alınlarında beyazlıkolan atlar.

Guruh: Cemaat, bölük, takım.

H

Habaset-i tiynet: Ahlakın, huyun kötülüğü.

Habib: Sevgili, seven, dost.

Habib-i edib: En yüksek ahlaka, edebe sahip olan sevgili.

Habib-i huda: Huda'nın, Allah'ın sevgilisi.

Habibullah: Allah'ın sevgilisi Hz. Muhammed (S.A.V.).

Habis: Kötü, alçak, pis, soysuz.

Hablullah'il metin: Allah'ın sağlam ipi.

Hacat: istekler, dilekler.

Hacc-i ekber: Hacda arefe gününün cumaya rastlaması.

Hacer-i esved: Kâbe'de bulunan siyah taş. Kâbe'nin şark kösesinde olup, yerden bir buçuk metre yükseklikte kapıya yakın bir yerdeyerlestirilmiş, üç büyük ve bir kaç tane de küçük parçadan muteşekkil ve gümüş bir halka ile çevrili ve bir adı da'El Ruhu'l-esved' denilen taş.

Hacet: istek, dilek.

Hacib: Engel, mani'. Perde. Kapıcı, perdeci.

Hadi: Hidayet eden, doğru yolu gösteren. Kılavuz, rehber. Önde giden (kimse).

Hadis-i Gadir-i Hum: Gadir-i Hum denilen mevki'de, yerde Peygamber efendimizin (S.A.V.) "Ben kimin efendisi isem Ali de onun efendisidir"sözü.

Hafiz-i hududullah: Allah'ın koyduğu sınırları muhafaza eden.

Hafi: Gizli, saklı.

Haib ü hasır: Hiçbir şey elde edemeyen.

Haiz: Malik, sahip, taşıyan.

Hakaik-i ilahiyye: ilahi hakikatler.

Hâkim: Âlim, bilgin, her şeyi bilen, Hikmetle muttasıf olan, vasıflanan ve mevcudatin hakikatine vakıf olan, bilen. İş ve emirleri hikmetli ve yanlışşız olan.

Hakir: itibarsız, değersiz, aşağı, adi, bayağı.

Hal': Tahttan indirme. Soyma." Bosanma. Halef: Babadan sonra kalan ogul. Me'murlukta birinden sonra gelip onun yerine geçen kimse.

Halen: Şimdiki halde. Halce. Şu anda, henüz.

Halik: Yaratan, yoktan var eden, yaratıcı, Allah.

Halik-i a'zam: En büyük yaratıcı.

Halik-i kerim: ihsan ve inayet sahibi yaratıcı.

Hali: Tenha, boş, sahipsiz yer.

Halil: Samimi dost.

Halife: Birinin yerine geçen kimse. Hz. Muhammed'in (S.A.V.) vefatından sonra ümmet idaresinin başına geçen kimse. Padişah. Halilullah: Allah'ın dostu. (Hz. ibrahim).

Halim: Tabiatı yavaş olan, yumuşak huylu.

Halk: Yaratma, yaratılma.

Hall: Çözme, çözülme, karışık bir meselenin içinden çıkma.

Halvet: Yalnız, tenha kalma, tenhaya çekilme. Tenha yer. Hamamın sıcak bölmesi.

Hamd: Medih, övme. Cenab-ı Hakk'a karşı kulların memnuniyet ve sevinçlerini O'na aşikâr ederek, sena ederek belli etmeleri.

Hamele-i Kur'an: Kur'an'ı taşıyanlar, yüklenenler, kaldıranlar. Hafızlar. Kur'an'ı

ezbere okuyup ilmi ile amel edenler.

Hamid: Övülmeye değer. Allah'ın adlarındandır.

Hamr: şarap.

Harem: Herkesin girmesine izin verilmeyen, saygıdeğer ve kutsal yer.

Hac zamanında ihrama girilen yerden Kâbe'ye doğru olan kısım.

(Aksi "hill'dir.) Nikâhlı kadın, zevce.

Haris: Hırslı, tamahkâr, bir şeye çok düşkün, luzumundan fazla istekli.

Harisu'l-hurras: Muhafızların muhafızı, koruyucuların koruyucusu. Hasebiyle: Dolayısıyla, cihetiyle, gereğince.

Hased: Kıskançlık, çekememezlik.

Hasene: iyilik, iyi hal, iyi iş, hayırlı iş.

Haseneyn: İki Hasanlar':Hz.Hasan ve Hz.Hüseyn.

Hâsıl; Husule gelen, olan, çıkan, üreyen, türeyen, biten. Hasım (Hasm): Düşman. Muhalif, karşı taraf.

Haslet: insanın yaradılışındaki huyu, tabiatı, mizacı.

Hass: Mahsus, özel.

Hassa: Bir kimseye, ya da bir şeye özel olan nitelik, kuvvet, güç.

Haşimi: Hz. Muhammed'in (S.A.V.) mensub olduğu kabile.

Haşin: Katı, sert, kinci, gönül kinci, kaba.

Haşmet: Heybet. Saygıdan dolayı. Nezaket. Hiddet, kızgınlık. Alçak gönüllülük.

Haşyet: Korku, korkma.

Hateme'n-nebiyyin: Peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed (S.A.V.).

Hatemu'l-eimme-i isna aşer: On iki imamın en sonuncusu.

Hatemü'l-enbiya: Peygamberlerin sonuncusu.

Hatemü'l-vasiyyin: Vasilerin sonuncusu.

Hatim: Kâbe'nin güney tarafında, altınoluk cihetindeki yarım daire şeklindeki mukaddes duvar.

Havari: Yardımcı. Peygamberlerin fikirlerini yaymada yardımları do-kunan kimselerden her biri. Hz. isa'nın on iki yardımcısından herbiri.

Havatir: Hatıralar, fikirler, düşünceler.

Havatir-i dünya: Dünyanın Hak ve hakikatten alıkoyan alakaları, hatıraları, düşünceleri, fikirleri.

Havl u kuvvet: Güg, kuvvet, takat.

Havz: Hususi surette yapılan su havuzu.

Havz-i kevser: Cennettekilerin içinden su icecekleri Kevser havuzu.

Cennette bir nehir. Hz. Fatima annemiz.

Hay'a: Utanma, sıkılma. Namus, edeb. Allah korkusu ile günahtan ka-çınma.

Hayat-i ebedi: Ebedi, sonsuz hayat.

Hayr: iyi, faydalı, hayırlı, yarar.

Hayrül-beriyye: Halkın, mahlûkatın en hayırlısı.

Hayrü'l-beşer: Beşerin, insanların en hayırlısı.

Hayrü'l-hâkimin: Hükmedenlerin en hayırlısı.

Hazer: Sakınma, kaçınma, korunma, çekinme.

Hazm: Sindirme. Doğru ve sağlam rey ve karar.

Hazz: Hoşlanma, zevklenme, sevinç, memnunluk. Baht, talih, nasip, saadet, kiymet.

Hem: Birlikte, beraber olmak ma'nasını ifade eder.

Hemm: Gam, keder, tasa, kaygı

Heva: Heves, arzu, sevgi, hoşlanma.

Heybet: Korku ile saygı duygularını birden uyandıran hal veya gösteriş.

Heyhat: Yazık, ne yazık ki. Ne kadar uzak.

Hifz: Saklama. Ezberleme.

Hiyanet: Hainlik. i'timadi, güveni kötüye kullanma.

Hibe: Bağışlama, bağış.

Hicab: Perde. Utanma, sıkılma.

Hicv: Ed: biriyle şiir yoluyla alay etme.

Hikmet: Herkesin bilmediği gizli sebeb. Kâinattaki ve yaradılıştaki ilahi gaye. Sır. Hâkimlik.

Hilafet: Birinin yerini tutma. Halifelik.

Hilkat: Yaratılma, yaradılış.

Hilkaten: Yaradılış, i'tibariyle, yaradılışca.

Hill: Hac zamanında Mekke dışında ihrama girilen yerin dışında bulunan saha.

Hillet: Samimi ve can u gönülden olan dostluk.

Hilm: insanın tabiatında olan yavaşlık, yumuşaklık.

Himaye: Koruma, korunma.

Hitab: Bir veya birçok kimselere agızdan veya yazı ile söz söyleme.

Kur'an.

Hitab-i ilahi: Allah'ın hitabı, Allah'ın söz söylemesi.

Hitabe: Bir topluluğa karşı irad edilen coşturucu sözler.

Hitaben: Birinin yüzüne söyleyerek.

Hitam: Son, nihayet. Bitme, tükenme.

Hizb: Kısım, bölük. Tarafdar. Parti.

Huda: Allah.

Hudu': Yüksek ve heybetli bir huzurda duyulan alçak gönüllülük. Kalıpta olan huzura da "hudu" denir.

Hulefa-i raşidin: ilk dört halife. ebubekir, ömer, osman, Hz.Ali(AS).

Hulk: Huy, tabiat. Tabiat. Yaradılıştan olan haslet, insanın doğuştan veya sonradan kazandığı ruhi ve zihni haller.

Hulken: Huyca, tabiatça.

Hunnes: Sinen, dönen yıldız. Ast: beşgezegen:Saturn, Jupiter, Mars,

Venus, Merkur.

Huri: Cennet kızı. Sevgili.

Huruc: Çıkış, çıkma. Ayaklanma.

Huruf: Harfler.

Husus: Mahsus, hususi, birisine, bir şeye mahsus, ait.

Hususen: Hususi olarak, özel olarak. Hele, ayrıca.

Huşu': Alçakgönüllülük, hayâ etmek, mutevazi' olmak. Korku ile karışık sevgiden gelen edepli bir hal. Kalpte olan huzura da "huşu"' denir.

Huzur-i ilahi: Allah'ın huzuru, yarın.

Huzur-i kalb: Kalbin huzuru, rahatlığı.

Hüccac: Hacilar.

Hüccet: Senet, vesika, delil, belge. Seçkin âlimlere verilen ünvan.

Hüccetullah: Allah'ın hücceti, delili.

Hilda: Doğru yol gösterme. Kur'an'ı Kerim.

Hükema: Hâkimler, Âlimler, bilginler.

Hükm ü saltanat: Hüküm ve saltanat, emir ve sultanlık, hükümdarlık,

Padişahlılık.

Hüsn-i suret: iyi bir surette.

Hüsn-i zann: iyi fikir besleme.

Hüsran: Zarar, ziyan. Beklenilenin elde edilmemesi yüzünden duyulan acı, yokluk, mahrumiyet acısı.

Hüsran-i ebedi: Ebedi, sonsuz hüsran.

Hüzn: Gam, keder, sıkıntı.

Iskat-i izafat: Benlikten soyunmak. İzafi şeyleri terketmek.

Islah; İyi bir hale koyma, iyileştirme, düzeltme.

İ

ibad-i hass: Hususi kullar.

ibadat: ibadetler, Allah'ın emirlerini yerine getirmeler.

İbare: Cümle. Paragraf. Bir metinden çıkarılmış bir kaç satır.

İbre: İbre.

İbret: Kötü bir hadiseden, olaydan alınan ders.

İbtihal: Allah'a tadarru' ve niyazda bulunmak. (Kim yalan söylüyorsa

Allah'ın la'neti onun üzerine olsun diye Allah'a yalvarmak).

İbtila': Mübtelalık, bir şeye düşkün olma, düşkünlük.

İcabet: Kabul etme, kabul edilme. Muvafakat etme, razı olma, uyma. İcra': Yapma, yerine getirme, bir işi yürütme. Akıtma, akıtılma.

İcrayı adalet: Adaleti yerine getirme.

idbar: işlerin ters gitmesi. Talihsizlik, bahtsızlık.

İdrak: Anlayış, akıl erdirme. Yetişme, erişme.

İfa: Ödeme, yerine getirme. Bir işi yapma. İş görme.

İffet: Afiflik, temizlik. Namus.

İflah: Felah bulma, selamete. Çıkma, kötü bir durumdan kurtulup iyi bir duruma girme.

İhata: Bir şeyin etrafını çevirme, sarma, kuşatma.

İhlas: Halis, temiz, doğru sevgi. Gönülden gelen dostluk, samimiyet doğruluk, bağlılık.

İhram: Hacıların örtündükleri dikişsiz elbise.

İhsan: iyilik etme, lutuf, iyilik. Bağış, bağışlama.

İhsanen: ihsan suretiyle, iyilik ederek; bağışlayarak.

İhtar: Hatırlatma. Dikkatini çekme, tenbih. Uyan.

İhtida: Doğru yola girme, islam dinini kabul etme.

İhtilaf: Ayrılık, uymayış, uymama, anlaşmazlık, aykırılık.

İhtimam: Dikkatle, gayretle çalışma, özenle iş görme.

İhtiyar: Seçme, seçilme. Katlanma.

İhya: Uyandırma, canlandırma, diriltme.

İkamet: Oturma. Cemaatle namaza başlamadan önce müezzinin ka-met getirmesi.

İkaz: Uyarma, dikkati çekme. Aklını başına toplatma.

İkbal: Birine doğru dönme. Baht, talih. İşlerin yolunda gitmesi, bahtlı, saadetli, mutlu olma. Arzu, istek.

İkmal: Kemale erdirme, tamamlama, bitirme. Eksiğini doldurma. İkrah: iğrenme, tiksinme. Birine zorla iş yaptırma.

İkram-i hass: Hususi ikram.

ikramen: ikram olarak, hurmet ve saygı olarak.

İktifa': Yeter bulma, aza kanaat etme, yetinme.

iktiraf: Kazanmak. Emek çekerek kesb u kar eylemek. Günah kazan-mak.

İktiza': Lazım gelme, gerekme. Lazım getirme, gerektirme. ihtiyaç, ge-reklilik. İşe yarama.

İ'lam: Bildirme, bildirilme, anlatma. Bir davanın, mahkemece nasıl bir hüküm ve karara bağlandığını gösteren resmi vesika.

İlhak: Katma, katılma! Karışma, karıştırma. Kelimenin sonuna bir harf' veya edat katma.

İlham: Allah tarafından insanın gönlüne bir şey doğdurulma.

İllet: Hastalık. Sebeb. Gaye. Hedef.

İlm-i cifr: Harflerin sayı değerlerinden ma'na çıkararak edilen ilim.

İlm-i huruf: Harflerin ilmi.

ilm-i ilahi: Allah'ın ilmi.

ilm-i ledünn: Hakk'ın katından gelen bilgi.

İlmen: ilimce.

İlm'ul-kitab: Kitab ilmi, kitabın ilmi.

İltica': Sığınma, barınma.

İltihak: Katılma, karışma.

İmam-i kavi: Kuvvetli, emin, salih imam, önder.

İmamet: imamlık.

imameyn: iki imam.

İmamu'l-müttekin: Müttekilerin, Allah'ın emirlerine ta'zimkar, çok

hürmetli, mahlukatına şefakatkar olanların imamı.

İ'mar: Bayındır hale getirme, senlendirme.

İmtisal: icabedeni, gerekeni yapma, bir örneğe göre hareket etme. Alınan emre boyun eğme.

İn'am: Ni'met verme, iyilik etme.

İnd: Yan, taraf, yön, kat. Yanında, göre, düşüncesine göre.

İnd-i ilahi: Allah'ın indi. Allah'ın nazarı. Allahın yanı.

İnfak: Nafaka verip geçindirme, besleme.

İnkılab: Bir halden diğer bir hale geçme. Başka türlü olma. Tarihte misli, benzeri görülmeyen o ana kadar olmayan, insanlığa nafi', faydalı olan büyük bir varlığı bir milletin bünyesinin doğurması ve insanlık âleminin de ona meftun, hayran olması. Devrim.

İnkıyad: Boyun eğme, kendini teslim etme.

İns ü cinn: insan ve cin.

İntikal: Geçme, birinden diğerine, bir yerden baska bir yere geçme, göçme. Obür dünyaya göçme.

İntizar: Bekleme, beklenilme. Gözleme, gözlenilme.

inzar: Sonunun fena olacağını haber vererek korkutma, ihtarda bu-lunma.

İnzarat-i şedide: şiddetli inzarlar, tenbihler.

İrad: Getirme. Söyleme.

İ'raz: Yüz çevirme, başka tarafa dönme. Çekinme, sakınma.

İrfan: Bilme, anlama. Tas: ilahi bir feyiz olarak kâinatın sırlarını bilme kudreti. Kültür.

İrşad: Doğru yolu gösterme, uyarma. Tas: irfan sahibi birinin, bir kim-

seye tarikatı ve Allah yolunu göstermesi.

İrticalen: Düşünmeden, birdenbire, içine doğduğu gibi söyleme. İrtidad: İslam dinini bırakarak başka bir dini kabul etme.

İrtikab: Kötü bir iş işleme.

İsabet: Rast gelme, yerini bulma. Doğru bir fikir söyleme.

İsmet ü iffet: Günahlardan kaçınmak melekesine sahip olmak, günahsızlık ve namus, temizlik.

İsra": Geceleyin yürütme, yüriütülme, gönderme.

İsra gecesi: Hz. Peygamberin (S.A.V.) mi'rac gecesi.

İstiaze; "Euzü billahi mineşşeytanir racim" veya Euzü billah, "el iyazü billah" gibi sözler söyleyerek Allah'a sığınma.

İstifade: Faydalanma, yararlanma, kazanma, fayda bulma. Bir şey öğrenme, bilgisini genişletme.

İstiğfar: Allah'tan günahın bağışlanmasını isteme.

İstiğrak: Dalma, içine gömülme. Tas: kendinden geçip dünyayı unutma.

İstihza': Biriyle eğlenme, alay etme.

İstikbal: Gelecek zaman. Birini karşılama.

İstirham: Merhamet dileme, yalvarma, yalvarış.

İstişare: Fikir sorma, danışma.

İştiyak: Şevklenme, göreceği gelme, özleme.

İtaat-i şamile ve kâmile: Her şeyi içine alan ve noksansız, tam ma'nasıyla itaat.

İt'am: Yemek yedirme, yemek verme, verilme.

İtham: Suçlandırma, birine bir kabahat yükleme.

İtibariyla: Bakımından.

İ'tikad: inanma, gönülden tasdik ederek inanma.

İtmam: Tamamlama, bitirme.

İtmi'nan-i nefs: Nefsin emniyet ve kararlılık içinde olması.

İtret: Zurriyyet, nesil. Ehl-i beyt. Gerdanlık. Güzel kokulu şey.

İttifak: Birleşme, uyuşma. Sözleşme.

İttihaz: Edinme, edinilme. Kabul etme. İ'tibar etme, sayma, tutma. Kullanma. Kurma, düşünme.

İvaz: Bedel, karşılık, karşılık olarak verilen şey.

İzafe: Bir şeyi bir kimseye veya bir şeye nisbet etmek, yakın etmek. Mal etmek.

İzale: Giderme, giderilme, yok etme.

İzdivac: Evlenme.

İzdiham: Kalabalık, yığılma, kalabalıktan sıkışma.

İzhar: Gösterme, meydana. Çıkarma. Yalandan gösteriş.

İzzet: Hürmet, saygı, ikram. Değer, kıymet, yücelik, ululuk.

K

Kabz: Alma, tutma, kavrama. Azrail tarafından ruh teslim alınma, ölme.

Kabza: Sap, tutacak, tutamakyeri.

Kadi: Şeriat hâkimi. Yapan, yerine getiren.

Kadim: Eski. Eski zaman.

Kadir: Kudret sahibi, kudretli, kuvvetli, güçlü. Allah.

Kadr: Değer, itibar. Onur, şeref, haysiyet, meziyet. Rütbe, derece. Kaide: Rural. Esas, temel. Usul, nizam, yol.

Kail: İnanmış, aklı yatmış. Söyliyen, diyen. Razı olmuş, boyun eğmiş. Kaim: Birinin yerini tutan, birinin yerine geçen. Ayakta duran, Namaz kılan, vaktini namaz kılmakla geçiren.

Kâinat: Var olan şeylerin hepsi, yaratıklar. Dünya.

Kal'a: Kale, hisar.

Kalb-i pak: Tertemiz kalb.

Kamer: Ay.

Kamet alma: Cemaatle kılınan farz namazlara başlamadan önce cami veya sair namazgâh kabul edilenyerde "kad kametissalat" kelimelerinin ilavesiyle fakat yavaş eda ile müezzinlerce tekrarlanan ezan cümleleri.

Kanaat: Açgözlü olmayıp hırs göstermemek, Kısmetinden fazlasına göz dikmemek. Helal ile yetinip haramı istememek. Az da olsa kıs-metine razı olmak. Görüş, düşünce.

Karabet: Yakınlık, hışımlık, akrabalık.

Karye: Köy. Kasaba.

Kasd: Niyet. Bile bile yapma. Bir işe bilerek, isteyerek girişme.

Kasden: Bile bile, isteyerek, niyetli olarak.

Kasem: Yemin, and.

Kasr: Köşk, kasane, saray.

Katl: Öldürme.

Katl-i am: Zaptolunan bir yerin, irili ufaklı bütün halkını öldürme.

Kavi: Kuvvetli, güçlü. Güvenilir, sağlam.

Kavi: Lakırdı, söz. Sözleşme.

Kavm: insan topluluğu

Kayser: Eski Roma ve Bizans imparatorlarının lakabı.

Kayyum: Başlangıç, nihayet ve yeniden oluş gibi hallerden münezzeh, ezelden ebede kaim, daim ve var olan Cenab-ı Hak.

Kaza: Allah'ın takdirinin ve emrinin yerine gelmesi. Kaderde yazılanların yerine gelmesi. Ödemek, eda etmek.

Keffaret: Bir mecburiyet altında veya yanlışlıkla işlenmiş günahı affettirmek ümidiyle şeriate uygun olarak verilen sadaka veya tutulan oruç.

Kelam: Söz, lakırdı.

Kelamat-i kudsiyye: Mukaddes, kutsal kelimeler.

Kelim: Konuşan, söz söyleyen. Tur-i Sina'da Cenab-ı Hak'la konuşması dolayısıyla Hz. Musa'nın ünvanı.

Kelimat: Kelimeler, sözler. Mc: Hz. Muhammed (S.A.V.). (Her peygamberin ruhuna da 'kelime' itlak olunur.) Kelime-i mübeccele: Tebdil edilmiş, aziz kılınmış kelime (La ilahe illalah).

Kemal: Olgunluk, eksiksizlik, tamlık, mükemmellik.

Kemalat: insanın bilgi ve ahlak güzelliği bakımından olgunluğu.

Kemalen: Kemal i'tibariyle, olgunluk bakımından.

Keramet: Velilerin Allah'ın izniyle lüzumu halinde gösterdikleri fevkalade hal. Bağış, kerem, ikram, ağırlama.

Kerb: Tasa, kaygı, gam, keder.

Kerem: Cömertlik, el açıklığı, lutuf, bağış, Asalet, soyluluk.

Kerhen: istemeyerek, hoşlanmayarak, zorla. İğrenerek.

Kerih: iğrenç, çirkin.

Kerim: Kerem sahibi, ihsan ve inayet sahibi. Şerefli ve izzetli. Muhterem, cömert. Ulu, büyük.

Kerremallahu vecheh: 'Allah vechini mukerrem kılsın' mealinde dua olup Hz. Ali (R. A) hiç; putlara secde ve ibadet etmediği ve çocukluğundan beri Allah'a secde ettiğinden, onun ismi anıldığında hürmeten söylenir.

Keşf-i sarih: Gizli bir şeyin açık olarak Allah tarafından bildirilmesi. Ketm: Gizleme, saklama.

Ketum: Sır saklayan, her şeyi saklayan, ağzı sıkı.

Kevkeb: Yıldız.

Kevser: Kıyamete kadar gelecek Al, Ashab, Etba' ve onların iyilikleri, hayırları. Bereket. Pek çok hayır. Hikmet, ilim. Kur'an, islam, tevhid.

Keza: Böyle, böylece; bu da öyle, bu dahi öyle.

Kıdem: Kadim olma, eskilik, zamanca, me'muriyetce, rütbece eskilik.

Baslangıcı olmayacak kadar eskilik (Allah'ın asli sıfatlanndandır). Kıraat: Okuma, devamlı ve düzgün okuma.

Kırba: Evvelce sakaların kullandığı, ince köseleden veya deriden yapılmış su kabı.

Kıtal: Vuruşma, kavga. Muharebe.

Kıvam: Direk. Duruş, durma. Bir sivinin köyülük derecesi.

Kıyam: Kalkma, ayağa kalkma. Ölümden sonra dirilip ayağa kalkma.

Namazın iftitah tekbiriyle rükû arasındaki ayakta durma kısmı.

Kıyas: Bir şeyi baska bir şeye benzeterek hüküm verme, bu yolda verilen hüküm. Karşılaştırma.

Kibriya': Büyüklük, ululuk.

Kisra: Eski iran hükümdarlarından Nusirevan-i Adil lakabı olup, kendisinden sonra gelenler de bu lakabla anılmışlardır.

Kisve: Elbise. Kılık. Hususi kiyafet.

Kitabullah: Allah'ın kitabı.

Kudret: Kuvvet, takat, güç. Allah'ın ezeli gücü.

Kur'an-i natik; Konuşan Kur'an.

Kureyşi: Kureyşli, Kureyş kabilesinden.

Kurretü'l-ayn: Göz nuru.

Kutb: Yol gösterici kutub yıldızı. Bir tarikatın Gavs'dan sonraki en büyüğü. Bir mevzuda geniş bilgi ve salahiyeti olan kimse. Kutub (Kuzey, güney kutbu).

Küfv: Eş, benzer, denk, arkadaş.

Künye: Bir kimsenin adı, soyadi, doğumu, memleketi, mesleği ve işi gibi hususiyetlerini gösteren kayıt.

Küttib'i semaviyye: Kutsal, mukaddes kitaplar.

La feta illa Ali: Hz. Ali'den başka genç yok- Genç ancak Hz. Ali'dir.

La garbiyye: Batı'ya aid değildir.

Lakab: Bir kimseye, kendi asıl adından başka takılan ad.

La şarkiyye: Dogu'ya aid değildir.

Latif: Güzel, yumuşak, şirin. Cisimle alakası olmayan. Göze görünmeyen. Çok lütf edici. Derin, gizli.

Letaif: Latif duygular. İlahi hakikatlerin hissedildiği çok ince ve hassas bir duygu.

Letaif-i gaybiyye: Gaybe ait, akılla bilinmeyen, gözle görülmeyen

Hakkın esrarına ait latif, ince duygular.

Levh-i mahfuz: Her şeyin hayatının ind-i ilahide yazılması.

ilm-i ilahinin bir unvanı.

Levm: Zemmetme, çekiştirme, paylama, başa kakma.

Leyle-i kadir: Kadir gecesi. Ramazanın yirmi yedinci gecesi.

Lid: Filistin'de, Yafa'dan 20 km, Kudus'den 68 km. uzaklıkda bir şehir. Liva: Bayrak.

Livau'l-hamd: Hz. Muhammed (S.A.V.) ümmetinin mahşer günü altında toplanacakları bayrak, Makam-ı Ahmedi.

Luab: Tükürük, salya.

Lutf-kar: Lutf ile muamele eden.

M

Maamafih: Bununla beraber, böyle iken, böyle ise de.

Maarif: Ma'rifetler, bilimler. Bilgi, kültür.

Maarif-i ledünniye: Allah'tan vasıtasız gelen ilme ve ilhama ait bilgiler.

Ma'bud: Kendisine ibadet edilen. Allah.

Mağfiret: Allah'ın kullarının günahlarını bağışlaması.

Mağfiretkar: Mağfiret eden, günahları bağışlayan.

Mağrib: Garb, batı. Akşam.

Mahall: Yer.

Mahasin: Güzellikler

Mahbub: Muhabbet olunmuş, sevlimiş, sevilen, sevgili.

Mahcub: Kapalı, örtülü, perdeli. Utanan, utanmış, utangaç.

Mahfuz: Hifzolunmuş, saklanmış. Korunmuş, gözetilmiş. Gizlenmiş.

Ezberlenmiş.

Mahlûkat: Yaradılmış şeyler, canlılar.

Mahmud: Medh olmaya layık, sena edilmeye, öğülmeye değer, öğülmüş.

Mahrek: Koz: Bir gezegenin bir devrede üzerinden gittiği farzedilen daire şeklindeki hat, yörünge. Mermi yolu.

Mahrum: Bahtsız, nasipsiz. İstediğini, dilediğini elde edemeyen. Mahrumiyyet: Mahrumluk, istediğini, dilediğini elde edememe. Mahsus: Özel, bilhassa. İsteyerek, bile bile. Şakadan, yalandan. Mahşer: Kıyamette ölülerin dirilip toplanacakları yer.

Ma'hud: Ahdolunmuş, bilinen, sözleşilen. Sözü geçen.

Mahv: Yok etme, yok olma. Tas: Beşeri noksanlıklardan kurtuluş hali. Mahz-i hidayet: Sırf, katıksız, safi hidayet, doğru yola sevk.

Mahzun: Hüzünlü, tasalı, kaygılı.

Maişet: Geçinmek için lüzumlu olan şey, geçinme, dirlik. Yaşama, yaşayış.

Makam-i kaza: insanlar arasında vuku' bulan davaları şer'i hükümler dairesinde halleden makam.

Makam-i mahmud: En yüksek şefaat makamı. Peygamber efendimize

(S.A.V.) Allah tarafından va'd edilen makam.

Makbul: Kabul olunmuş, alınmış, alınan. Beğenilen, hoş karşılanan. Makdurat: Güçler, kuvvetler, kudretler. Allah'ın takdirleri, kaderler. Maksad: Kasdolunan, istenilen şey, istek.

Maktul: Katledilmiş, öldürülmüş (kimse).

Ma'lum: Bilinen, belli.

Ma'mur: i'mar edilen, tamir edilmiş, bayındır.

Ma'na-i işari: işaret edilen, kasd edilen ma'na.

Mani': Men' eden, geri bırakan, alıkoyan, engel olan. Engel, özür. Mansur: Allah'ın yardırmıyla galib, üstün gelmiş.

Ma'rifet: Bilme. Hüner, san'at. İlim ve fenlerle tahsil olunan ma'lumat, bilgi. İrfan kazanmak. Bir şeyi tefekkür ve eserini tedebbür ile bilmek.

Ma'rifeten: Bilgi ve ilim cihetiyle, yönüyle.

Ma'ruf: Meşhur, ünlü. Herkesce bilinen, tanınmış, belli. Şeriatın emrettiği, uygun gördüğü.

Ma'ruz: Arzolunmuş, arzolunan. Bir şeyin karşısında, te'sir altında bulunan. Verilmiş, sunulmuş. Söylenilmiş, anlatılmış.

Ma'ruzat: Küçükten büyüğe bildirilen, sunulan şeyler.

Masdar: Kaynak, bir şeyin çıktığı yer.

Ma'siyet: Günah, isyan, itaatsızlık.

Ma'şer: Cemaat, topluluk, birlikte yaşayan cemaat.

Ma'şer-i Kureyş vel Ensar: Mekke ve Medine topluluğu, cemaati. Ma'şer-i

munafikin: Münafıklar topluluğu.

Ma'şere'l-müslimin: Müslüman cemaati, topluluğu.

Ma'şuk: Sevilen, sevilmiş.

Maveratinnehir: Orta Asya'da Ceyhun nehrinin kuzeyindeki ülkeye araplar tarafından verilen coğrafi bir isimdir. Dicle ile Fırat arası.

Mazhar: Bir şeyin göründüğü, çıktığı yer. Nail olma, şereflenme.

Mazhar-i tamm: Kemalli, tamamıyle zuhur edilen, görülen yer.

Mazlum: Zulüm görmüş, Halim, selim, sakin, sessiz.

Mazlumen: Mazlum olarak.

Meal: Ma'na, mefhum, kavram.

Mecal: Güç, kuvvet, takat. Fırsat, imkân.

Mecra: Suyun cereyan ettiği, aktığı yatak, suyolu, akıntı yeri. Bir işin gidiş, oluş yolu.

Mecusi: Ateşe tapan kimse.

Medar-i iftihar: Övünme sebebi, övünme vesilesi.

Medh: övme, birinin iyi şeylerini söyleme.

Medhiyye: Ed: birini övmek için yazılmış şiir.

Mehdi-i muntazar: Gelmesi umulan, beklenilen Mehdi.

Mekân: Yer, mahal. Ev, oturulan yer.

Me'kulat: Yiyecekler.

Melaike: Melekler.

Melaike-i mukarrebin: Allah'a yakın, yaklaşmış olan melekler. Melamet: Ayıplama, kınama. Azarlama, sıkışma.

Mel'anet: Mel'unluk, lanete sebeb olan, lanet edilmeye değer iş, hareket.

Mele-i a'la: Büyük ve ileri gelen meleklerin toplandığı yer. Kerrubiyyun ve melaike cemaati. Melekler âlemi.

Meleke: Tekrarlaya tekrarlaya meydana gelen alışıklık, yatkınlık. Melekü'l-mevt: Ölüm meleği.

Melik: Padişah, hakan, hükümdar.

Mel'un: lanetlenmiş. Tardolunmuş, kovulmuş.

Memduh: Medholunmuş, övulmüş, övülecek.

Men': Yasak etme, durdurma, esirgeme, vermeme, önleme.

Menakıb: Menkibeler, hayat hikâyeleri.

Menar: Nur yeri. Fener kulesi.

Menba': Kaynak. Pınar.

Menba'-i saadet: Mutluluk kaynağı.

Mencenik: Mancınık, düşmana taş atmak üzere kullanılan büyük sapan.

Menfi: Negatif, olumsuz.

Menkabe: Çoğu tanınmış veya tarihe geçmiş kimselerin ahvaline, durumuna ait hikâyeler.

Mensuh: Nesholunmuş, hükmü kaldırılmış.

Menzil: Yollardaki konak yeri.

Mesafe. Koz: Ayın Dünya etrafındaki mahreki (yörüngesi). İnilen yer. Ev. Mesafe.

Merd: Özu sözü doğru. Kabadayı, yiğit. Adam, insan.

Merdad: Reddolunmuş, kovulmuş. Geri dondurulmuş.

Mertebe-i insani: insanlık mertebesi, rütbesi.

Merzuk: Rızklanmış rızkı verilmiş. Bahtiyar, mutlu.

Mesbuk: Sebk etmiş, geçmiş, başkalarından geri kalmış, arkada bırakılmış. Önde bulunan, ondan evvel geçmiş.

Mescid-i haram: Mekke'de Kâbe'nin olduğu en büyük ma'bed. Mescid-i nebevi: Medine'de Hz. Muhammed'in (S.A.V.) oturduğu evin yerinde bulunan ve kendileri tarafından ibadet için yaptırılan özel mescid.

Mesel: Örnek, benzer, numune. Terbiye ve ahlaka faydalı, yararlı olan hikâye.

Mes'ele: Çözülmesi istenilen şey, problem.

Meselü'l a'la: En büyük mesel.

Mesrur: Sürurlu, memnun. Sevinmiş.

Mesud: Saadetli, mutlu, bahtlı, bahtiyar, kutlu.

Mes'ul: Sual olunmuş, kendisinden sorulmuş. Sorumlu.

Meşakkat: Zahmet, sıkıntı, güçlük, zorluk.

Meşayih: şeyhler.

Meşhud: Gözle görülmüş, görülen.

Meşiyyet (Meşiy'et): irade. Arzu, dilek, istek.

Meşiyyet-i Subhani: Subhan olan Cenab-ı Hakk'ın dileği, arzusu. Meşrik (Maşrik): Güneşin doğduğu taraf, doğu.

Meta: Ne zaman?

Meta': Satılacak mal, eşya. Sermaye, elde bulunan varlık.

Metn: Bir yazıyı şekil ve noktalama hususiyetleriyle birlikte meydana getiren kelimelerin topu.

Mevcud: Var olan, bulunan. Hazır olan, hazır bulunan.

Mevcudat: Var olan şeyler, mahlûklar.

Meveddet: Sevme, sevgi.

Meveddetü'l-kurba: Peygamberimizin ehl-i beytini, yakınlarını, akrabalarını sevmek.

Mev'id: Va'dedilen, söz verilen yer. Söz verme.

Mev'ize-i hasene: Güzel, faydalı öğütler, nasihatler,

Mevki: Yer.

Mevla: Efendi, sahip, malik. Allah. Kul, köle, azat eden.

Mevt-i iradi: ihtiyari ölüm. Ölmeden evvel ölme. Tamamıyle Hak'da fani olma, kendisinde varlıktan eser kalmama.

Mev'ud: Va'dolunmuş, söz verilmiş.

Meyl: Eğilme, eğiklik. Sevme, tutulma.

Mey'us: Ye'se düşmüş, ümitsiz.

Meziyyet: İyilik, iyi ve salih hal ve faaliyet.

Misbah: Kandil, çıra, mes'ale. Az ışıklı kandil.

Misbah-i ewel: ilk misbah.

Misbah-i sani: ikinci misbah.

Mihnet: Zahmet, eziyet. Gam, keder, sıkıntı, dert. Bela, musibet.

Mihr: Evlenirken erkek tarafından kadına verilen nikah bedeli.

Millet-i İbrahim: Hz. ibrahim'in dini.

Minber: Camilerde hatibin çıkıp hutbe okuduğu merdivenli kürsü.

Minber-i Muhammedi: Hz. Muhammed'in (S.A.V.) minberi.

Mi'rac: Yükselecek yer. En yüksek makam. Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (S.A.V.) Recep ayının 27. gecesinde Cenab-ı Hakk'ınhuzuruna ruhen, cismen, halen cıkması mu'cizesi.

Misak: Sözleşme, andlaşma.

Miskal: Yirmi dört kıratlık bir ağırlık ölçüsü.

Miskin: Aciz, zavallı, beceriksiz, hareketsiz.

Misl: Benzer, kat.

Muamele: Davranma, davranış.

Muaşeret: Birlikte yaşayıp iyi geçinme.

Muayyen: Tayin edilmiş, belli, belirli. Kararlaştırılan.

Muazzam: Kocaman, koca. Ulu, koskoca.

Muazzez: Ta'ziz edilmiş, izzetlendirilmiş. Kıymetli, değerli, aziz. Hur-metle, saygı ile kabul olunan.

Mucib: icabeden, lazımgelen, gereken, gerektiren.

Mucibince: Sebebince, ...e göre.

Mu'cizevi: Mu'cizeye ait, mu'cize ile ilgili, mu'cizeyi andıran.

Muhabbet: Sevgi.

Muhacirin: Hz. Peygamber'in emriyle Mekke'den Medine'ye göc edenler.

Muhaddarat-i islamiyye: örtülü, kapalı, namuslu islam hanımları.

Evlendikten sonra evinden dışarı hiç çıkmamış hanımlar.

Muhaddis: Hadis ile meşgul olan, Hz. Muhammed'in (S.A.V.) sözlerini bildirmiş olan kimse.

Muhafaza: Koruma, hifzetme, kayırma.

Muhakkik: Hakikati araştırıp bulan. Hakikat âlimi. Hakikatlere hakkıyla vakıf ve ehl-i tahkik olan büyük islam âlimi.

Muhatab: Hitabolunan, kendisine söz söylenen. İkinci şahıs.

Muhibb: Seven, dost.

Muhit: ihata eden, etrafını çeviren, kuşatan.

Muhkem: Tahkim edilmiş, sağlam kılımış, sağlam, kuvvetli, Huk: değiştirilmesi mümkün olmayan yazı, söz.

Muhsin: ihsan eden, iyilik eden. Kerim, cömert.

Muhtar: İhtiyar eden, seçilmiş, seçkin.

Muhteris: Hırslı. Çok istekli.

Muhteşem: ihtişamlı, tantanalı, debdebele, görkemli.

Mukabele: Karşılık verme, karşılama. Karşı gelme. Birbiriyle karşılaştırma, karşılıklı yapılan okuma.

Mukabele-i bi'l-misl: Aynı şekilde karşışık verme.

Mukabil: Karşılık. Karşı karşıya gelen, bir şeyin karşısında bulunan.

Zf. Karşılığında.

Mukatele: Vuruşma. Savaş, kavga. Birbirini öldürme.

Muktedir: iktidarlı, gücü yeten, beceren.

Murad (Ç: Muradat): Maksad, gaye. Arzu, dilek, istek.

Murad-i ilahi: Allah'ın muradı, isteği, arzusu.

Murad-i nebi: Peygamber efendimizin (S.A.V.) isteği.

Murteza: Beğenilmiş, seçilmiş. Hz. Ali'nin lakabı.

Musafaha: El sıkışma, tokalaşma.

Musallat: Sataşan, rahat bırakmayan.

Mustafa: İstifa edilmiş, seçilmiş.

Muta': itaat olunan.

Muti': İtaat eden.

Mutmain: Gönlü kanmış, içi rahat, şüphesi yok (kimse).

Muttali': Öğrenmiş, haberalmış, bilgili, haberli (olan).

Muvaffak: Başaran, beceren. Allah'ın yardımına ulaşmış, işi rast gitmiş.

Muzdarib: İzdırab çeken. Sıkıntılı. Hasta. Bir tarafı sızlayan. Ağlayan. Mübahele: Lanetleşmek. (Kim yalan söylüyorsa Allah'ın la'neti onun üzerine olsun diye Allah'a yalvarmak.)

Mübareze: Cenk, kavga, uğraşma.

Mübtela: Tutkun, tutulmuş. (Fena şeylere) düşkün.

Mücahede: Uğraşma, savaşma. Nefsi yenmeye olan çalışma. Din düşmanlarıyla savaşma.

Mücahid: Cihad eden, din düşmanlarıyla savaşan. Savaşcı.

Mücrim: Cürüm işlemiş, suçlu, sanık.

Mücteba: Seçilmiş, seçkin.

Müfessir: Tefsir eden, açıklayan, kısa şeyi genişletip ma'nasını meyda-na çıkaran. Kur'an'ı yorumlayan din âlimi.

Mufreze: Bir askeri birlikten ayrılan kol.

Müheymin: Korkudan koruyan (Allah'ın adlarındandır).Kullarının bütün işlerini idare eden (çeviren).

Mühlet: Bir işin yapılması için verilen zaman.

Müebbed: Ebede kadar süren, sonsuz.

Mukaleme-i ilahiyye: ilahi konuşma.

Mükerrem: Muhterem, aziz, sayın, saygıdeğer, hürmet ve ta'zime erişmiş.

Mülaki: Buluşan, kavuşan, görüşen.

Mülayim: Uygun. Yumuşak huylu, yavaş. Pekliği olmayan.

Münacat: Allah'a dua etme, yalvarma. Allah'a dua mevzu'lu manzume.

Münadi: Nida eden, tellal. Muezzin.

Münafık: İkiyüzlü, içi başka, dişi başka.

Münazaa: ağız kavgası, çekişme.

Münci: Kurtaran.

Münezzeh: Tenzih edilmiş, temiz, an, uzak.

Münkalib: İnkılab eden, dönen, dönmüş, değişen, başka şekle, kılığa girmiş, giren.

Münker: Şeriatçe yapılması caiz görülmeyen. Mezarda sual soracak olan iki melekten biri.

Münkir: Dinsiz, inanmayan. İnkâr eden.

Münteha: Nihayet bulmuş, bir şeyin varabildiği en uzak yer, son dere-ce. Son uç.

Münzir: inzar eden, akıbetinin, sonunun kötülüğünü söyleyerek korkutan.

Mürtedd: irtidadeden, islam dininden dönen.

Mürüvvet: insaniyet, mertlik, yiğitlik. Cömertlik, iyilikseverlik. Müsahhar: itaat etmiş, boyun eğmiş, tutkun. Teşhir olunmuş, elde edilmiş, ele geçirilmiş.

Müsamaha: Görmemezliğe gelme, göz yumma, hoş görme. Aldrış etmeme.

Müsavat: Eşitlik.

Müsavi: Eşit. Denk.

Müsrif: israf eden, savurgan, boş yere harcayan.

Müstahakk: Hak etmiş, layık.

Müstesna: istisna edilen, kural dışı bırakılan. Ayrı tutulan.

Müşahede: Bir şeyi gözle görme. Tas: Allah âlemini görme.

Müşerref: Şereflendirilmiş, kendisine şeref verilmiş, şerefli.

Müşkil: Güç, zor, çetin. Engel, güçlük, zorluk.

Müşrik: Allah'a şerik, ortak koşan.

Müştak: iştiyaklı, özleyen, can atan.

Müşteki: şikâyet eden.

Mütabaat: Birine tabi olma, arkasından gitme, uyma.

Müteazziz: izzet, kuvvet, kudret, kıymet, yücelik kazanan. Mütehammil: Tahammül eden, dayanan.

Müterеddid: Bir yere gidip gelen. Mec: Tereddüd eden, kararsız. Müteşabih: Kur'an-ı Kerim'in mecazi ma'naya elverişli ayeti. Teşbüh eden, birbirine benzeyen.

Mütevazı': Tevazu eden, alçakgönüllü, kibirsiz, gösterişsiz.

Mütteki: Allah'ın emirlerine ta'zimkar (çok hürmetli), mahlûkatına, yarattıklarına şefakatkar (çok şefkatli) olan.

Müyesser: Kolaylıkla olan, kolay gelen.

N

Nadir: Seyrek, az, ender bulunur.

Nail: Muradına eren, ermiş, ele geçiren.

Naka: Dişi deve.

Nakatullah: Allah'ın nakası, Hz. Salih'e mu'cize olarak gönderilen deve.

Naki: Temiz, pak.

Nakib: Vekil. Bir kavim veya kabilenin reisi veya vekili.

Nakl: Bir şeyi başka bir yere götürme. Taşıma, aktarma, geçirme.

Nakl-i sahih: Doğru nakletme, anlatma, bildirme.

Nakz: Bozma. Bir sözleşmeyi yok sayma.

Nam: Ad, isim. On, lakab. Adres. Yerine, vekillik.

Namerd: Merd olmayan, alçak (kimse). Korkak.

Nar: Ateş. Cehennem.

Nar-i gayret: Gayret ateşi.

Nas: insanlar, halk, herkes.

Nasara: Hristiyanlar.

Nasib: Pay, hisse. Birinin elde edebildiği şey. Allah'ın kısmet ettiği şey.

Nasih: Nesh ve ibtal eden, hükümsüz bırakan.

Naşir: Neşreden, dağıtan, sağan, yayan, ağan. Bir kitab neşreden, yayan.

Nazar: Bakma, düşünme. Göz değmesi, iltifat, i'tibar.

Nazar-i i'tibar: i'tibarlı bakış, kıymet, ehemmiyet, önem vermek. Nazil: Yukarıdan aşağı inen, inici.

Nebe'ul aziym: En büyük haber.

Nazir: Benzer, eş.

Nebiyy-i ekrem: En kerim peygamber.

Nebiyy-i mürsel: Gönderilen peygamber.

Nebze: Az şey, bir parça.

Necat: Kurtulma, kurtuluş.

Necib: Soyu sopu temiz, nesli pak olan kimse.

Nedamet: Pişmanlık.

Nefs: Ruh, can, hayat. Kendi, şahıs. Asil, maya cevher. Bir seyin ta kendisi.

Nefsü'z-zekiyye: Temiz nefisler, şahıslar.

Nehy: Yasak etme. Men' etme.

Nekir: Mezarda sorguya çekecek olan iki melekten biri. Tanınmamış, inkâr edilmiş.

Neseb: Nesil, soy.

Nesl: Nesil, kuşak. Soy.

Neşit: Sevinçli, neşeli, şenlikli.

Nevafil: Farz ve vacibden başka yapılan ibadetler.

Nezd: Yan, kat. Göre, nazarında, fikrince.

Nezd-i subhani: Subhan olan Cenab-ı Hakk'ın yanı, huzuru.

Nezir: Allah'ın azabındaki dehşeti bildirerek korkutan.

Nezr: Adak, adama.

Nida: Çağırma, bağırma, seslenme. Ses verme. Ünlem.

Nifak: Münafıklık, ikiyüzlülük, ara bozukluğu. Müslüman görünüp kafir olma.

Niyabeten: Naiblik ederek, vekâleten.

Niyaz: Yalvarma, yakarma. Dua, ihtiyaç, muhtaçlık.

Nur: Aydınlık, parıltı, parlaklık, ışık.

Nur-i akdem: ilk nur.

Nurani: Nurlu, ışıklı. Saygı uyandıran bir yüz.

Nurun ala, nur: Nur üzerine nur.

Nusrat: Yardım. Allah'ın yardımı. Başarı, üstünlük.

Nusrat-i mev'ude: Va'd olunan yardım.

Nutk: Söz, lakırdı, konuşma. Söyleyiş, söyleme kuvvet ve hassasi.

Nutk-i Hak: Hakk'ın nutku, konuşması.

Nübüvvet. Nebilik, peygamberlik.

Paye: Rütbe, derece. Basamak.

Peder-i ala: Şan ve şeref sahibi, şanlı, serefli baba.

Perçem: Kakul. Tepede bırakılan saç.

R

Rabıta: Bağ, iki şeyi birbirine bağlayan şey. Münasebet, ilgi. Sıra, tertip, usul.

Rafizi: Rafiza fırkasindan olan, Ebubekir ile ömer'in halifeliğini kabul etmeyen, onlara dil uzatan.

Ragıb-ı dünya: Dünyaya rağbet eden, isteyen.

Rağbet: İstekle karşılama. İstek, arzu. İyi kabul edilme.

Rahim: Merhametli, esirgeyen, koruyan, acıyan, ahirette kullarına keremiyle muamelede bulunan Cenab-ı Hak.

Rahman: Dünyada her canlıya, mu'min, kâfir ayırdetmeksizin herkese merhamet eden Allah.

Rahmet: Acıma, esirgeme, koruma.

Reaya: Bir hükümdar idaresi altında bulunan ve vergi veren halk. Bütün halk. Hristiyan tebaa.

Recul: Ergin, yetimiş erkek, insan. Ehil, becerikli, elinden iş gelir. Redd-i şems: Güneşin geri çevrilmesi.

Refakat: Eşlik, yoldaşlık, arkadaşlık.

Re's-i saadet: Mübarek baş.

Resul: Elçi. Peygamber.

Reva: Yakışır, uygun, yerinde, layık.

Re'y: Oy. Görme, görüş.

Rıdvan: Cennetin kapıcısı olan büyük melek. Memnunluk, razılık, hoşnutluk.

Rifk: Yumuşaklık, yavaşlık, tatlılık.

Rıza: Hoşnutluk, memnunluk. Razı olma, peki deme. İstek, kendi isteği.

Rızk (Rızık); Allah'ın herkese bahsettiği ni'met. Azık, yiyecek içecek.

Rızk-ı suri: Zahiri, gecici rızık.

Riayet: Uymak, tabi' olmak.

Rical: Erkekler. Belli mevki' sahibi olan kimseler. Yaya olanlar.

Rics: Dinin yasak ettiği şey, günah. Pislik, murdarlık.

Rida': Hırka. Belden yukarı örtülen örtü. Dervişlerin omuzlarına attıkları post.

Rifat: Yükseklik, yücelik, büyük rütbe.

Rikkat: Merhamet, acıma. Rakıklık, incelik.

Risalet: Peygamberlik. Elçilik, sefaret.

Rivayet: Söylenti, bir haber, söz veya hadisenin hikâyesi. Hikâye edilen bir haber, söz veya hadise.

Riya: Özü sözü bir olmama, ikiyüzlülük.

Ruhsat-i ilahi: Allah'ın izni.

Rumuz: Remizler, işaretler, ma'nası gizli olan sözler.

Rücu': Dönme, geri dönme. Cayma, sözünden dönme.

Rukn: Kolon, direk. Bir şeyin en sağlam tarafi, temel direği.

Rüsuh: Muhkem, sağlam olma. Bir ilmin derinliğine, inceliğine varma.

Saadet-i ebediyye: Ebedi saadet. Ahiret saadeti.

Sabık: Geçici, geçen, geçmiş. İleride bulunan, zamanca, rütbece önde bulunan.

Sabi: Henüz memeden kesilmemiş erkek çocuk. Üç yaşını tamamlamayan erkek çocuk.

Sabirin: Sabredenler.

Sadakat: Dostluk, içten bağlılık, doğruluk.

Sadıkın: Sadıklar.

Sadr: Gögüs. Yurek.

Saff: Dizi, sıra, camide cemaatin sırası.

Safh: Affetme, suç bağışlama. Yüz çevirme.

Safi: Samimi, saf, duru, temiz.

Sahabi: Hz. Muhammed'i (S.A.V.) kafa ve gönül gözüyle görmüş ve kendilerinin sohbetiyle şereflenmiş olan mu'min kimse.

Sahib-i incil: incil'in sahibi, incil kendisine gönderilen.

Sahibu'z-zaman: Zamanın sahibi. Zamanında ind-i ilahide en makbul insan. Müceddid. Mehdi-i zaman.

Sahife-i a'mal: Ameller defteri, amel defteri.

Sahih: Gerçek, doğru. Halis, kusursuz.

Sahra: Çöl, ova, kir.

Said: Mutlu, uğurlu. Ahiretini kazanmış (kimse).

Şair: Diğer. Başka, gayri. Seyreden, harekette olan, yürüyen. Geçen, dolaşan.

Şair: Ateş, alevli ateş. Cehennem.

Sakar: Cehennem.

Saki: Su veren, su dağıtan. Kadeh, içki sunan. İnsan ruhuna Allah sevgisi, Allah nuru sağan kimse.

Sakin: (Bir yerde) oturan. Hareketsiz olan. Uslu, kendi halinde olan, yavaş.

Salah: Düzelme, iyileşme, iyilik. Rahatlık, barış.

Salahiyyet: Yetki.

Salat: Namaz.

Salih: Dinin emrettiği şeylere uygun harekette bulunan. Yarar, elverişli, uygun, yakışır.

Salim: Korkusuz, emin. Sağ, sağlam. Eksiksiz, sakatı, noksanı olmayan.

Sancak-i Muhammedi: Hz. Muhammed'in (S.A.V.) sancağı, bayrağı. Satvet: Ezici kuvvetlik, zorluluk.

Sa'y: Hac ve Umrede Safa ile Merve arasında usulüne göre yedi defa gelip gitme.

Sayha: Bağırma, nara atma.

Sebb: Sövme, sövüp sayma.

Sebeb-i necat: Kurtuluş sebebi.

Sebeb-i nüzul: indirilme sebebi.

Sebil; Yol, büyük cadde. Sebil, su dağıtılan yeri Hayrat olarak, parasız dağıtılan su.

Sebk: ileri geçme, ilerleme, evvelce geçme, vaki' olma.

Sefahat: Zevk ve eğlenceye aşırı derecede düşkünlük. Akılsızlık. Harvurup harman savurma.

Sefer: Yolculuk. Savaşa gitme. Savaş. Askerin savaş halinde veya hazır bulunması hali. Defa, kerre, kez.

Sefih: Zevk ve eğlenceye düşkün, parasını pulunu israf eden akılsız. Sefir: Elçi.

Seha: Cömertlik, el açıklığı.

Seher: Tan yeri ağarmadan biraz önceki vakit.

Sekene-i semavat: Semavat âleminin sakinleri.

Selefiyye: Sahabe ile Tabi'in mezhebinde bulunan fukaha muhaddisin

Semavat; Semalar, gökler. Tas: insanın olgunlaşıp yükseldiği büyük merhaleler, aşamalar

Semender: Ateşte yaşayan bir masal varlığı.

Semerat: Yemişler, meyveler. Faydalar, verimler. Me: çocuklar.

Sena': övme, övüş, hamd.

Sene-i hicriyye: Hicri sene.

Sened-i sahih: Kat'i, doğru sened, vesika, belge.

Ser-i saadet: Mübarek baş.

Seyyar: Gezici, gezen, dolaşan. Ast: bir yerde durmayıp dolaşan, yer değiştiren gök cismi.

Seyyid: Hz. Muhammed'in (S.A.V.) torunu Hz. Hasan'ın soyundan olan kimse. Efendi, bey.

Seyyide'l-mürselin: Peygamberlerin efendisi.

Seyyidü'l-muslimin: Müslümanların efendisi.

Seyyie: Fenalık, kötülük. Suç, günah.

Sıbteyn: Hz. Hasan ve Hz. Hüseyn.

Sıddık-i ekber: Doğru hallilerin, doğru sözlülerin, doğru gidenlerin en büyüğü.

Sıdk: Doğruluk, gerçeklik. İç, yürek temizliği.

Sıhriyyet: Evlenmek yoluyla olan akrabalik.

Şikayete'l Hacc: Kâbe sakalığı. Mekke'de hacılara zemzem dağıtma işi. Sırat: Yol.

Sırat-i mustakim: Doğru yol.

Sırlama: Defn etme, kabre koyma.

Sidre-i münteha: Arşın sağ yanında bir agaçtır ki ötesine hiç bir mah-luk geçemez. Sidretü'l-müntehayı beşeri ilmin son haddi olarak izah edenler vardır, ötesi Allah'ın zat âlemidir.

Silm: Barış, barışıklık.

Sima: Yüz, çehre.

Simsar: Tellal, komisyoncu.

Sine: Gögüs, yürek.

Sirac-ı münir: Işık veren, nurlandıran, parlak lamba.

Sıret: Bir kimsenin içi, hali, tavrı, gidişi, ahlaki.

Siyer: Ahlak ve yüksek vasıflar. Mevzuu, konusu Hz. Muhammed'in

(S.A.V.) hayatı olan kitab.

Su-i isti'mal: Kötüye kullanma.

Su-i zan: Fena, kötü sanış.

Subhane'l-kadim: Kadim, evveli, başlangıcı olmayan, noksan sıfatlardan münezzeh olan Allah.

Sufi: Tasavvuf ehli. Sofu.

Sulb: Döl, sülale, zurriyyet. Omurga kemiği. Sert, katı. Taş gibi olan. Sulb-i Ali: Hz. Ali'nin sülalesi.

Sulb-i peygamber-i ahir-zaman: En son gelecek peygamberin, pey-gamber efendimizin (S.A.V.) soyu.

Suret: Biçim, görünüş, kılık. Tarz, yol, gidiş.

Suri: Görünürde olan, hakiki ve içten olmayan.

Sübhanallah: "Allah'ı her türlü eksik, kusur, ayıplardan tenzih ederim"ma'nasınadır.

Sübül: Sebiller, yollar, caddeler.

Sueda-yi makbulin: ind-i ilahide makbul olan, sevilen mrs'udlar, Allah'ın rızası için çalışanlar.

Süfyani: Umumi mana: Müslümanlara kötülük eden, sefil, alçak, kötü olan kimse. Hususi ma'na: Ebu Sufyan'a mensub olanlar. Ebu Süfyan ailesi, soyu.

Sükfinet: Vakarlılık, ciddiyet. Rahatlık. Durgunluk.

Sünen: Sünnetler.

Sünnet: Adet, yol, kanun. Hz. Muhammed'in (S.A.V.) sözleri, işleri, yaptıklarıve başkalarının yapip kendisinin tasvip ettikleri, doğru buldukları.

Sürur: Sevinç.

Şaki: Haydut, fena hareketli, haylaz.

Şakir: Şükreden.

Şamil: içine alan, kaplayan, çevreleyen.

Şayia: Söylenti, yayılmış haber.

Şeair-i İslam: islam'ın kaideleri, kuralları, usulleri, adetleri.

Şecaat: Yiğitlik, yüreklilik.

Şecere-i mübareke: Mübarek agaç.

Şecere-i nebeviyye: Peygamber efendimizin (S.A.V.) soyu, sülalesi. Soyunun bütün ferdlerini gösteren cetvel.

Şeci': Cesur, yürekli, yiğit.

Şedid: Şiddetli, sert, katı, sıkı.

Şedidul-kuva: Kuvvetleri şiddetli, sert.

Şehadet: Şehitlik, şehit olma. Şahitlik etme.

Şehvet: Hak'sız sevgiler.

Şekavet: Bedbahtlık, bahtı karalık. Eşkıyalık, haydutluk.

Şekk: şüphe, zan, tereddüd.

Şer'an: Şeriate uygun olarak, Şeriatca.

Şeref-i lika: Hakk'ın likasına, Hakk'a kavuşma şerefi.

Şeriat-i mutahhara: Temizleyici Şeriat. Tertemiz, mübarek Şeriat. Şerh: Açıklama. Bir kitabın ibaresini kelime kelime açıp izah ederek yazılan kitab,

Şerik: Ortak.

Şerr: Kötü iş, kötülük, fenalık. Allah'a isyan, O'nun emirlerine uymama.

Şevk: Şiddetli arzu. Keyif, neşe, sevinç.

Şeyhü'l-haremeyn: Mekke ve Medine'nin reisi, idarecisi.

Şiar: Alamet, işaret, ayırdedici adet, ayırdedici işaret,

Şura: istisare meclisi. Konuşmak için toplanma. Konuşma yeri.

Şükran: Teşekkür etme, iyilik bilme.

T

Taakkul: Akıl erdirme, zihin yorarak anlama. Hatırlama.

Taat: Allah'ın emirlerini yerine getirme, ibadet.

Tabi': Birinin arkası sıra giden, ona uyan. Boyun eğen, bağlı kalan, birinin emri altında bulunan.

Ta'bir: Rüya yorma. İfade, anlatma. Deyim, terim.

Ta'cil: Acele ettirme, çabuklaştırma.

Tacü'l-imihadderat: Namuslu, kapalı Müslüman kadınların tacı.

Tafdil: Birini ötekilerden üstün tutma. Gr: En üstünlük.

Tafsil (Ç: Tafsilat): Etrafıyla, etraflı olarak bildirme.

Tagi: Azgın, isyan eden.

Tahakkuk: Hakikat olarak meydana çıkma, gerçekliği anlaşılma. Taharet: Temizlik. Temizlenme.

Tahfif: Hafifletilme. Yükünü azaltma.

Tahir: Temiz.

Tahmid: Hamdetme, şükretme. Elhamdulillah deme.

Tahrib: Harabetme, edilme, yıkıp bozma.

Tahrif (Ç: Tahrifat): Bozma, bir ibarenin manasını, anlamını değiştirme.

Tahrik: Harekete geçirme, kımıldatma, oynatma. Kışkırtma.

Tahrim: Haram kılma, kılınma.

Tahsis: Bir şeyi birine veya bir yere mahsus kılma, ayırma.

Taife: Bölük, takım, guruh, fırka. Kavim, kabile.

Takdim; Sunma. :Öne geçirme.

Takdir: Ezelde Allah'ın olmasını istediği şeyler. Beğenme, değer biçme.

Takdis: Mukaddesleştirme, kutsallaştırma, kutsal tutma. Allah'a şükretme.

Taki: Günahtan, haramdan kaçınan, dinine bağlı (kimse). Zahid. Mütteki.

Taksim: Bölme, parçalara ayırma. Bölüm.

Takva: Allah'dan korkma, Allah korkusuyla dinin yasak ettiği şeylerden kaçınma.

Talak-i ric'i: Karının iddeti içinde kocanın vazgeçmeye hakkı olan talak, boşama.

Talak-i selase: Zevcesine; üç defa ayrı ayrı zamanlarda "Seni boşadım"demek suretiyle, kadın başka erkekle evlenmeden (hulleye girmeden) eski kocasına dönmesine imkân vermeyen talak, boşama. Taleb: istek. İsteme, istenme, dileme.

Talib: İsteyen, istekli. Öğrenci.

Ta'lim: Öğrenme, Öğretme, Öğretim, Öğretilme. Okutma, ders verme, verilme. Egzersiz.

Taltif: Gönül okşama, gönlünü hoş etme. Yumuşatma. Rütbe, nişan maaş. arttırımı gibi şeylerle sevindirme.

Tama': Açgözlülük, doymazlık, çok isteme.

Tama'karlık: Açgözlülük. Cimrilik.

Ta'n: Sövme, yerme, ayıplama.

Tantana: Debdebe, patirti, gürültülü gösteriş.

Tanzim: Düzenleme, yoluna koyma, düzen verme.

Taraf-i subhani(den): Cenab-i Hak tarafından).

Tarik-i dünya: Dünyayı terk eden.

Tasadduk: Sadaka olarak verme, verilme.

Tasallut: Musallat olma, sataşma, rahat bırakmama.

Tasarraf: Sahib olma. İdare ile kullanma, tutum, ekonomi.

Tasdik: Doğrulama, gerçek olduğunu söyleme. Onaylama.

Tatlik: Boşama, bırakma, ayırma.

Tavaf: Hacıların Kabe etrafında yedi kere dolaşmaları.

Tavsif: Vasiflandirma, niteleme.

Ta'yin: Ayirma, belli etme. Bir me'muriyete koyma.

Ta'zib: Eziyet etme, azab verme.

Ta'zim: Büyükleme, ululama, büyük sayma. Saygı gösterme, ikram etme.

Ta'zimen: Hürmet ve ikram ederek.

Teâla: "Ali, yüksek olsun!" ma'nasına gelen bir söz olup Allah adıyla birlikte kullanılır. "Hak teala ve tekaddes, Allahu Teâla" gibi.

Tebarek: "Mübarek etsin!"

Tebcil: Ululama, ağırlama.

Tebcilen: Ağırlayarak, ta'zimen, ululayarak.

Tebdil: Değiştirme, değiştirilme, başka bir hale getirme.

Tebliğ (Ç: Tebligat): Yetiştirme, eriştirme, bitiştirme. Götürme, taşıma.

Tebşirat (Tek: Tebşir): Müjdeler, müjdelemeler. Rüyada alınan

ma'nevi müjdeler.

Tecelli: Görünme, belirme, meydana çıkma. Allah'ın lutfuna nail olma. Tecerrüd: Soyunma, çıplak olma. Her şeyden boş olma, her şeyden uzak olma. Tas: her şeyden vazgeçip Allah'a yönelme.

Techiz ve tekin: Ölünün yıkanıp kefenlenmesi işi.

Tedbir: Önlem.

Tedebbür: Sonunu, hakikatini düşünme. Arkasını dönme.

Teferruat: Ayrıntılar.

Tefrika: Ayrılık, ayrılma. Bozuşma.

Tefsir: Kur'an-i Kerim'in mana bakımından izahı, açıklaması. Yorum.

Te'hir: Sonraya, geriye bırakılma. Erteleme.

Tehlil: İslam dininin tevhid akidesini hülasa eden "Lailahe illallah"sözünü tekrarlama.

Tekdir: Azarlama. Kederlendirme.

Tekeffül: Birine kefil olma, kefalet etme veya verme.

Tekfir: Birbirine kâfir deme. Yoketme, ortadan kaldırma.

Tekid: Kuvvetlendirme. Sağlamlaştırma. Üsteleme, bir iş için evvelce yazılan biryazıyı tekrarlama.

Tekrim: Saygı gösterme, ululama.

Tekzib: Yalanlama, yalanını meydana çıkarmak için söylenen söz.

Telakki: Alma, kabul etme, Şahsi anlayış, şahsi görüş.

Temaşa: Bakıp seyretme. Gezme.

Temenni: Dileme, dilek, istek.

Temessül: Cisimlenme, bir şekil ve surete girme.

Te'min: Sağlama.

Temkin: ihtiyat, tedbir. Ağır başlılık.

Temyiz: Ayırma, ayrılma, seçme, seçilme. İyiyi kötüden ayırdetme.

Tenzih: Allah'ın her türlüeksik ve noksandan uzak bulunduğuna ve insan vasfında olmadığına inanma.

Tenzil: İndirmek, indirilmek. Kur'an-i Kerim'in vahy vasıtası ile Peygamberimize indirilmesi.

Tereddüd: Kararsızlık, duraklama.

Terhin: Rehin olarak verme; emanet bırakma.

Tertib: Dizme, sıralama, hazırlama, düzene koyma. Sıra, dizi, düzen. Terviye: iyiden iyiye, derin derin düşünme. Suya kandırma.

Terviye günü: Zilhicce'nin sekizinci günü, arefeden evvelki gün. Tesbih: Subhanallah kelimesini söyleyerek Allah'a ta'zim etme.

Tesbit: Sağlamca yerleştirme, yerinde oynamaz hale sokma. Bir hali şüpheye yer bırakmayacak şekilde görüp gösterme.

Teshir: Ele geçirme. Elde etme. İtaat ettirme.

Te'sir: Etki. İşleme, dokunma, içe işleme. Alamet, nişan bırakma.

Teskin: Sakin kılma, kılınma, yatıştırma, yatıştırılma.

Tesbih: Benzetme, benzetilme.

Teşekkül: Meydana geliş, kuruluş, kurulma. Şekillenme. Oluşum.

Teşhir: Gösterme. Sergiye koyup herkese gösterme. Dillere düşürme. Şöhretlendirme.

Teşhis: Ayırma, seçme, farketme, tanıma. Hek. hastalığın hangi hastalık olduğunu bilme.

Teşrif: Şereflendirme, gelmesiyle bir yere şeref verme, gelme, gitme.

Teşvik: Şevklendirme, isteklendirme.

Tevazu': Algakgönüllülük gösterme.

Tevdi': Bırakma, emanet etme. Vedalaşma.

Teveccüh: Çevrilme, yönelme, doğrulma. Bir yere doğru hareket etme.

Tevekkül: Meşru' bir işte bütün gayretini, kuvvetini sarfettikten sonra Allah'a boyun eğerek neticeyi beklemek.

Tevfik: Allah'ın yardımına kavuşma. Uydurma, uydurulma, uygunlaştırma.

Tevhid: Birleme. Bir Allah'tan başka ilah olmadığına inanma. Lailahe illallah sözünü tekrarlama. Her yerde, her şeyde Allah'dan başkasının te'sir ve hâkimiyeti olmadığını anlamak, bilmek ve bilerek yaşamak.

Te'vil: Söziü çevirme, söze ayrı ma'na vermeye kalkışma. Kur'an'ın batini ma'nası. Bir şeyi aslına irca etmek, döndürmekdir.

Te'vil-i hikmet: Hikmeti aslına irca etmek, döndurmektir.

Tevkir: Güzel karşılama, ağırlama, ululama.

Tevvabürrabim: Tevvab ve rahim, tevbe etmenin yollarını öğretip rah-meti ile tevbeyi kabul eden.

Te'yid: Kuvvetlendirme, kuvvetlendirilme, sağlamlaştırma. Doğ-rulama, destekleme.

Tezellül: Zillete katlanma, kendini hor ve hakir gösterme, alçalma, küçülme.

Tezkir: Hatıra getirme, hatırlatma, hatırlatılma.

Tezyin: Zinetlendirme, süsleme, süslenme.

Tilavet: Kur'an'ı güzel sesle ve usulüne göre okuma, okunma.

Tuba: Cennette bulunan ve kökü göklerde dalları aşağıda olan agaç ismi. Ne hoş. Ne iyi. İyilik, güzellik, bahttır. Çok berrak ve saf olan.

Ubudiyyet: Kulluk. Kölelik.

Ucb: Kendini beğenmişlik.

Uhra: Sonra, dünyadan sonrası, ahiret. Son, diğer, başka, şair.

Ukubet: Ceza. Eziyet, işkence, azap.

Ulema: Âlimler, ilim sahipleri.

Ulema-yi muhakkikin: Tahkik ehli. Hakikatleri delilleri ile bilen alim-ler.

Ulü'l-elbab: Akıllı kimseler.

Ulü'l-emr: Padişah, kanun vazıı, kanun koyucu.

Umre-i müfrede: Yalnızca Umre.

Umum: Umumi, genel.

Umumen: Bütün, hep, herkese olduğu gibi.

Umur: işler, hususlar, maddeler, Şeyler.

Unsur; Madde, esas, kök.

Unsur-i pak: Tertemiz parça.

Ureffi: Arifler, irfan sahibi kimseler.

Uruc: Yukarı çıkma, yükselme.

Urve-i vüska: Sağlam kulp. Metin ve muhkem olan tutulacak şey. İslamiyet. Kur'an-ı Kerim.

Uzv: Vücudun müstakil parçası, organ,

Ümena': Güvenilir kimseler, eminler.

Ümmet: Bir peygambere inanıp bağlanan cemaat, taifedir. Bir dille konuşan insanların hepsine denir.

Ümmet-i ma'dude: Sayılı ümmet, topluluk.

Ümmet-i vahide: Tek bir ümmet.

Ümmi: Anasından nasıl doğmuş ise böle kalıp okuma yazma öğrenmemş kimse.

Ümmü'l-kitab: Kitabın anası, esası. Levh-i mahfuz ve ilm-i ilahi,

Kur'an-i Kerim'de müteşabih olmayan muhkem ayetler.

Üns: Alışıklık, alışkanlık, alışma. Tas: Kalbde cemal-i hazret-i ilahiyi

muşahedesinin eseri, Allah'ın insan gönlünde görülmesi.

Ünvan: Ad, isim, lakab, şan. Şöhret. Makale başlığı.

Vacib: Terki caiz olmayan, yapılması gerekli. Yapılması şer'an lüzumlu olan, farz derecesine yakın bulunan.

Va'd: Söz verme, üstüne alma.

Vahdaniyyet: Birlik, Allah'ın bir oluşu.

Vahdet: Teklik, birlik. Tas: Allah'a yakınlık, Allah'a ulaşma.

Vahdet-i zat: Hakk'ın zatının birliği.

Vahid: Yalnız, tek. (Hakk'a vahid olmak: Hakk'ın birliğine inanmak,

O'na şerik koşmamak).

Vahdet: Vahşilik, yabanilik. Issızlık, tenhalık. Korku, ürküntü.

Vahy: Bir fikrin, bir hakikatın veya emrin Allah tarafından Peygambere bildirilmesi.

Vaid: Birini iyiliğe sevk ve kötülükten uzaklaştırmak için korkutma, yıldırma.

Vak'a: Olup geçen şey, hadise, olay. Savaş.

Vakar: Ağırbaşlılık, temkinlilik,

Vakıf: Bir işten haberi olan, bir şeyi elde edendir. Duran, ayakta duran.

Vaktaki: Ne vakit ki, o vakit ki, olduğu vakit.

Varis: Mirascı, kendisine miras düşen.

Vasf: Nitelik, bir kimsenin veya şeyin taşıdığı hal, sıfat.

Vasıta: Aracı. Araç.

Vasıl: Erişen, ulaşan, kavuşan. Tas: Hakk'a eren.

Vasi: Vefat edenin vasiyetini yerine getirmeye me'mur edilen kimse. Va'z: Bir kimseye, kalbini yumuşatacak, kendisini iyiliğe sevk edecek surette söz söyleme. Dini ögüt.

Vaz: Koyma, koyulma.

Vazıh: Açık, meydanda, belli, kapalı olmayan.

Vaz'iyyet: Durum, duruş.

Vebal: Günah. Şiddet, ağırlık, azap.

Vech-i pak: Tertemiz yüz.

Veche: Yan, taraf, semt. Yüz.

Ve kefa billahi şehida: "Allah'in şahit olmasi kâfidir".

Velayet: Velilik, ermişlik, Vekil olan kimsenin hali ve sıfatıdır. Dostluk, sadakat. Tas: Allah dostluğu.

Velev: Olsa da, bile, hatta ister, isterse.

Veli: Dost, yar, sevgili, eren, ermiş. Tas: Hakk'ın dostu ve sevgili kulu.

Veliahd: Bir hükümdardan sonra hükümdar olacak kimse.

Veliyy-i emr: Emir sahibi, amir, emir veren.

Veliyyullah: Allah'ın dostu.

Vera: Arka, geri, öte. Başka, gayrı.

Vera': Takvanın ileri derecesi. Bilmediği ve şüphe ettiğini öğrenip iyiye ve doğruya göre hareket edip bütün günahlardan çekinme hali. Vesika: inanılacak sağlam delil. Belge.

Vesile: Bahane, sebeb. Yol, vasıta. Fırsat, elverişli vaziyet, durum. Veyl: Vay, yazık, vah vah. Cehennemde bir derenin adıdır.

Vilayet kasrı: Valilik köşküdür.

Vuku': Olma, oluş. Bir hadisenin çıkış şekli, cereyanı. Rastlama, isabet etme.

Yakin: Sağlam bilgi, iyi, kat'i olarak bilme.

Yar: Dost. Sevgili. Tanıdık, ahbap.

Yed-i kudret: Allah'ın kudreti ve kudretinin tasarrufu.

Yegâne: Biricik, tek.

Yemani: Yemen ülkesine ait, onunla ilgili.

Yenabi'-ul-mevedde: Meveddet, sevgi pınarları.

Yevm-i kıyamet: Kıyamet günü.

Yukadu min şeceretin mübareketin: Mübarek bir ağaçtan yakılır.

Z

Zad: Azık. Yolda yenecek veya içilecek gıda maddesi.

Zahid: Borç olan ibadetlerden, asli vazifelerden başka dünya süs ve makamlarından feragat eden kimse. Sofi. Mütteki.

Zahir: Görünen, görünücü, açık, belli, meydanda. Elbette, şüphesiz.

Galiba, zannederim, umulur ki. Görünüşe göre, anlaşılan, meğer.

Diş yüz, görünüş.

Zahire: Gerektiği zaman harcanmak üzere anbarda saklanan hububat, yiyecek.

Zahiri: Asıl ve hakiki olmayan. Görünüşte olduğu gibi. Görünüşe göre.

Zahr: Arka, sırt.

Zaif: Zayıf, güçsüz, kuvvetsiz, takatsız.

Zail: Sona eren, devamlı olmayan. Geçen, geçmiş olan.

Zaleme: Zalimler, haksızlık yapan kimseler.

Zamair: Zamirler, iç yüzler.

Zamfin-i saadet: Mes'ud, saadetli zaman. Peygamber Efendimizin zamanı.

Zamir: iç, içyüz. Kalb, vicdan. Gönülde gizli olan sır.

Zaniye: Zina eden kadın.

Zann: Sanma, sezme. Şüphe.

Zarfında: içinde.

Zaruret: Muhtaçlık, çaresizlik, sıkıntı.

Zat: Kendi. Asıl, öz, cevher. Saygıya değer kimse. Sahip, malik.

Zat-i ala: Ali, üstün olan zat. Cenab-ı Hak.

Zat-i subhani: Noksan sıfatlardan münezzeh olan Cenab-ı Hakk'ın zatı.

Zayiat: Kayıplar, yitikler.

Zelil: Hor, hakir, alçak, aşağı tutulan, aşağılanan.

Ze'l-kurba: Karabet sahibi, akraba.

Zerre: Pek ufak parça, molekül.

Zevat-i aliye: Yüksek, büyük zatlar.

Zevc: Koca. Erkek eş.

Zevce: Nikâhlı kadın, eş.

Zeyt: Zeytinyağı, yağ.

Zeytune: Zeytin.

Zıhar: Huk: (eskiden) Bir kocanın karısını boşamak maksadıyla ona

"Sen bana anamın sırtı gibisin" demesi.

Zifiri: Kopkoyu.

Zikr: Anma, anılma. Bildirme, bildirilme. Allah'ı çok cok anıp azameti-

ni düşünmek ve esma-i hüsnasını okuyup tefekkür etmek.

Zillet: Hakirlik, horluk, alçaklık, aşağılık.

Zinet: Süs, bezek.

Zirve: Doruk. Bir şeyin en yüksek noktası, tepesi.

Ziya: Işık, aydınlık.

Ziyade: Fazla, aşırı. Artma, çoğalma. Artan, fazla kalan.

Zuhur: Görünme, meydana çıkma, başgösterme, türeme.

Zulmet: Karanlık.

Zücace: Sırça, cam, şişe.

Zücace-i evvel: ilk zücace.

Zücace-i sani: ikinci zücace.

Zühd: Her türlü zevke karşı koyarak, nefsani zevk ve arzudan kendini çekerek ibadete vermek.

Zümre: Bölük, takım, cemaat, topluluk, sınıf, cins, grup.

Zürriyyet: Nesil, kuşak, döl.